

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

XIRAN JAY ZHAO

DEMI DUL

YABANCI

**“DEMİR DUL HEYECAN VERİCİ, AKSİYON
DOLU BİR BİLİMKURGU HİKÂYESİ VE ATAERKİL
KÜLTÜRE YÖNELİK SERT BİR ELEŞTİRİ.”**

—SHELF AWARENESS

HUAXIA’NIN ERKEK ÇOCUKLARI, Çin Seddi’nin ötesinde gizlenen mekanik uzaylılarla savaşabilecek dev dönüşümlü Krizalitlere pilotluk yapmak için karşı cinsleriyle eşleşmenin hayalini kurardı. Genç kızlardan beklenen ise, bu hedef uğruna sorgusuzca can vermektir.

18 yaşındaki Zetian, kız kardeşinin ölümünden sorumlu as erkek pilota suikast düzenlemek için kendini cariyе-pilot olarak sunar. İntikamını ise kimsenin beklemediği bir şekilde alır: Pilotlar arasındaki psişik bağ aracılığıyla onu öldürerek. Kokpitten yara almadan çıktığında artık “Demir Dul”dur: Krizalitleri güçlendirmek için erkek eşi kurban edebilen, bu nedenle korkulan ve sır gibi saklanan o kadın pilot türü.

Zetian, korku uyandıran fakat paha biçilmez zihinsel gücünün ehlileştirilmesi için Huaxia’daki en güçlü ve en tartışmalı erkek pilot Li Shimin ile eşleştirilir. Gelgelelim, nihayet gücün tadına varan Zetian o kadar kolay sinmeyecek; kadın düşmanı olagelmiş pilotluk sisteminin işleyişini tam olarak çözene ve daha fazla genç kızın kurban edilmesini engelleyene dek eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmaz.

Çeviren: Ceren Gürelin

www.yabanciyayinlari.com

9 786256 826076

@ yabanciyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

"DEMİR DUL'UN HEM FİZİKSEL HEM DE
ZİHİNSEL SAVAŞLARLA BEZENMİŞ AKSIYON
DOLU OLAY ÖRGÜSÜ, ORJİNAL VE QUEER
TEMALARIN YANI SIRA ZETIAN'IN SARSILMAZ,
KATARTİK FEMİNİZMİNİ İÇERİYOR."

—KIRKUS REVIEWS

"BU SERİ YÜKSEK
ENERJİLİ, FEMİNİST,
QUEER ANLATILAR
ARAYANLARA
HİTAP EDECEK."

—PUBLISHERS WEEKLY

"EĞLENCELİ VE HEYECANLI, BAZEN OKUMASI
KORKUNÇ AMA HER HALÜKÂRDA BİR
KARAKTERE ÂŞIK OLMANIZI SAĞLAYACAK
TÜRDEN, İNANILMAZ BİR ROMAN."

—TOR ONLINE

XIRAN JAY ZHAO, Çin'in küçük bir kasabasından göç eden ve internetle büyüyen birinci kuşak bir göçmen. Vancouver'daki Simon Fraser Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş, biyokimyasal sinir yolları hakkında daha fazla çalışması gerekirken, bilimkurgu ve fantezi kaleme almıştır. Meme'ler için onu Twitter'da takip edebilir, cosplay'leri için Instagram hesabına göz atabilir ve Çin tarihi ve kültürü hakkında uzun videoları için YouTube adresini ziyaret edebilirsiniz. *Demir Dul*, onun ilk romanı.

@XiranJayZhao

www.xiranjayzhao.com

KAPAK İLLÜSTRATÖRÜ: JACQUELY MACKENZIE / GÖZ

KAPAK YEMİNGALMI: TUBER DİMANÇ

KAPAK TEKLARISI: TUBER ABDİMECİR

DEMİR DUL

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

USA TODAY BESTSELLER

- The Indigo, Yılın #1 Numaralı Genç Yetişkin Kitabı, 2021
- Barnes and Noble, Yılın Genç Yetişkin Kitabı Ödülü Kazananı, 2022
- Amy Mathers, Genç Yetişkin Kitabı Ödülü Kazananı, 2022
- Arlene Barlin, “En İyi Bilimkurgu ve Fantezi” dalında Yılın Ödülü, 2022
- Andre Norton Nebula Ödülü Finalisti, 2021
- “En İyi Genç Yetişkin Kitabı” dalında Lodestar Ödülü Finalisti, 2022
- “En İyi Genç Yetişkin Romanı” ve “İlk Roman” dallarında Locus Ödülleri Finalisti, 2022
- Book Riot’un “Tüm Zamanların En İyi 20 Bilimkurgu Kitabı” listesinde
- New York Halk Kütüphanesi, Gençler İçin En İyi Kitap, 2021

ÖVGÜLER

“Kesinlikle destansı. En çılgın hayallerimin tarihi esintili, fütüristik bilimkurgusu. *Demir Dul*, dev mekanizmalar ve tavizsiz karakterlerle dolu bir dünyaya balıklama dalıyor. Xiran Jay Zhao’nun kaleminin acımasız güzelliği, beni son sayfasına kadar bu kitaba esir etti.”

—CHLOE GONG, *New York Times* çoksatan yazarı

“Bir kitabın ilkel çığlığı gibi yankılanan *Demir Dul*, tüm bu öfkeyi ve daha fazlasını, titiz bir tempo ve parlak bir dünya inşası ile birleştirerek, muazzam bir destansı anlatı haline geliyor.”

—E.K. JOHNSTON, *New York Times* çoksatan yazarı

“*Demir Dul*’da Zhao, dudak uçuklatan aksiyonu ve erdemli, boyun eğmeyen kadın kahramanıyla heyecan verici, acımasız bir hikâye yaratıyor. Zetian durdurulamaz; ona tezahürat yapmamanız için size meydan okuyorum.”

—ELIZABETH LIM, *Şafağı Ör ve Akşamı Çöz* romanlarının
New York Times çoksatan yazarı

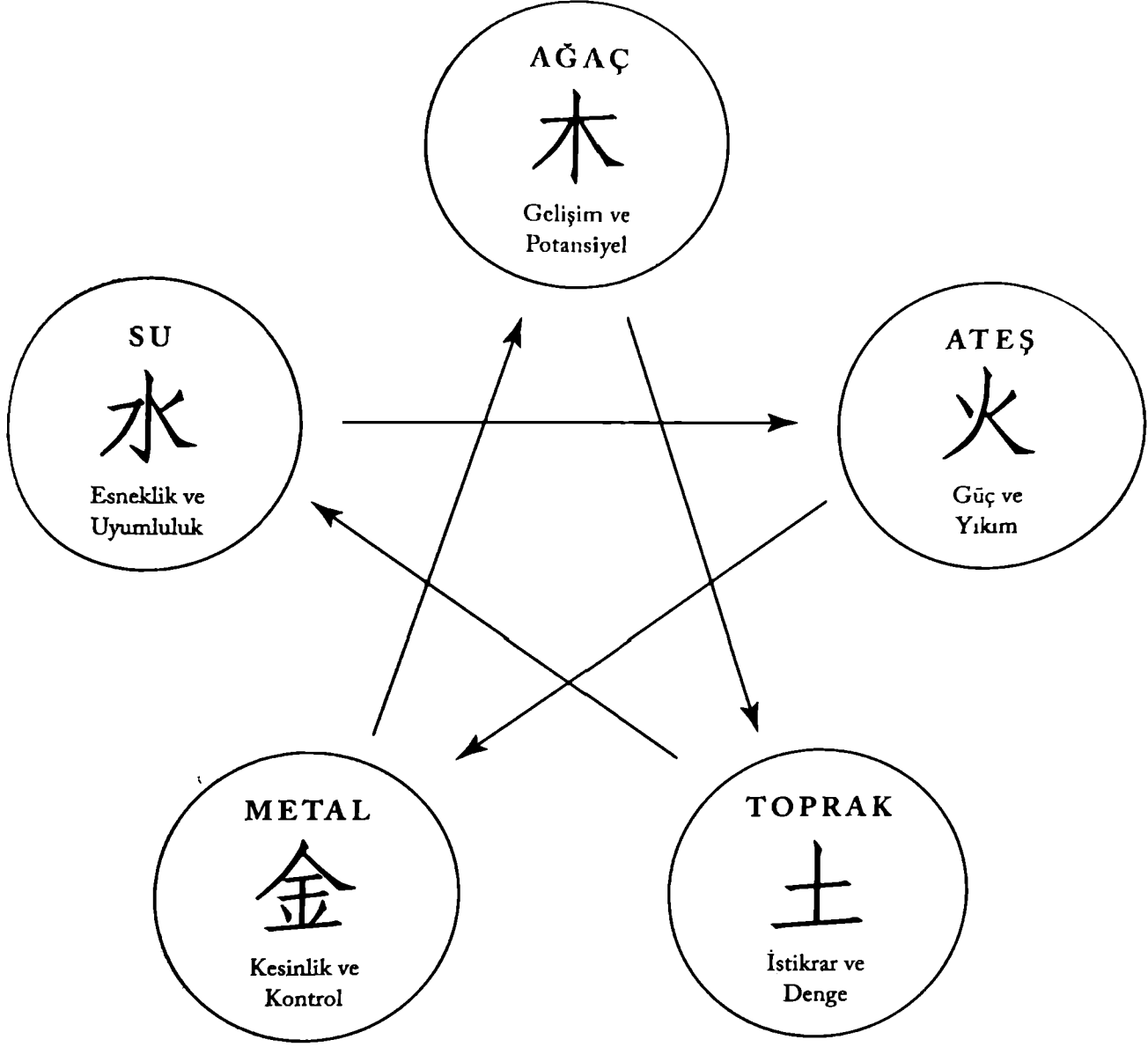
XIRAN JAY ZHAO

DEMiR
DUL

Çeviren
Ceren Gürein

Ben istatistiğin bir parçası olmaktan çıkıp
bu hikâyeyi yazacak kadar güçlü birine dönüşürken
başından beri yanımda olan
Rebecca Schaeffer'a.

NİTELİK: AĞAÇ-TİPİ

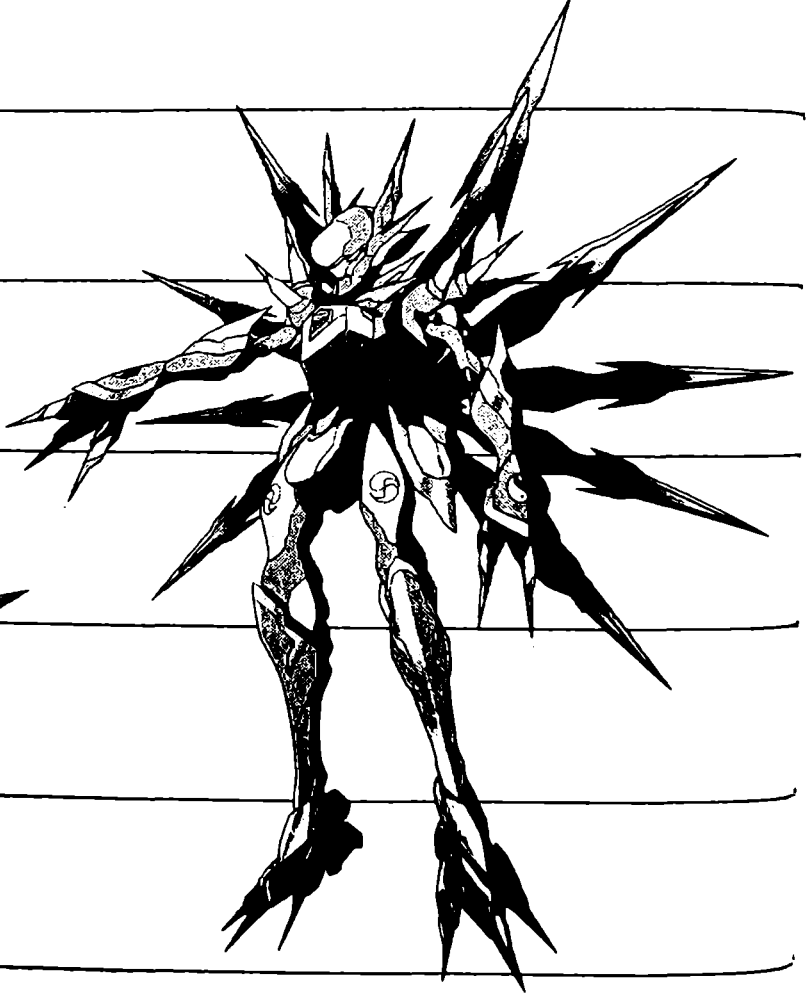
AĞIRLIK SINIFI: PRENS-SINIFI

YANG PİLOTU: YANG GUANG

YİN PİLOTU: DEĞİŞKEN

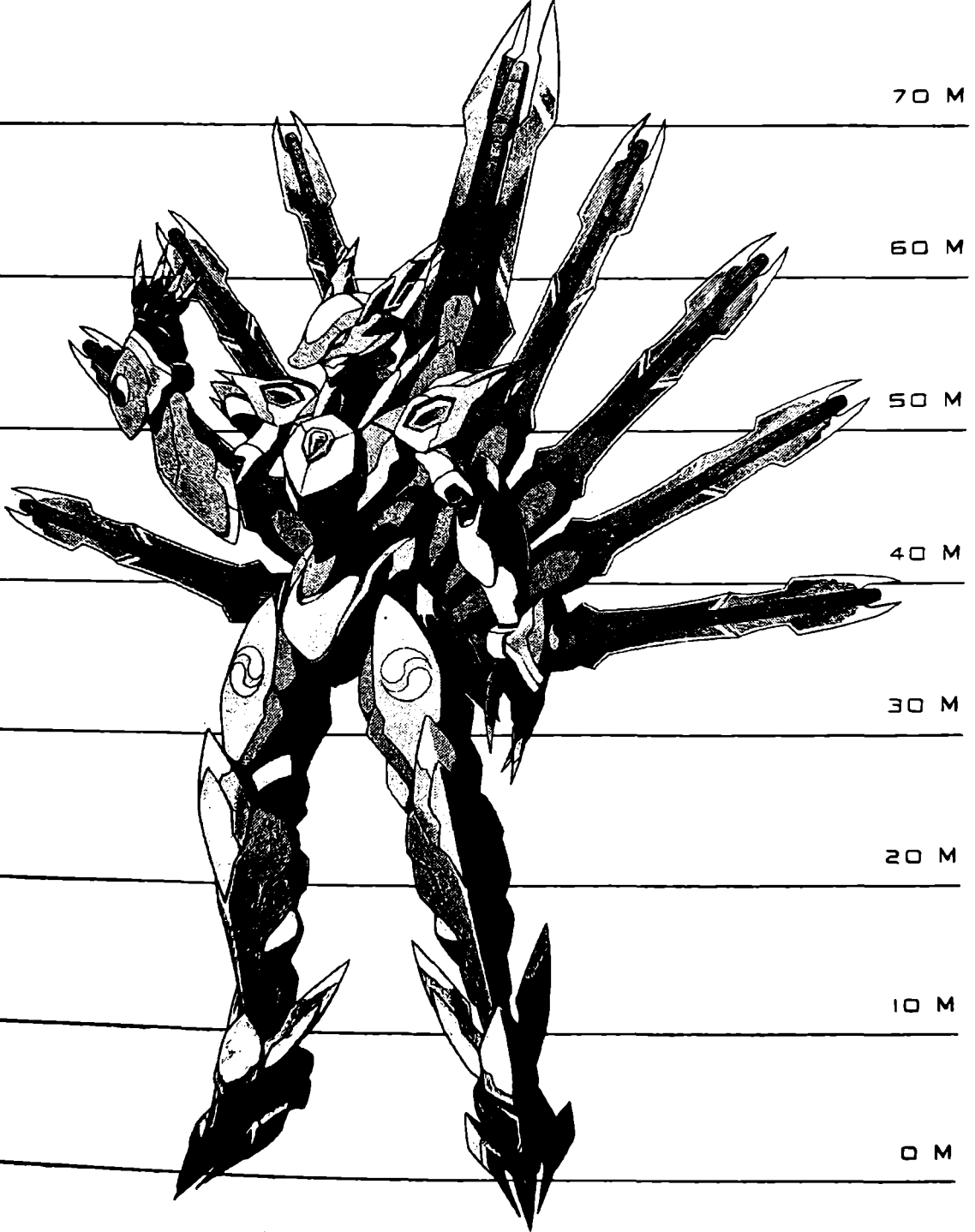

STANDART FORM

ÜSTÜN FORM

DOKUZ KUYRUKLU TILKI

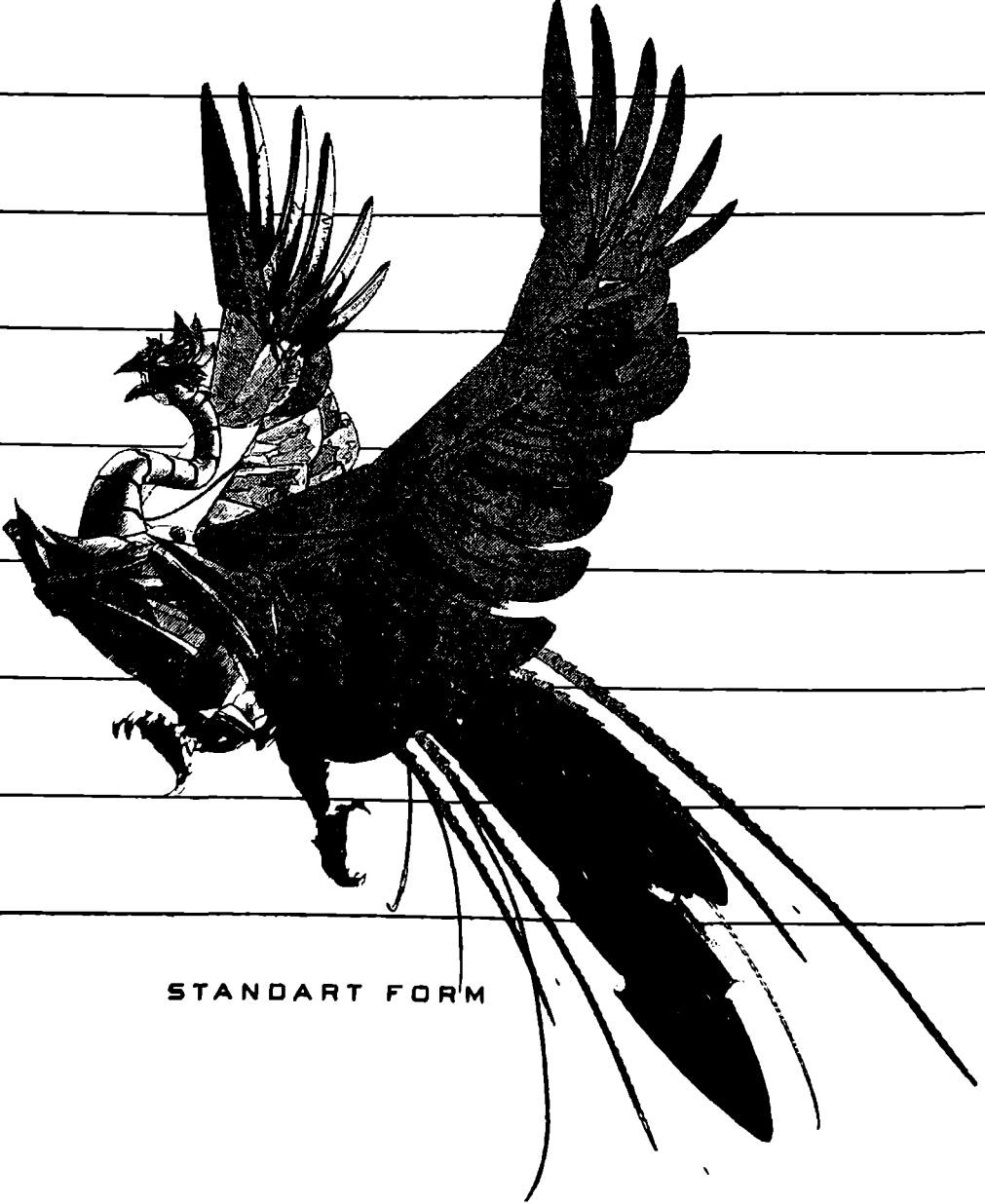
KAHRAMAN FORMU

NİTELİK: ATEŞ-TİPİ

AĞIRLIK SINIFI: KRAL-SINIFI

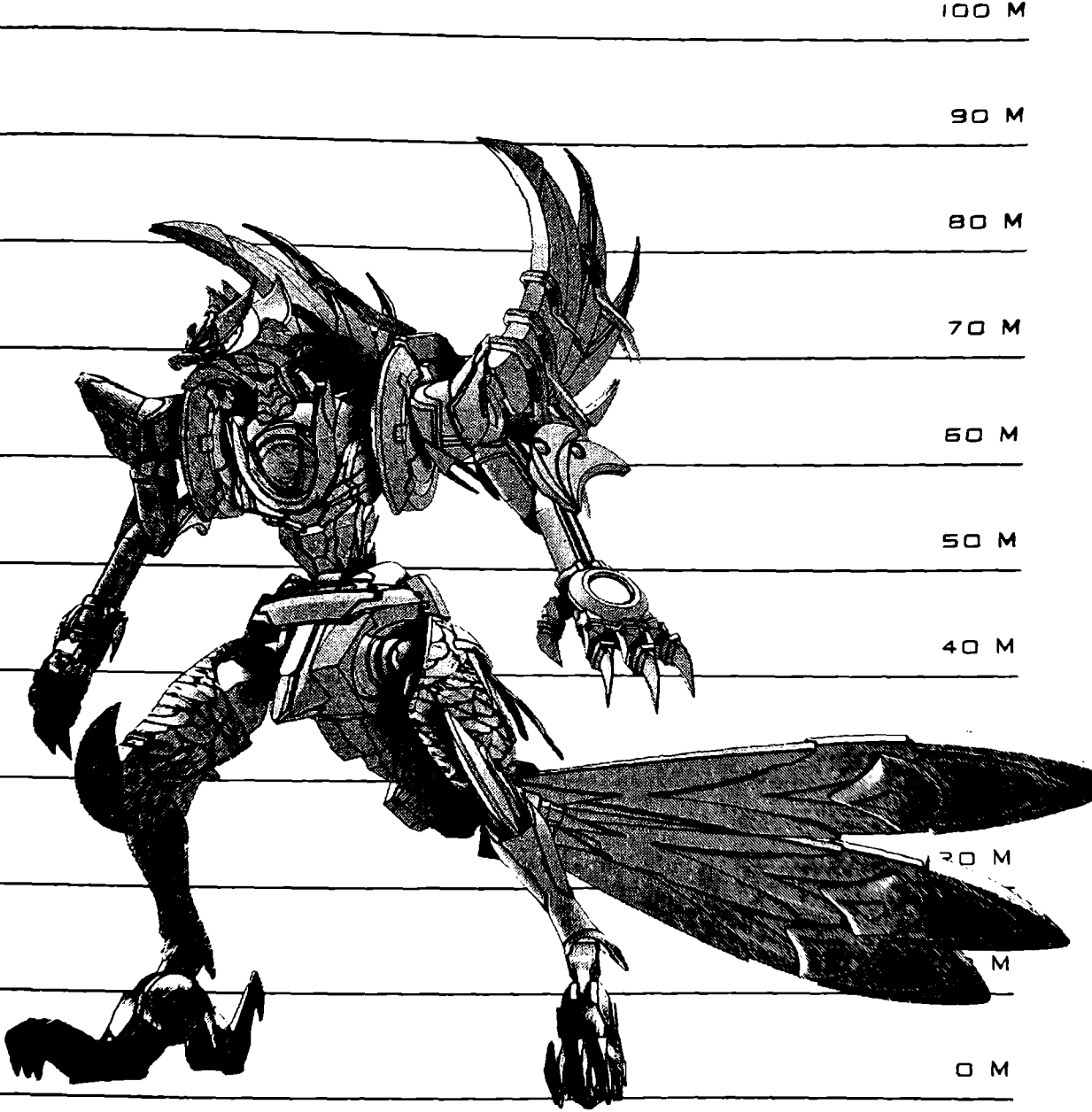
YANG PİLOTU: LI SHIMIN

YİN PİLOTU: WU ZETIAN

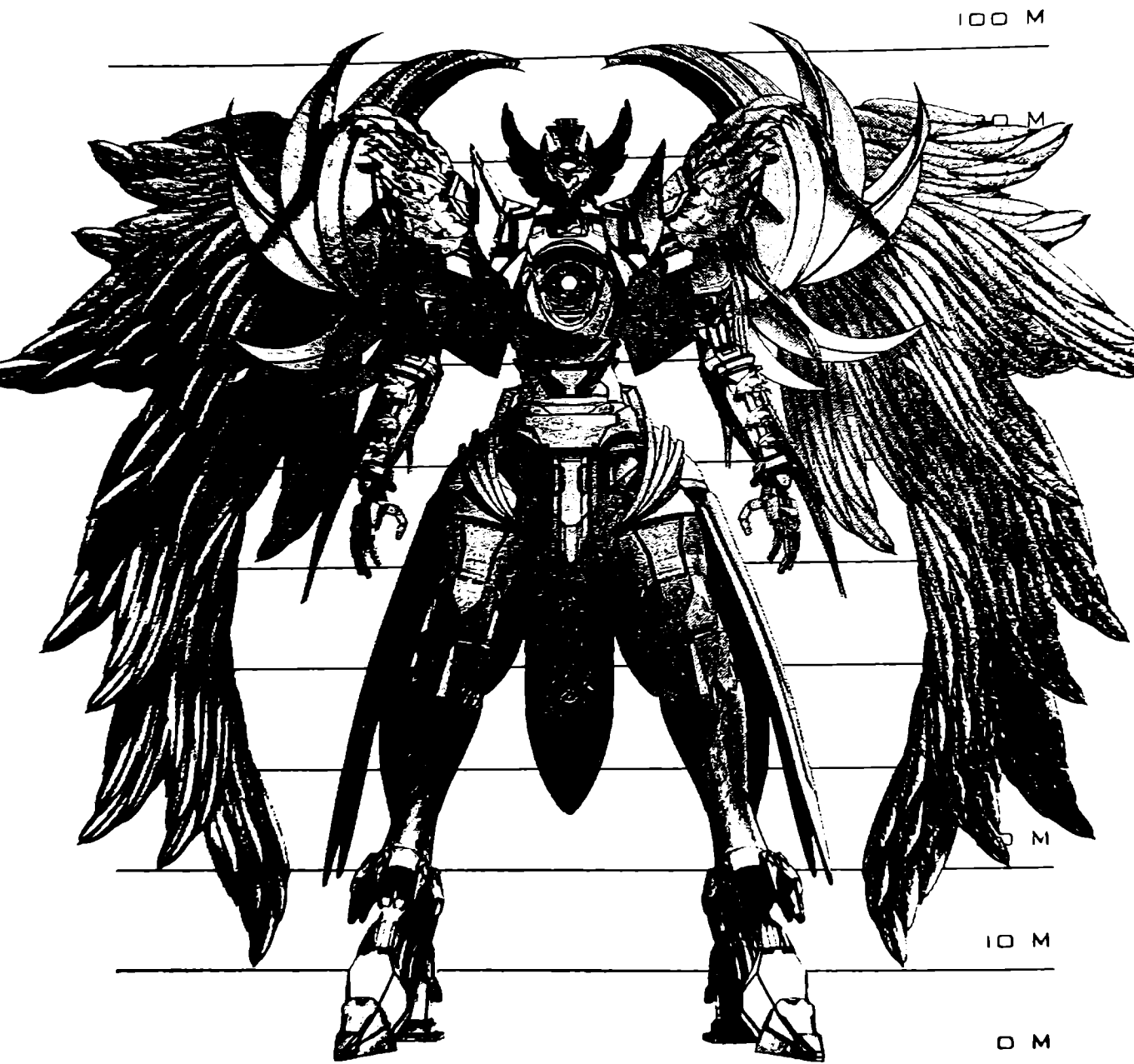

STANDART FORM

VERMİLYON KUŞU

ÜSTÜN FORM

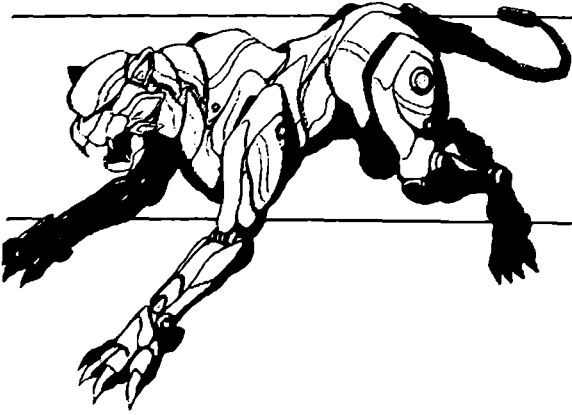
KAHRAMAN FORMU

NİTELİK: METAL-TİPİ

AĞIRLIK SINIFI: PRENS-SINIFI

YANG PİLOTU: YANG JIAN

YİN PİLOTU: DUGU DIELUO

STANDART FORM

ÜSTÜN FORM

BEYAZ KAPLAN

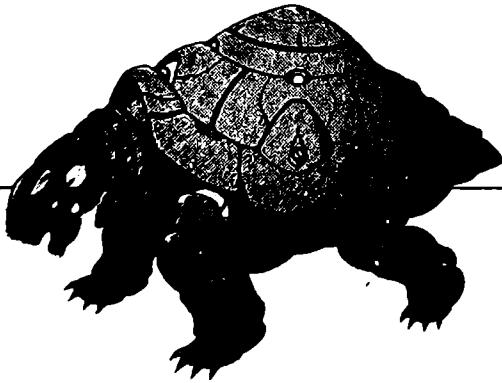
KAHRAMAN FORMU

NİTELİK: SU-TİPİ

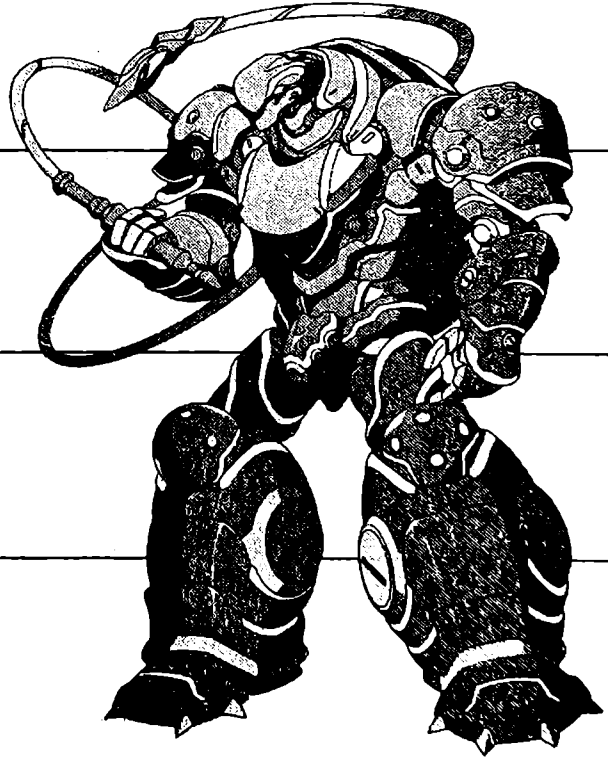
AĞIRLIK SINIFI: PRENS-SINIFI

YANG PİLOTU: ZHU YUANZHANG

YİN PİLOTU: MA XIUYING

STANDART FORM

ÜSTÜN FORM

SİYAH KAPLUMBAĞA

60 M

50 M

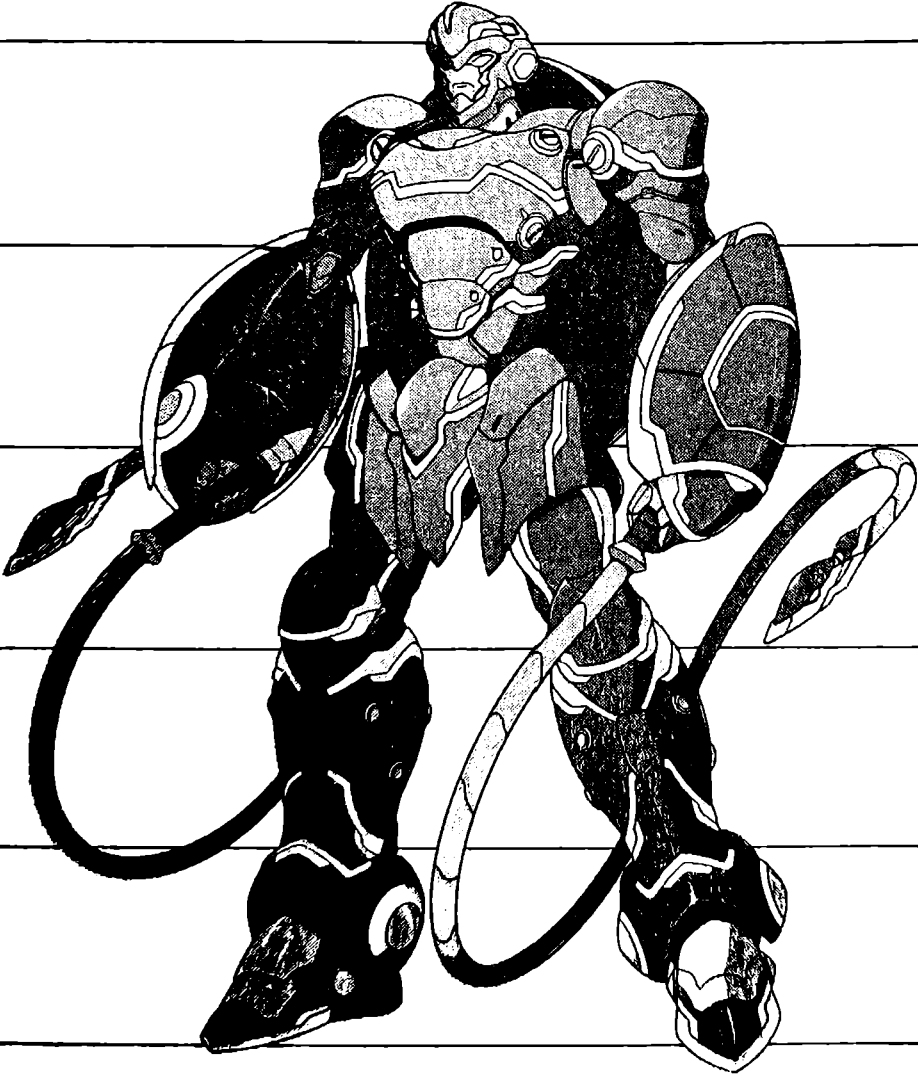
40 M

30 M

20 M

10 M

0 M

KAHRAMAN FORMU

Bu kitabın şiddet ve taciz sahneleri, intihar düşüncesi, cinsel saldırı (kitapta tasvir bulunmasa da), alkol bağımlılığı ve işkenceye ilişkin tartışmalar ve imalar içerdiğini lütfen göz önünde bulundurun.

Bu kitap, tarihsel fantastik ya da alternatif tarih değil, Çin tarihinin dört bir yanındaki kültürel unsurlardan ilham alan ve çok farklı yaşam koşullarında yeniden tasavvur edilen tarihsel figürleri içeren, tamamen farklı bir dünyada geçen fütürist bir hikâyedir. Bu tarihsel figürlerin yeniden tasavvurundaki amaç belirli bir döneme göre doğruluğu yansıtmak olmadığından, yetiştirilme tarzlarını ya da göreceli yaşlarını değiştirmek gibi önemli değişiklikler yapılmıştır. Güvenilir bir tarih görüşü elde etmek için lütfen kurgu dışı kaynaklara başvurun.

ÖNSÖZ

Hundunlar* geliyordu. Koca bir sürü, vahşi bölgede gümbür gümbür ilerliyor, gecenin karanlığında bir toz fırtınası koparıyordu. Ruh metalinden yapılmış toparlak, yüz­süz bedenleri, gümüş renkli yarımayın ve ışıltılı yıldızlarla dolu gökyüzünün altında parlıyordu.

Toy bir pilot, onlarla savaş meydanında karşılaşmak için sınırlarını yatıştırmak zorunda kalırdı ama bu manzara Yang Guang'ı etkilememişti. Çin Seddi'nin hemen dışında bulunan kendi gözetleme kulesinin dibindeki Krizalit'ini, Dokuz Kuy-

* Hundun veya Dijiang, orijinal olarak Çin mitolojisinin belirsiz bir varlığıdır. İnsanlıktan çok önce Dünya'da bir kaos varlığı olan Hundun'un herhangi bir çehreden yoksun yüzü, onun yönsüz hareketini temsil eder. Shanhai Jing'de (Dağlar ve Denizler Klasığı) Hundun, altı ayaklı, dört kanatlı ve yüzü veya gözü olmayan bir çuval şeklinde tanımlanır. Hundun kelimesi "kafa karışıklığı" olarak çevrilebilir ancak zihinsel olarak yoğun veya bir çocuk kadar masum birini de kapsar hâle gelmiştir. Tüm efsaneler arasında değişmeyen tek şey, Hundun'un iyilikseverlere olan nefretidir. Hundun'un ahlaksızlığı ve kötülüğü tercih ettiği, erdemli sayılanlara sırt çevirdiği söylenir. -çn

ruklu Tilki'yi', harekete geçirtti. Yedi veya sekiz katlı bir bina kadar uzundu ve dikenli yüzeyi yeşildi. Metalik pençeleri toprağı döverken yeryüzünü salladı.

Krizalitler sıradan savaş makineleri değillerdi. Yang Guang, elektrikli bir araba ya da hava aracı kullanır gibi onu bir direksiyon ya da kolla yönlendirmezdi. Hayır, *bizzat* o olmuştu. Fani bedeni bu gece savaşa götürdüğü cariyeye-pilota kollarını dola-muş hâlde kokpitte hareketsiz otururken, zihni Dokuz Kuyruklu Tilki'nin her parçasına psişik olarak hükmederek ufuktaki yakla-şan sürüye doğru saldırmasını sağlıyordu. Faal görevdeki diğer Krizalitlerin silüetleri de her iki yanında hızla ilerliyordu.

Yang Guang, pilot koltuğı boyunca omurgasına saplanan, saç teli kadar ince akupunktur iğneleri aracılığıyla yaşam gücü olan çi'sini, Tilki'ye güç vermesi için yönlendirdi. Çi, yaprakla-rın filizlenmesinden alevlerin parlamasına ve gezegenin dönü-şüne kadar dünyadaki her şeyi ayakta tutan yaşam özüydü. Sa-dece kendi yaşam gücünü tüketmekle kalmayıp aynı zamanda Krizalit'in psişik bağlantısı aracılığıyla cariyeye-pilotununkini de emmeye başladı. O bunu yaparken, kızın zihni herhangi bir di-reniş gösterecek kadar güçlü değildi; onun zihninin derinlikle-rinde kaybolmuştu. Kızın parça parça hatıraları aklından rüzgâr misali geçerken onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Cariyeleri hakkında fazla bir şey bilmemek en iyisiydi. İhtiyacı olan tek şey, kızın çi'sinin kendininkiyle etkileşimiydi, bu da onun ruh basıncını artırarak bu kadar büyük bir Krizalit'e hükmetmesini mümkün kılıyordu.

Aynı sınıftan bir avuç Hundun, Tilki'nin içine sızıp onu öl-dürmeye can atan büyük metal böcekler gibi, önce Yang Guang'a

* Dokuz kuyruklu tilki, sihirli güçlere sahip ruhlar olarak tasvir edilen, Çin mitolojisinde geçen efsanevi bir tilki varlığıdır. Bu tilkiler genellikle muzip olarak tasvir edilirler, kendilerini güzel bir kadın kılığına sokma yeteneklerini kullanarak diğer insanları kandırırlar. Tilki ruhları ve dokuz kuyruklu tilkiler Çin folklorunda, edebiyatında ve mitolojisinde sıkça görülür. Hikâyeye bağlı olarak, tilki ruhunun varlığı iyi ya da kötü bir alamet olabilir. -çn

ulaştı. Birbirinden farklı renkleri yıldız ışığının altında donuk görünüyordu. Ancak bazıları parlıyordu, ışık saçan darbeler ya da çatırdayan elektrik akımlarıyla vücutlarından silah hâline getirilmiş çi ışınları atıyorlardı. Yang Guang onların karşısına insan olarak çıksaydı, ev kadar büyük cüsseleriyle tepesine çöker ve onu ânında buharlaştırırlardı ancak oğlan Tilki'yi kullanırken ona zarar veremeyecek kadar küçüklerdi. Onları Tilki'nin pençeleriyle ezerken içini yabancı duygular kapladı: statik elektrik kadar hoyrat keder, dehşet ve öfke. Krizalitlerin Hundun kabuklarından tam olarak nasıl yapıldığını bilmiyordu –sadece en üst düzey mühendislerin bilmesine izin vardı– ama zanaatlarını yüzyıllarca geliştirmek bile pilotların bir Hundun'un dış gövdesini deldiklerinde yaratık ne hissediyorsa onu hissetmelerini sağlayan kusuru ortadan kaldıramamıştı.

Pilotlar bunu toplum içinde pek dillendirmezlerdi ancak bu dikkat dağıtıcı duygulara direnmek, savaşın şaşırtıcı derecede özen gerektiren bir parçasıydı. Yang Guang, tam da kendini o duygulardan bu kadar iyi soyutlayabildiği için yaşayan en güçlü pilotlardan biriydi. Zihinsel saldırıya tam güç devam ederek Hundunları yumruklamayı sürdürdü. Tilki'nin dokuz kuyruğu, arkasında dokuz yeni uzuv gibi huşırdayıp gıcırdayıyor, daha büyük Hundunları yankılanan çınlamalarla tokatlayarak savuşturuyordu.

Yang Guang onlara acıımıyordu. Hundunlar, yaklaşık iki bin yıl önce insan uygarlığının zirvesini yerle bir eden ve insanlığı dört bir yana dağılmış kabilelere bölen, kozmostan gelen işgalcilerdi. Tanrıların yardımıyla Krizalit işçiliğini icat eden efsanevi kabile lideri Sarı Hükümdar olmasaydı, medeniyet asla belini doğrultamazdı ve gezegen çoktan Hundunların olurdu.

Kameralı dronlar, Tilki'nin etrafında kırmızı gözlü sinekler gibi vızıldıyordu. Bazıları İnsan Kurtuluş Ordusu'na aitti; diğerleriye savaşı tüm Huaxia'ya* yayınlayan özel medya şirketleri-

* Huaxia başlangıçta, Sarı Nehir boyunca birçok farklı kabilelerden oluşan bir konfederasyondan yayılan Han Çinlilerinin atalarını tanımlıyordu.

nindi. Yang Guang, hayranlarını hayal kırıklığına uğratmamak için hataya yer vermeyerek tetikte olmaya devam etti.

“Dokuz Kuyruklu Tilki, sürüde bir Prens sınıfı var!” diye bağırdı bir ordu strateji uzmanı Tilki’nin kokpitindeki hoparlörden.

Yang Guang irkilerek harekete geçti. Bir Prens-sınıfı Hundun, Tilki’yle aynı ağırlık sınıfında yer alan nadir bir rakipti. Onu en az hasarla indirirse, yaratık yeni bir Prens-sınıfı Krizalit’e dönüştürülebilir ya da çığır açan teknoloji veya ilaç kılavuzları gibi bazı büyük armağanlar karşılığında tanrılara sunulabilirdi. Ayrıca galibiyet, savaş rütbesine büyük bir katkı sağlardı. Belki de sonunda, Huaxia’nın en iyi pilotu olmayı hak etmeyen, hüküm giymiş katil Li Shimin’i geçebilirdi.

Temiz bir atış için Yang Guang’ın Tilki’yi daha karmaşık bir forma geçirmesi gerekecekti.

En yakınındaki silah arkadaşma Tilki’nin ağzından, “Xing Tian, beni kolla!” diye seslenirken ç’i sesini savaş alanına duyurdu. “Dönüşeceğim!”

“Anlaşıldı Albay!” Xing Tian, meme uçlarının olması gereken yerde parlak sarı gözleri ve karnında parlayan bir ağzı olan Başsız Savaşçı* adlı Krizalit’ten bağırdı. Tilki’nin önüne geçip devasa bir ruh-metali baltasıyla Hundun sürüsünü hırpalamaya koyuldu. Yaratıklar ışık saçarak can verdi.

Buna karşılık rahatlayan Yang Guang, meydana getirebileceği en şiddetli ruh basıncıyla ç’isini Tilki’ye aktardı. Tilki’nin diken diken yeşil yüzeyinde ışık saçan çatlaklar oluştu.

Krizalitler, Hundun kabuklarından yapılmış olabilirdi ancak her yönden üstündüler. Hundunlar o kadar akılsızdı ki yaratıl-

Daha sonra, topluca Yi olarak anılan ve “barbar” gözüyle bakılan komşu halklardan ayrıştırılmak üzere Çin toplumunun medeniliğini vurgulamak için kullanılmıştır. -çn

* Xingtian olarak da bilinen Başsız Savaşçı, Yüce Tanrı’ya karşı savaşan ve başının kesilmesinden sonra bile pes etmeyen bir Çin tanrısıdır. Üstünlük mücadelesini kaybettiğinde kesilen başı, Changyang Dağı’na gömülür. Yine de başsız hâlde, bir elinde kalkan, diğerinde savaş baltası, göğüs uçları göz, göbek deliğiniyse ağız olarak kullanarak dövüşü devam eder. -çn

dıkları malzeme olan ruh metalinin potansiyeline ulaşip toparlak kütlelerden başka bir şeye dönüşemiyorlardı.

Ama insanlar bunu yapabiliyordu.

Yang Guang, Tilki'nin Üstün Form'unu hayal etti ve o biçime bürünüverdi. Tilki'nin uzuvları inceliş uzadı, beli içeri çekildi ve omuzları geriye doğru kıvrılarak ona biraz daha insansı bir hava kattı. Dokuz kuyruğu mızrak kadar keskinleşti ve gerçek dokuz kuyruklu tilkilerin düşmanlarının gözünü korkutmak için kuyruklarını havaya kaldırdığı gibi, sırtının alt kısmından güneş ışınları misali yayıldılar. Tilki'yi dik tuttu; çî'si daha yüksek bir ruh basıncıyla iletildiğinden, onu iki ayak üzerinde dengeleyecek kontrole ve ustalığa sahipti. Bu hamle, bir silahla savaşıması için Tilki'nin ön pençelerini serbest bıraktı.

Yang Guang, omzunun üstünden uzanarak pençesini Tilki'nin kuyruğunu oluşturan mızraklarından birinin etrafına sardı ve onu sırtından çekip aldı. Farklı boyutlardaki Hundunlardan meydana gelen sürünün içinden hızla geçiyordu ki Prens-sınıfı olanı gördü, sonra alçaldı ve yerden sıçradı. Mızrak, Hundun'un böceğı andıran altı küçük bacağı dışında hiçbir sureti olmayan yuvarlak gövdesini delmeden önce, ayışığından yansıyan anlık bir parıltı saçarak gecenin karanlığında savruldu. Ruh metali, koca bir porselen deposunun patlaması gibi çarpıcı bir sesle paramparça oldu. Yang Guang, yaratığın çî dolu çekirdeğinin ışığı yanıp sönerken kendini Hundunların öfke ve dehşet seline hazırladı.

Parıldayan Hundun deryasını defeden diğer Krizalitler sevinç çığlıkları attı. Kameralı dronlar Prens-sınıfı kabuğun etrafını kuşatırken, Yang Guang, Huaxia genelinde halkın ekranlarının karşısında tezahürat yaptığını hayal edebiliyordu. Onu heyecanlandıran bu coşkuyla Tilki'nin içinde geriye sıçrayıp Hundun'a saplanan mızrağı sıyırdı. Ancak teması kestikten sonra bile zihninde yabancı bir korku geziniyordu.

Bu duygu cariyesinden geliyor, onun içinde bir dalga gibi zirveye tırmanıyordu.

Bu, cariyenin zihninin bedenine geri dönmeyeceğini adı gibi bildiği noktaydı. Artık bilinçdışında kalp atışına kadar kızla ilgili her şeyi kontrol ediyordu. Bağlantıyı kestiği anda, kalbinin atmasını sağlayacak hiçbir şey kalmayacaktı ve kız öbür tarafa geçecekti. Bundan kaçış yoktu.

Önemli olan, ailesinin sağlam bir tazminat almasıydı. Böylece Sarı Pınar'da huzur bulurdu.

Kızın adını hatırlamıyordu. Zaten hatırlamamaya çalışmıştı. O kadar çok cariye-pilot olmuştu ki onların listesini tutmak zihnini felç edip dikkatini dağıtırdı. Ve dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Koruması gereken bir dünyası vardı.

Kız neye bulaştığını biliyordu. Onun yanında savaşmak için askere yazılmaya karar vermişti.

Yang Guang, hayranlarına anavatanlarının güvende olmaya devam edeceğine dair güvence vererek sürünün geri kalanını ezme ve mızraklamaya odaklandı.

Cariyenin asil fedakârlığı boşa gitmeyecekti.

* Çin mitolojisinde Sarı Pınar, ölülerin yeraltı krallığına verilen isimlerden biridir ve ismin, suyun derinden çıkarıldığında sarı görünmesinden geldiğine inanılmaktadır. -çn

I. KISIM

TİLKİNİN YOLU

Dağda dokuz kuyruklu bir tilki görünümünde,
sesi bir bebeğin ağlamasını andıran bir
yaratık yaşar. İnsan etiyle ziyafet çeker.
–*Dağlar ve Denizler Klasığı* (山海经)

BİRİNCİ BÖLÜM

O KELEBEK, ÖLEN KIZ KARDEŞİM OLMASA İYİ OLUR

On sekiz yıl boyunca tek kaşım, beni acı verici ve korkunç bir ölüme satılmaktan kurtarmıştı.

Bugün onu bu lütufkâr hizmetten azat edecektim.

Eh, aslında bunu yapan *ben* değildim. Kız kardeşimin geride bıraktığı cımbız, Yizhi'nin elindeydi. Nemli orman toprağının üzerine serdiğimiz bambu hasırın üzerine diz çökmüş, çenemi kaldırırken tüyleri birbiri ardına yoluyordu. Tenim sanki yavaş yavaş kül oluyormuş gibi yanıyordu. Yizhi'nin yarım toplanmış saçlarının kapkara tutamları, kaşlarımı alırken soluk renkli ipek cübbesine sürterek hışırıyordu. Onunkinden çok daha keçeleşmiş ve kurumuş durumda olan kendi saçlarım, eski püskü bir paçavranın altında dağınık bir şekilde toplanmıştı. Paçavra yağ gibi koksa da önüme düşen tutamları yüzümden uzak tutuyordu.

Soğukkanlı bir tavır takınıyordum. Fakat hayatımın son günlerinde tutunacak bir dal olması için zihnime kazımak isteyerek Yizhi'nin nazik, odaklanmış yüz hatlarına çok uzun süre bakma hatasına düştüm. Midem kasıldı ve gözlerim yakıcı bir basınçla dolmaya başladı. Gözlerimi kısmaya çalışmak, yalnızca gözyaş-

larımın burnumun kenarlarından aşağı süzülmesiyle sonuçlandı; cidden, bu asla işe yaramıyordu.

Elbette, Yizhi fark etti. Bunun gözeneklerime yapılan saldırıya verilmiş bir tepkiden başka bir şey olduğunu düşünmesi için hiçbir nedeni olmamasına rağmen, sorunun ne olduğunu kontrol etmek için elindeki işi bırakıverdi.

Bunun birbirimizi son görüşümüz olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen.

“İyi misin Zetian?” diye fısıldadı, cımbız tutan eli, saklandığımız yerden çok da uzak olmayan şelalenin meydana getirdiği hafif nem girdabının içinde havada asılı kalırken. Altında oturduğumuz bodur ağaçların yanında akan dere, sesini kimsenin bizi fark etmeyeceği şekilde bastırıyordu.

“Ara vermeye devam edersen kesinlikle olmayacağım.” Şişmiş gözlerimi devirdim. “Hadi ama. Dayanabilirim.”

“Pekâlâ. Tamam.” Çatık kaşlarının yerini beni neredeyse savunmasız bırakan bir gülümseme aldı. Süslü ipek cübbesinin kollarıyla gözlerimi kuruladıktan sonra onları tekrar dirseklerine kadar sıvadı. Cübbesinin kolları zenginlerin giydiği türdendi; kullanışlı olamayacak kadar uzun ve gevşek. Beni her ziyaretinde onlarla dalga geçiyordum. Ancak dürüst olmak gerekirse, babasının onun ve yirmi yedi kardeşinin lüks marka olmayan herhangi bir şeyle evden çıkmalarına izin vermemesi onun hatası değildi.

Günlerce yağan yağmurun ardından havayı yeni yeni aydınlatan berrak güneş ışığı, nemli sıcak ve salınan yapraklardan oluşan gizli dünyamıza huzmeler hâlinde nüfuz ediyordu. Solgun kolları, ışık ve gölgeden oluşan bir örtüyle kaplıydı. İlkbaharın tadını alabileceğimiz kadar zengin olan baskın yeşil kokusu dört bir yanımızı kuşatıyordu. Yizhi’nin dizleri –bir de ciddi ve düzgün bir şekilde diz çökmüş hâlde oturuyordu– benim dik-katsizce bağdaş kurmuş bacaklarımdan küçük ama aşılmaz bir uzaklıktaydı. Onun özel tasarım ipek cübbesi, benim evde dikilmiş tunik ve pantolonumun yıpranmış kaba hatlarıyla saçma bir

tezat oluşturuyordu. Onunla tanışana kadar kumaşın bu kadar beyaz ya da pürüzsüz olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kaşlarını daha hızlı almaya başladı. Hakikaten canım yanıyordu, sanki kaşım yavaş yavaş ikiye ayrılan canlı bir yaratıkımış gibi, bu yüzden tekrar ağlayacak olursam şüphe uyandırmazdı.

Keşke onu bu işe bulaştırmak zorunda kalmasaydım ama belli bir noktadan sonra yansımamla yüzleşip bunu kendi başıma yapmanın çok acı verici olacağını biliyordum. Karşımda tek gördüğüm ablam Ruyi olacaktı. Piyasa değerimi düşük tutan aşırı uzamış tüylerim olmadan, ona çok benzeyecektim.

Ayrıca bu hâlimle iki uyumlu kaç çıkarma konusunda kendime güvenmiyordum. Yani kaşlarım eşit olmazsa nasıl ölümüme gidecektim ki?

Yizhi'nin kucağındaki ışık yayan tabletin ekranını kaydırıp gečen ay beni ziyaret ettiğinden beri okulda aldığı notları okuyarak dikkatimi yakıcı sızıdan uzaklaştırdım. Ekranı her dokunuşum, onunla yeşillikler ve bahar sıcağıyla örtülü bir sınır dağında yalnız kalmaktan, dünyevi, sarhoş edici havanın aynı yoğun girdaplarını solumaktan daha müstehcen hissettiriyordu. Köyümün büyükleri, kızların bu ilahi aletlere dokunmaması gerektiğini söylerdi çünkü onların, ne bileyim, habis kadınlığımızla filan kutsallığını bozarmışız. Gökyüzündeki tanrılar sayesinde bu tabletler gibi teknoloji ürünleri, insanlığın Hundunlardan korkarak geçirdiği kayıp çağdan sonra yeniden yapılmıştı. Ama büyüklere ya da tanrılara ne kadar borçlu olduğum umurumda değildi. Sırf nüfusun "yanlış" yarısından olduğum için bana saygı duymuyorlarsa, ben de onlara saygı duymuyordum.

Ekran, Yizhi'nin yaprakların gölge düşürdüğü cübbesinin üzerinde ay gibi parlıyor, sahip olmamam gereken, küçücük dağ köyümün ötesinden gelen bilgilerle aklımı çeliyordu. Güzel sanatlar. Fen bilimleri. Hundunlar. Krizalitler. Parmaklarım tableti daha yakına getirmek için can atsa da ne o ne de ben hareket edemiyorduk; cihazın üzerindeki bir girintiden koni şeklinde bir neon süzölüyor ve benim için matematiksel açıdan ideal kaşları

yüzüme yansıtıyordu. Yizhi ve göz kamaştırıcı şehirli zimbirtıları asla hayal kırıklığına uğratmıyordu. Ailemin beni tek kaşımla ilgili "son kez uyardığı" konusunda yalan söyledikten sonra dakikalar içinde bunu ayarlamıştı.

Gerçekte ne yapmama yardım ettiğini öğrendikten sonra ben-den ne kadar nefret edeceğini merak ettim.

Başımızın üstündeki dallardan bir damlacık titreşerek düşü-verdi. Yanağını sıyırıp geçti. O kadar dalmış ki farkına varmadı. Kıvırdığım parmağımın tersiyle yüzündeki ıslak şeridi sildim.

Gözleri irkilerek kocaman açıldı. Şımartılmış, neredeyse sol-gun tenine renk geldi.

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Bunun yerine parmak uçla-rımla ona dokunmak için elimi çevirerek göz kırptım. "Aman Tanrım. Yeni kaşlarım şimdiden karşı konulmaz mı?"

Yizhi her zamankinden daha yüksek bir kahkaha patlattı ve sonra parmaklarıyla hızla ağzını kapatıp iyice saklanmış olma-mıza rağmen etrafına bakındı.

"Kes şunu," dedi kahkahası giderek solarken. Gözlerini ka-çırdı. "Bırak da işimi yapayım."

Yanaklarına hücum eden inkâr edilemez pembelik, içimi bir anlık suçluluk duygusuyla yakıp geçti.

Söyle ona, diye yalvardı zihnim.

Fakat olabildiğince gelişigüzel bir şekilde elimi indirdim ve okul notlarında yeni bir bölüme, Hundun saldırılarının istatis-tiksel dinamikleriyle ilgili bir sosyal bilimler konusuna geçtim.

Neden ona anlatarak görevimi tehlikeye atacaktım ki? Yizhi sahip olduğumuz bu ilişkiye ne gözle bakarsa baksın, bunu çok ciddiye alma hatasına asla düşmemiştim. O, kelimenin tam an-lamıyla Huaxia'daki en zengin adamın oğluydu ve ben de uçan motoruyla gidebileceği en uzak yerde biraz kafa dinlerken tesa-düfen tanıştığı, sınır bölgesinde yaşayan sıradan bir kızdım. Biri bizi birlikte yakalasa, ailesinin onuru uğruna bir domuz kafesine tıkılıp boğulacak olan o değildi. Aşmamamız gereken hiçbir çiz-ginin yakınından bile geçmemiş olmamızın bir önemi yoktu.

Dikkatim, dudaklarına kaydı ve bakışlarım narin kıvrımlarında gezinirken aklıma ne kadar yumuşak göründüklerine yüksek sesle hayret ettiğim zaman geldi. Dört adımlı peeling ve nemlendirme rutini sayesinde olduğunu itiraf ettiğinde o kadar çok gülmüştüm ki dudaklarına dokunduğumda gözlerimden yaşlar gelmişti ve sonrasında gülmeyi bırakmış, ona fazlasıyla yakın bir şekilde yalnızca gözlerinin içine bakmıştım.

Ardından hemen geri çekilip konuyu değiştirmiştım.

Onunla hiç yaşayamayacağım şeyleri düşünmek içimdeki hasas, narin bir parçayı sızlatsa da bunun onun için bir oyundan başka bir şey olmama ihtimalini göz ardı etmemiştim ve edemezdim. Tatil günlerinde ziyaret ettiği tek köylü kızı olmadığım ihtimalini de. Ona teslim olduğum an, kusursuz cübbesinin ipek kuşağını bağlayıp yüzüme gülecek; onun için önemsiz olan bir şey benim için ölüm kalım meselesiyken bile yine de tatlı gülümsemesine ve fısıldadığı sözlere hipnotize olabilmemle eğlenecekti.

Belki de bunu daha da heyecan verici kılan, son üç yıldır her ay sonu çıkagelmesini sağlayan şey benim dikkatimdi.

Gerçek emellerini asla bilemezdim. Ki bu sorun değildi. Duygularıma boyun eğmediğim sürece, oynanabilecek hiçbir oyunu da kaybedemezdim.

Ancak gerçekçi olmak gerekirse, şu anda tüm köyüm bizi burada bulsa bile ailem beni şimdi boğmazdı. Sonunda istediklerini yapıyordum: Beni orduya cariyeye-pilot olarak satabilmeleri için kendime çekidüzen veriyordum. Tıpkı kız kardeşimi sattıkları gibi.

Kuşkusuz, benim daha büyük, daha ölümcül planlarımdan haberleri yoktu.

Yizhi kaşlarımın alt taraflarına doğru ilerlerken, parmağım ders notlarındaki Hundun-Krizalit savaşından bir resmin üzerinde gezindi. Krizalit, Beyaz Kaplan*, o kadar biçimli ve canlı

* Çince'de Baihu olarak bilinen Beyaz Kaplan, ekliptik boyunca Çin takımyıldızları arasında görünen ve dört ana yönün koruyucusu kabul edilen, dört mitolojik yaratığı temsil eden Dört Simge'den biridir. Batı'nın Beyaz Kaplanı olarak da adlandırılır. Batı yönünü ve sonbahar mevsimini temsil eder. -çn

renkliydi ki bir zamanlar yuvarlak, suretsiz bir Hundun kabuğu olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Dönüşümünün en üst seviyesi olan Kahraman Formu'ndayken çekilen fotoğrafında, pürüzsüz, süt beyazı camdan yapılmış, insanı andıran bir kaplan savaşçıya benziyordu. Zırh benzeri parçalarının kenarları parlak yeşil ve siyah çizgilerle süslenmişti ve ağaçtan daha uzun bir baltalı kargıyı kaldırırken renkler bu hareketle bulanıklaşıyordu. Ordunun tanıtımlarda kullanmayı en sevdiği Krizalit'i ve ona bakarken rahatsız olmuyordum. Zihinsel olarak ona bağlı olan erkek-kız çifti, Dengeli Eşleşme olarak geçiyordu. Diğer çoğu durumdaki kadın pilotun aksine, oğlanın zihninin kızinkini tüketme ve savaş sona erdiğinde onu öldürme riski çok düşüktü.

Ailemiz onu ikinci en güçlü rütbe olan bir Prens-sınıfı pilotun yanında savaşa katılmaya zorladığında, ablamın da bu şekilde öleceğinden korkmuştum. Ama savaş alanına adımını bile atamamıştı. Pilot onu geleneksel, fiziksel şekilde öldürmüştü. Nedeni neydi, bilmiyordum. Ailemiz yalnızca onun küllerini geri almıştı. Seksen bir gündür harap hâldeydiler... Çünkü bel bağladıkları o büyük savaş zayıfatı tazminatını alamamışlardı.

Çok komikti. Ablam bütün hayatını önemsenerek geçirmişti.

Ruyi ne zaman evlenecek?

Ruyi evlenmek yerine askere mi yazılacak?

Aman aman, Ruyi güneşte çok mu kaldı? Teni biraz kararmaya başlamış.

Ama ölüm haberi yayıldığı anda bir daha ondan bahsedememişti. Kimse küllerıyla ne yaptığımı sormamıştı bile. Yanımızdaki derenin onu alıp götürdüğünü sadece Yizhi ve ben biliyorduk. Yizhi, ablam ve benim aramda küçük bir sırdu bu.

Yukarı baktığımda, Yizhi'nin arkasındaki bir dalda sallanan gerçek bir kelebek krizalitiyle karşılaştım. Krizalitler, isimlerini onlardan almıştı, bu yüzden pilotların öldükten sonra kelebeğe dönüştükleri söylenirdi. Eğer bu doğruysa, bu kelebeğin kız kardeşim olmamasını umut ediyordum. Buradan çok çok uzaklara, sürekli birilerini kınayan köy büyükleri, meraklı dedikoducular,

açgözlü akrabalar ya da pislik pilotlar tarafından ulaşamayacak bir yere gittiğini umuyordum.

Bir süredir krizalitinde kıvranan yeni dönüşmüş bir kelebek üst yüzeyden çıkmaya başladı. Sonunda zarı yırttı. Baş aşağı duruyordu. Kıpır kıpır antenleri dışarı fırladı. Büyük finalde, açan bir çiçek gibi krizalitinden tamamen sıyrıldı.

Kelebekler bu ormanda yaygın olduğundan bu o kadar da özel bir manzara değildi.

Ancak bu kelebek kanatlarını açtığında desenler uyuşmuyordu.

“Vay canına.” Daha dik oturdum.

“Ne oldu?” Yizhi omzunun üzerinden baktı.

“Şu kelebeğin iki farklı kanadı var!”

Yizhi de şaşkınlık dolu bir ses çıkardı, bu da bunun sınırda yaşayan bir köylü olduğum için bilmediğim normal bir hadise olmadığı anlamına geliyordu. Bana kaşlarımın neredeyse bittiğini söyledi ve ardından kelebeğin yakınlaştırılmış bir videosunu çekmek için tabletini kaldırdı.

Gözlerimiz bizi yanıltmamıştı. Bir kanat siyah üzerine beyaz noktalı, diğeryse beyaz üzerine siyah noktalıydı: Tıpkı yin-yang sembolü gibi. Bu kelebeklere de tam olarak bu isim verilmişti ama hem yin hem de yang kanatlısını hiç görmemiştim.

“Bu nasıl olabilir?” Ağzım açık bir şekilde bakmaya devam ettim.

Yizhi’nin gülümsemesi genişledi. “Soruların olduğunda ne yapacağını biliyorsun.”

“‘Araştır,’ diyorsun. Anladım.” Yizhi’nin tabletindeki arama motorunu bana öğrettiği gibi açtım. Kullanımı zor değildi –sadece sorunun anahtar kelimelerini girmem gerekiyordu– fakat gerçeküstü ve ürkütücüydü; şehirlerdeki âlimlerin tanrıların yeterince armağan sunduğumuzda yeryüzüne gönderdiği şifreli kılavuzlardan yeniden düzenlediği tüm bilgilere sadece birkaç dokunuşla erişmek mümkündü.

Arama sonuçlarında çıkan akademik yazıya büyük bir dikkatle gözlerimi kısarak baktım. Yizhi’nin ders notlarını okumak-

tan çok daha zor olsalar da onları kendi başıma çözmeye kararlıydım. "Görünüşe göre farklı kanatlara sahip olması bir keleşin... Hem erkek hem de dişi olduğu anlamına geliyormuş." Çatık kaşlarım yukarı kalktı. Bu cümle karşısında ağzım açık kaldı. "Bu mümkün mü?"

"Ah, tabii, doğada biyolojik cinsiyetin her türlü varyasyonu bulunur." Yizhi bambu hasırda yanıma emekleyip cübbesini altımızdaki gri toprağın üzerinden topladı. "İhtiyaçlarına göre cinsiyet değiştirebilen yaratıklar bile var."

"Ama sanıyordum ki..." Hızlıca gözlerimi kırıştırdım. "Dişilerin temel çi'leri yin esaslı olduğu için dişi olduklarını, erkeklerin de temel çi'leri yang esaslı olduğu için erkek olduklarını sanıyordum."

Yin ve yang, evreni hayata döndüren karşıt güçleri temsil ediyordu. Yin soğuk, karanlık, yavaş, pasif ve dişil olan her şeydi. Yang ise sıcak, parlak, hızlı, aktif ve eril olan her şeydi.

En azından annem öyle demişti.

Yizhi omuz silkti. "Hiçbir şey o kadar kalıplaşmış olamaz sanırım. Yang'ın içinde her zaman bir parça yin ve yin'de de bir parça yang vardır. Sembolün kendisi öyle bir kere. Şimdi düşünüyorum da eminim insanların bu kelebek gibi doğduğu ve hangi cinsiyete ait olduklarının tam olarak belirlenemediği durumlar bile vardır."

Gözlerim daha da irileşti. "Bu insanlar pilot olsaydı hangi koltukta otururlardı?"

Her Krizalit aynı oturma düzenine sahipti. Kızlar alttaki yin koltuğuna otururken, erkekler arkalarındaki biraz daha yüksekteki yang koltuğuna geçip kollarını kızların etrafına dolardı.

Yizhi bambu hasıra hafifçe vurdu. İnce kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı. "Hangi cinsiyete daha yakınlarsa ona?"

"Bu da ne demek şimdi? Hangi durumda koltuk artık işe yaramazdı?" diye inatlaştım. "Zaten sistem için cinsiyet ne diye bu kadar önemli ki? Pilotluk tamamen zihinsel bir şey değil mi? Öyleyse neden her zaman güç için feda edilmesi gereken kızlar oluyor?"

“Ben... bilmiyorum.”

Buna verecek geçerli bir cevap bulmaya çalışırken kırmızı bir uyarı kutusuyla karşılaştım.

UYARI: YETERSİZ İZİN

SONUÇLAR KISITLANDI

“Ah, Krizalit işçiliğiyle ilgili hiçbir şey aratamazsın. İnsanların kaçak birimler kurmalarına izin veremezler.” Yizhi tableti devrildi.

Onu elimden çekip almasma izin verdim. Hem yin hem de yang kanatlı keleşi pürdikkat izliyordum.

Dişi. Bu etiket benim için ne yapıp ne yapamayacağımı dikte etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı: İzinsiz bir yere gitmek yok. Açık giyinmek yok. Çok yüksek sesle veya kaba konuşmak ya da eğer erkekler konuşuyorsa herhangi bir şekilde konuşmak yok. Hayatımı göze ne kadar hitap ettiğimin sürekli olarak farkında olmadan yaşamak yok. Bir koca için ardı ardına erkek evlat doğurmak ya da bir oğlana zafere ulaşma gücü vermek için bir Krizalit’te can vermekten başka bir gelecek yok.

Sanki tüm varlığımı sımsıkı saran bir kozanın içindeydim. Bana kalsa o keleş gibi var olur, görenlerin bana öylece basit bir etiket yapıştırırmalarına izin vermezdim.

“Yizhi, kızların doğal olarak kendilerini feda etmeye yatkın olduklarına inanıyor musun?” diye mırıldandım.

“Eh, bu doğru olamaz çünkü sen bir kızsın ve böyle bir şey yapmana imkân yok.”

“Hey!” Kasvetimden sıyrılarak bir kahkaha patlattım.

“Ne? Yalan mı?” Ellerini kalçalarına yerleştirdiğinde cübbesinin kolları düştü.

“Tamam, peki! Yalan değil.” Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Ardından dudaklarımdaki kıvrım silindi.

Başkası için yaşayıp acı çekmezdim ama kız kardeşimin intikamını almak için ölürdüm.

Yizhi her şeyden bihaber gülümsedi. "Ama dürüst olmak gerekirse, hayatına değer vermenin yanlış bir tarafı yok. İstedğin şey için savaşmanın da. Bunu takdire şayan buluyorum."

"Vay canına." Keyifsizce alay ettim. "Kaşlarım artık gerçekten o kadar büyüleyici mi?"

Yizhi güldü. "Sana yalan söyleyecek kadar cesur değilim, bu yüzden itiraf etmeliyim: Geleneksel tarzda çok daha güzel görünüyorsun." Gülümsemesi yumuşadı. Gözleri, geceleri yıldızları yansıtan göletler gibi ışığın yer yer böldüğü gölgede parlıyordu. "Fakat hâlâ benim tanıdığım Zetian'sın. Nasıl görünürsen görün dünyanın en çekici kızıydın bence."

Kalbim sıkışıp çatladı.

Bunu yapamazdım. Ona gerçeği söylemeden gidemezdim.

"Yizhi," dedim duman kadar karanlık bir sesle.

"Affedersin, yoksa seni-? Ah, hayır. Bu çok mu garipti?" Dudaklarından titrek bir kıkırdama döküldü. "'Bir' ile 'orta yaşlı bir adamın onun için gülümsemeni istemesi' arasında derecelendirmen gerekirse, bu seni ne kadar rahatsız etti?"

"Yizhi." Sanki bu onu söyleyeceklerime hazırlayabilirmiş gibi ellerini tuttum.

Sessizleşerek şaşkınlıkla birleşen ellerimize baktı.

Ve söyleyiverdim. "Cariye-pilot olarak askere yazılacağım."

Ağzı açık kaldı. "Hangi pilotun yanında?"

Dudaklarımı aralasam da o şerefsizin adını söyleyemiyorum. "Onun yanında."

Sorgularcasına gözlerime baktı. "Yang Guang'ın yanında mı?"

Başımla onaylarken suratımdaki tüm kan çekildi.

"Zetian, adam ablanı öldürdü!"

"Tam da bu yüzden gidiyorum." Yizhi'nin ellerini uzağa fırlattım ve paçavranın örttüğü topuzumdan uzun, ahşap bir saç tokası çıkardım. "Onun güzel, cezbedici cariyesi olacağım. Sonra da..." saç tokasını parçalara ayırıp içindeki keskin kısmı gösterdim, "uykusunda boğazını keseceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

KAPIDAN DIŞARI BOCA EDİLEN SU GİBİ

Bambu bastonumla dağ yollarında tek başıma sendeleyerek ilerledim. Kızıl alacakaranlığın huzmeleriyle bölünen ağaçların gölgesinden bir kafes bedenimde geziniyordu. Güneş batı tepelerinin ötesinde batmadan evde olmazsam, ailem bunun kaçış teşebbüslerimin en sonuncusu olduğunu düşünecekti. Bütün köy el fenerleri ve havlayan köpeklerle dağları didik didik etmeye başladılar. Kendi kızları da kaçmanın mümkün olduğunu düşünemezdi.

Islak yapraklar, Yizhi'nin defalarca yenisini almayı teklif ettiği minik, yıpranmış ayakkabılarımın altında lapaya döndü. Ailemin onu öğrenmesinden korktuğum için hediyelerini asla kabul edemezdim. Gönüllü olarak katıldığım görevi öğrendikten sonraki dehşete düşmüş ifadesini ve ben konuşmayı terk etmek üzere ağaçların arasında gözden kaybolduktan sonra adımı haykırışını hatırlamamla boğazıma bir yumru yerleşti. Ona söylememeliydim. Beni durdurmaya çalışmamasının imkânı yoktu.

Şimdi o korkunç an, birbirimize ait son hatıramız olacaktı.

Ağaç tepelerinin üzerinde uçan motorunun uğultusunu du-

yup duymadığımdan emin değildim fakat dağları terk etmiş olmasını umuyordum. Hiçbir şeyi değiştiremezdi. O benim sahibim değildi. Kimse değildi. Öyle olduklarını düşünebilirlerdi ama beni ne kadar azarlasalar da tehdit etseler de dövsele de aklımdan geçenleri gerçekten kontrol edemezlerdi ve bana kalırsa bu onları inanılmaz sinirlendiriyordu.

Orman patikasının sonunu kan kırmızısı bir günbatımı sisi sarmıştı. Gölgele beni serbest bıraktığında, karşımda koca dağ yamaçlarının gökyüzüne yükselen merdivenle gibi oyulduğu, çocukluğumun geçtiği pirinç taraçaları duruyordu. Her katmanında parlayan birikmiş yağmur suları pirinç fidelerini besliyor ve kavurucu göğü yansıtiyordu. Ben aralarından geçerken, her su birikintisinde telaşlı bulutlar sürüklenip gidiyordu. Bastonum gri çamur tabakaların üzerinde cıvık bir ses çıkardı. Taraçalarda yer alan ev kümelerinden pişmiş akşam yemeklerinin dumanları yükseliyordu. Dumanlar, en yüksek tepelerin etrafında dönen, alacakaranlığın rengine çalan turuncu sese karışıyordu.

Ben beş yaşımıdayken, insanın tenini çatlatan bir kış günü, soğuk pirinç taraçalarını donduracak kadar acımasızca bastırduğında, büyükannem beni buzun üzerinde ayakkabısız yürümeğe zorlamıştı. Soğuk, etimin derinliklerinde kristalleşip derimi mosmor ettikten sonra, bütün erkekleri evimizden kovmuş, beni buzlu beton zemine oturtmuş ve ayaklarımı kaynamış domuz kanı ve uyuşturucu ilaçlarla dolu ahşap bir leğene batırmıştı. Ardından iki teyzem beni yere yaslamış, büyükannem ayaklarımdaki tüm kemikleri kırarak ikiye bölmüşü.

Boğazımdan kopan çığlığın gücü, en beklemediğim anlarda hâlâ zihnimde canlanıyor, o an neyle uğraşıyorsam o işin ortasında beni her zaman sersemletiyordu.

Ancak acı için durum böyle değildi. Acı beni şaşırtamazdı çünkü hiç kaybolmamıştı. Attığım her adımda yıldırım çarpmış gibi bir sızı bacaklarıma vuruyordu.

Her. Bir. Adımda.

Artık yürümüyordum. Donmuş pirinç taraçasının üzerinde

attığım o yakıcı adımlar, en son yürüdüğüm zamandı. O zamandan beri ayaklarım, yalnızca *yalpalayabilen* şişkin, şekilsiz tümsekler biçiminde bağlanmıştı. Neredeyse beni canımdan eden enfeksiyonlar yüzünden üç ayak parmağım kopmuş ve denge-min sonsuza dek bozulmasına neden olmuştu. Diğer ayak parmaklarım ayaklarımın alt kısmına dolanıyor, kemik ve et karmaşasını bacaklarıma geri sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi topuklarıma doğru kıvrılarak diğer tarafı kavıyordu. Ayak tabanlarım avuçlarımdan daha küçüktü. Mükemmel bir çift lotus ayak.

Piyasa değerimi gerçekten de artırıyordu.

Ailem, yüzümdeki tüylerin kontrolsüzce uzamasına izin verdiğim ve belimin etrafında çok fazla yağ olduğu için beni durmadan paylamıştı ama ayak bağlarımın sıkılığına isyan ettiğimde olabilecek en kötü azarları işitmiş ve çığlık çığlığa hakaretlere maruz kalmıştım. Ormana dönmüş kaşlar alınabilir, kilo verilebilirdi ancak lotus ayakları, büyümelerine izin verildiğinde lotus ayakları olmaktan çıkardı. Ve saygın bir aileden hiçbir erkek ayakları bağlı olmayan bir kızla evlenmezdi.

“Onlarsız, Rongdi’den* bir farkımız kalmaz!” diye bağırırmıştı bir keresinde büyükannem ben ritüeli yerine getirme konusunda bağırıp huçkırıklara boğulurken. Hundunlardan kaçmak için genellikle her-şeyi-at-sırtına-yükle-ve-kaç stratejisiyle ehlileştirilmemiş bölgeyi arşınlayan kabilelerden bahsediyordu. Hundunları koca koca arazilerden kovduğumuzda bazıları Huaxia bünyesine katılmıştı; daha uzaklardan gelen diğerleri küçük, devamlı gruplar hâlinde gizlice Çin Seddi’nden içeri sızıyorlardı. Sınırda yaşadığımız için pek çoğu komşumuzdu. Ailem beni her

* Çince siyí teriminin eski Çin sınırları dışında yaşayan çeşitli halklar için ortak çevirisi olan Dört Barbar’dan biri olarak bilinen Rong ya da Xirong, eski Çin’in batı uçlarında (modern Kansu ve Çinghay) ve çevresinde yaşayan insanlardı. Dōngyí “Doğu Barbarları”, Nánmán “Güney Barbarları”, Xíróng “Batı Barbarları” ve Běidí “Kuzey Barbarları” anlamına gelirken, Yí, Man, Rong ve Di “Çinli olmayan; yabancılar, barbarlar” manasına gelen bileşikler (Róngdǐ, Mányí ve Mányíróngdǐ gibi) hâlinde genelleştirilmiştir. –ç”

zaman o "ahlak, utanç veya nezaketten yoksun bir şekilde fink atan" kadınlar gibi olmamam için uyarırdı.

Küçükken, *o kadınlara* dönüşeceğim diye ödüm kopardı. Ama büyüdükçe, onları bu kadar kötü kılan şeyin ne olduğu konusunda kafam daha da karıştı.

Taraçalı dağ yamacında daha yüksek bir ev kümesinin altından geçtiğimde, taraçalarda dizlerine kadar suya batmış birkaç adam yalpalayarak işlerinden başlarını kaldırdı ve ben paytak paytak yanlarından geçerken iştahla süzdü. Peşimden gelmeye cesaret edemezlerdi –burada herkes birbirini tanırdı– fakat arzularını açıkça göstermekten de asla geri durmazlardı.

Görüyorsunuz ya, biraz terbiyeli görünen her sınır köyü kızı ya cariyeye-pilot olarak askere yazılınca ya da şehirlerde daha zengin adamlara satılınca, sınır köylerdeki adamlar onlara oğlan doğuracak eş bulmakta ciddi sorunlar yaşamaya başlamıştı. Başlık paraları on binlerce yuana kadar yükselmişti ve kendi kızlarını savaşa göndermedikçe ya da onları zengin şehirli erkeklere satmadıkça buradaki ailelerin bu fiyatları karşılaması imkânsızdı.

Berbat bir döngüydü ve yakın zamanda sona erecek gibi de durmuyordu. Mecbur kalmadıkça kimse sınırda kalmazdı. Çoğumuz asıl atalarımızın evi olan Zhou eyaleti iki yüz yirmi bir yıl önce Hundunların eline geçtiği için buradaydık.

Adamlara en nefret dolu bakışımı attım. Taraçalardaki su birikintileri günbatımının altında erimiş bakır gibi parlarken, gerçek anlamda ısınarak adamları diri diri haşladığını hayal ettim.

Ardından bastonum kırılıverdi ve yere kapaklandım.

Yerçekimi. Bu, Yizhi'den öğrendiğim ilk bilimsel kavramlardandı. Beni çamurlu yola çekip neredeyse bir çeltik tarlasına yuvarlanmama neden olmuştu. Elimin ayası sertçe yere inerek çamurda bir çukur açtı. Soğuk balçık burnuma ve yanağıma sıçradı.

İki kolumdan da destek aldım. Gri çamur kızaran yüzümden akarak tuniğıme yapıştı. Bir kahkaha tufanı duymayı bekliyordum.

Ancak böyle bir şey olmadı.

Adamlar bunun yerine suları sıçratarak taraçalarda koşuşturuyor, heyecanla bağırıyor, elinde tablet tutan birinin etrafında toplanıyorlardı.

Ben kafa karışıklığıyla onları izlerken bir titreşim aldı bedenimi. Daha doğrusu taraçalardaki birikintiler titreşiyordu.

Birden nefesim kesildi. Belirgin titreşimler yeryüzü boyunca ilerleyerek suyu hareketlendiriyordu.

Sınırın ötesinde bir Hundun-Krizalit savaşı başlıyordu.

Daha fazla kirlenmeyi ve saçlarımın etrafına bağlanmış paçavrayı ıslatmasını umursamadan kulağımı yere dayadım. Çin Seddi sadece birkaç dağ ötedeydi. Havanın açık olduğu günlerde, üzerlerine konuşlanmış Krizalitler tarafından çi'leri son zerresine kadar emilen tozlu, hareketsiz tepeleri görebiliyorduk.

Adamlar bir canlı yayın izliyor ve her pilotun elde edeceği muharebe puanı üzerine bahse giriyor olmalıydı. Fakat Krizalitlerin fiziksel gücünü yerküre boyunca hissetmek çok daha saf, içgüdüsel ve çarpıcıydı.

Ne büyük güçtü ama.

Boğazım kururken ağzım sulandı. Gözlerimi kapatıp bir Krizalit'in komutasını aldığımı, binaların üzerinde yükseldiğimi ve devasa uzuvlarımla ya da parlak çi ışınlarıyla yeryüzünü tarumar ettiğimi düşledim. Beni ezmeye çalışmış herkesi ezebilirdim. Kaçmak isteyen tüm kızları özgür bırakabilirdim.

Adamlardan gelen gürültülü bir tezahürat düşlerimi böldü.

Başımı sertçe iki yana salladım. Bunu yapmamla kollarım lekelerle kaplandı. Pislik içinde dizlerimin üzerinde sürünerek kırık bastonuma baktım.

Böyle hülyalara dalmaya bir son vermeliydim.

Babam beni sokağa çıkma yasağımdan önce eve gelmiş sayarmıydı bilmiyordum. Güneşin son ışıkları, dağlardan oluşan kalemizi soluk mavi bir haleyle kaplayarak onları tüyler ürpertici bir şekilde Hundunlara benzeyen devasa gölgelere dönüştürdü.

“Neredeydin?” Annem, evimizin yan tarafındaki mutfak kulübesinin parmaklıklı penceresinden fısıldadı. Sesi, karıştırdığı koca bir tencere yulaf lapasından çıkan buhar kadar zayıftı. Anneannem arkasındaki taburede oturmuş, taraça sularında yaşayan kanatlı bir balık olan *luoyu*’yu temizliyordu. Ocaktan yayılan ateşin ışığı, sanki yanan bir zindana hapsolmuşlar gibi, bitkin yüzlerini aydınlattı.

“Ormandaydım.” Anneme pencereden bir kese ot ve nişasta kökü uzattım. Ormanda bu kadar çok zaman geçirmemin ve Yizhi’yle tanışmamın nedeni de bunları toplamaktı.

“Ne oldu?” Annem pisliğe bulanmış hâlimden gözünü ayırmadan keseyi tahta bir rafa koydu. Başına bağladığı solmuş paçavradan düşen gri saçlar, görünür ısı dalgalarında kımlanıyordu.

“Düştüm. Bastonumu kırdım.” Sıra sıra evlerin önüne dizilmiş taş patikada sendeleyerek ilerlemeye devam ettim. Bir kat aşağıdaki komşularımızın kil kiremitli çatısına düşmemeye çalışarak dikkatli adımlar attım.

“Bir çatışma başladığı için şanslısın.” Annem ötedeki evin ana girişine şöyle bir baktı. Gözleri, çatırdayan ocak alevlerinden turuncu renkte parlıyordu. “Çabucak git hadi. Baban seni böyle görmesin.”

“Tabii.

“Ve yarın o kıyafetleri güzelce temizle. Askerler geldiğinde öyle görünemezsin.”

Bundan bahsetmesiyle göğsüme bir bıçak saplanmış gibi oldum. Gerçek niyetim hakkında hiçbir fikri olmayabilirdi ama askere yazılmamın ne olursa olsun ölümümle sonuçlanacağını farkında olmalıydı.

Ablamın sonunu hatırlıyor olmalıydı.

Acaba hatırlıyor muydu? Annem hiçbir şey yokmuş gibi davranma konusunda o kadar iyiydi ki bazen zihni sahte anılarla dolu olanın *ben* olduğumdan şüphelenmeme neden oluyordu.

“Bana daha iyi kıyafetler vereceklerinden eminim.” Mutfak penceresinden titreyen ışık çubuklarına baktım.

“Yine de düzgün görünmelisin.”

Paytak paytak yürümeyi bıraktım ve doğrudan onunla yüzleşmek için gövde mi ona döndüm.

Suikast planlarımın göz ardı etmek için elimden geleni yap sam da bunun büyük bir bedeli vardı: maksimum ruh basıncı 2000’in üzerinde olan bir Demir Asilzade’yi, bir pilotu öldürmek –hele ki insan ortalaması 84 iken– ailemin üç nesil boyunca mimlenmesine neden olurdu. Annem, babam, on yedi yaşındaki kardeşim Dalang, büyükanne ve büyükbabam, teyzemler, amcamlar. Hepsi benimle birlikte idam edilirdi. Çünkü Yang Guang gibi pilotlar seferberlik için aşırı önemliydi.

Sizi korumam için bana bir sebep ver. Anneme uzun uzun baktım. Bana engel ol.

Tek ihtiyacım olan, merhametime değer olduklarına dair bir işaret. Benim onlarınkine değer vermem beklendiği kadar onların da benim hayatıma değer verdiğine dair bir işaret.

Artık kendimi tutmanın bir anlamı olmadığından, kafamı en kurcalayan düşünceyi yüksek sesle söyleyiverdim. “Ciddi ciddi savaşa gitmemden ziyade düzgün görünmememden mi endişeleniyorsun?”

Ateş çatırdayıp annemin yanına fırladı. Odun dumanı ve mis kokulu buharın arasından gözlerini kısarak bana baktı. Ardından suratında, sıcaktan kavrulan çorak arazideki kır çiçeğini andıran bir gülümseme belirdi. “Kaşların... söz dinlemişsin. Çok güzel görünüyorsun.”

Her adım elektrik yüklü bir kabloya basmak gibi hissettirse de başımı hızla başka yöne çevirip güçlkle yürümeye devam ettim.

Sanki söylediklerimi duymamıştı bile.

Elektrikli fenerler köyün dört bir yanında yanıp sönüyor, tıpkı Krizalitlerin sahip olduğu fakat Hundunlarda olmayan parlak gözler gibi pencereleri aydınlatıyordu. Pirinç taraçalarından esen bir meltem, mütevazı akşam yemeklerinin kızarmış kokusuyla sazlıklarınkini birleştirdi.

Evimin açık ana kapılarından buğday rengine bir ışık sızı-

yordu. Bir savaş muhabirinin, Huaxia hükümeti tarafından ailemize verilen tabletten (elbette yalnızca erkekler onu istedikleri gibi kullanabiliyordu) gümbür gümbür gelen sesi geceyi bölüyordu. Büyükbabam, babam ve erkek kardeşim onu yağdan kararmış yemek masamıza dayamışlardı. Birbiriyle mücadele eden Hundunlarla Krizalitlerin parıldayan renklerini yansıtan ekranı izleyen gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Meşguliyetlerini fırsat bilerek eşikten geçtim. Hızla, yıllar önce, bir gece vakti ikinci kez gizlice kaçma girişimimden bu yana büyükanne ve büyükbabamla paylaşmak zorunda kaldığım odaya ilerledim.

“...ve işte Vermilyon Kuşu* geliyor!”

Olduğum yerde kalakalırken neredeyse devriliyordum. Kırım dondu.

Ah, o birim olmazdı.

Genellikle her ünlü birliğe tezahürat yapan Krizalit delisi ailem bile rahatsız edici bir şekilde sessiz kaldı. Kimse, Vermilyon Kuşu’nun şu anda Huaxia’daki en güçlü Krizalit olduğunu kabul etmek istemiyordu. Standart Form’unda elli metreyi aşan boyuyla sahip olduğumuz tek Kral-sınıfı Krizalit’ti. Ancak babasını ve iki erkek kardeşini henüz on altı yaşında öldürmüş olan yanı Rongdi idam mahkûmu Demir İblis Li Shimin tarafından kullanılıyordu. Şimdi on dokuz yaşındaydı. İnfazı, yalnızca son iki yüzyılın en yüksek seviyesi olan, olağanüstü derecede yüksek ruh basıncı nedeniyle süresiz olarak ertelenmişti.

Cariye-pilotlar her zaman savaşta ölme tehlikesiyle karşı karşıya olsa da söz konusu pilot o olduğunda ölüm bu denli mutlaklı.

Onunla savaşa giren kimse sağ çıkmamıştı.

* Vermilyon Kuşu, Çin’in efsanevi ilahi canavarlarından (Tanrı Kuşu) ve dört yöne hükmeden dört tanrıdan (Dört Canavar veya Dört Simge olarak da bilinir) biridir. Taoizm felsefesinin Beş Öge sistemi olan Wu Xing’e göre, Ateş elementini, güney yönünü ve yaz mevsimini temsil eder. Bu nedenle bazen Güney’in Vermilyon Kuşu olarak adlandırılır. Beş renkli tüyleri olan ve alevler içindeki sülüne benzeyen kırmızı bir kuş olarak tanımlanır. -çn

Bir kızın ölmesi yakındı.

“Hey!”

Babam irkilmeme neden olarak beni düşüncelerimden sıyırdı. Korkuyla yerimden sıçrayarak ahşap duvarlara tutundum.

Beton zeminin üzerinde geriye giden sandalyesinden tiz bir feryat koptu. Ayağa kalktığında çatık kaşlı suratına gölge düştü. “Neden bu kadar kirli görünüyorsun?”

Paçavramın altından buz gibi terler dökülüyordu. “Taraçalarda düştüm.”

Bir kez olsun doğruyu söylüyordum.

Canlı yayında ruh metali ve çi’nin çarpışma sesi yankılandı. Büyükbabam ve erkek kardeşim ortada hiçbir sorun yokmuş gibi izlemeye devam etti. Babam onların etrafından dolaşp sert adımlarla bana doğru ilerlemeye başladı. Seyrelen saçları nedeniyle trajik bir şekilde gevşek olan topuzu başının üzerinde serbestçe sallanıyordu.

“Bir oğlanla oynaşmıyor olsan iyi edersin.”

“Hayır tabii ki.” Geri adım attığımda omzum büyükannemlerin odasının kapısına çarptı.

Yarı yalandı. Onun yerine birinin kalbini kırıyordum.

Babam daha da yaklaştı. Tepeme dikilen sureti gözümde âdeta ikiye katlandı. “Zamanı geldiğinde kızlık testini geçsen iyi olur...”

Bu sarsıcı kelime, bana ondan nasıl korkacağımı unutturdu.

“Son kez söylüyorum, içime giren çıkan olmadı!” diye çığlığı bastım. “Bu kadar takıntılı olmayı bırak!”

Şoktan öylece kalakalsa da yaklaşan öfkeyi hissedebiliyordum.

Yatak odasının kapısından hızlıca girip suratına çarptım.

“Ne dedin sen?” Nidası evi titretirken, yumrukları kapıyı gümbürdetiyordu. Pirinç kulp öyle sert sallanıyordu ki sanki içinde bir şey kırılmış gibiydi.

“Ayaklarımın bağını çözüyorum!” Tehdit üzerine harekete geçerken sırtımı kapıya yasladım. Bağ çözülmüş ayaklar, çıplak

göğüslerden daha uygunsuzdu. Muhtemelen kendine has bir biyolojik silah sınıfı olan çürüyen et kokusu da cabasıydı. Kızların, her zaman parfümlü, işlemeli ayakkabılar giyerek ve kimsenin, hatta kocalarının bile önünde ayak bağlarını asla çözmeyerek zarif güzellik fantezilerini sürdürmeleri gerekiyordu.

Babamın yumrukları kapıyı terk etse de avazı çıktığı kadar bağıyor. *Saygısız. Nankör. Orospu.*

Her zamanki şeyler.

Annemin onu sakinleştirmeye çalışan sis gibi hafif sesi duyuldu. Kardeşim gülüyordu. Büyükbabamsa canlı yayının sesini sonuna kadar açmıştı. Krizalit'te bir kız insanlık uğruna can veriyordu.

Akşam yemeği için yatak odasından çıkmayı göze alamadım.

Midem guruldayıp canının çektiği yulaf lapası gibi köpürse de büyükannemin ördüğü hasır sandalyeden kalkmayarak ayaklarımı ezilmeye hazırlayan aynı ahşap kovaya daldırdım.

İşte bu yüzden onları suçlamanın bir önemi yok, diye zihnimin derinliklerinden fısıldadı çürümüş, kokuşmuş özüm.

Büyükannelemin odada sakladıkları uzun termoslardan birinin kapağını açtım.

Umurlarında bile değilsin.

Kovaya dumanı üstünde bir termos su daha döktüm. İçindeki şifalı yapraklar ve kökler çalkalanarak akarken, karanlık bir köşede unutulmuş kan misali suyu bordoya boyuyordu.

Senin de onları umursamana gerek yok.

Tepemdeki fener cızırdadı. Odanın karanlığa bürünmüş köşelerinde gölgeler kıpırdandı, sanki giderek yaklaşıyor gibiydiler. Termosu yere koyup büyükannelemin yatağının hemen yanında, üzerinde uyuduğum hasıra boş gözlerle baktım. Huaxia'da bir söz vardı: Baş göz edilen kız, kapıdan dışarı boca edilen su gibidir. Wu soyadını devam ettirip anne babamıza bakmak için ömür boyu evde kalacak olan erkek kardeşim Dalang'ın aksine,

ben ailemin hayatlarında geçici bir varlığa sahip olmak için. fiyatı belirlenip değiş tokuş edilecek bir şey olarak doğmuştum. Bana kendi yatağımı verme zahmetine hiç girmemişlerdi.

Kâselere çarpan yemek çubuklarının takırdaması ve Dalang'ın savaş hakkında çılgınca gevezelikleri duvarların arkasından boğuk bir şekilde duyuluyordu. Krizalitler kazanmıştı. Elbette. Kazanmasalardı, köy hoparlörlerinden saldırı sirenleri çalardı ve biz de tıpkı Zhou eyaletinden gelen atalarımızın yaptığı gibi doğuya doğru ilerlerdik.

Başka konuşan pek yoktu. Beni düşündüklerini umuyordum.

Bana ve ablama davranışlarından pişmanlık duyarak mezarı boylamalarını umuyordum.

Ailece idam cezasına çarptırılan insanların mezarları olmazdı.

Yüzümü buruşturarak, Çin Seddi'nden sarkan çürümüş cesetlerimizin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım.

Kapı açıldı. Gözlerimin hissettiğim kadar kırmızı ve şiş olmamasını umarak nereye bakacağımı bilemeden sandalyeye yaslandım.

Annem kendi bağlı ayakları üzerinde sendeleye sendeleye ilerleyerek bana bir kâse yulaf lapası uzattı. Garip bir şekilde başımı sallayarak kâseyi aldım. Soğuk parmaklarım sıcak porselenin etrafına dolandı. Gözyaşı gibi buruk bir tatla doldu ağzımı. Annem yanıma, büyükbabamın yatağının ayak ucuna oturdu. Karnım gerginlikten kasım kasım kasılıyordu.

Bir yanım, *Ne istiyor?* diye hiddetlenirken diğer yanım, *Bana engel ol,* diyordu.

"Tian-Tian." Bebeklik isimimle söze başladığında ellerindeki eski yanık izleriyle oynuyordu. "Babanla böyle konuşmamalıydın."

"Tuhaf tuhaf davranmaya başlayan oydu." Ona dik dik bak-sam da yanaklarım boğucu bir utançla alev alıyordu. Yüzümü gizlemek için yulaf lapası kâsesini ağzıma götürdüm.

Bana engel ol, diye çarpıyor kalbim ağır ağır. *Bana engel ol. Bana engel ol.*

Annemse üzgünce kaşlarını çatmakla yetindi. "Her zaman işleri bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın?"

Kâseyi daha sıkı kavradım. "Anne, dürüst ol, her zaman pes ettiğin için hayatının *kolay* geçtiğini mi düşünüyorsun?"

"Kolay olmakla bir ilgisi yok. Mesele, ailenin huzurunu korumak."

Ben kâseye doğru gülerken, ses karanlık bir tona bürünerek sertleşti. "Merak etmesin. Sadece iki gün daha buradayım. Sonrasında istediği kadar huzura kavuşabilir."

Annem iç çekti. "Tian-Tian, baban duygularını çok yoğun yaşıyor yalnızca. İçten içe senin olgunlaştığını biliyor. Gerçekten neyin önemli olduğunu anladığını da. Seninle gurur duyuyor." Gülümsedi. "Ben seninle gurur duyuyorum."

Başımı sertçe kaldırdım. "Kendimi ölüme gönderdiğim için benimle gurur mu duyuyorsun?"

"Bunun olup olmayacağını bilmiyorsun." Bakışlarını kaçırdı. "Her zaman güçlü bir zihne sahiptin. Test ekibi ruh basıncının beş yüzün üzerinde olabileceğini söylememiş miydi? Ortalamanın altı katı eder! Ve bu dört yıl önceydi. Şimdi daha da yüksek olmalı. Prens-Albay Yang'la Dengeli Eşleşme çıkabilirsiniz. Onun Demir Prenses'i olabilirsin."

"Koca Huaxia'da sadece üç Demir Prenses var!" Gözlerimden dökülen yaşlar yüzünden onu buğulu görüyordum. "Onların da ruh basıncı binlerde! Bu, kızları hayatta kalma hayalleriyle besleyen düşük ihtimalli bir fantezi sadece!"

"Tian-Tian, bu kadar yüksek sesle konuşma." Annem panikle kapıya baktı.

"Seni de rahatlatan bir fantezi mi?" diye devam ettim. "Gece-leri uyumana yardımcı oluyor mu?"

Gözleri doldu. "Neden iyi bir şey yaptığını kabul etmiyorsun? Kahraman olacaksın. Hem o parayla Dalang gelinin başlık parasını ödeyebilir..."

Kâseyi yere fırlattım. Porselen parçalanırken yulaf lapası sü-müksü, buharlı bir patlamayla etrafa saçıldı.

“Tian-Tian!” Annem tökezleyerek ayağa kalktı. “Büyükan-nen ve büyükbaban burada uyuyor!”

“Öyle mi? Peki ne yapacaklar?” Kapıya doğru imalı imalı ba-ğırdım. “Yang Guang’ı taze yaralarımınla kendimden soğutmam pahasına beni dövecekler mi? Onu kokumla kaçırmam pahasına beni domuz ahırında mı yatıracaklar? Parayı bu kadar çok isti-yorsanız, artık bana hiçbir şey yapamazsınız!”

“Tian...”

“Çık dışarı!”

Onunla bu şekilde konuşamazsın, diye azarladı acı verici bir şe-kilde ablamınkine benzeyen zihnimdeki bir ses. O senin annen. Sana hayat veren kadın.

Ama beni her açıdan yüzüstü bırakan bir anneye, ben anne demezdim.

Göğsüm inip kalktı. Ellerimle dizlerimi kavrayarak öne eğil-dim. Sesim boğazımda düğümlenen bir hıçkırığı güçbela aşarak çıktı. “Bir sonraki hayatta, umarım birbirimizle hiçbir bağımız olmaz.”

İSTEDİĞİN HAYAT

Ailemin o günden sonra bana ettiği ilk kelime, askere alınacağı sabah haykırdıkları adımdı.

Bütün gece midemde bir düğümle kıvrandığım hasır yatağımdan, ahşap saç tokamı kalm bir yemek çubuğu gibi elimde evirip çevirerek doğrudum.

Bir hava aracı beni Çin Seddi'ne götürecekti. Uzaktan falan mı görmüşlerdi?

"Tian-Tian!" Büyükanneimin sesi kapıya daha yakın geliyordu. "Bir oğlan geldi!"

Kalkarken tökezlediğimde elimle büyükanneimin karyolasından destek aldım.

Bir oğlan...

Hayır. *Hayır*, olamaz...

Şaşkınlıkla sendeleyerek kapıya doğru ilerliyorum. Kırmızı alarm veren tehlikeli bir his oturdu göğsüme. Kapıyı iterek açarken gümbür gümbür atan nabzımı avucumda hissedebiliyordum.

Parlaklık gözlerimi yaktı. Ardından, görüşümü bulanıklaştıran benekler kaybolduğunda, karşımda o duruyordu. Yizhi. Ön girişin ötesinde, kavurucu güneş ışığında durmuş, mağara yaratıkları gibi evimizin gölgesine sinen aileme yalvarıyordu. Bambu

filizleri ve yapraklarından oluşan altın renkli desenlerle işlenmiş beyaz ipek cübbesi âdeta başka dünyadan gelme bir madde gibi parlıyordu.

Onu orman örtüsünün alacalı gölgelerinin dışında hiç görmemiştim. Bir an için kafam karıştı, bu gerçekten o muydu? Ancak sesindeki nazik tını şüphe götürmezdi.

“Teyzeler, amcalar, inanın bana, belirlediğiniz her bedeli karşılayabilirim.” Kimliğinin metal parçasını aileme gösterdi. “Lütfen. Kızınızla evlenmeme izin verin.”

Pirinç taraçaları boyunca uzanan merdivenlerden inerken ayağım boşluğa gelmiş gibi kalbim sıkıştı.

Tüm ailemi bir şok dalgası sarmıştı. Bir karış açılan ağızlarını elleriyle kapatıyorlardı. En yakınumdaki kişi olan büyükannem, Yizhi’yle bana şaşkın bir bakış attı. Soyadını ve Huaxia’nın başkenti Chang’an’daki adresini görmeleriyle zihinlerinde para çanları çalmaya başlamış olmalıydı.

Hava aracına binmeme ciddi ciddi engel olabilirlerdi.

Tek kelime etmeden ya da düşünmeden hareket ettim. Onları iterek ilerledim ve Yizhi’yi bileğinden yakaladığım gibi onu evin loşluğuna çektim. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Ayağı neredeyse kapının eşiğine takılıyordu. Fakat sonra gözleri benimkilerle buluştu ve göğsümü sıızlatan bir keskinlikle parladı.

Onu büyükannemlerin odasına sürükledim. Donuk beton zeminimize sürten ayakkabılarının çıkardığı ses bile farklıydı.

“İçeri girmeyin,” diye uyardım ailemi kapıyı çarpıp toz kaldırmadan önce.

Yizhi’ye döndüm. Pencereden gelen eğik ışık onu ruhani bir bıçak gibi keserek cübbesini ay beyazına boyarken, tenine transparan bir hava kattı.

“Burası benim evim. Benim yuvam.” Sesim sükûneti sarstı. Yağlı ahşap duvarların önündeki görüntüsü o kadar parlak geliyordu ki rüya görüp görmediğimden emin değildim. “Buraya hiç gelmemen gerekiyordu, adresi nasıl buldun?”

“Resmi kayıtlardan.” Yutkundü ve kalın kirpikli gözlerindeki ışık sönmeye başladı. “Zetian, seni Chang’an’a götürebilirim.”

“Hayır götüremezsın!” deyiverdim birden çünkü ailem kesinlikle kulağını açmış bizi dinliyordu. “Bu sadece öylesine söylediğin bir şey. Baban benimle evlenmene asla izin vermez!”

“On dört oğlu daha var. Üstesinden gelecektir.”

“Gerçekten mi? Gelir mi sence? Seni üst düzey bir memurun torunuyla baş göz etmeyi tercih etmez mi? Huaxia’nın en zengin adamı unvanını fırsatları kaçırarak aldığından şüpheliyim!”

“O zaman biz de kendi fırsatlarımızı yaratırız. Birlikte çözebiliriz. Hayat olduğu sürece, umut da var.” Yizhi elimi tutarak pencereden süzülen ışığa doğru kaldırdı. İçimi kış gibi ürperten sözleri, kar taneleri gibi düştü aramıza. “Ancak sensiz kuracağım hayatın hiçbir anlamı yok.”

Görüşüm titreşen ışıklarla dolarken yüzü bulanıklaştı.

İnsan nasıl incinir, biliyordum. Dayak yemeyi, aşağılanmayı, ezilip büzülerek çöp parçası gibi bir kenara atılmayı biliyordum. Ama bu?

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Gerçek gibi gelmiyordu.

Gerçek olamazdı.

Buna kanmayacaktım.

“Git başımdan.” Elimini ellerinden çekti. Gözlerimin kenarlarından süzülen sıcak gözyaşları yanaklarımı yakıyordu. Kuru bir kahkaha atarken sesim çatladı. “Sınırdaki yaşayan köylü kızı Huaxia’nın en zengin ailesine gelin gidecek, öyle mi? Biraz gerçekçi olabilir misin? Ben öyle kandırabileceğin dört yaşında bir çocuk değilim.”

Yizhi’nin gözleri doldu. “Zetian...”

“Ailen cariyeden başka bir şey olmama izin verirmiş gibi davranmayı bırak.” Sarsak adımlarla geriledim. “Hem bu iş asla yürümez. Baban olacak o iğrenç domuzla boyun eğmeyi reddettiğimde sorun çıkacak. Kaçınılmaz bir şekilde sana ayarlaya-

cakları uygun e e hizmet etmeyi reddetti imde. Sana bir oğlan doğurmayı reddetti imde de; çünkü kimsenin d l n n karnımı    irip sonsuza kadar elimi kolumu ba lamasına *asla* izin vermem, seninkinin bile. Ve bunların hiçbirine engel olamayacaksın çünkü daha on sekiz yaşındasın ve sahip olduğun her türlü para ve g   babanın merhametine kalmış. Tabii, cesur bir hamle yapıp benimle ka abilirsin ve hayatımızı küçük bir şehirde mütevazı göçmen işçiler olarak geçirebiliriz ama istediğim şeyi asla yapamayacağım için *berbat* hâlde olacağım. Seninle gelmek yerine * l m  göze alsaydım* ne kadar tatmin edici olurdu diye sürekli düşüneceğim. İstediyin bu mu? İstediyin hayat bu mu, Gao Yizhi?"

S zlerimle ortam boğucu bir sessizliğe büründü.

Yizhi bana, Cennet Sarayı'ndan inmiş ve yamyamlık kavramıyla karşılaşmış güzel bir ölümsüz gibi baktı.

Ardından sessizlik bölündü.

Pencerenin ötesinden gürleyen bir uğultu duyuldu. Dağların arasından şiddetli bir rüzgâr esiyor, ağaçları hı ırdatıyordu. Arka bahçemizdeki domuzlar ve tavuklar  dleri kopmuş bir şekilde a ıllarında bağırıp gıdıklamaya ba ladı.

İşte *bu*, hava aracı olmalıydı.

Bu sesi daha önce bir kez, kız kardeşim teslim alınırken duymuştum.  elik gövdesi akkor bir ateş gibi parıldayan hava aracı doğrudan evimizin üzerinde süzülene ve düzgün topuzlu, zeytin yeşili üniformalı bir asker arka bahçemize bir ip merdiven salana kadar onu almak için geldiğini fark etmemiştim. Herkes bu gerçeği benden saklamıştı. Ablam da d hil. Önceden öğrenmiş olsaydım, bunu önlemek için ne yapacağımı kestiremeyeceklerini biliyorlardı.

O zaman kimseyi durduramamı tım.

Artık kimse de beni durduramazdı.

"Zetian." Yizhi gözleri irileşerek yaklaşırken fısıldadı. "Yang Guang'ı öldürmenin farklı bir yolu olmalı. Ailemin bağlantıları var..."

“Yapabileceğin bir şey olsaydı, çoktan yapardın,” diye homurdandım alçak sesle. “Bu kadar güçlü ve popüler bir pilota dokunamazsın, Yizhi. O işler öyle olmuyor!”

“Peki ya ailesi?” Yizhi’nin sesi daha da alçalıp derinleşti. Gözleri, öncesinde sadece birkaç kez gördüğüm tehditkâr bir şevkle karardı. “Onlar dokunulmaz değil. Yeterli olur muydu, yani, onların...”

“Hayır!” dedim nefesim kesilerek. Yizhi gerçekten çok çaresiz olmalıydı. “Bunu yapan onlar değildi! Ne anlamı olacak ki?”

“O zaman bırak savaşta ölüp gitsin. Erkek pilotlar bile yirmi beş yıldan uzun yaşamıyorlar.”

“Anlamıyorsun. Benim elimden olması gerek. Benim yapmam gerek. Ablamın intikamını kendi ellerimle almalıyım.”

“Neden?” İnce kaşları büzülerek çatıldı. “Karma onu bulacak.”

“Karma diye bir şey yok,” dedim her heceyi dişlerimle ezmek istercesine telaffuz ederek. “Varsa da kesinlikle benim gibi insanları iplemiyor. Bazılarımız kullanılıp atılmak için doğduk. Bu dünyada hiçbir şey bizim lehimize yaratılmadığı, inşa edilmediği ya da kurulmadığı için, kendimizi hayatın akışına bırakmayı göze alamayız. Bir şeyi istiyorsak, etrafımızdaki her şeyi geri püskürtmemiz ve onu zorla almamız gerek.”

Yizhi’nin buna verecek bir cevabı yoktu. Gözlerinin etrafında yer eden yorgun çizgilerle bana baktı sadece. Yarım toplanmış saçlarının tutamları, tertemiz cübbesinin önüne dökülmüş, pencereden esen değişken rüzgâr şiddetlendikçe yana doğru kıvrılıyordu.

“Nasıl olsa hepimiz öleceğiz,” dedim daha yumuşak bir tonla. “En azından hayalini kurduğun bir şeyi yaparak gitmeyi istemez misin?”

“En...” Yizhi’nin ağzı açıldı ve geri kapandı. Dudaklarındaki renk solup gitti. Onlara bakmadan duramıyordum. “En büyük hayalim seninle olmak. Daha fazla saklanmadan. Daha fazla utanmadan.”

Söyledikleri yüreğimi parçaladı. "O hâlde gerçekten daha büyük hayaller kurmalısın Yizhi."

Hava aracı daha yüksek sesle gürledi. Evin içi duvarları titreten bir uğultuyla doldu.

"Emin misin?" Yizhi daha da yaklaştı. "Gerçekten benimle gelmeyecek misin?"

"Kavga aynı kavga, yalnızca bir köy yerine bir şehirde olacak," diye mırıldandım dikkatim tekrar tekrar dudaklarına kayarken. İçimi bambaşka bir gerginlik sardı. "Yorgunum. Sadece yorgunum."

"Ama biz..."

Yüzünü kavrayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Yalvarışı dudaklarımızın arasında sessizleşti.

İçim daha önce hiç hissetmediğim bir ısıyla kaplandı. Sıcaklık kanıma işlerken ısıldadığına yemin edebilirdim. Yizhi'nin dudakları önce şaşkınlıkla gerilse de sonra benimkilerle birleşti. Titreyerek yukarı kalkan eli, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi, bunun gerçek olmadığından korkuyormuş gibi boynumu okşadı.

Dudaklarımızı ayırdığımda, parmaklarımı saçının toplanmış kısmından geçirip alnımı onunkine yasladım. Sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı.

Belki işler farklı olsaydı, buna alışabilirdim. Onun sıcaklığı ve ışığıyla kucaklanmaya. Değer görmeye. Sevmeye.

Fakat aşka inanmıyordum. Aşk beni kurtaramazdı.

Ben intikamı seçmiştim.

Aklımı başıma toplayarak kendimi kollarından sıyırıp onu geri ittim.

"Elde etmeye çalıştığın şey buydu, değil mi?" dedim duygusuzca, **darmadağın** olmuş ifadesini, kederli gözlerini görmezden gelerek. **"İstediyini** aldın işte. Şimdi bırak gideyim. Eğer bir şekilde **bedenimi** geri alırsan, yak ve külleri dereye saç. Böylece **nerede olursa olsun** ablamın peşinden gidebilirim."

Gözlerinden süzülen yaşlar güneş ışığının altında parıldadı.

Ona daha fazla bakamadım ve arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Açmak için kola uzanmadan önce durdum.

"Son bir şey daha," dedim omzumun üstünden, ailemin hava aracının gürültüsünden duyamayacağı kadar sessizce. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmene rağmen evime gelip planımı neredeyse bozduğunu görmezden geldiğimi sanma. Orduya en ufak bir ihbarda bulunursan, beni hapse attıklarında kendimi öldürür, sonra da sana musallat olurum."

Kapıyı sertçe açıp onu sonsuza dek terk ettim.

HİZMETE HAZIR

Çin Seddi'nin altında loş bir oda. Test ekipmanlarıyla dolu metal bir platform. Tavanda parlayan, bir eğik masada aşağı yukarı sallanırken odaklanmam gereken bir oyun ekranı.

Eğik masa nihayet aniden durduğunda, yeni incecik cariyecübbemin her yerine kusmak üzere olduğuma yemin edebildim. Yapışkan oyun kumandasını indirirken elimi karnıma bastırdım. Duyularım çorbaya dönmüştü. Bu testin neden ilk geldiğimizde yapılması gerektiğini anlamıştım ama makineyle ilgili sorun yaşadıkları için işe bizi güzelleştirmekten başlamışlardı.

"Altı yüz yirmi dört!" Kıdemli bir hizmetçi olan Dou Teyze, önündeki ekranların transparan parıltısının ardından resmi ruh basıncı değerimi açıkladı. Sayı odanın metal duvarlarında yankılandı.

Tüm bedenim bir şok dalgasıyla sarsılırken, test platformunun aşağısındaki banklarda oturan diğer beş kızdan hayret dolu fısıltılar yükseldi. Şimdiye dek test edilen değerler, 118'lik bir istisna dışında, çoğunlukla çift hanelerde çıkmıştı.

On dört yaşımıdayken, bir gezici test ekibi köyüme gelmiş ve biz çocukları test etmişti ancak onların benim hakkımdaki abartılı görünen tahminlerinin doğru olmasını beklemiyordum. Ruh

basıncı, zihinsel gücün, birinin çî'sini kanallıze etmek için kullanabileceği güç seviyesinin bir ölçüsüydu. İnsanların yalnızca yüzde 3'ü, bir Krizalit'i etkinleştirmek için gereken minimum 500 sınırını geçiyordu. Neredeyse bu saçmalığa gülecektim.

Erkek olsaydım, yeryüzünde cenneti yaşardım. Kendi devasa şekil değıştiren savaş makinemde meka-uzaylılarla savaşabilir, bir ünlü olarak sevilip övülebilirdim ve bir gözetleme kulesi dolusu cariye emrime amade olurdu.

Ama ben bir erkek değildim ve bu değeri, cariye-pilotların çoğundan birkaç muharebe daha fazla hayatta kalacağım anlamına geliyordu.

Ki buraya gelme amacım bu değildi.

Dou Teyze önündeki ekranlara göz gezdirip yanıma geldi. Saçları tepeden sıkı bir topuzla toplanmıştı. O yaklaştıkça arka duvara düşen gölgesi büyüdü. Koyu yeşil tuniğinin altın etekleri ve düğüm şeklindeki düğmeleri, oyun ekranından yayılan ışığın altında parıldıyordu.

"Tebrikler, Leydi Wu," dedi başıma takılan kablolu uçları çıkarırken. "Tam teşekküllü bir Zevce olarak Prens Albay Yang'ın hizmetine verileceksin."

Hah. Ablam bile yalnızca Cariye rütbesindeydi; başlangıç maaşım onunkinin dört misli olacaktı. Ailem mutluluktan havalara uçacaktı.

En azından birkaç günlüğüne. Ha.

"Ancak unutma: Bu mutlak bir ölçü değil." Dou Teyze, diğerlerine yaptığı konuşmayı tekrarladı. "Bir Krizalit'e girdiğinizde, Prens Albay Yang'le ne kadar iyi eşleştiginize bağılı olarak birtakım şeyler farklı olabilir. Zihniyle empati kuramadığın için yetersiz performans gösterebilirsin. Ya da onun değerine yaklaşıarak başkalaşım geçirebilirsin. Sana tavsiyem, onu anla, destekle ve savaş ne kadar kötüye giderse gitsin yanında ol. Üzerine düşeni yap, bakarsın onun Demir Prenses'i bile olabilirsin."

Alaycı bir ses çıkarmaktan kendimi zar zor alıkoydum. İstatistiksel imkânsızlıklar karşısında bile, bizi o özel istisna ola-

bileceğimize inandırarak suratımızda neşeli bir gülümsemeye ölümümüze yürümemiz için gözümüzü boyamaya çalışıyordu.

Test ekipmanlarından sıyrılıp bacaklarımı eğik masanın çatlak deri minderinden aşağı sarkıttım. Ben topallaya topallaya yürürken, işlemeli yeni ipek ayakkabılarım platformun desenli çelik basamaklarında, yere düşen iğne sesine benzer takırtılar çıkarıyordu. Serin hava bedenimden yayılan sıcaklığı alıp götürdü. Tüylerim diken diken olurken, tüylerden arındırılmış gözeneklerim daha da bir ürpermiş görünüyordu. Nasıl bilmiyorum ama kanlı bir pas tadı alıyordum.

Diğer acemiler kollarını göğüslerine sarmış hâlde duvarın dibindeki uzun bankta sıkış tıkış oturuyordu. Uzaktaki ekran ışıklarının soluk yansımaları üzerlerine düşerken, gölgeleri onları haklamak üzere olan avcılar gibi sinsice arkalarındaki parlak metalin üzerinde geziniyordu.

Test edilecek bir sonraki kız sıkıntıyla ellerini ovuşturarak banktan kalktı. Birbirimizin yanından geçerken, üzerimizdeki *ruqun*lar* yeşil, sarı ve beyaz renklerinden oluşan yanardöner bir yüzey gibi farklı açılardan –Yang Guang’ın renklerinde– birbirine yansıdı. Teyzelerin giydiği elbiselerden çok daha parlak ve transparan olan bol cübbeler, liflenmiş, ağda yapılmış, incelenmiş ve parfüm sıkılmış bedenlerimizde suluboya gibi akıyordu. Göğsümüze kadar inen yakasıyla *ruqun*, bugüne dek başkalarının önünde hiç giyinmediğim kadar açıktı. Duman yeşili ipek bir süs kollarımızı sararak sırtımızda son buluyordu.

Midemde yükselen bulantı dalgaları beni iki büklüm etmeye devam etse de duyduğum rahatsızlığı bastırdım. Bununla başa çıkmaya hazır olmadığımı dair hiçbir işaret gösteremezdim. Zevce olarak başlıyor olabilirdim ama Yang Guang kolayca başka bir kızı gözdesi yapıp terfi ettirebilirdi. Gözüne girmezsem,

* Ruqun, Han Çinlilerinin geleneksel ve tarihi kıyafeti olan Hanfu’nun bir parçası olan ve qun olarak bilinen uzun bir Çin eteğinin altına giyilen, ru adındaki kısa ceketten oluşan bir takımdır. –çn

onun gözetleme kulesindeki hizmetçi kız sürüsü arasında unutulup gidebilirdim.

O zaman da onu öldürmek için bir fırsat yakalamam çok daha zor olurdu.

"Zamanımızın en büyük kahramanlarından biriyle ilgilenip ona yoldaşlık etmek için buradasınız." Dou Teyze'nin önünde titreyen bir sıra hâlinde ilk toplandığımızda yaptığı giriş konuşması zihnimde canlandı. "Bugünden itibaren, sınırlarımızı tehdit eden Hündunlarla savaşıacak; en yüksek fiziksel ve zihinsel durumda olabilmesi adına onu memnun etmek için yaşayacaksınız. En mühim derdiniz onun esenliği olmalı. Acıktığında ona yemek getirecek, susadığında ona su verecek ve neşeli bir coşkuyla hobilerine eşlik edeceksiniz. Konuştuğunda, sözünü kesmeden ya da tartışmadan can kulağıyla dinleyeceksiniz. Huysuz, karamsar veya kayıtsız olmayacaksınız ve –en önemlisi– dokunuşuna olumsuz tepki vermeyeceksiniz."

Diğer kızlar arasındaki en geniş boşluğa oturdum. Soğuk çelik uyluklarımın arkasını yakıp geçti. Hızlanan nabzımı yatıştır-maya çalışarak bacak bacak üstüne atıp sıkıca birbirine doladım. Zihnimde bir düşünce fırtınası kopuyordu; Yang Guang yüzü-me bakıp kız kardeşimi tanıyabilir miydi, ona hizmet etmem için beni gerçekten seçer miydi, saç tokamdaki bıçak şahdamarını kesecek kadar keskin miydi?

Kimseden çıt çıkmıyordu. Saatler önce teyzeler tarafından yapılan bekaret testinden beri pek konuşmamıştık. Bir kız geçememişti. Bir erkekle hiçbir şey yapmadığına dair çığlık çığlı-ğa yeminler etse de –ki bu kontrol sisteminin doğruluğundan şüphe duymama neden olmuştu– cariye-pilot olmaktan resmen diskalifiye edilmişti ve sonra da onu alıp götürmüşlerdi. Nereye, orasını bilmiyordum. Onu evine göndermemiş olmalarını um-dum. Ailesi muhtemelen onu bir domuz kafesinde boğardı.

Bir şekilde onların keyfi standartlarını da geçmemiş olsay-dım neler olabileceğini hayal etmek bile tüylerimi ürpertti. Arka bahçemizdeki hava aracının ip merdivenine ulaşmak için ailemi dirsekleyerek aralarından geçerken, beni Yizhi hakkında soru

yağmuruna tutarak üstüme yürümelerini aklımdan çıkaramıyordum.

Yanaklarım alev alırken söylediğim tek şey, "Onunla asla çizgiyi aşmadım," olmuştu.

Hava aracı beni alıp götürdükten sonra Yizhi'nin onlarla nasıl başa çıktığını bilmiyordum. Fakat artık bana ulaşamayacaklarından bir önemi yoktu.

Üç ay önce ablamın da bu yollardan geçtiğini bilmek fiziksel olarak carımı yakıyordu. Bunların hepsine katlandığını bilmek. Tüm gün hamamlar, ağda, kılık kıyafet, makyaj, kural dersleri ve haber yayınları için fotoğraf çekimleriyle geçiyordu.

Yizhi o fotoğrafları görecekti. Yang Guang'la birlikte olmaya layık olup olmadığımı değerlendiren, görünüşümü insafsızca eleştiren yorumları da.

Beni unutmasına yetecek kadar tiksinişini umuyordum.

Eğik masanın çıkardığı korkunç çığlıklar ve gümbürtüler odada bir kez daha yankılandı. Çeşitli ekipmanların yansıttığı kasvetli bir maviye boyanan diğer askerlerle birlikte, kızın tavan ekranındaki bir kelebeği kontrol etmeye çalışırken bir aşağı bir yukarı hareket etmesini izledik. Engellerle dolu bir tünelde olabildiğince ilerlemek için on dakikası vardı. Oyunun renkleri her metal duvarda dalgalanıyordu. Bunun neden ruh basıncını test etmenin en iyi yolu olarak kabul edildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de sallanırken odaklanmak için harcanan çabayla ilgiliydi.

Elimi karnımın üzerine götürdüm. Bir köpeğin sallanan kuyruğu gibi göğsümde bir sağa bir sola savrulan kaygıyı hissedebiliyordum. Zamanın hızlanmasını mı yoksa yavaşlamasını mı dilediğimi bilmiyordum. Ciddi ciddi buradaki işimizin bitmiş ve Yang Guang'ın önünde sıraya dizilmiş olma düşüncesi tam o anda varlığıma son vermek istememe neden oldu ancak hazırlıklar da fazlasıyla uzun sürmüştü. Gecenin geç saatlerinde olmalıydık. Yang Guang gececiye, Hundun saldırılarının çoğu gece olurdu.

Dalgınlıkla elimi başımın üzerinde yağlarla parlatılmış, altına tutturulmuş sahte saç tutamlarının verdiği hacimle tilki kulaklarını andıran, iki topuzdan oluşan mühendislik harikası saçına götürdüm. Beyaz kristal zambaklar kulakların ortasındaki “kürk” işlevini görürken, ışıltılı püsküllü gümüş tokalar her şeyi yerli yerinde tutuyordu. Parmağımı, parlak dağınıklıkta tek donuk şey olan saç tokamın üzerinden geçirdim.

“O tokenın makyajımızla gittiğinden emin misin?” diye fısıldadı yanımdaki kız aniden.

Sanki donmuş bir göle atılmışım gibi içimi bir ürperti sardı.

Bir şey mi fark etmişti? Bıçak kısmı dışarıdan belli mi oluyordu?

Elimle bıçakla tokenın birleştiği kısmı yokladım. Hâlâ pürüzsüzdü. Tanrılara şükürler olsun.

“Annemden hatıra.” Teyzeler üstünde işe yarayan o tatlı, sade yalanı tekrarlardım. Parmaklarım oturduğumuz sıra kadar buz kesmiş olsa da elimi yavaşça, gelişigüzel bir biçimde indirdim.

“Evet ama sence de biraz uyumsuz görünmüyor mu?” dedi elini çenesine götürerek. Lekelerimizi örten beyaz pudra avucuna bulaştı. Dudaklarımız taze böğürtlenler gibi rujlu ve parlarken, gözlerimiz kedi gözlerini andıran çizgilerle süslenmiş ve şeftali pembesiyle boyanmıştı.

“Başka nereye koyacağım ki?” Kaşlarımı çattığımda muhtemelen aralarına boyanmış kırmızı nilüferleri bozmuştum. “Bu cübbelerin cepleri yok.”

“Dou Teyze’ye bırakabilirdin. Senin için çok önemli olduğuna eminim ama çalınacak kadar değerli görünmüyor.”

Bu kızın adını hatırlıyordum: Xiao Shufei. Ruh basıncı 118 olan kızdı.

“Olduğu yerde gayet iyi,” diye sessizce çıkıştım herhangi sorun çıkarma riskini almamam gerektiğini bile bile. Bu meselenin peşini bırakması gerekiyordu. “Hem sana ne ki?”

“Hey, sadece seni kollamaya çalışıyorum.” Makyajlı suratını buruşturarak doğruldu.

“Bunu yapmanı kim istedi? Sen kendin için endişelen.”

Kızın ağzı açık kaldı. “Bizden daha iyi olduğunu falan mı düşünüyorsun? Sence seni kıskanıyor muyuz?”

Banktaki diğer kızlar şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı: Suratları, korkuyla ve makinelerin ışığıyla parlayan üç çift boyalı gözden ibaretti.

“Eh, *şimdi* düşünüyorum bak. Yoksa neden lafını açasın?” Gözlerimi kısıyorum. “Kıskanacak ne var ki? Ruh basıncım mı?”

“Şimdi saçmaladın. İyi bir cariyeye olmak için kimsenin bu kadar *devasa* bir basınca ihtiyacı yok.” Yizhi’nin getirdiği atıştırmalıklar sayesinde, ailemin beni aç bırakmaya yönelik bütün çabalarına rağmen, hiçbir zaman fazla incelmemiş olan vücudumu şöyle bir süzdü.

Bir kız şok içinde eliyle ağzını örttü.

Ama umurumda değildi. Bir kahkaha patlattım.

Bu düpedüz acınasıydı.

“Altı yüz yirmi dördün büyük olduğunu mu düşünüyorsun?” Dudaklarım suratımdan silinmeyen bir sırtışıla kıvrıldı. “Yang Guang’ın değerinin *altı binin* üzerinde olduğunu farkındasın, değil mi? Ben bir hiçim. Hepimiz bir *hiçiz*.”

Xiao Shufei rahatsızca kıpırdandı. Parmakları cübbesinin üzerinde kıvrıldı. “Efendimize ismiyle hitap etme.”

Bu ifade mideme bir yumruk gibi indi. Dudaklarımı birbirine bastırırken, bedenimi saran ani bir öfke seliyle kararan gözlerimi kırptırdım. Boğazımdan yukarı yüzlerce kelime tırmansa da hiçbirisi dişlerimden öteye geçemedi. Yang Guang’ı yüksek sesle aşağılamayı göze alamazdım.

Dou Teyze’ye bir bakış attım. Hâlâ test yapmakla meşguldü. Fakat bu olay biraz daha ileri giderse dikkatini çekerdik. Burnumdan gergin bir nefes vererek suratımı Xiao Shufei’den çevirdim.

Ancak bu, onun cüretkârlığını daha da körükledi.

“Şu tavrına inanamıyorum,” dedi daha yüksek sesle. “Prens-sınıfı bir pilota hizmet etmek için buradayız. Gerçekten bu kadar

süslenip püslendikten sonra o çirkin tokayı çıkarmayacak mısın? Köylü varoşun teki olduğunu bu kadar belli etmesen olmaz mı?"

"Hepimiz köylü varoşuz!" diye alçak sesle çıkıştım kin dolu bakışlarımı tekrar ona çevirirken. "Yang Guang da dahil! Hiçbir zengin, oğullarının askere alınmasına müsaade etmez! Asil unvanı, güzel cübbeler, gösterişli mücevherler... Bunlar sadece genç yaşta ölme konusunda kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlamak için ısıltılı dikkat dağıtıcı şeyler. Sonuçta öleceğiz! Belki de bu yüzden beni kızdırmaya çalışıyorsun ama sana bir şey diyeyim: Kısıtlı zamanını daha iyi geçirmelisin. Hadi şimdi istediğin kadar sosyetik ve onurlu hisset." Elimini saçındaki gümüş püsküllere yaklaştırdım parmaklarımı salladım. "Çünkü sana tüm bunları vermelerinin tek sebebi, uzun süre ihtiyacın olmayacak olması!"

Üstümüze soğuk bir sessizlik çöktü. Ağlamak üzere olan Xiao Shufei'nin alnı kırışırken ağzı büküldü. Bir an için suçluluk duygusu beni boğacak gibi hissettim.

Sonra kız tokamı saçımdan çekip çıkarıverdi.

Korkudan neredeyse yere yapışacaktım. Bakışlarım panik içinde o tarafa çevrildi. Geriye bakmaya cesaret edemiyordum. Ancak toka mucizevi bir şekilde tek parça hâlindeydi.

Bu, hopen sinirlerimi yatıştırırsa da içimdeki tüm sıcaklık ve adrenalin akışının yavaşlayarak soğumasına, kırık parçaların sürüklenmesine engel olmadı. Çenemi kaldırdım. Bu aptal, küçük kıza burnumun ucundan baktım. Elindeki tokaya, kendi yaptığı hareket karşısında afallamış gibi bön bön bakıyordu. Gözlerini kaçırarak uzaklaştı.

Yankılanan bir çınlamayla elimi banka indirdim.

"Ben olsam onu hemen geri verirdim." Kapının eşiğinde kırkırdayan bir erkek sesi yankılandı. "O kız uğraşılacak birine *benzemiyor.*"

Başlarımız aynı anda dönse de bedenimi saran korkuyu onu orada kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanırken görmemden çok önce hissetmiştim.

Ablamın onun yanında savaşmak için başvurmasından önce ailemin hayranlıkla tekrar tekrar izlediği röportajlar ve videolar-
dan aklıma kazınmış olan bu sesin üzerimde özel bir etkisi vardı.
İşte buradaydı.

Öldürmem gereken oğlan karşımda duruyordu.

ÖLÜMCÜL HATA

“**E**fendimiz.” Toplu olarak banktan kalkıp bize öğretildiği gibi önünde eğildik.

Ben bile eğildim. Ben bile söyledim. Cayır cayır yanan bir kor gibi ağzımı haşlamasına rağmen beni ellerimi onun kanıyla yıkamaya bir nefes daha yaklaştırdığı için zikrediyorum bu kelimeyi.

“Ah, buna gerek yok... Cidden, siz devam edin.” Yang Guang, önündeki ekranların ardında ayağa kalkan Dou Teyze’ye zırh eldivenli elini salladı. Bir eş pilot olmadan kontrol edemediği, Krizalit’inin bağımsız bir parçası olan ruh zırhının içindeydi. Üzerindeki zırh parçalarının miktarı şaşırtıcıydı. Çoğu pilot, yalnızca kontrol etmek istedikleri kısımları zincir zırhla örtmeye yetecek kadar ruh metalini tek başına komuta edebilirdi. Dikenli parçalardan oluşan tam, dayanıklı takımı, sanki minerallerden yontulmuş gibi yeşilin çeşitli tonlarında parılıyordu. Başının etrafında kürklüymüş gibi pürüzlü duran ve tilki kulaklarını andıracak şekilde keskince genişleyen, aynı ruh metalinden yapılmış bir taç ışıldadı.

İki yüz yirmi bir yıl öncesine kadar, Merkez Ovalar’ın çeşitli kabileleri Huaxia’da birleşmeden önce, pilotlar savaşçı krallardı. Sarı Hükümdar ve eşi Leizu’nun yaklaşık yedi yüzyıl önce

Krizalitleri icat etmesinden sonra tekrar ortaya çıkan kalıcı yerleşim yerlerini yönetip savundular (en azından öyle biliniyor; Yizhi'nin dediğine göre, tarihçiler onların gerçek insan olup olmadıklarını sorguluyorlarmış). Günümüzde pilotlarla ilgili asil ve görkemli olan her şey bu geleneğin kalıntısıydı.

Önümde duran Xiao Shufei öyle bir titriyordu ki gümüş püskülleri, cama çiseleyen yağmur gibi şingirdiyordu. Saç tokamı iki eliyle sıkıca kavradı. İçimden bir çığlık kopardım. İçgüdülerim bedenimi onu geri alma dürtüsüyle doldursa da bunu riske atamazdım. Yang Guang *oracıkta* dururken tek bir yanlış çekmeyle, bıçağın görünen tek bir zerresiyle işim biterdi.

“E-efendim,” diye kekeledi Xiao Shufei. “Biz... Biz sizi daha sonra bekliyorduk.”

Pilot berrak ve neşeli bir kahkahaya boğulduğunda kahkahası, teneke kovaya dolan kaynak suyu gibi tüm odada yankılandı. Yaslandığı duvardan doğrulup kapının önündeki platformdan aşağı indi.

Ruh zırhı takırdadı ve omuz siperliklerinin üzerine düğümlemiş uzun tilki kürkü pelerini hışırdayarak metal merdivenlerin üzerinde süzüldü. Yeşil tacının ortasındaki kusursuz topuzunu uzun, bronz bir başlık süslüyordu. Sıradan bir oğlan olsaydı, yirmi yaşına gelene kadar tüm saçlarını bağlamasına izin verilmezdi ancak reşitlik gelenekleri pilotlar için geçerli değildi. Hepsi saçlarını yetişkin erkekler gibi toplardı. Henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen şimdiden Albay rütbesine yükselmişti, bu da beş yıldan fazla bir süredir hizmet ettiği anlamına geliyordu. Ancak ordu, yirmi yaşına girdiğinde muhtemelen onun için büyük bir kutlama...

Hayır – ne saçmalıyordum ben? O *asla* yirmi yaşına girmeyecekti.

“Ne diyebilirim ki?” Yang Guang bize doğru yaklaşırken gamzeleri belirginleşti. “Gözetleme kuleme gelen güzel yeni kızları görmek için bekleyemedim. Ama umarım bunu sorun çıkarmak için son şans olarak kullanmıyorsunuzdur.”

“Hayırlı” diye atladı Xiao Shufei. “Biz... Biz sadece...”

“Yalnızca o saç tokası önümüzdeki üç saniye içinde bu ele geri dönmezse sorun çıkacak.” Avucumu uzattım. Kafamda denediğim sahte kişilikleri sergilemek için artık çok geçti.

Kız tokayı hemen avucuma sıkıştırdı. Terden ıslanmıştı. Öff.

“Teşekkür ederim.” Tilki kulağını andıran saç modelime geri geçirerek gerçekte olduğumdan çok daha sakın görünmeye çalıştım.

Yang Guang yanımıza geldi. Onu boğabileceğim kadar yakındı.

Bu kadar çocuksu görünmesi beni gafil avlamıştı. İnce çene, muzip bir sırıtış, göz kamaştırıcı gözler. Her pilotun Tek Gerçek Eşleşme’sini aradığının sürekli bir hatırlatıcısı olan tacının iki halkasını görmemle kalbim tekledi. Diğer kızlar da donakalmış görünüyordu ve hepimizin aynı şeyi hayal ettiğini biliyordum: Halkalardan birini ikinci bir taca dönüştürüp gösterişli bir Eşleşme Merasimi’yle birimizin başına yerleştirdiğini. En unutulmaz anılarımdan biri, kısa süreliğine böyle bir yayını izlememize izin verilen büyük ekranın etrafında toplanıp diğer köy kızlarıyla birlikte kendimizden geçmemizdi.

O zamanlar doğrusunu bilmiyordum.

Bu fanteziyi zihnimden attım.

“Ee...” Yang Guang gözlerimin içine baktı. “İnsanların sık sık ödlerini patlatır mısın, güzellik?”

“Sadece beni kızdırmışlarsa,” dedim umursamazca, nabzım daha da kuvvetli atarak tüm vücudumda hissedilirken.

“Bu, Zevce Wu!” Dou Teyze, gıcırdamaya devam eden ve zavallı kızı platformda bir aşağı bir yukarı küt diye bırakan eğik masaya rağmen yüzünde ışık saçan bir gülümsemeyle sendeleyerek yanımıza geldi.

Sui ve Tang eyaletlerinde oldukça yaygın olmasına rağmen kadın soyadıma dikkat çektiğinde midem daha da kasıldı. Yang Guang’ın kız kardeşimle aramda bir bağlantı kurup kurmadığı anlaşılmıyordu. Kurmuşsa da bahsini açmazdı. Kimse ölü cari-

yelerden bahsetmezdi. Bir kızın, onun canına kıymak uğruna ailesinin üç kuşağını ölüme mahkûm etme olasılığını aklından bile geçirmeyeceğine güveniyordum.

“Zevce mi?” Gözlerini kırptırdı ve onları kısarak bana baktı. Neon sarısı irisleri parıldadı.

Bunun yalnızca çi’sinin zırhının ruh metalinden iletilmesinin bir göstergesi olduğunu bilmeme rağmen irkildim. Hayatım boyunca pilotları sadece birkaç saniyeliğine ekranlarda görmem, onlara tam olarak gerçek olmayan fantastik varlıklar gözüyle bakmama neden olmuştu fakat bu... Bu kesinlikle bilgisayar ürünü değildi.

“Evet, şimdi hissediyorum!” Başını salladığında, altın rengi ışık saçan gözleri loşlukta dalgalandı. “Bu oldukça büyük bir ruh basıncı. *Hah.*” Parlayan bakışları eriyen bal gibi üzerimde gezindi. “Gerçekten de ilginç birisin.”

Dou Teyze bilmiş bir ifadeyle ikimize baktı. “Ee, genç efendi, vardiyanızda size eşlik edecek yoldaşınızı seçmek için mi gelmiştiniz?”

“Ah, sanırım onu buldum.” Zırhlı elini bana uzatırken irislerinin altın renkli halkaları daha parlak ışıldıyordu.

Elimi avucuna, çıplak etimi sıcak metale yerleştirirken parmaklarımın titremesine engel olmaya çalıştım. Midem sanki tekrar o eğik masanın üzerindeymişim gibi bulanıyordu.

Ona dokunuyordum. Ablamın hayatına son veren ele dokunuyordum.

Ben buraya kafamda bir bıçak ve cinayet planıyla gelmiştim fakat o karşıma geçmiş, onu memnun etmeye hazır başka bir oyuncakmışım gibi bana gülümsüyordu.

Yüzüme hafif bir sırtış yerleşti. Xiao Shufei’nin başı öne eğik olsa da telaşlı ama öfkeli ifadesi gözümünden kaçmadı ve ona acıdım.

Buna değmez, demek istedim ona. Sana göstereyim.

Ancak bir an sonra parmakları güçlü bir kavrayışla elimi sarıdığına sırtışım kayboldu.

Uyanırken onu alt etmem mümkün değildi. Uykuya dalana dek beklemem gerekecekti.

Boğazını kesmeden önce onun *oyuncağı* olmak zorunda kalacaktım.

Sui-Tang sınırına ait hava tanıtım çekimlerinden gördüğüm kadarıyla, gözetleme kuleleri Çin Seddi'nin hemen dışına, vahşi Hundun Bölgesi'ndeki düzlüklerin hemen önündeki dağların eteğine inşa edilmişti. Her kulenin önünde bir Krizalit çömeldi. Görev başındayken pilotlar, Krizalitlerinin üzerinde yuvarlak kayalıklar gibi çıkıntı yapan, kendilerine tahsis edilmiş kulelerin tepesindeki daire şeklindeki çatı katlarında yaşıyorlardı.

Yang Guang beni asansörle çatı katına götürdü, neyse ki bu alışmak zorunda kalmayacağım bir şeydi. Şeytani ruhların taşıdığı, gıcırdayan metal bir tabut gibiydi. Beni kucağında taşıdı ve kolları, ısıtılmış demir kaskaçlar gibi vücudumun etrafına dolanırken, omzumu ve kalçalarımı kavrayan zırhlı elleri tüllü cübbemi kırıştırdı. Dokunuşuna olumsuz tepki vermeme kuralından dolayı beni kucakladığında karşı çıkamadım. Asansör nihayet durup inleyerek açıldığında, önkolum pelerininin kah-verengiye çalan turuncu kürküne gömülmüşken ona çok sıkı tutunduğumu fark ettim. Hızla alıp verdiğim nefesler, doğrudan çenesinin keskin hattına çarpıyordu. Yanaklarım bariz bir şekilde kızarıırken ellerimi gevşettim.

Sorun değil, dedim kendime içimi yakıp kavuran utancı bastırırken. Rolüme inandırıcılık katıyordu ve planımın işleyişine yardımcı olan hiçbir hareket yanlış sayılmazdı.

Gümüşi yıldız ışığı yuvarlak çatıyı baştan sona aydınlatıyor, âdeta içerideki mobilyaların üzerinden akıyordu. Bu ayki yeni ay henüz gecenin karanlığında belirmemişken, yıldızlar yerden tavana uzanan pencerelerde topluigüne başı kadar alevlerden oluşan bir deniz gibi parıldıyordu. Hemen aşağılarında, çorak Hundun Bölgesi ufuktaki dağların çıkıntılı, siyah silüetlerine

dek uzanıyordu. Çin Seddi'nin korumasının ötesinde olma düşüncesiyle içimi bir ürperti kapladı. Ancak pencereye gidip aşağı baksaydım eğer, insan direnişinin yolunu aydınlatan Dokuz Kuyruklu Tilki'yi, hatta belki diğer Krizalitleri kendi gözlerimle görebilirdim. Göğsüm neşeli bir hisle doldu.

Ardından suçluluk duygusu onu delip geçti.

Hayır. Savaşı düşünemezdim. Bunu umursayamazdım. Hele ki buraya Huaxia'nın en güçlü savunucularından birini öldürmeye gelmişken.

Yang Guang, pirinç bir düğmeye basmak için elini kısa bir süreligine omuzlarımdan kaldırdı. Tavanda boyalı, kumaş fenerlerden oluşan bir halka yanıp sönerек yıldızları manzaradan sildi ve vahşi bölgeyi karanlığa gömdü.

O beni kucaklamış hâlde yerdeki hasırların üstünde ilerlerken etrafa bakmaktan kendimi alamadım. Hiç bu kadar temiz, sanatsal ve ayak basılmamış gibi duran bir yerde bulunmamıştım. Oyma kırmızı ahşaptan bir kanepе ve pencerelerin önünde büyük bir paravan vardı. Açık alanın ortasında, tepesinde yeşim disklerin asılı olduğu bir yemek masası yer alıyordu. Zımparalanarak daire biçimine getirilmiş çelik duvarın önündeyse savaş tanrısı Chiyou'ya adanmış bir sunak ve sunak kâsesine tutturulmuş bir tütsü. Ve kavisli bir raya takılmış ipek perdeler...

Bakışlarımı başka tarafa çevirirken tenim hem alev alev yanıyordu hem de buz kesmişti.

Yatak onun arkasında olmalıydı.

Gözkapaklarım sanki sarhoşmuşum gibi titreşirken, Yang Guang'ın beni seyrettiğini fark ettim. Parlak fener ışığı, heybetli bronz başlığının üzerinde bir kavis çizdi ve o yürürken malahit yeşili tacı ve zırhının üzerinde dans etti. O gamzeli gülümsemesini takındı ve beni kanepenin minderlerine yatırdı.

Zihnimin bir yanı hâlâ ateşe atılmış kuru odunlar gibi çatırıyor, hayatta kalmaya çabalıyor, boynuna bir bıçak sapladıktan sonra nasıl kaçabileceğimi çözmeye çalışıyordu. Fakat bu mantıksız bir içgüdüydü. Kaçıp kurtulmaya değer ne vardı ki?

*İyi taraftan bak, dedim kendime. Bu iş bittikten sonra ölebili-
rim. Nihayet.*

Hayatta olmak acı verici, yorucu ve hüsrarla doluydu.

Yang Guang kürk pelerinini çözerken bir hışırtı duyuldu. Onu kanepenin oymalı sırtına astı ve yanıma oturdu. Zırhlı be-
deninin ağırlığı minderi neredeyse dümdüz edecek şekilde ezi-
yor, altımda bükülerek aşağı meyletmesine neden oluyordu.

“Demek bu pilotluk işine epey alaycı bakıyorsun, ha?” dedi.

“Bakıyorsam ne olmuş?” diyerek kekelemeden zamanında
tepki verebildim.

“Yani...” Gözleri bir kez daha altın bir ışıltıyla parladı.

Göğüslüğünü küçük, sarı ışık ağı sardı. Hafif bir sürtme se-
siyle ruh metali oradan spiraller çizerek yükseldi ve kabataslak
bir çiçek meydana getirdi.

Ağzım bir karış açıldı.

“Neden böyle düşündüğünü anlıyorum ama oldukça büyü-
lü bir yanı da var, ne dersin?” Çiçeği koparsa da hâlâ ince bir iple
zırhına, onun kontrolüne bağlıydı. Onu belli belirsiz, neredeyse
utanmış bir tebessümle bana uzattı.

Çiçeği alırken suyuna gitmek için bir kahkaha atsam da bu-
nun büyü olmadığını aklıma iyice kazıdım. Bu yalnızca omurga-
sındaki saç teli inceliğindeki iğneler aracılığıyla zırhına pompa-
lanarak ruh metali harekete geçiren çi’siydi.

Dünyadaki diğer her şey gibi, çi ve ruh metali de –ki bu sa-
dece çi’nin saf, kristalize olmuş biçimiydi– yin ve yang’ın beş alt
bölümü tarafından yönetiliyordu: Ağaç, Ateş, Toprak, Metal ve
Su. En yang’dan en yin’e sıra tam olarak bu şekilde ilerliyordu.
Gerçek olmaktan ziyade mecaziydiler ve birbirleriyle sayısız
kombinasyonda etkileşime girerlerdi. Dokuz Kuyruklu Tilki,
Ağaç-tipi bir Hundun kabuğundan yapılmıştı, ki bu, kereste
gibi görüldüğü anlamına gelmiyordu ancak tıpkı devamlı ve
her yerde büyüyen ağaçlar gibi çok iletken ve dinamikti. Yang
Guang, bedeninde baskın olan altın Toprak çi’sini –denge ve
istikrar sağlayan türden bir hayati gücü– zırhına aktardığında,

elbette yapıları kolayca üretebiliyordu. Çok da etkileyici bir şey değildi.

Ancak kendimi mantıklı düşünmeye zorlamama rağmen ona bu kadar yakın olduğum için soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyordum. Her bir hücrem yalnızca panikle değil, başka bir şeyle uğulduyordu. Telaş içinde, dikkatimi etrafımızı saran garip gerilimden başka yöne çekecek bir şeyler aradım. Gözüm, pencerelerin bir ucundaki gözalıcı ışıklar saçan bir dizi elektronik postere takıldı. En büyüğünde, altın renkli, kıvrılan bir ejderin tepesinde küçük silüetli bir figür durmuş, bir parmağını göğse kaldırıyordu.

Bu kişi, iki yüzyıl önce ekipmanla tam olarak test edilemeyen bir ruh basıncına sahip, efsanelerin dışındaki tek İmparator-sınıfı pilot Qin Zheng'di. Gücünün otoritesi, Huaxia'nın birleşmesini sağlayan şey olmuştu. Ancak o zamanlar ortalıkta kol gezen bir salgın olan çiçek hastalığına aniden yenik düştüğü için insanlar ve Hundunlar arasında Zhou eyaletinin elden gitmesine yol açan bir güç boşluğu bırakmıştı. Bu, insanları sonunda pilotların hükümdarlık yapmasının korkunç ve modası geçmiş bir fikir olduğuna ikna etmeye yetmişti. Şimdiyse pilotlar yalnızca havalı unvanlara sahip ünlü askerlerdi.

"Hey, sence İmparator-General Qin'in çiçek hastalığına çare bulunmasını beklemek için kendini Sarı Ejder'de dondurmuş olması mümkün mü?" diye sordum konuyu değiştirmek için, ruh metali çiçeğini Yang Guang'ın göğüslüğüne dokundurdum. Çiçek, sanki hiç var olmamış gibi çözülerek sarı bir ışık dalgasıyla geri çekildi.

Yang Guang'ın ifadesi ciddileşti. "Eh, Su çi'sinin tüm Hundun sürülerini onlara dokunmadan ânında dondurabilecek kadar soğuk olduğunu söylüyorlar, yani bu kesinlikle mümkün. Asıl sorun, sonsuz bir çi kaynağı sağlamak olurdu. Gerçi Zhu-rong Dağı var, öyle değil mi? Şu Kunlun Dağları'ndaki yanardağ hani? Strateji uzmanlarını Sarı Ejder'in, altındaki magmaya erirmeden batırılacak kadar sağlam olabileceğine dair teoriler üre-

tirken duydum. Bu da gezegenin i'sine dalmak gibi bir Şey o hâlda." Yang Guang, postere dokunmadan elini Ejder'in kıvrılan gövdesinde gezdirdi.

"Yani gerçekten Zhou sınırında uzanmış, birinin onu uyardırmasını bekliyor olabilir mi? Strateji uzmanları bunu kontrol edebildi mi?"

"Hayır. Her yer Hundun kaynarken hiçbir Şey o kadar uzağı uçamaz. Ama yemin ederim," –Yang Guang bana daha da yakınladırken suratı karanlık bir ifadeye büründü– "eyaleti geri almamız çok uzun sürmeyecek."

"Yani nihayet karşı saldırı mı yapılacak?" Hızla gözlerimi kırpıştırarak ona bu kadar yakinken göğsümdeki gümbürtüyü kontrol altına almak için derin bir nefes aldım.

"Öyle umuyorum. Güç dengesi bizim lehimize çevriliyor. Özellikle... Eh, özellikle de Li Shimin geldiğinden beri."

"Ah," dedim içi boş ve sessiz bir şekilde.

"Biliyorum." Yang Guang cıkladı. "Onun gibi bir aile katilinin en güçlümüz olması kimsenin hoşuna gitmiyor. Ancak tek bir kişinin sorunlarından daha önemli Şeyler var." Bakışları tekrar Qin Zheng'in posterine çevrildi. "Hâlâ daha Zhou'da Rongdi gibi saklanıp kurtuluşu bekleyen insanlarımız var. Mevcut güçlerimiz göz önüne alındığında, onları serbest bırakma şansımız hiç bu kadar yüksek olmamıştı."

Tüm bedenim bulantıyla kıvrılırken, bunun suratıma yansıdığını hissettim.

Daha fazla yerimde duramayarak ayaklandım. Daha büyük bir saygı gösterme kisvesi altında yalpalayarak Qin Zheng'in posterine doğru ilerledim.

Yakındaki masanın üzerindeki bir yığın küçük Şey dikkatimi çekti. Görünüşe göre ahşap, cam ve metalden yapılmış, yarı monte edilmiş bir Krizalit modelinin parçalarıydı. Yizhi'nin babasının şirketinin oyuncak departmanı tarafından satılan üst düzey bir model setiydi. Masanın yanında, bu tamamlanmış figürlerle dolu bir cam dolap vardı.

Panikle başka yere döndüm. Onlara bakamazdım. Yang Guang'ın model kitlerini satın alıp parçaları çocuksu bir şevkle birleştirdiğini hayal etmeme neden oluyorlardı ve bu her şeyi *çok daha karmaşık* hâle getiriyordu.

Onun nasıl biri olduğundan emin olduğumu sanmıştım. Kız kardeşimin gözetleme kulesi rezervlerine alındığını söylediğimde Yizhi'nin donup kalmasından. Ailemin onunla yaptığı tek görüntülü görüşme sırasında gözündeki "drona çarptığı için" olduğunu iddia ettiği morluktan. Hastalandığına dair herhangi bir haber olmadan ölmesinden.

Ancak tüm bu süre boyunca Yang Guang, savaş dışında bir cariyeyi öldürecek bir canavar olduğuna dair hiçbir belirti göstermemişti.

Hata mı yapmıştım?

Yanlış mı düşünmüştüm?

Eğer yanlış düşünmüşsem, sebepsiz yere sadece kendimi ve ailemi değil, aynı zamanda Zhou eyaletini geri alma umudunu da mahvetmiş olacaktım.

"Onun hakkında kötü şeyler duydum." Yizhi'nin sessiz sözleri zihnime doldu. Ancak alışılmadık bir şekilde, devamını duyar gibi oldum. *"Gerçi babamın şirketiyle birkaç medya sözleşmesini geri çevirdi, bu yüzden duyduklarım önyargılı görüşler olabilir."*

"Yemin ederim, Tian-Tian, gerçekten bir drona çarptım." Ablamın sesi aklımı daha da karıştırdı.

Her şey çok hızlı oluyordu. Amaçsızca tökezledim, kafam öyle dağınıktı ki pencerelerdeki yansımamdan kaçınmayı unuttum.

Gördüğüm gibi kalakaldım.

Yizhi'nin iki gün önce kaşlarımı almasından bu yana kendimi ilk kez görüyordum.

Pudralanarak soluk ve kusursuz hâle getirilmiş oval bir yüz, siyah göz kalemi ve şeftali rengi far sayesinde normal boyutunun iki katı görünen sulu gözler, ince ve düz görünmesi için makyaj yapılmış düğme burun, cilalı gül yaprakları gibi boyan-

miş dudaklar... Herkesin bana, onların standartlarına uyarsam ne kadar güzel görüneceğimi söylediği kadar güzeldim.

Ablam kadar güzel görünüyordum.

Yang Guang nazik bir gülümsemeyle arkamdan yaklaştı. Biz de sanki bir posterde olabilirmişiz gibi görünüyorduk. Büyüleyici Demir Prens ve onun güzel cariyesi.

Tabii, dönen tilki kulağını andıran saçımdaki ahşap saç tokasını saymazsak.

Yıllar önce ablamın bana hediye ettiği ve sonra benim gizlice bir silaha dönüştürdüğüm kabaca oyulmuş tokaya dokundum. İtiraf etmekten nefret etsem de Xiao Shufei haklıydı. Korkunç bir şekilde uyumsuz görünüyordu.

“Söylesene, bunun hikâyesi ne?” Yang Guang parmaklarını benimkinin üzerine koyarak benimle birlikte tokaya dokundu.

Olduğum yerde donakaldım. Neyse ki cübbemin gevşekliği paniğimi ele vermiyordu.

Odaklan, diye emrettim kendime. Ablamı öldürmüş *olmalıydı*, başka kim bundan paçayı sıyrabilirdi ki?

“Hakkında bütün gece konuşmak istediğin şey gerçekten bu mu? Tokalar mı?” Penceredeki yansımalarımızı izlerken elimi yüzüne götürerek yanağına uzandım.

Ağzımın ne kadar iyi laf yaptığına inanamıyordum. Bakışlarımın ne kadar ateşli olabildiğine inanamıyordum.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Eğildiğinde neredeyse burnunu kulağıma sürtüyordu. “Lafı hiç dolandırmıyorsun. Bunu sevdim.”

Kulağımın arkasındaki nefesinin sıcaklığı vücudumda içgüdüsel bir şeyi tetikledi. Kaslarım bir ip tarafından çekilmiş gibi gerildi. Aldığım nefesler kısalıp hızlandı. Kanım ürkütücü yerlere hücum ederken kasılarak şaşkınlığımı bastırmak zorunda kaldım.

“Öyle mi?” dedim sesim bir fısıltıdan bile alçak çıkarken.

Onun ilgisi bir kez daha yansımalarımıza kaydı. “Sende özel bir şey var. Birçok kızdan daha fazlasını görüyorsun. Çoğu çok

utangaç, aklından geçenleri açık açık söylemiyor. Ama sen öyle değilsin. Düşüncelerini dile getirmekten kaçınmıyorsun.”

“Tahmin bile edemezsin.” Dudaklarını okşadım fakat asıl dokunmak istediğim şey tacıydı.

İnsanların bir kızın olması gerektiğini düşündüğü şeye dönüşmüş olmaktan, memnun etmeye ve hizmete hazır hâle gelmekten nefret ediyordum.

Yine de bana verdiği gücü, hafife alınmanın, hakkımdaki varsayımları bir maske gibi kullanmanın getirdiği gücü seviyordum.

Yang Guang elimi alarak parmaklarımın içine öpücükler kondurdu. Uzun, gergin bir iç çekişle kollarında döndüm ve bu sabah Yizhi’ye yaptığım gibi yüzünü avuçlarımın arasında aldım.

Bunu *onunla* yaşıyor olmamak canımı yaktı fakat bedenim yalnızca ve yalnızca bana aitti. Onu cinayet ve intikam için kullanmayı seçmiştim. Ve ne pahasına olursa olsun amacıma ulaşacaktım.

Hayatımın ikinci öpücüğü için Yang Guang’ı kendime çektim. Bu sefer daha az nazık, daha az çekingendi. Daha az iffetliydi.

Dili sıcak bir bıçak misali dudaklarımı araladığında, ağzımdan kaçan nefese engel olamadım. Ağzı öncekinden daha agresif bir şekilde hareket ediyor, aklımı dağıtıyordu. Zırhlı eli sırtımdan aşağı inerek cübbemin her kıvrımını tenimde hissetmeme neden oldu. Beni tekrar kollarına aldığı anda başım döndü. Yatağı örten ipek perdelere doğru ilerleyen adımlarının hasırların üzerindeki hışırtısı duyuldu.

Demek böyle olacaktı. Bu an gerçekten yaşanıyordu. Ailemin en büyük suç olarak bahsettiği şey. Bir oğlana verebileceğim sözde “en değerli armağanın” teslimiyeti.

En azından ikimizi de öldürmeden önce tüm bu tantananın sebebini öğrenecektim.

Yang Guang beni yatağına bırakana kadar tek hissettiğim şey sıcaklıktı. Yatak, yuvarlak bir açıklığı olan uzun bir şifonyer gibi özenle oyulmuş ahşap bir çerçevenin içine yerleştirilmişti. Saç püsküllerim serin ipek çarşafların üzerinde şingırdadı. Arından üzerime tırmandı ve dizleri iki yanımdaki şilteyi ezdi.

Metalik kokusu dört bir yanımlı sardı. Hâlâ ruh zırhının içinde olduğunu fark ettim. Acaba pilotlar onu nasıl çıkarıyordu? Ellerini kullanmak zorunda mı kalıyordu yoksa zihinsel emriyle gerçek bir krizalit gibi üzerinden sıyrılıp gidiyor muydu?

Boynumu yukarıdan başlayıp aşağıya doğru öpücüklerle donattı. Refleks olarak başımı geriye attım. Bedenimi elektrik gibi saran ürpertiler, hissedebileceğimi bilmediğim hisleri harekete geçirerek beni felakete sürüklemekle tehdit etti. İnlememek için kendimi zor tuttum. Kontrolümü kaybetmek istemiyordum.

Fakat bu gece gardını düşürmesini istiyorsam, kendimi bırakmam gerekecekti.

Bana dokunanın, beni öpenin Yizhi olduğunu hayal ettim ve kalbim alevler içindeki bir kafesten kaçmaya çalışır gibi kargalarına çarpsa da bir nebze rahatlama cüretini gösterdim. Kendimden geçmiş biçimde, karyola üzerindeki oyma asmaların arasından parlayan fener ışığına baktım. Buhara dönüşüyor olabilirdim.

Sonra Yang Guang geri çekildi, parmak eklemiyle çeneme dokundu ve gözlerimin içine baktı.

“Bundan emin misin meraklı kız?” diye fısıldadı.

Bir anda sersemlemiş hâlimden eser kalmadı.

Kararlılığımdan ve kendimden eminliğimden de.

Ağzım hareket etse de dudaklarımdan hiçbir kelime dökülmedi.

Sormamam gereken ama cevabını öğrenmek için yanıp tutuştuğum soruyu sormadım, *Kız kardeşimi öldüren kişi gerçekten sen misin?* diyemedim.

Gözlerini inceledim. Bu kadar içten bakmayı bırakmaları gerekiyordu. Kafamı toplamam lazımdı. Benim...

Yüksek sesli bir alarm düşüncelerimi böldü. Tavandaki kırmızı ışık yeri göğü inletiyordu.

Yang Guang bir küfür savurarak aniden ayaklandı. “*Hundunlar.*”

HADI DANS EDELİM

Hayır. *Hayır.*

Daha iki gün önce Duvar'ın bu kısmına bir saldırı olmuştu. Bunun olmaması gerekiyordu.

Bu neden oluyordu?

Yang Guang bilekliğinden bir şeyi kontrol ettiğinde, küçük ekranında gördükleri renginin atmasına neden oldu. Ardından beni yatakta kendine çekti.

"Sorun yok." Ben ona şaşkın şaşkın bakarken omuzlarımı ovuyordu. "Her şey yoluna girecek. İnan bana. *Bize inan.*"

Biz.

Savaşa çağrıldığında, bir pilot en yakınındaki cariyeyi almalıydı.

Çıglık atarak yataktan fırladım.

"Hayır! Sakin ol!" Beni sertçe geri çekti.

Karyolaya çarptığımda yan tarafıma yayılan şiddetli ağrıyı hissettim. Fakat bağırmaktan da geri durmadım. Onu tekmelemeye, kollarında debelenirken ısırmaya devam ettim.

Derin bir iç çekişle beni yüzüstü şilteye attı ve dizini omurgama bastırdı. Onun ağırlığı altında çıgıklarım bir hırıltıya dönüştü.

“Bunun için üzgünüm.” Karşı koymak için cebelleşen kollarını cübbemin kuşağıyla bağladı.

Nefesim daralıp kesilirken, yanağım çarşafın üzerinde giderek büyüyen gözyaşı lekesine sürüyordu. Makyajım lekeye bulaştı.

Bir çekmece açıldı. Kurcalama sesleri duyuldu. Ardından da pürüzsüz bir yırtılma sesi.

Arkadan yaklaşan eli, ağızma geniş bir bant parçası yapıştırdı. Ne kadar bağırmaya çalışırsam çalışayım, artık sesim çıkmıyordu.

Ben o ânın şokuyla kalakalırdım, beni omzuna aldı. Yalnızca burnumdan zar zor nefes alabiliyordum. Bacaklarım zırhına karşı işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Saç tokaları hasırların üzerine düştü. Gözlerim, suikast tokamın aralarında olup olmadığını göremeyecek kadar doluydu. Sıcak yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülerek bandın üst kenarını nemlendiriyordu. Ben elim kolum bağlı hâlde kıvrılırken, perdelerin arasından geçip kanepenin arkasındaki bir direğe koştu. Direği kavradı ve ardından tabanındaki metalik parçalardan oluşan bir halkaya tekme atıp yerinden kaydırarak onu açtı. Vahşi bölgenin kokusu sert bir rüzgârla uğuldayarak içeri süzüldü. Soluk sarı ışık, aşağıdaki ızgaralı, çelik bir köprünün üzerine düşüyordu. Bir bacağını direğe dolayıp bir eliyle tuttu ve atladı.

Biz toprak kokulu gecenin içine dalarken, zırhlı elinin sürtüğü direktan kıvılcımlar çıkıyordu. Gözetleme kulesinin beton kapısı hemen arkamızdan kapandı. Tüm köprüde yankılanan sarsıcı bir şiddetle yere indi.

Köprünün diğer ucunda, yıldızların altında malahit taşı gibi parıldayan inanılmaz büyüklükteki Dokuz Kuyruklu Tilki'nin kafasının arkası duruyordu. Geri kalanı köprünün altındaydı, bedeninin etrafında lale yaprakları gibi kıvrılan dokuz kuyrukla Uyku Formu'nda tünemişti.

Savaşırken videolarını izlemiştim. Ev büyüklüğündeki Hundunları tek pençeyle ezdiğini görmüştüm. Yang Guang'ın onun başının üstünde, kendisi kadar uzun bir kulağa yaslanmış hâlde

poz verdiği tanıtım çekimlerini görüp homurdanmıştım. Hemen altında da Krizalit'in her zaman güçbela kadraja giren ve sadece biri görünen parlak, çekik gözü vardı.

Ancak bunların hiçbirini beni buna hazırlamamıştı.

Duyduğum korku, hiç olmadığı kadar derinlere işlese de kıvrınamam ve bastırılmış çığlıklarım Yang Guang'ın hızını kesmeye yetmedi. Çınlayan adımlarla köprüyü geçerek Tilki'nin kafasının arkasındaki kapağı açtı.

Yin ve yang koltukları karanlıkta, yuvarlak kokpitte belli belirsiz görülebiliyordu: Biri alçak biri yüksek, biri siyah biri beyazdı ve tasarımı bir sevgilinin diğerini arkadan kucaklamasını andırıyordu. Tilki'nin ikinci ruh zırhı takımının geniş ve hafif kavisli parçaları açık bir biçimde alttaki yin koltuğunun üzerinde duruyordu.

Beni korumak için değildi.

Beni zapt etmek içindi.

Tıpkı benden önceki birçok kızı zapt ettiği gibi.

Ciğerlerimi parçalarcasına bir boğuk çığlık daha koyverdim. Yang Guang, beni ayaklarımın üzerine bıraktığında bacaklarımın şiddetli bir acıyla titremesine neden oldu ve ardından cübbemi parçaladı. Gecenin soğuşu vücudumu sararken, iç çamaşırlarım dışında çıplak kalmıştım. Üzerimi örtmeye çalıştım fakat hâlâ bağlı olan kollarım cübbemin parçalanmış kalıntılarına ulaşma engel oluyordu.

Yang Guang, lime lime olmuş kumaşı bir kenara fırlattı ve beni yin koltuğunun zırh parçalarına yerleşmeye zorladı. Kalçalarım şap diye soğuk ruh metaline yapıştı.

Duyduğum dehşet yabani bir boyuta ulaşırken, tekmeler savurup debelenmeye başladım. Beni bırakmadan yang koltuğuna oturdu. Altın renkli Toprak çi'si zırhının içinden parladı ve yaprakları solduran sonbahar misali yeşil kokpit duvarlarını sarıya boyadı.

"Hadi ama bunu bu kadar zorlaştırma," dedi dişlerini sıkarak. "İstila kapımızda."

Topuklarıyla çıplak bacaklarımı zırhımın dizliklerine doğru bastırdı. Parçalar, onun zihinsel emriyle kapanarak beni olduğum yere hapsetti. Kollarımı çözüp onları kol dayama yerlerindeki zırh eldivenlerine geçirmesiyle eli boşa çıktı. Eldivenler de beni olduğum yere sabitlerken, Yang Guang beni geriye çekti. Omurgam bir dizi soğuk noktaya çarptı; bunlar, derimi delip geçmek üzere olan bağlantı iğneleriydi.

Gözümün kenarları kokpitten daha parlak noktalarla kaplandı. Kafatasımda yankılanan çınlama sesi giderek keskinleşti. Midem kontrolsüzce kasıldı. Burnumdan yeterli miktarda hava almaya çalıştım fakat olmadı.

Hareket edemiyordum. Çığlık atamıyordum. *Hiçbir şey yapamıyordum.*

Zırh parçalarının geri kalanı yavaşça vücudumun etrafındaki yerlerini aldı. Yang Guang'ın bacakları koltuğumun iki yanına yerleşti. Göğsü, koltuğumun sırtına dayanmıştı. Zırhlı parmakları karşı konulamaz bir sertlikle benimkilere kenetlendi.

"Korkma," diye fısıldadı kulağıma omzumun üzerinden. "Hadi dans edelim."

Ardından omurgamı delen iğneleri hissettim.

ORMANIN DERİNLİKLERİ

Gözlerimi açtığımda ağaçların tepedeki gür, sırlıslıkla yapraklarıyla karşılaştım. Hava nemliydi ve kavurucu bir sıcak vardı. Zihnimi bulandırıyor, hâlsizleştirip yavaşlatıyordu. Kollarımı hareket ettirdiğimde, yapışkan sarımsı sarı onları sıkıca sardı. Görünmeyen kanatlar yaprakların arasından geçerken onları hışırdatıyor, gölgelerden hafifçe yankılanan vıraklama sesleri geliyordu.

Bu da neydi böyle?

Neredeydim ben?

Sarmaşıklardan kurtulmaya çalışarak daha da asıldım. Sıcak balçık uzuvlarımda etrafında lıkırdadı. Dou Teyze'nin sesi, bir orman ruhu misali mırıldanarak çorbaya dönmüş düşüncelerimi böldü.

"Bazen, kendinizi bir düşünce âleminde, pilot efendinizin bilinçdışının rüyayı andıran bir tezahüründe bulabilirsiniz."

Rüya mı? Bu bir rüya olamayacak kadar gerçek hissettiriyordu.

Göğsüm boğucu bir şekilde daraldı. Orman kokusunu zar zor içime çekebiliyordum. Balçığımsı sarmaşık demetlerinin arasından tuhaf, ten rengi meyveler çıktı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Yardım et,” diye yalvardı bir çocuğun sesi kâbusa evrilen rüyada. “Bana yardım et.”

Öyle bir hışımla ayaklandım ki sonunda sarmaşıklardan birini kopardım. “Geliyorum–”

İçini rahatlatmak için söylediğim bu kelime boğazımda düğümleniyor.

“Düşünce âlemini yatıştırmak için içgüdülerinin peşinden git.”

Dou Teyze böyle bir şey de söylemişti. Muhtemelen her cariyeye-pilota verilen bir tavsiyeydi.

Bu yüzden hayatta kalmanın tek yolu bu olmamalıydı.

Tam tersini yapmak zorundaydım. Ben...

Dikkatim dağılıyordu, düşüncelerimi toparlayamıyordum. Onlara tutunmaya çalışsam da bir çekme kuvveti odaklanmamı imkânsız kılıyordu.

Benim...

Ben...

Neredeydim ben?

Burada ne işim vardı?

“Yardım et,” diye bağırdı bir çocuk yoğun sarmaşıkların arasından. “Lütfen.”

Doğru ya. Yardımına ihtiyacı vardı!

Aralarından kıvrılıp üstlerinde tepinerek, büyük bir mücadeleyle sarmaşıklardan kendimi kurtardım. Sıcak balçık üzerime yapışmıştı. Çocuğa ulaşmak için sarmaşıkları iterek kaygan çamurun içinden geçtim. Sızlanmaları daha yakından duyulurken, elim yanlışlıkla sık yeşillikler içindeki ten rengi bir meyveye değdi.

Zihnimde bir anı canlandı. Bir kız vardı. Bir an gülümserken, sonrasında sızlanıyordu.

Elimi hemen geri çektim. Sarmaşıklara takılıp yere yığıldım fakat bu sersemletici an aklımı başıma toplamamı sağladı.

O anı bana ait değildi. Yang Guang’ın düşünce âlemindeydim. Bunu nasıl unutmuştum?

Ten rengi meyve, yeşillikler içinde gözbebeği olmayan bir göz gibi bana bakıyordu.

Gördüğüm kız cariyelerinden biri miydi?

Birden dikkatim ormandaki diğer ten rengi meyvelere yöneldi. Elimi bir başkasına götürdüm.

Farklı bir kızın hatırasıydı. Elimi meyveye daha sert bastırduğumda, ormanda yuvarlanırken yüzümü tokatlayan yapraklar gibi, onunla ilgili daha fazla anı zihnime aktı.

"Sende özel bir şey var. Birçok kızdan daha fazlasını görüyorsun."

Bir an için sesin hatalı olduğunu, Yang Guang'ın benimle ilgili anılarıyla karıştığını düşündüm. Fakat kız bu kelimelere tepki verdi. Kızarıp yüz çevirdi. Anı sahibinin uzattığı el, başıboş bir saç tutamını kızın kulağının arkasına sıkıştırdı.

Buz kesen bedenime sanki iğneler saplanıyordu. Karıncalanan parmaklarımı başka bir meyveye uzattım. Ulaşabildiğim tüm meyvelere dokundum.

"Oldukça büyümlü olabiliyor, ne dersin?"

"Bundan emin misin, meraklı kız?"

"Her şey yoluna girecek. İnan bana. Bize inan."

Ruh metal çiçeği tekrar tekrar belirdi. Kızlar değişse de cümleler ve hareketler aynı kaldı.

Kusacak gibi hissediyordum. Fakat bunun, yapabileceklerinin en kötüsü olmaktan çok uzak olduğuna dair kesin bir işaret bulmak için kendimi zorlayıp devam ettim.

Sonunda onun bir kızı saçından yakalayıp yüzünü duvara çarpmasına dair bir anıyı çekip çıkardığımda aradığım kanıt bulmuştum.

O an elim ayağım boşaldı. Başımı kavrayarak yere çökuverdim. Kendi anılarım, onun içimde uyandırdığı sıcaklık yüzünden kendimden şüphe ettiğim anlar, benliğimi paramparça etti. İki büklüm olup öğürdüm ancak bedenimin şu anki formu artık her nasılsa hiçbir şey çıkmadı.

"Bana yardım et," diye yalvardı çocuk birdenbire hemen yanımda.

Başımı hızla ona çevirdim. Bu *oydu* ama çok daha genç hâliydi.

“Bana yardım et,” dedi çocuk boş, insanın içine işleyen gözlerle. “Buradan çıkamıyorum.”

Sesi cılızdı fakat içimden arındırıcı bir dalga gibi akıp geçti. Mantiğımı bir kez daha altüst etmekle tehdit etti. Kızlara dair anılar, bir şelaleye doğru sürüklenen başıboş nilüfer yaprakları gibi benden uzaklaştı.

Ama gitmelerine izin vermemeliydim. *Onları hatırlamalıyım.*

Bir haykırıyla çocuğu boynundan yakalayıp onu sarmaşıkla-
rın üzerine yapıştırdım.

“Bu *senin* zihnin.” Boğazını sıktım. “Kendini buraya hapseden sensin!”

Öğürüp ciyaklasa da gitmesine izin vermedim. Her hücrem bana merhamet etmemi ve *bir çocuğu öldüremeyeceğimi* haykırdığında bile onu daha sıkı kavradım. Her geçen saniye kendimi cariyeye-pilotların nasıl öldüğünü hatırlamaya zorluyordum: Zihinleri erkek pilotlarıinkiyle o kadar meşguldü ki savaş bağlantısı kop-
tuğunda artık kendi kalp atışlarını sürdüremez hâle geliyorlardı.

Merhamet gösterirsem başıma gelecek şey buydu.

Çocuğun gözlerinin ferî sönerken, âlemin dengesi bozulmaya başladı. Sarmaşıklar parçalanıp çürüyerek iğrenç çamur havuzlarına dönüştü. Ten rengi meyveler o çamura batıp kayboldu.

Bu sırada benim de derim yüzüldüğü, kemiklerim kırıldığı, kaslarım çatırdadığı ve cildim soyulduğu için çığlık atıyordum. Özgürlüğüne kavuşan ruhum hızla oradan uzaklaştı.

Gözlerimi kırıştırdım.

Bir an sonra, çok daha soyut bir âlemde, gerçekte olduğu yaştaki Yang Guang’la yüz yüze duruyordum. Etrafımızda sadece siyah ve beyaz renkleri vardı. Yin ve yang. Ben siyah yin tarafında, o ise beyaz yang tarafındaydı. Cama benzeyen sert bir şey ayaklarımızın altında parlıyordu. Gerçek dünyada hiçbir şey göremesem de muharebenin, çarpışan ruh metalinin seslerinin belli belirsiz yankılarını duyabiliyordum. Dokuz Kuyruklu Tilki’nin içinde hareket etmenin hayalet hissi zihnimde gezinse de baskıcı bir güç onu etkilememi engelliyordu.

“Ne...” Yang Guang ağzı açık bir şekilde önce âleme, sonra bana baktı. “Gerçekten de oradan çıkmayı başardın.”

Dudaklarım aralansa da bir şey demeden geri kapandı. Bu durumu anlamlandırmaya çalışarak ruhani formum olduğunu tahmin ettiğim biçimimi inceledim.

“Ama buraya beni öldürmeye geldin.” Koyu bir öfkeyle parlayan gözleri kısıldı.

Tüylerim diken diken oldu.

Onun zihnine girmiştım. Elbette o da benimkinde gezinmiş olabilirdi.

Pekâlâ öyleyse. Artık niyetimi gizlemenin manası yoktu.

“Sen kız kardeşimi öldürdün!” Yüzüne bir yumruk savurdum.

Geri çekildi ancak yerden zincirler fırladı ve bacaklarıma, belime, kollarıma, boynuma dolandı. Yüzünde bir şok dalgası belirdi, ardından elini vuracakmış gibi havaya kaldırdı. Sert bir çekişle zincirler beni dizlerimin üzerine düşürdü ve onun önünde, tam siyahın beyazla buluştuğu yerde, secde eder pozisyonunda eğilmemi sağladı.

Ben zincirlerden kurtulmaya çalışırken dudakları bir sırtışıla kıvrılsa da derin bir nefes aldı. Temkinli bir şekilde, bir dizinin üzerine çökerek beni inceledi.

“Benimle olmaya bu kadar hevesli olmana şaşmamalı.” Sesi yumuşayıp alçalırken neredeyse biraz üzgün çıkmıştı. Zırhlı eliyle çenemi kaldırdı. Boynumdaki zincir gerildi.

İçimi kasıp kavuran büyük bir öfkeyle doldum. Zincir halkaları boynumun arkasını sıkıştırıp uzuvlarımı ezerken, ben direndikçe daha da sağlamlaşıyor gibiydi. Fakat bunların hiçbirisi gerçek değilken beni nasıl bağlayabiliyordu?

Ayrıca neden ben ruh zırhı giymiyorken o giyyordu? Fiziksel bedenim onunkiyle aynı düzeneğe bağlıydı, bu yüzden bununla bir ilgisi olmasa gerek. Gözlerim fal taşı gibi açılırken, ruh zırhının her hattını şöyle bir gözden geçirdim. Eğer o burada bir şeyler yaratabiliyorsa, ben neden yaratamayacaktım ki? Anladığım kadarıyla, bu onun da bu âlemde ilk seferiydi.

Onun zihniyle benimki arasında tam olarak ne fark vardı?

"Sende gerçekten farklı bir şey var," diye mırıldandı başını yana eğerek. "Keşke sana sahip olabilseydim. Harika bir çift olurduk." Yanağını okşadı. "Ölmek zorunda olman çok kötü."

Yavaş yavaş bakışlarıyla buluştum. İçinde bulunduğum durumun kafamda kurduğum fantezilerle uzaktan yakından alakası olmasa da seksen üç gün önce ablamın öldüğünü öğrendiğimden beri beklediğim ânın bu olduğunu fark ettim. Dünyanın sonunu getiren sözler içime mızrak gibi saplandığında, taze toplanmış bir sepet dolusu yumurtayı nasıl düşürdüğümü, tüm kuvvetimin bedenimi nasıl terk ettiğini hatırladım. Ve babamın savaş zayıfatı tazminatı almaya hak kazanmadığımız için öfkeden gözü döndüğünde saçımı tutup yüzümü o kırılan yumurtalara yapıştırdığını. O zamandan bu yana geçen seksen üç gün boyunca, Yang Guang'la olan bu yüzleşme senaryosu, sürekli olarak bilincimin bir bölümünü işgal etmiş, ikinci bir kalp atışı gibi zonklayarak kafamda on bin farklı şekilde gerçekleşmişti.

Bunca şeyi kollarına hapsolmuş, çıplak, bağlı ve susturulmuş biçimde ölmek için mi yaşamıştım?

Ablam beni asla affetmezdi.

Aldığım bu ruh formunu kavramaya çalıştım. Ardından, geçen seksen üç günün her boğucu saniyesinde atmak istediğim bir çığlıkla, şu anda sahip olduğuma inandığım tüm gücümü topladım.

Birden onunkiyle aynı zırh hatları derimden fırladı.

Ağzı şaşkınlıkla açılırken sendeleyerek geri adım attı.

Yerden güç alarak kendimi yukarı ittim. Zincirler dirençle gerildi ve sonra paramparça oldu. Ruh zırhı bedenimin üzerinde titreşti; Yang Guang onu yok etmeye çalışıyordu.

Bu bir zihin düellosu olmalıydı, savaş bağlantısı üzerinden ikimizin de hayal gücüyle tezahür eden ve bundan beslenen bir âlemdeydik. Bir şey yaratmak için tek gereken irade gücüydü.

Şansıma, Hundunlar onu yeterince meşgul ediyordu. Benimse böyle bir derdim yoktu.

Daha fazla dikkat dağıtmak için bir savaş narası atarak ona hücum ettim.

“Geri çekil!” Bağırıldığı sırada bir elini hızla açtı. Saydam bir bariyer bana çarparak beyaz yang tarafına geçmemi engelledi. Yüzüne yılışık, rahatlamış bir gülümseme yayıldı.

Ama eğer istediğim her şeyi yapabiliyorduksam...

Göğüslüğümü tokatlayıp odaklandım ve Krizalitlerin ruh metallerinin büyük bir kısmının yer aldığı göğüslerinden silah çekip çıkarmak için defalarca yaptığı gibi ben de elimi uzattım.

Elimin altında bir ışık demeti belirdi. Metanet, sebat, kesinlik ve kontrol güçlerini temsil eden, Metal çi’nin rengi olan beyaz ışıktı bu. İçimdeki baskın taraf bu olmalıydı. Ruh metalinden jilet gibi keskin silahları şekillendirmek için mükemmeldi. Parmaklarım göğüslüğümünden geçerek bir kabzayı kavradı.

Beyaz kıvılcımlar saçarak göğsümden bir hançer çıkardım.

Güçlü bir savurmayla hançeri Yang Guang’ı benden koruyan bariyere sapladım. Boydan boya örümcek ağını andıran bir çatlakla kaplandı ve sonrasında patlayarak on bin parlak parçaya ayrıldı. Gerçek hayatta asla ulaşamayacağım bir hız ve kuvvetle kristal sağanağın içinden geçtim.

“Hayır! Yapma!” Geri çekildi. Sanki bir duygunun anısını yeniden yaşıyormuş gibi, belli belirsiz Dokuz Kuyruklu Tilki’nin bu âlemin ötesinde bir yerlerde sendelediğini hissettim. “Çatışmanın ortasındayım! İkimizi de öldüreceksin!”

“Güzel!” diye bağırardım yavaşlamadan.

Tıpkı çocuk hâline yaptığım gibi onu boğazından yakalayıp alaşağı ettim. Uzun zamandır ve sık sık hayalini kurduğum gibi, hançerimi boynuna sapladım. Kanı akmasa da çığlıkları boğuklaştı. Kontrolsüz bir şekilde gülerek bıçaklamaya devam ettim. Bir darbe daha. Bir darbe daha.

İçimi dolduran sıcaklıkla yeniden rahat bir nefes aldım. Dokuz Kuyruklu Tilki’nin duyularının daha yoğun ve keskin bir şekilde bastırıldığını hissettim. Yang Guang’ın zihni, ona ulaşmamı engellemekte bocalıyordu...

Bir anda kendimi parlayan yıldızların altında kaotik bir savaş alanında buldum. Duyularımın hepsi bana yabancı, yanlış ve farklı geliyordu ama sanırım...

Tilki'nin kontrolünü ele geçirmiştım.

KÂBUSUNUZA HOŞ GELDİNİZ

Donuk yıldız ışığı, bir Hundun sürüsüyle savaşıyor, güreşen, onları yumruklayan, bıçaklayan ve parlak çi ışınlarıyla vuran bir düzine Krizalit'e yansıyor. Attıkları her gümbürtülü adımda yerden kara toz bulutları kalkıyor.

Manzara kafamı karıştırmıştı, normal görüşümden çok farklıydı. Sanki biri göz kapaklarımı koparıp almış gibi garip bir şekilde daha genişti. Gözlerimi kapalı tutmaya çalıştım.

Nafile.

Korku bedenimi ele geçiriyordu. Gözlerimi kapatamıyordum. Göz kırpmıyordum. Bir milisaniyeliğine bile dünyaya göz yumamıyordum.

Bir yandan da sesler beni âdeta topa tutmuştu. Tüm o bağırışlar kafamın içinde gürlüyor gibiydi.

"Dokuz Kuyruklu Tilki! Dokuz Kuyruklu Tilki, cevap ver!"

"Albay Yang! Sorun nedir?"

İçgüdüsel olarak kulaklarımı kapatmaya çalıştım. Ama kollarım o kadar ağırdı ki bu girişimim dünyanın etrafımda dönmesine neden oldu. Ellerimi –*patilerimi*– gövde seviyeme getirmekle yetindim. Her biri, malahit yeşili ve uçları altın sarısı olan üç büyük tırnağa sahipti.

Aşağıya baktım. Tek dizinin üzerine çökmüş olan Tilki, Yang Guang'ın düşünce âlemindeki esaretim sırasında bir noktada iki ayaklı Üstün Form'una alınmıştı. Normalde Ağaç-tipi olan ruh metalinin kenarları geçici olarak Toprak-tipine dönüştürülmüştü. Törpülenmiş parçalardan ve uzun ayaklıklardan yapılmış, leylekleri andıran, iskeletimsi bir yapıya sahipti. Kalkan şeklindeki göğsüne kıyasla beli incecikti. Yeşil ve altın renkli, sivri uçlu bir yaka omuzlarının üzerinden çıkıntı yapıyordu. Sırtının tabanından fırlayan dokuz metal kuyruğu görmekten ziyade hissedebiliyordum. Yang Guang'ın altın rengi Toprak çi'sinin dalgaları, kürk dokulu yüzeyinin altına pompalanarak dönüşümü sürdürüyordu. Ancak bu pasif bir enerjidi. Artık bir tehdit değildi.

Benim kendi düşünce âlemim her ne ise, orada kaybolmuş olmalıydı. Onun çi'si artık benim kontrolüm altındaydı.

Bir de nasıl kullanacağımı anlayabilseydim.

"Albay Yang, bağlantınızda bir sorun mu var?" diye bağırdı önümde duran benim yarımından biraz daha küçük, beyaz bir Krizalit.

Bu, Kont-sınıfı bir Krizalit olan Ay Tavşanı'ydı*. Metal-tipi bir Krizalit olarak net hatlara ve porselen pürüzsüzlüğünde bir yüzeye sahipti. Başı ve arka ayakları orantısız bir şekilde büyüken, kulakları satır gibi yukarı doğru kıvrıktı. Havan tokmağını andıran bir silahla devasa böcekler gibi sıçraya sıçraya üzerimize hücum eden bir Hundun sürüsüne bir tane geçirdi. Meka-uzaylılar ölürken, çi dolu çekirdekleri havai fişek gibi patladı.

"Albay?" diye yeniden seslendi Ay Tavşanı omzunun üstünden, gözleri yakut gibi parlıyor, küçük ağzı ses çıkarmak için erkek pilotunun Ateş-kırmızısı çi'sini geceye sızdırıyordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kelimenin tam anla-

* Ay Tavşanı olarak da adlandırılan Yeşim Tavşanı, Doğu Asya ve yerli Amerikan folklorunda, Ay'ın Dünya'ya yakın yüzündeki karanlık düzlüklerinin bir tavşan olarak tanımlanmasına dayanan efsanevi bir figürdür. Ayda yaşayan bu tavşan, Çin folklorunda genellikle ay tanrıçası Chang'e'nin arkadaşı olarak ve onun için havan tokmağıyla yaşam iksiri döverken tasvir edilir. -çn

mıyla, nasıl konuşacağım hakkında bir fikrim yoktu. Tüm gücümle Tilki'nin sivri çenesine odaklandığımda, onu gıcırdayarak açmayı başardım ancak ciğerlerim yoktu. Sanki su altındaymışım gibi ne hava çıktı ağzımdan ne de ses.

Ay Tavşanı, Hundunları yeterince hızlı öldürmüyordu. Bir böcek deryası gibi üzerimize çullandılar. Sayısız minik bacak Tilki'ye koşup arkadan ışık saçan metal kürküne yayıldığında, bir karıncalanma hissi tüm bedenimi ele geçirdi. Yaratıklar çi'yle hasar vermeye çalışırken küçük ışık kıvılcımları çıkarıyordu. Benim, hayır, *Tilki'nin* çenesi sessiz bir çığlıkla açıldı. Daha önce Krizalitlerin bu şekilde gark olduğunu görmüştüm. Tilki'nin kafasına ulaşırlarsa, kokpite girip fiziksel bedenimi öldürürlerdi.

Onlara elimle vurmaya çalıştım fakat her hareketimde bilincim, başıma migren girmiş gibi çalkalanıyordu. Hundunlar Tilki'nin kollarına ve sırtına yayıldı. Pençe atıp vurmaya, onları uzaklaştırmaya çabaladım.

"Albay Yang, tanrı aşkına, bir yanıt verin!" Kafamdaki sesler daha da şiddetlendi. *"Orada neler oluyor?"*

Kapa çeneni! diye çılgılığı basmak istedim. Bir ses çıkarmak için çi gerekiyordu ama onu nasıl yönlendireceğimi bilmiyordum ve olup biten onca şeyin arasında odaklanamıyordum. Daha da kötüsü, sinekler Tilki'nin kafasının etrafında vızıldamaya başlamıştı...

Bir dakika. Bunlar sinek değildi.

Kameralı dronlar.

Bir insan gövdesi büyüklüğünde duran dronlar, uçuşan siyah noktalar gibi etrafımda dönüyordu.

Bu durum, büründüğüm boyutun her şeyden daha çok farkına varmamı sağladı. Panikten aklım durdu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Çok çok fazla.

Bağırmam gerekti. Nefes almam gerekti. Konuşmam gerekti. Göz kırpmam gerekti; gözlerim *yanıyordu!*

Arkalarında gerçek bir basınç oluştuğunu fark ettiğimde çok geçti.

Tilki'nin gözlerinden iki soğuk, Metal-beyazı çi ışını çıktı. Işımlar kesintisiz biçimde yere çarpıyor, duyduğum şaşkınlıktan zikzaklar çizerek ilerliyordu. Gözlerimi kör etseler de tarama sırasında patlayan Hundunları duyabiliyordum.

Kafamdaki sesler gitgide yükselirken etkisizlikten ve çi'yi boşa harcamaktan bahsedip durdu ancak onları görmezden gelerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bu bir başlangıçtı. Bunu yapabiliirdim. Bunu kontrol edebiliirdim.

Işımların nereden geldiğini zihinsel olarak hissederek çi'nin benim ve Yang Guang'ın bedenlerindeki asıl kaynağını, omurgalarımızdaki bağlantı iğnelerini tespit ettim. Oradaki Tilki'nin gözlerine yönlendirilen akışı geri çektim ve sonrasında ardı arkası kesilmeyen seslere doğru yeni bir çi dalgası yönlendirdim.

Bu darbe bir şeyi yok etti. Şiddetli bir patlama sesi duyuldu. Ve giderek solan bir uğultu.

Şimdi zihnime tatlı bir sessizlik hâkimdi.

Metalik Hundun bacaklarının Tilki'nin omuzlarını kazıyarak dikenli yakasını geçmeye çalıştığını fiziksel olarak duyabileceğim kadar sessizdi.

Hızla onlara vurup üzerimden atmaya geri koyuldum.

"Şey, Albay..." Ay Tavşanı, havanda ilaç dövüyormuş gibi Hundunları dövmeye devam ederken tekrar konuştu. Erkek pilotunun gücün ve yıkımın çi'si olan Ateş çi'si, tokmağın içinde buzlu camın ardındaki bir kor gibi parlayarak verdiği hasarı artırıyordu. "Strateji uzmanları neden komuta hoparlörlerinizi attığınızı soruyorlar!"

Ah. Demek yaptığım şey *buydu*.

"Cidden Albay, neler oluyor..."

Hundun deryası dalgalar hâlinde birbirinden ayrıldı. Tilki'den daha küçük ama Ay Tavşanı'ndan daha büyük, koyu kırmızı, pürüzlü bir cisim -Dük-sınıfı bir Hundun olmalıydı- altı böceksi bacak üzerinde bize doğru hamle yaptı. Kendi Ateş-kırmızısı parıltısı, pürüzlü yüzeyinin altında kem bir göz gibi şişti.

Ay Tavşanı boğuk bir çığlıkla arka ayakları üzerinde doğruldu ve tokmağını havaya kaldırdı. Tokmak, kırmızı çi'nin hiddetli ışınından korunmak için tam zamanında kavisli bir kalkana dönüştü. Çarpışma noktası titreyip genişledi ve köpürerek daha büyük, daha parlak hâle geldi. Ay Tavşanı'nın arka patileri gerileyerek toprağa gömüldü. Sıradan Hundunlar fayansın üzerindeki dev, çok renkli hamamböcekleri gibi Krizalit'in beyaz yüzeyine doluştu. Telaş içinde onları ikimizin üzerinden de atmaya çalıştım.

"Xing Tian, gel yardım et!" diye bağırdı Ay Tavşanı. "Sanırım Albay Yang takıldı!"

Yer, yavaşça olduğumuz yöne yaklaşan ayak sesleriyle sarsıldı. Aniden bir ışık parladı ve büyük bir metal iniltisi duyuldu, ardından altın bir balta Dük-sınıfı Hundun'a çarptı. Yaratığın çi ışını sönüp giderken yana doğru sendeledi ama ölmemişti. Ay Tavşanı da sendeledi, kalkanının üzerinde çirkin, erimiş halkalar meydana gelmişti.

"Albay Yang'ın nesi var?" diye bağırdı yeni Krizalit, baltasını şiddetli bir gıyyy sesiyle bir kez daha havaya kaldırırken. Dük-sınıfı Hundun'a denk olan ağırkanlı ve hantal bir Toprak-tipiydi. Gözleri göğsünde parlıyor, ağzı göbeğinde hareket ediyordu: Bu, Başsız Savaşçı'ydı.

Ay Tavşanı kalkanını tekrar tokmak hâline getirdi. "Bilmiyorum ama kendine gelmezse işler kötüye gidecek! Sanırım benim de dönüşmem gerekecek!"

Krizalit'immin içinde ruhum titredi.

Daha üstün bir forma dönüşmek, cariyeye-pilot ölümlerinin en yaygın tetikleyicisiydi.

Tüm irademi tek bir noktada toplayarak Tilki'nin pençelerini Ay Tavşanı'nın boynuna geçirdim ve onu bana bakmaya zorladım. Çenesi düştü ve kırmızı gözleri titreşerek daha çok parladı. Ciğerlerim ya da hava olmasa bile sesim daha fazla zaptedilemezdi.

"Daha... fazla... kız... ölmeyecek..." diye homurdandım kâbustan fırlama şeytani bir sesle.

“O zaman... O zaman bir şeyler yapın Albay!”

Evet. Bu muharebeyi bitirmeliydim.

Ay Tavşanı’nı serbest bıraktım ve aynı pençeyi yerden kalkmak için kullanarak dimdik durdum. Ruh metali inlerken, duyularım gerildi, bocalayıp dalgalandı ve Hundunlar Tilki’nin üzerindeki her boşlukta sürünmeye devam etse de kendimi sıkarak ilk adımı attım.

Canımı yakmadı.

İçim gerçeküstü bir coşkuyla dolup taşıtı.

Birden sonsuz olasılıkların kapıları açılıverdi. Doğru ya, artık insan değildim. Arızalı bedenimden, tüm varlığıyla erkeklerin kaprisleri ve zevkleri için kullanılmaya hazırlanmış o et ve kemik kabuğundan kurtulmuştum.

Hayır, ben artık Dokuz Kuyruklu Tilki’ydim, sekiz katlı bir binadan daha uzun bir savaş makinesiydim.

Göz kırpmama gerek yoktu. Nefes almama da gerek yoktu. Ortılığı kasıp kavuran bir kasırga gelebilirdi ve benim kılım bile kıpırdamazdı. Bir deprem yeri beşik gibi sallayabilirdi ve ben sendelemezdim. Dünyayı sarsacak güç *bendim*.

Attığım her gümbürtülü adımda, bu devasa forma hükmetmeye alıştım. Hareketlerim hızlandığında sinir bozucu sıradan Hundunlar kendiliğinden düşüverdi. Dük-sınıfı Hundun’a doğru hızla ilerlerken, geri uzanıp Tilki’nin kuyruk mızraklarından birini çekip aldım.

Keşke bugünden önce daha güçlü olsaydım; şimdi ne yapacağım konusunda daha iyi bir fikrim olması için Yang Guang’ın muharebe görüntülerini daha fazla izleyecek kadar güçlü. Gördüğümü hatırladığım son şey, onun koşarak zıplaması ve bir Hundun çekirdeğine mızrağı saplamasıydı.

Dük-sınıfı Hundun’a ulaştığımda aynısını yaptım. Mızrağım keskin bir uğultuyla havayı bölerek gövdesini deldi. Ruh metali, binlerce pencerenin parçalanması gibi bir ses çıkardı. Her şey zangırdadı. Ancak mızrak düşündüğüm kadar keskin değildi ve bilincinin yer aldığı çekirdeği ıskalamış olmalıydım.

Yaratık direnirken, ezici bir duygu dalgası içimi sardı. Keder. Üzüntü. Öfke. Aşırı tepki verdiğim için kendimi azarladım ama mızrağımı Hundun'dan sıyrarak geri çekildiğim an bu duygular yok oldu.

Garip olmanın da ötesinde bir durumdu fakat durup üstüne düşünecek zamanım yoktu. Hundun başka bir çi ışını atarken kırmızı bir ışık parıldadı.

Kenara çekildim. Kırmızı ışın geceyi aydınlatarak peşimden geliyordu. Ancak Başsız Savaşçı baltasıyla Hundun'u sersemlettiğinde kovalama son buldu.

Pekâlâ. Bu işe yaramayacaktı. Başından beri bir terslik vardı. Tilki, Yang Guang'a uyacak şekilde evrimleşmişti; benim çi niteliklerimse tamamen farklıydı.

Kendi formumu yaratmalıyım.

Ay Tavşanı, Başsız Savaşçı'yla güçlerini birleştirip tokmağıyla Hundun'u ezerken, içimde var olması gereken dönüşüm kıvılcımına uzandım. Çi'nin en iletken türü Ağaç-tipi olduğundan Tilki, daha üst formlara dönüşmesi en kolay Krizalit türü olmalıydı.

Erkek kardeşime sevgiyle anlatılan efsanelere göre, "Hundun" kelimesi esasen ilkel bir kaos varlığına atıfta bulunuyordu. Bir gün bu varlığın ilahi dostları, onun duyu eksikliğine acımış ve ona gözler, kulaklar, burun delikleri ve bir ağız oymaya karar vermiş. Hundun sonunda ölmüş ancak yeni deliklerinden yeni bir evren akmış.

İşte, Krizalitler tam olarak buydu: İnsan potansiyeliyle dönüştürülmüş Hundunlar. Bahse girerim dünyamızı fethetmek için gökten indiklerinde böyle bir şey beklemiyorlardı.

Tilki'nin pürüzlü yüzeylerinde yukarı doğru yükselen sert bir basınç hissettim. Üzerleri beyaz ışımların yayıldığı çatlaklarla kaplandı.

"Vay be!" Ay Tavşanı, Dük-sınıfı Hundun'un saldırısından kaçmak için zıplarken bana ağzı açık bakakaldı.

"Kahraman Formu," diye haykırdı Başsız Savaşçı karnındaki ağzından keyifle. "Kahraman Formu!"

Krizalitlerin üçüncü seviye bir dönüşüm olan bu formu aldığı yalınca bir Dengeli Eşleşme tarafından kontrol edildiğinde görmüştüm. Ama bu sadece, kızın da ruh metalini bilinçli olarak kontrol edebilmesi sayesinde olmuştu. Yang Guang'ın mevcut dönüşümünün üzerine koymamın da aynı etkiyi yaratması gerekirdi.

Benim çimle birlikte Tilki'nin uzuvları, daha pürüzsüz ruh metaline dönüşen titrek ışık demetleri hâlinde genişledi. Beyaz ışıklar sarı olanlara katılarak parçaları, tıpkı kerestenin metal bıçaklarla oyulup şekillendirilebildiği gibi, daha zarif bir şekle soktu.

Kahraman Formları, isimlerini insansı yapılarından almıştı ancak aynı zamanda robotik zırh giyen birine benzerlikleriyle daha çok bir makineyi andırıyorlardı. Tilki'nin durumunda bunun neye benzeyeceğini hayal ettiğimde, uzun bacakları hantallaşıp kuvvetlendi. Üç pençeli patileri beş pençeli ellere evrildi. Tilki kulakları daha da geriye giderek bir miğferin parçasıymış gibi daha keskin ve köşeli hâle geldi. Dikenli yakası dışa doğru eğrilerek birkaç katlı omuz siperliğine dönüştü. Tam yüksekliği, neredeyse dörtte bir oranında uzayana kadar büyümeye devam etti. Elinde tuttuğu dahil olmak üzere dokuz kuyruğu da mızraktan farklı bir görünüm kazandı. Daha çok *av tüfeğine* benziyorlardı.

Dük-sınıfı Hundun şimdi çok daha ufak görünüyordu. Tilki'nin dönüşüm basıncı hafifledikten sonra içgüdülerimi dinleyerek diğerlerinden kopmuş kuyruk silahımla nişan aldım. Ellerimde soğuk bir şekilde titreşti, ardından Metal-beyazı çim parlak mermiler gibi taramaya başladı. Hundun'un üzerine yağarak onu silah arkadaşlarımdan uzaklaştırdılar.

Keyiften dört köşe olsam da daha isabetli atışlar yapabileceğimi biliyordum. Metal çimin tüm olayı kesinlikti.

Pilotların ruh basınçlarını hissedebilmeleri gerekiyordu. Uzaklardaki Hundun'un çekirdeğini, onu bize karşı terör estirmeye sevk eden o parlak, titreşen yaşam tohumunu hissettim.

Tekrar nişan aldım, bu sefer daha sabırlı davranarak tek bir yoğun çi ışını oluşturdum.

Ve ateşledim.

Işın, gerilememe neden olan bir kuvvetle silahtan dışarı fırladı. Hundun'u delip geçerek kırmızı ışık saçan bir havai fişek gibi çekirdeğini söktü.

Diğer Krizalitlerden Yang Guang için tezahüratlar yükseldi. Kazanmam gereken bir muharebe olmasaydı buna gülerdim.

Sürüyü eskisinden çok daha yürekli adımlarla ezip geçerken, bastığım yeri sallıyor, her adımında tozu dumana katıp bir dizi sıradan Hundun'u titretiyordum. Tilki, Hundunları ezerken, içim bir anlık yabancı ıstırap dalgalarıyla kaplansa da bir süre sonra onları görmezden gelmek kolaylaştı. Gördüğüm her büyük asil-sınıf Hundun'a kuyruk tabancamla ateş ettim. Onlar öldü mü küçük, sıradan olanların icabına bakmak kolay olacaktı.

Dönüşümüm diğer Krizalitleri de gaza getirdi. Daha sert vurmaya, daha derin darbeler indirmeye başladılar. Sevinç nidaları ve parlak çi ışınları geceyi böldü. Hundun çekirdekleri sönüp giderken kıvılcımlar havada uçtu. Gümüş Nehir*, üstümüzde kâinatı saran bir yıldız tozu ejderhası gibi kavis çiziyordu.

Beşinci atışımdan sonra sağır edici adımlarım dengesizleşti. Tilki'ye ilk girdiğim zamanki gibi zihnim bulanmaya başladı. Kahraman Formu sadece birkaç dakikalığına sürdürülebilirdi. Çi gücüm bitmek üzereydi.

Savaş alanını hem görme hem de ruh duyumla taradım. Son bir asil Hundun kalmıştı. Sadece Toprak-tiplerinin olabileceği şekilde devasa ve heybetliydi. Ancak bu tip, harici çi saldırıları yapmak için fazla kalın kafalıydı, bu nedenle birkaç küçük Krizalit belli bir mesafede çevresinde toplanmış, ışık saçan patlamalarla onu devirmeye çalışıyordu.

* "Gümüş Nehir", Batı'da "Samanyolu" olarak bilinen Güneş Sistemi'ni içeren galaksinin Çince adıdır. Çin geleneğinde Gümüş Nehir, cenneti ve Dünya'yı devamlı olarak ışıkla aydınlatır ve her iki âlemi birbirine bağlayarak dünyevi ve göksel yaratıkların buluşmasına izin verir. -çn

Bir an için bunu onların halletmesine izin vermeyi düşündüm. Kendimi daha fazla zorlamamalıydım; çî'm biterse gerçekten ölürdüm.

Peki ya bu tembelliğim bir cariye-pilotun ölmesine neden olursa?

"Çekil!" diye bağırdım.

Krizalitler dediğimi yaptı. Kendimi zorlayarak son bir atış yaptım.

Şimşek gibi beyaz bir ışın. Bir sarı kıvılcım püskürmesi.

Hundun altı ufak ayağı üzerinde sendeledi, sonra yeri sarsan bir güçle çökerek çevredeki Krizalitleri salladı ve onları bir toz fırtınasının içinde bıraktı.

Akabinde, Tilki'ye daha fazla tutunamadım. Yığılarak hayvan biçimindeki Standart Form'una geri döndü. Zihnimse tekrar karanlığa gömüldü.

Ayaklarımdaki ağrı, sinirlerimin iğneler batırılıyormuş gibi canlanmasıyla hissettiğim ilk insani duyguydu. Uzaktan gelen boğuk tezahüratlar zihnime doluştu.

"...bu harikaydı!"

"İnanamıyorum..."

"...acayip kral hareket..."

Kokpit duvarlarında gezinen beyaz bir ışık görüş alanıma girdi. Nefesim, ağzımın üzerindeki yırtılmış bandı hışırdatıyordu. Kalbim göğsümde rahatsız edici bir nesne gibi atıyordu.

Ama Yang Guang'ın hâlâ benimkilere dolanmış parmakları kadar rahatsız edici değildi. İrkildim. Öncesinde koltuğumla bütünleşmiş olan zırhlı ellerim, sanki mıknatısları söküyormuşum gibi sadece istememle sabitlendikleri yerden ayrıldı.

Yang Guang'ın kolları benimkilerin üzerinden kaydı ve gevşek bir şekilde koltuğunun iki yanına çarparak tıngırdadı.

Soğuk bir sakinlik duygularımı bastırdı. Bu sefer gözlerim, onları kırpmam gerektiğini unuttuğum için yanıyordu.

Dikkatlice zırhımın tamamını koltuğumdan ayırdıktan sonra ona bakmak için döndüm.

Yang Guang'ın gözleri açıktı fakat içlerindeki ışık sönmüştü. Başı bir yana sarkıyordu. Kulaklarından ve burun deliklerinden o loşlukta siyah görünen kanlar akıyordu.

Nabzını kontrol etmek için elimi boynuna götürdüm.

Hiçbir şey yoktu.

"Albay Yang, strateji uzmanları nedense küplere binmiş durumda!" Başsız Savaşçı'nın pürüzlü sesi ve gürleyen adımları daha da yaklaştı. "Orada her şey yolunda mı?"

İfadesizce Yang Guang'ın yüzüne baktım. Onu tokatladığımı hayal ettim. Yumrukladığımı. Etini şeritler hâlinde kemiklerinden sıyırdığımı. Fakat Hundunlara kıyasla çok cılız görünüyordu.

Yanağına bir fiske vurmakla yetindim.

Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Bir Krizalit'e pilotluk yapan bir insan mı, yoksa şimdi bir insana pilotluk yapan bir Krizalit mi olduğumdan emin değildim.

Dron pervanelerinin uğultusu kokpitin dışında yoğunlaşarak ruh metalinin uğuldamasına neden oldu. Başsız Savaşçı'ysa bu oğlana, onu bir daha asla duymayacak olan bu cesede seslenmeye devam ediyordu.

Bandı ağızımdan çekip çıkardım. Canım yandı ancak bu, onlara ağırlık verdiğimde ayaklarımdan yayılan acıyla kıyaslanamazdı. O acı artık ondan kurtulmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmemle çok daha kötüleşmişti. Ama dışarı çıkmalıydım. Kendimi göstermeliydim. Yaptığımı itiraf etmeliydim. Tüm bunların nasıl olduğunu çözmeliydim.

Omurgam boylu boyunca serin bir sıvının akmasıyla canlandı. Dalgın dalgın zırh eldivenli kollarımı incelerken yoğun Metal çi'min tüylü dokunun altında beyaz bir renk saçarak süzülmesini izledim. Yumruklarımı sıkarak çi'yi zırhın tabanlarından Tilki'nin içine doğru sevk ettim. Bu da bana ruh metalinden devin üzerinde temel bir kontrol sağladı. Zihnimde kokpite, Tilki'nin gözlerinin tam ortasına bir yarık açtım.

Işık içeri aktı. Dışarıda, artık normal boyutlarda olan bir grup kameralı dron uçuşuyordu. Yeni Demir Prens ve Demir Prenses'in zafer pozunu almak için sabırsızlanıyorlardı.

Bunun yerine, Yang Guang'ın cansız bedenini dışarı çıkarmak için zırhtan aldığım gücümü ve kararlılığımı kullandım.

Bir düzine kameralı drondan yayılan aydınlatma ışığı beni olduğum yere mıhladı, o kadar parlaktı ki önümü bile göremiyordum. Aniden, duvarları patlayan bir baraj gibi, duygular tekrar bedenime akın etti. Seyircinin buna tepkisini hayal etmemle boğazımdan histerik bir kahkaha yükseldi. Başka bir şey yapmıyordum.

Yang Guang'ı önüme bıraktım ve minik lotus ayağımı cesedinin üzerine koydum.

Bakın siz şu işe. Onu gerçekten öldürmüştüm.

Yüzümde dengesiz bir sırıtişla başımı kaldırdım. Dronların yuvarlak rotor kanatlarının yarattığı şiddetli rüzgârlar, tilki kulağı biçimindeki saç modelimi darmadağın etti. Siyah saçlarım yılanlar gibi geriye savruldu. Başka bir çî dalgası omurgamdan zırhuma doğru yükseldi. Pilotların kameralara poz verirken çî'lerini tüm yoğunluğuyla ilettiklerini görmüştüm, bu yüzden gözlerimin ve yüzümdeki uzunlamasına çî çizgilerinin –ikincil, daha köşeli damarlara benziyorlardı– gümüşü beyaz renkte parıldadıklarını biliyordum.

“Uzun zamandır bir rüyada yaşıyorsunuz!” diye bağırdım kameralara, ardı ardına attığım manyak kahkahalar arasında kollarımı kaldırarak. “Kâbusunuza hoş geldiniz!”

EN GÜÇLÜSÜ

Çin Seddi'nin tepesindeki bir araçtan dışarı sürüklenirken, turuncu güvenlik ışıkları yanımdan akıp gidiyordu. Havada uzanan kısa platform, Yang Guang'ınkinden çok daha büyük bir gözetleme kulesine çıkıyordu. Burası, Sui-Tang sınırının komuta merkezi olan Kaihuang gözetleme kulesi olmalıydı. Sui eyaleti küçük ama zengindi, bu nedenle savunma konusunda kaynaklarını devasa Tang eyaletiyle birleştirmişti.

Ay Tavşanı ve Başsız Savaşçı'nın erkek pilotları, beni savaş alanında özverili bir şekilde koruyan silah arkadaşlarım, kollarımı koparmak istercesine arkamdan kıvırıyorlardı. Omuzlarımdaki baskı, onları neredeyse yerlerinden çıkaracaktı. Beni yürüyebileceğimden daha hızlı çekiştirirken, ayaklarımdaki ebediyen kırılmış kemiklerin cam parçaları gibi öğütülmesine neden oluyorlardı. Cariye ayakkabılarımda kan lekeleri belirdi. Yang Guang'ın parçaladığı cübbem, pejmürde perdeler gibi vücudumdan dökülüyordu.

Ruh zırhımı çıkarmak zorunda bırakıldıktan sonra, kendimi korumak için kullanabileceğim tek şey bu hurpani kumaş olmuştu. Yine de pek bir işe yaramıyor, bedenimin büyük bir kısmını pilotlara ve beni taşıyan dört sıradan askere teşhir ediyordu.

Sıkış tepiş gözetleme kulesindeki asansöre bindik. En az üç silah bana doğrultulmuş hâldeydi. Biri kulaklığa bağlıydı. Neden bu kadar korktuklarını bilmiyordum. Artık adrenalinim gittiğine ve çi'mi bu kadar çok kullanmanın bitkinliği çöktüğüne göre, sadece yere yığılmaması tutulması gereken aciz, küçük bir kızdım.

Yine de alçak, zayıf sesimle onları biraz önce olanları, benim de inanmakta güçlük çektiğim şeyi düşünmeye zorladım.

"Bunu yapan bendim, biliyorsunuz," dedim küfreder gibi asansörün gıcirtısını bastırarak, sesim muharebeden önce attığım çığlıklar yüzünden kulak tırmalayıcı bir tona bürünmüştü. "Tilki'nin Kahraman Formu'nun kilidini açan bendim. Bütün o Hundunları öldüren bendim. Sizinle omuz omuza savaşan bendim."

Beni görmezden geldiler. Sanki bir noktadan diğerine götürmeleri gereken tehlikeli bir kargodan başka bir şey değildim. Ama huzursuz olduklarını biliyordum. Öyle olmalıydılar.

Yüzüme bir sırtış yerleşirken, Yang Guang'ın cesedini kontrol edip onun son derece ölü olduğunu doğruladıklarında suratlarında mutlak dehşetin belirlediği ânu yeniden yaşadım.

Kapılar açıldıktan sonra, beton koridorlardan geçerek parlak ekranlarla dolu beyaz bir odaya girdim. En büyük ekranda her ikisi de jilet gibi, geniş kollu, mavi-gri bir cübbe giyen iki adam beni bekliyordu. Başlarına siyah boyayla sertleştirilmiş tülde yapılmış uzun, kutuyu andıran âlim şapkaları takmışlardı.

Yang Guang'ın silah arkadaşları beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Komutanlarım," dedi Başsız Savaşçı'nın pilotu Xing Tian. Alnının üzerinde çift şeritli, yanlardan balta şeklinde çıkıntıları olan iri, altın bir taç duruyordu. Sesi zar zor hâkim olduğu bir öfkeyle titriyordu. "Bu o. İşte bu..."

"Bırakın hareket etsin," dedi ekrandaki daha uzun boylu adam, beyaz tüy yelpazesini sallayarak. Bu meşhur nesne, onun ordunun en üst düzey komutanı, Baş Stratejist Zhuge Liang olduğunu anlamamı sağladı. "Ona böyle davranmaya gerek yok."

“O, Yang Guang’ı...”

“Sorgulama yapılane ve veriler analiz edilene kadar hiçbir şeyden emin olamayız. Şimdi, lütfen odadan çıkın. Hepsiniz.”

Üzerimdeki eller çekildi. Yeri döven bot sesleri uzaklaştı. Ben soğuk, beyaz fayanslara yaslanırken, dağılan saçlarım yarı çıplak vücuduma gelişigüzel bir şekilde dökülüyordu. Kapı çarparak kapandı ve beni ekranlardaki strateji uzmanlarıyla baş başa bıraktı.

Baş Stratejist Zhuge sanki Huaxia’daki herkesin düpedüz ona taptığı kadar ünlü değilmiş gibi kendini tanıttıktan sonra, yanındaki daha kısa adam bir elini diğerinin önünde kavuşturdu ve gösteriş budalası elitlerin yaptığı biçimde eğilerek selam verdi. “İnsan Kurtuluş Ordusu’nun Kıdemli Stratejist Sima Yi,” dedi mavi-gri cübbe kolları önünde bir perde gibi kapanırken. Doğrulduğunda sırtıyor gibi görünüyordu ama muhtemelen sadece yamuk bir ağzı vardı. Mutlu olması mümkün değildi. En iyi pilotlarından biri ölmüştü.

“Beni öldüremezsiniz,” diye bağırdım. Yarını görmeyi planlamamıştım ama bir şansım varsa, bunu kaçırmak aptallık olurdu. “Dokuz Kuyruklu Tilki’yi yeni bir forma taşıdım. Hundunlar bunu kesin hissetmiştir. Daha sık ve daha büyük sürülerle saldıracaklar,” dedim Zhou eyaletinin düşmesine yol açan olaylar dizisini düşünerek. Hundunlar, güç dengesinin bozulduğunu hissettiklerinde öfkelenirdi. İmparator-General Qin Zheng o kadar güçlenmişti ki Hundunlar çaresizce toplanmış ve onu alt etmek için bütün bir çoğaltma yuvasını riske atmıştı. Fakat İmparator-General onlarla burun buruna gelemeden çiçek hastalığına yakalandı. Ordu, bu güç boşluğunu zamanında dolduramadı, bu yüzden saldırı yaşandığında, çekişmeli geçmesi gereken savaş, Hundunlar için kolay bir galibiyete dönüştü. Böylece Çin Seddi’ni aşmış ve tüm eyaleti ele geçirmiş oldular. “Ayrıca, Zhou’ya karşı bir saldırı planladığınızı duydum. Bahse girerim Yang Guang’a güveniyordunuz. Onun yerine geçebilirim. Dokuz Kuyruklu Tilki’yi nasıl kullandığımı gördünüz.”

“Ha.” Sima Yi’nin dudakları daha da yukarı kıvrıldı. “Bu kız nasıl pazarlık yapılacağını iyi biliyor.”

Baş Stratejist Zhuge ona bıkkın bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Lütfen sakın ol, Zevce Wu. Sana sadece birkaç soru sormak istiyoruz.”

“Ne gibi?” Önüme düşen saçların arasından ters ters onlara baktım.

Ruh basıncı testi sırasında gücümü kasıtlı olarak kısıtlayıp kısıtlamadığımı sordular. Güçlü pilotlarla akrabalığımı sorguladılar. Yang Guang’ın düşünce âleminde neler yaptığımı.

Son soruyu yönelttiklerinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Tehlikeliydi ama gerçeği söylemezsem bana neler olduğunu öğrenemeyecektim.

“Çocuk formunu, yarattığı o ürkütücü orman âleminde boğdum ve sonra yetişkin formunu on beş defadan fazla bıçakladım.”

Baş Stratejist Zhuge’nin yellediği tüy yelpazesi, kırıksız cübbesinin önünde durdu.

Bir anlık sessizlik yaşandı.

“Peki bunu neden yaptın tatlım?”

Şimdi yalan söyleme zamanıydı. Kafamda bir intikam planıyla gelmemiş gibi davranmak benim yararımaydı.

“Bazı anılarını gördüm. Cariyelerine yaptığı korkunç şeyleri.” Bakışlarım sertleşti. “Açıkçası ordunun bilmesi gereken şeyleri.”

Sima Yi kaşlarını çatı. “Bir sürü anı gördün, bu yüzden de bir çocuğu mu öldürdün? O olduğunu nereden bildin?”

“Ne demek istiyorsunuz? Bu onun düşünce âlemiydi. Başka kim olabilirdi ki?”

“Bir dakika, yani düşünce âlemindeyken, üstelik bir süredir içeride olmana rağmen, bunun gerçek olmadığının tamamen farkında mıydın?”

“Devamlı olarak bunu kendime hatırlatmak zorundaydım ama evet.”

“Ve sonra oradan zorla mı kaçtın? Âlemde hiçbir şey sana yol göstermedi mi?”

“Hayır.” diye homurdandım. “Sadece yaptıklarının bedelini ödemesini istedim.”

“Efendim.” Sima Yi önce dikkatle Baş Stratejist Zhuge’ye, ardından gözünün ucuyla tekrar bana baktı. “Demir Dul.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Baş Stratejist Zhuge, siyah tül şapkasının altında beti benzi atmıştı.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. *Demir Dul*. Ne olduğunu tahmin edebiliyordum: Krizalit’i güçlendirmek için erkeğin kız partnerini feda etmesi yerine erkek partnerini feda eden kız anlamına geliyordu. Bunun için bir isim olması, böyle bir olayın daha önce yaşandığı anlamına geliyordu. Yine de bunun olduğunu hiç duymamıştım.

Sesimi yükselttim. “Bunu yapan başka kızlar var mı?”

Sima Yi başını yana eğdi. “Aslında...”

“Stratejist Sima,” diye uyardı Baş Stratejist Zhuge. Gözleri bana çevrildi. “Lütfen bize bir dakika izin ver, Zevce Wu. Bilgeler’e danışmamız gerekecek.”

Tüylerim diken diken oldu. Huaxia’yı yönetirken ağızlarından “ahlak”, “uyum” ve “aile değerleri” dışında hiçbir şey çıkmayan yaşlı, buruşuk âlim-bürokratlar konseyi olan Bilgeler, yaptığım şey için güzel şeyler söylemeyeceklerdi.

Baş Stratejist Zhuge, Yang Guang’ın sahip olduğu türden bir cihaz olan bilekliğine hafifçe vurmak için cübbe kolunu sallayarak geriye itti. Ekran, Sarı Ejder’in yılankavi ve kükreyen biçimde tasvir edildiği bir saygı göstergesi niteliğindeki ordu amblemiyle kaplandı. Birden Yang Guang’ın çatı katındaki posterini, Zhou’yu geri almaya yemin etmesini ve Qin Zheng’in gerçekten donup kalmadığını öğrenmeye ant içmesini anımsadım. İnana-mıyordum, bunun üzerinden...

Tanrım, bir saatten fazla zaman geçmiş olamazdı. Hundun-Krizalit muharebeleri otuz dakikadan fazla sürmezdi.

O zamandan beri her şey nasıl bu kadar değişmişti?

“Hey!” Var gücümle bağırdım fakat yine de pek sesim çıkmı-yordu. “Bana diğer kızlardan bahsedin!”

Sessizlik.

Elbette. Kimi kandırıyordum? Neden bana bir şey anlatsın-lardı ki?

Odanın korkunç beyaz duvarları üstüme üstüme geliyordu. Gözlerim bir sağa bir sola dönüyordu. Ellerime baktığımda, yeşil tilki pençeleri oldukları anlar gözümde canlandı.

Demir Dul. Gerçekte öyle olmasam bile, bu sadece bir tesadüf olsa bile, böyle kızların olma olasılığı kalbimin küt küt atmasına, başımın dönmesine neden oluyordu.

Peki onlara ne olmuştu? Ordu gerçekten de güçlerini kullanmak yerine onları öldürmeyi mi tercih etmişti?

Sahiden Hundunlardan çok kızlardan mı korkuyorlardı?

Strateji uzmanları beklediğimden daha erken döndü.

“Bilgeler bir karara vardı, Zevce Wu,” dedi Baş Stratejist Zhu-ge, neredeyse üzgün görünüyordu. “Vermilyon Kuşu’nun pilotu Li Shimin’le eşleşeceksin.”

II. KISIM

KUŞUN YOLU

Dağda tek kanatlı ve tek gözlü bir kuş türü vardır.

Bu kuşun, uçmak için aynı türden başka bir
kuşla birleşmesi gerekir.

–*Dağlar ve Denizler Klasığı* (山海经)

DEMİR İBLİS

Karanlık, daracık bir hücrenin beton zemininde uzanıyordum. Ağır kapının parmaklıklı penceresinden hafif bir ışık sızıyordu.

İşlerin nasıl döndüğünü şimdi anlıyordum.

Mesele, Krizalitlere pilotluk yapma konusunda kızların her zaman daha kötü olması değildi. Mesele, ne zaman bir kız muazzam bir ruh basıncına sahip olsa, onun daha da yüksek bir ruh basıncı olan bir erkeğe yama yapılmasıydı, böylece hiçbir erkek asla alt edilemiyordu.

10.000. Sayı zihnimde alev almış kuşlar gibi uçuşuyordu. Hayal edilemeyecek, yalnızca mübalağa olması gereken bir değerdik ("Vay canına, ruh basıncı on bin falan olmalı!").

Son iki yüzyıldır sadece bir oğlan için bu mübalağa gerçek olmuştu.

Demir İblis Li Shimin'in eş pilotları yoktu. Onun *kurbanları* vardı.

Gireceğim bir sonraki muharebe infazım olacaktı.

Ordunun verdiği kaşındıran, kötü kokulu battaniyeye daha sıkı sarılarak dertop oldum. Tırnaklarımı kafatasıma geçirip bastırdım, sanki kemiği kırabilir, beynimi yoklayabilir ve kendimi

fiziksel bedenimden çıkarabilirmişim gibi. Bu güzel olurdu. Bu tatmini bir başkasına yaşatmaktan daha iyiydi.

Kahkahalarım rasgele aralıklarla gölgelere karıştı. Gerçekten de bir an için bile Dokuz Kuyruklu Tilki'de başardığım şeyin bir önemi olacağını mı sanmıştım? En popüler ve güçlü pilotlarından birini öldürdükten sonra yaşamama izin vereceklerini mi düşünmüştüm?

İstediğimi almıştım. Ablamın intikamını almıştım. Ölmeye hazırlanmam gereken zamanın üzerinden... on üç öğün geçmişti.

Burada ne kadar süredir kilitli olduğumu ölçmenin tek yolu buydu. Bu on üç gün anlamına geliyor olabilirdi. Öyle olmasını umuyordum. Tükenen çin'in tamamen yenilenmesi yarım ay, yani iki hafta sürüyordu. Bir muharebenin ardından pilotlar bu kadar süre görev dışı bırakılırdı.

O yemekleri neden yediğimi bilmiyordum. Onları tuvalete atıp protesto etmek için açlıktan ölmeme izin vermeliydim. Gelgelelim tavada kızartılmış sebze ve pilavdan oluşan ilk tabak kapının altındaki kapaktan içeri itildiğinde, guruldayan midemin kararlılığını ezip geçmesi otuz saniyeyi bulmamıştı. Demir Dul'muş, hadi oradan.

Çi'ni yenilemen gerek, dedi beynim kendi kendine.

Ne için yenileyecekmişim? Li Shimin'e karşı gelmek için mi?

Tanrım, on binde bir ihtimalle Demir Prenses olabilecekleri sanrısıyla yalpalayan adımlarla ölümüne yürüyen kızlardan birine mi dönüşüyordum?

Ama gerçekten de öylesin.

Zihnimin derinliklerinden gelen bu hatırlatmayla irkildim.

Yang Guang'ın ruh basıncı 6.000'in üzerindeydi. Onu bir Krizalit'le alt etmişim.

Prenses-sınıfı bir pilottum.

Bunun doğru olduğunu düşünmek çok garip olsa da ne önemi vardı ki? Ordu, Li Shimin'den daha güçsüz biriyle eşleşme riskini göze almaktansa beni ölüme göndermeyi tercih ederdi.

Savaşta bir arpa boyu yol almamıza şaşmamalıydı.

Yaptıklarımı kaç kişinin gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum. Medya şirketleri orduyu rüşvete boğuyordu; canlı yayınlarda neredeyse hiç kısıtlama getirilmiyordu. Belki de büyükbabam bir tanesine denk gelmişti. Geceleri sık sık uyanırdı. Sanki Yang Guang'ı onun gözünün önünde öldürmüşüm gibi olurdu; bu düşünce her zaman ağzımın kulaklarıma varmasını sağlıyordu.

Ancak kayıtlı videolar farklı bir konuydu. Nelerin yayın ağında kalabileceği konusunda son söz Bilgeler Konseyi ve âlim-bürokratlarla dolu hükümetine aitti. Hiçbir Demir Dul'un varlığını duymadığım düşünülürse, ilgili tüm görüntülerin silinmesine karar vermiş olma ihtimalleri yüksekti.

Tabii medya şirketleri direnmişse durum farklıydı.

Herkesin dilinde olacaktım; insanların olanları izlemek için bir dünya para ödeyeceklerine bahse girerdim. Şehir halkı, bir içeriği görüntüleyebilmek için bir günlük maaşını bayılırdı. Kırsal kesimdeki insanlar paralarını birleştirip birinin tabletinden gruplar hâlinde izlerdi.

Bıraktığım bu kısa mirası artık yalnızca adi medya patronları kurtarabilirdi.

Bastır, kurumsal hırs.

Alayla güldüm, ardından kalbime bir sancı saplandı.

Yizhi. Babası adi medya patronlarının *en büyüğüydü*. Yizhi'nin o görüntülere erişememesinin imkânı yoktu.

Ne düşünüyordu? Herkes kadar şaşırmış mıydı? Gerçekten cinayet işleyebilmem karşısında dehşete mi düşmüştü?

Benimle gurur mu duyuyordu?

Keşke ona Yang Guang'm bedenimden istediğini asla elde edemediğini söyleyebilseydim. Bir şey fark etmemeliydi ama yine de Yizhi'nin bunu bilmesini dilemekten kendimi alamadım.

Keşke sesini son bir kez daha duyabilseydim.

Elimi, kapıdan süzülerek hücreyi eğimli açılarla bölen ışığa doğru kaldırdım. Tozlar, donuk floresan ışığında sürükleniyor-

du. Parmaklarımı duvarda bir pençe gölgesi oluşturacak şekilde kıvırdım.

Tekrar büyük olmayı çok kez hayal etmiştim. Gökyüzüne doğru yükselmeyi, yeryüzünde hızla ilerlemeyi, kâinata uzanmayı.

Acıdan arınmış olmayı.

Bir köşeye attığım yırtık cübbeme baktım. Cesaretim olsa, bir kaçış yolu olabileceklerini anladıktan sonra onları yakınımda tutamazdım. Kumaşın bir ucunu tuvalet borularının etrafına, diğer ucunu boynuma bağlayabilir ve son nefesimi verene dek sıkabilirdim.

Bunu yapmayı hayal edeli on üç öğün geçmişti. Kumaşın bir dizi yılan gibi kıvranmaya başladığına yemin edebilirdim. Bir yılanın ne kadar parlaksa o kadar ölümcül olduğunu *duymuştum*.

Doğrudum, tam kendimi hazırlamıştım ki...

Çıplak bacağım yerdeki büyük kurumuş kan lekesine değdi. İrkilerek kendime geldim.

Bu hücreye başka kızlar da kapatılmıştı. Gölgede neredeyse siyah görünen kan lekesi haleleri, onların içler acısı ziyaretlerini gözler önüne seriyordu. Bu durum erkek muhafızları son derece ürkütmüş olmalıydı ama ben korkmuyordum. Bir kızdım ben, anlıyordum.

Sadece diğer kızların buraya gelmek için ne yaptığını merak ediyordum. Onlar da mı karşılık vermişlerdi? Kaçmaya mı çalışmışlardı? Bir pilotu memnun etme emrini mi reddetmişlerdi?

Aralarında benim gibi tarihe zorla gömülen Demir Dullar var mıydı?

Bu hücrede yaşanan mücadeleleri hayal ettim. Susturulmayı reddeden sesler, bağlanmayı reddeden eller, kırılmayı reddeden cesaretler.

Gözlerimi bir kez daha cübbeden ayırdım ve öfkelerinin soğuk hayaletlerini soluyarak yere uzandım.

Çok komikti. Erkekler bizi bedenlerimiz için bu kadar arzularken, zihinlerimiz için bizden bir o kadar nefret ediyorlardı.

Rüyamda onu gördüm.

"Jiejie'," dedim boğuk bir sesle, acı vermeyen adımlarla ablama koşarken.

Gerçek olmadığını hep böyle anlıyordum.

Yine de kendimi ona uzanmaktan, sonsuza kadar burada kalmayı istemekten alıkoyamıyordum. O şimdi neredeyse, olmak istediğim yer orasıydı.

"Peşimden gelme, Tian-Tian." Yüzümü okşadı fakat ben onların sıcaklığına doyamadan parmakları dumana karıştı. "Burada hiçbir şey yok. Bu bir çözüm değil. Kaçış değil. Özgür değilim. Sadece ölüyüm."

Dizlerim titredi ve bağları çözüldü. Ona tutunmaya çalışırken yere yığıldım ama ne yaparsam yapayım ellerim içinden geçiyordu. "Umurumda değil," dedim ağlayarak. "Bırak seninle kalayım. Lütfen. O öldü. Onu öldürdüm. İntikamını aldım."

Göz kapakları hafifçe kapandı. "Peki bunun gerçekten de bir şeyi değiştirdiğini düşünüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. "Dünyadan bir canavar eksildi."

"Ve onun gibi daha on binlercesi var."

İçime bir sızı yayılarak ruhumun her zerresini sıkıştırdı. "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Elinden geleni ardına koyma elbette." Gülümsedi. "Seni kandırmalarına izin verme Tian-Tian. Hayal edebileceğinden daha fazla güce sahipsin. Sakın kaçma. İstediklerini almalarına izin verme."

Cübbesi de içinde büyüdüğümüz pirinç taraçalarının üzerine tüm yıl çöken sis misali biçimini yitirdi: Biz arka bahçede bir araya gelip zihnimizde yankılanan bağırışları ve bedenimizdeki taze izleri görmezden gelme konusunda birbirimize yardımcı

* (Çin.) Abla -çn

olurken, farklı yüzler, hayvanlar ve nesneler olarak hayal ettiğimiz o sis misali.

Aniden ablamın puslu figürü yerini Dokuz Kuyruklu Tilki'nin Kahraman Formu'na bıraktı. Soğuk metal parmaklar yüzümü kavrayıp beni sertçe ayağa kaldırdı. Kor alevi gibi beyaz gözleri içime işledi.

"Onların kâbusu ol, Wu Zetian."

Hundun sirenlerinin çığlığıyla sarsılarak uyandım.

Soğuk terler içinde doğruldum. Kapıdan içeri süzülen ışık kırmızıya dönmüştü.

Hapsedildiğimden beri alarmlar daha önce de çalmıştı –güçlü Krizalitlerde yeni dönüşümleri tetiklemek her zaman daha fazla saldırıya neden oluyordu– ama bu, Li Shimin ve Vermilyon Kuşu'nun yeniden güç toplaması için tam iki haftalarını doldurmalarından bu yana ilkti. Ailemin erkeklerinin yemek masasının etrafında toplanıp onun son muharebesini izledikleri ânı hatırladım. Unutulmak üzere oluşmuş bir hatıranın bu kadar önem kazanması ne komikti.

Gözlerimi gölgeler içindeki cübbe parçasına dikerek ayağa kalktım. Her zamanki gibi ayaklarıma bir ağrı saplandı ancak soğuk, kenarlarını hissizleştirmiş ve iltihap kapmalarına mâni olmuştu. Kumaşı yerden aldım. Birkaç saniye ellerimde sıkıştıkça ona baktım. Ardından onu boynuma dolayıp çekiştirmek yerine üzerime geçirdim.

Kapı yana doğru gıcırdayarak açıldığında, askerlerle burun burunaydım. İrkilerek geri çekildiler.

İfadeden yoksun bir suratla ellerimi uzattım. Başımı hafifçe yana eğdim.

Sanki bu uysallığımdansa tekmeler savurarak çığlık atsam sinirleri daha az bozulurmuş gibiydi. Şüpheli bakışlarla kollarımı arkadan kelepçeleyip beni dışarı sürüklediler. Bu kadar uzun süre soğuk bir hücrede kilitli kaldıktan sonra her hareketim ca-

nımı yakıyor ve yürümenin verdiği acıdan gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu ama acının yüzüme yansımına izin vermedim.

Uygun adım yere inen botlar. Metal koridorlar. Car car öten alarmlar. Yanıp sönen kırmızı ışıklar. Tangırdayan asansör.

Kapıların dışarıya doğru sarsılarak açılmasıyla içerisi soluk bir ışık seli ve soğuk nemle doldu.

Gözlerime hücum eden parlaklık suratımı buruştursa da nefesim kesildi ve titreyerek temiz havadan derin bir nefes çektim. Gözlerimin alışması birkaç dakika aldı. Yoğun sis manzarayı ele geçirmişti. Elbette. Hundunlar, bizim gibi görsel avantaja ihtiyaç duymadıklarından, görünürlüğü etkileyen bir şey olmadan asla saldırmazdı.

Askerler beni Dokuz Kuyruklu Tilki'ye uzanan ızgaralı çelik bir iskeleden geçirdi. Ancak bu seferki o kadar yükseğe yerleştirilmişti ki başımız neredeyse yukarıdaki gözetleme kulesinin çatı katına değiyordu.

Vermilyon Kuşu'nu görünce ağızım bir karış açıldı. Tilki'den hatta Başsız Savaşçı'dan çok daha büyüktü. Uyku Formu'ndayken, kanatlarıyla kendini koruyan devasa, yakuttan bir kuşa benziyordu. Ateş-tipinin tabiatı gereği yüzeyi o kadar pürüzlü ve düzensizdi ki gerçekten de tüylü gibi görünüyordu. İskele, ince boynunun arkasına doğru uzanıyordu.

İçine girip Huaxia'daki en güçlü Krizalit'in gücünü kullanarak gerçekten uçmayı hayal ettim. Ölsem bile, kötü bir son sayılmazdı.

Asansör kapılarının yeniden açılma sesi tüm hayallerimi darımaduman etti.

Sese döndüğümde, gözüme parlak turuncu bir şey ilişti. Perişan hâldeki cübbemden geriye kalanların altında soğuk terler dökmeye başladım.

Gördüğüm en uzun boylu, en güçlü yapılı adamın önüne zeytin yeşili bir asker yığını yayıldı. Sade turuncu tulumu bedeninin tüm hatlarını ele veriyordu. Kolları arkadan kalın kelepçelerle bağlanmıştı. Kafasına bir çuval geçirilmişti.

Boynunda, bir an için bu gelenin bir oğlan mı yoksa bir canavar mı olduğu konusunda kafamın karışmasına neden olan zincirli, iri bir tasma da vardı. Hakkında bildiklerim zihnimde birbirine girdi; Li Shimin'in on dokuz yaşında olması gerekiyordu, benden sadece bir yaş büyüktü.

Fakat tabii ki aynı zamanda kendi ailesinin katili ve birlikte savaştığı her kızın zihnini tüketen Demir İblis'ti. Neden böyle görünmeyecekti ki?

Bir asker iki eliyle Li Shimin'in uzun zincirini çekti. Öne doğru tökezlediğinde adımları iskelede gümbürdedi. Askerler ona silah doğrultmuş biçimde yanında yürüyorlardı. Ayaklarım geri çekilmek için can atarak seğirdi.

Krizalit'e yaklaştığında, çuvalı kafasından çekip aldılar.

Neredeyse nefesim kesilecekti. Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyordum: Yüzünün büyük bir kısmını saran koyu çelik ağızlık mı, kömür karası gözlerindeki delicilik mi yoksa kısa saç mı?

Saç, bize ebeveynlerimiz tarafından verilen değerli bir armağan olarak kabul edilirdi. Ailemizden feragat edip keşiş ya da rahibe olmadığımız sürece kesmemize izin verilmezdi. Ama o insanlar bile kökten kazıtıyordu. Onunki gibi kısa ve vahşi olması, Huaxia ceza kanunundaki en ağır suçun fiziksel bir kanıtıydı: Baba katlinin.

Bu ânın geleceğini biliyordum ancak böyle birini gerçek anlamda ilk kez görüyordum ve sanki bir kurdun inine atılmışım gibi tüylerim diken diken oldu.

Askerler onu bana doğru itti.

Şimdi gerçekten geri çekilmeye çalıştım fakat kendi muhafızlarım beni zaptetti. Bu da durumun gülünçlüğünü bariz bir şekilde görmeme neden oldu; kötülük konusunda beni gerçekten *bu adamla* aynı kefeye koymuşlardı.

Ellerimizde kelepçeler, başımızın etrafında silah namlularından bir taçla, askerler, sis ve savaş sesleri arasında kısılıp kalmış hâlde, Demir İblis ve Demir Dul birbirimize baktık.

Ya da... o aslında bana bakmıyordu. Gözlerindeki keskinlik azalmamıştı ama bana bakmıyor, beni delip *geçiyorlardı*.

Kaşlarımı çatarak onun görüş açısına girdim.

Dikkatli bakışları başka yöne çevrildi.

Gerginliğimin yavaş yavaş azaldığını hissettim. Dudaklarımın kenarları çılginca bir keyifle kıvrıldı.

"Hey," dedim, ölmek üzere olma ihtimalim çok yüksekti, ne diye kendimi tutacaktım ki? "En azından beni öldürmeden önce gözlerimin içine bakacak cesaretin olsun."

Beni görmezden geldi.

Bakışlarıyla buluşmak için baktığı yöne eğildim. Başını hemen çevirdiğinde, aynı şeyi bir daha yaptım. Ve bir daha. Ve bir daha.

"Kes şunu!" diye bağırdı bir asker öfkeyle, ben özellikle sarsak bir manevra yaptıktan sonra.

İkimizi de Vermilyon Kuşu'na çevirdiler. Yoğun sisin içinden uzaklarda çarpışan ruh metalinin sesleri geliyordu.

Li Shimin'e bakmadan duramıyordum. Sadece yarı Rongdi olabilirdi ama damarlarında akan Han-olmayan kan gerçekten kendini belli ediyordu. Yüzü çoğu Han halkınınkinden daha fazla derinliğe ve boyuta sahipti; gözleri, gür kaşlarının altında içine göçmüş gibi duruyordu, bakışlarını bu kadar delici kılan şey de kısmen buydu. Pilot tacı takmıyordu.

Artık neredeyse tüm korkum gitmiş, yerini uçarı bir heves almıştı. Bu işten zevk almaya bakabilirdim. O da benim kadar etrafı sarılı ve bağlıydı; ne yapabilirdi ki?

"Ee..." dedim bir kaşımı kaldırarak. "Bütün aileni öldürdün, ha?"

Benden başka yere baktığında zinciri şingirdadı.

"Bunu hak etmişler miydi?" diye bastırdım.

Sonunda bakışlarımla buluştu. Gözlerinde ne suçluluk vardı ne öfke ne de tereddüt. Yalnızca nefesimi kesecek kadar net bir kararlılık.

Başını onaylarcasına salladı.

Dudaklarım titredi. "Sana inanıyorum," dışında ne diyeceğimi bilemedim.

Askerler aldıkları bir işaretle bağırıp bizi itmeye başlayınca tepkisini göremedim. Birisi Vermilyon Kuşu'nun kafasının dibinde bir kapak açtı.

Askerler bizi kokpite götürürken Li Shimin'in tulumunun arka fermuarını açtı. Sırtındaki solmuş yara izlerinden oluşan yamayı gördüğümde tüylerim ürperdi. Çiftlik hayvanlarını zaptetmek için kullanılan elektrikli üvendire izlerine benzediklerine yemin edebilirdim.

Askerler, bizi yin ve yang koltuklarının üzerine oturtmak için beni çekiştirerek onun yanından geçirdiler. Anahtarlar kelepçelerimizin kilidini açtı. Omzumun üstünden Li Shimin'in serbest kalan ellerini salladığını görmemle içimi yeni bir korku dalgası sardı. Uzun parmakları daha fazla yara iziyle doluydu.

İyi de neden panikliyordum ki? En kötüsü bu işin ölümümle sonuçlanmasyken en kötüsünü varsaymak anlamsızdı.

Çabalamak zorundaydım. Savaşmalıydım. Ben yaşamazsam, o yaşayacaktı. Ve daha birçok kız ona kurban gidecekti.

Askerler onu yang koltuğundaki ruh zırh parçalarına soktu. İnce ama keskin iğneler omurgasına girdiğinde homurdandı, ardından gözlerinde Ateş-kırmızısı çi parladı ve yüzündeki uzunlamasına çizgiler boyunca dalgalandı. Zırh parçaları onun etrafında kapandı.

Askerler cübbemi yana sıyrıp beni yin koltuğuna tıktırırken, bedenim kaskatı oldu ve buz kesildi. İğneler, buz damlaları gibi tanıdık bir karıncalanma hissiyle omurgama yerleşti. Zırh parçaları beni içine hapsetti. Li Shimin'in zırhlı kolları etrafıma dolandı. Tam olarak minyon sayılmazdım ama şimdi kendimi küçük hissediyordum. Zırhlarımıza rağmen bedeninden yayılan ısı, beni berbat yaz sıcakları gibi boğuyordu.

Başımı çevirdiğimde, şakağım ağzındaki sıcak metale değdi. Bu, aklıma bir fikir getirdi.

"Belli ki kurallara inanmıyorsun ama yine de sana *bunu* tak-

malarına izin veriyorsun,” diye fısıldadım, askerlerin uzaklaşan bot sesleri kokpitte yankılanırken. “Sence de bu gülünç değil mi?”

Yanıt gelmedi.

Ama... doğru ya. Ağızlık.

“Hadi,” diye devam ettim. “Âleme gittiğimizde farklı bir şey yap. Kontrolü bana bırak. İkimizi de özgür kılmanın tek yolu bu.”

Biri kokpitin kapağını hızla kapatarak bizi karanlığa gömdü.

“Kontrolü bana bırak, Li Shimin. İzin ver...”

İğneler omurgama saplanmıştı.

KILIÇ DAĞI'NDAN YUKARI, ATEŞ DENİZİ'NİN DİBİNE

Bir ateş denizindeki kılıçlardan meydana gelen bir dağa doğru savrularak sıcak havada düşüyordum. Bedenim kılıçların arasındaki bir yarıktan içeri dalarken, bıçaklar gözümün önünden geçiyordu. Kavurucu bir sıcaklık sırtıma doğru yükseldi. Ellerim düşmemi durduracak bir şeylere tutunmaya çalıştı ancak kavradığı tek şey bıçak ağızları oldu. Avuçlarımı kesmeleriyle ani, şiddetli bir acı duydum. Kılıç siperinden yukarıdaki kan kırmızısı gökyüzüne doğru bir çığlık attım.

Fakat acıya direnerek bacaklarımı da bıçakların arasına sıkıştırdım. Ateş denizine düşersem kendimi kaybedeceğimi ve sonrasında asla çıkamayacağımı içgüdüsel olarak biliyordum.

Tıpkı buraya gelen diğer kızlar gibi.

Kılıçların bedenime sürtünmeleri ve aniden kemiklerime saplanmalarıyla düşmeyi bıraktım. Hızlı ve derin nefesler alırken, yalnızca birkaç kırılğan çıkıntıya tutunuyordum. Parçalanmış, seğiren ellerimden sıcak kanlar boşanıyordu. Alevler sırtımı yalıyordu. Terden elbiselerim sırılsıklam olmuş, saçlarım ağırlaşmıştı. Zihnim kavurucu sıcakta sersemliyordu.

Diğer kızlar... onlar neden buradaydı? Ben neden buradaydım? Neden hatırlayamıyordum?

Hatırlamak zorundaydım. Bu önemliydi, hem de çok önemliydi.

Kılıçların arasındaki sivri aralığın çok yukarısında, ciyaklamaları insan çılgınlıklarına benzeyen kuşlar alev alev yanan kanatlarıyla gökyüzünde çılgınca uçuşuyordu. Kızıl gökyüzü. Kırmızı kuşlar. Vermilyon Kuşu. Krizalit mi?

Krizalit de neydi?

Düşüncelerim eriyordu. Her şey eriyordu. Ateş, Metal'i eritiyordu. Ben Metal'dim, Metal çi'm baskındı.

Bunun bir anlamı vardı. Bana güç verebilirdi, yeter ki üzerimde...

Evet, bu âlemin dışında bir yerde, bana güç verebilecek bir zırh giyiyordum. Pek çok ordu reklamından neye benzediğini hatırlıyordum. Alev almış tüyleri andıran yüksek yakası ve omuz siperlikleri vardı. Kocaman kanatları. Anka kuşunun kuyrukları gibi uzun, hacimli telekleri.

Bu zırhtan nefret ediyordum. Ne zaman sahaya çıksa, bir kızın canını alıyordu. Sırada ben vardım.

Tabii kazanan ben olmazsam.

Tabii önce ben *o çocuğu* öldürmezsem.

İniltieler ulumaya dönüşürken, zırha vücudumu kaplamasını emrettim. Bunun üstüne kemiklerimden çıkmaya başlayarak etimi yardı. İliğimden meydana gelen kırmızı kristaller tüm bedenimi kapladı. Bir canavardan farkım kalmayacaktı ama sorun değildi.

Bir canavarı ancak başka bir canavar öldürebilirdi.

Sırtımdan sert, kızıl kanatlar çıktı. Göğsümün etrafında sıkıca kıvrıldılar. Ardından hiddetli bir çırpma ile etrafımdaki kılıçları yana savurdular. Bıçaklar, büyük bir dalga vurmuşçasına birbirinin üzerine yığıldı.

Düşmeye başladığımda ağızımdan panik dolu bir nefes kaçsa

da dişlerimi sıktım ve kanatları tekrar çırpıttım. Ve tekrar. Ve tekrar, havada dönüyordum.

Ortalığı kasıp kavuran sıcak rüzgârların arasında, acayip kanatlar beni yukarı taşıdı. Kılıçlar, iki yanımdan aşağı yağarak esas âleme girişin yolunu açtı. Isıdan bulanıklaşan havada, kan kırmızı gökyüzünde, alevler içinde avaz avaz bağırarak kuşlarla çevrili, biçimsiz bir ada süzülüyordu. Ben ona doğru uçarken kanatlarım kamçı gibi şakladı.

Kuşlar üstüme gelmeye başladı.

Ani bir hamleyle durdum ama artık çok geçti. Birbirlerine çarparak tek vücut oldular ve diri diri yanarlarken kanat çırparak, çırpınarak, çığlıklar atarak üstüme sel gibi akın ettiler. Kollarımla kendimi korudum.

Önce bir sıcak hava patlaması vurdu, ardından çılgınca saldıran gaga ve pençelerden bir ateş yağmuruna tutuldum. Sanki kendilerini kurtarmanın tek yolu beni öldürmekmiş gibi yaraladılar, tırmaladılar ve aşağı ittiler. Kuş sürüsünün arasında kanatlarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum. Alev almış tüyler yüzlerce kazan ocağı gibi harlarken, başıma üşüşerek beni boğuyorlardı.

Kuşların gagalarının içinde insan dilleri gördüğümde içimi bir ürperti sardı. Şiddet dolu anılar zihnimi ele geçirerek bir şeyi korkunç derecede netleştirdi: Kuşların gırtlığından kopan çığlıkların hiçbirisi hayal ürünü değildi.

Hem korku hem de öfkeyle yaklaştığım bir kapının ardından gelen genç bir kızın boğuk çığlıkları. Satırı vücutlarına defalarca indirdiğimde kendi kardeşlerimin attığı çığlıklar. Ben kabuk bağlamış yumruklarımı yüzlerine geçirirken, parlak turuncu tulumlar giymiş oğlanların bağırışları. Ben kanlı, titreyen parmaklarla tuğla ördüğüm sırada vücuduma elektrik şokları yayılırken kendi boğazımdan kopan yılmış haykırışlar. Ben iskelede onlara doğru götürülürken askerlerin pençesindeki kızların çaresiz, gidderek şiddetlenen feryatları.

Tek bir kişi nasıl bu kadar çok türden çığlık duymuş olabilirdi?

Bu kadarla da bitmiyordu. Dahası, çok daha fazlası vardı. Katlanılamayacak derecede fazlası. Kuşların arasında sayısız ses ve anı beni topa tutuyor, ruhumu yakıyor, kendimi bu sefaletten kurtarmam için beni ateş denizine balıklama dalmaya teşvik ediyordu.

Ama neden böyle bir şey yapacaktım ki? Bu anılar bana ait değildi. Olamazlardı. Bu hayat bana ait olsaydı aklıma mukayyet olamazdım.

Bununla yaşamak zorunda değildim. *Onu öldürdüğüm sürece özgür olacaktım.*

Ben de bir çığlık atarak kuşların arasından geçip adaya doğru süzölmeye devam ettim.

Sonunda yere konduğumda, orada duruyordu: Öldürmem gereken oğlan. Üzerinde kurum grisi bir elbiseyle kenarda oturuyordu. Kim olduğunu hatırlamıyordum ama kızıl bir bez parçasıyla yarısı toplanmış uzun saçlarıyla ilgili bir şey beni duraksattı. Bir terslik vardı. Ama yine de ona doğru yürüdüm çünkü ya o ölecekti ya da ben. Yalnızca birimiz hayatta kalabilirdi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi omzunun üstünden bana bakmadan.

Göğsünün derinliklerinden gelen pürüzsüz ve gürleyen sesinin bana fiziksel bir güçle çarptığını hissettim. Keder ve şefkat dalgaları beni iki büklüm ederek benden onu teselli etmemi talep etti.

“Ne hakkında?” dedim kendi sesime hiç benzemeyen yumuşak bir sesle.

“Her şey.” Gözle seçilir sıcak hava dalgaları, uzun saçlarını omuzlarının üzerine kaldırarak korkunç yara izleriyle dolu boyununu açığa çıkardı. “Her şey yanlış.”

“Düzeltemez misin?”

“Nasıl düzeltereceğimi bilmiyorum.”

Duyduğum öfke, sersemliğimi delip geçti. Bu konuşma çok manasızdı.

Yalnızca birimiz hayatta kalabilirdi.

"Hiçbir şeyi düzeltemiyorum," diye devam etti. "Sadece nasıl yok edileceğini biliyorum."

"Öyleyse öl."

Öne doğru sert bir adım atarak onu kenardan ittim. Gri cübbe duman olup uçtu. O havada dönerken bir an için kömür karası gözleriyle buluştum.

Beklenmedik bir şekilde, ateş denizi tüm âlemi ele geçirdi. Alevler göğü yutarken, hâlâ üzerinde olduğum yüzen adayı da yerle bir etti.

Gözlerim zıncı diye açıldı. Yin-yang âleminde Li Shimin'le yüz yüze geldiğimde anılar tekrar hafızama doldu. Hiç zaman kaybetmedim.

Zırhımdan bir hançer çıkarıp boğazına davrandım.

Şaşkınlıkla tökezledi ve ikimiz de sendeleyerek sert bir şekilde yin-yang sınırına çarptık. Bedeninden inanılmaz bir ısı yükseldi. Vermilyon Kuşu'nun varlığını zihnimde yoklarken bıçaklamaya devam ediyordum ki...

Hançer, sapma kadar eridi.

Kalbim sıkışır gibi oldu. Ona daha dikkatli baktığımda irkil-dim: Çi'si maksimum yoğunlukta iletiliyor, gözlerini tutuşturuyor ve derisinin altında volkanik damarlar gibi parlıyordu. Zırhının içi, çatırdayan bir kor gibi yanıyordu.

Mahvolan hançeri yere atıp ellerimi boğazına doladım. O da ellerini benim boğazıma doladı ve beni yere yatırarak yer değiştirmemizi sağladı. Kıpırmızı gözleri ve yüzündeki için için yanan uzunlamasına çizgilerle, korkunç ve gaddar bir ifadeyle üzerimde duruyordu.

Bu bir zihin düellosu, diye hatırlattım kendime.

Korkacak bir şey yok. Gerçek hayatta benden kıyaslanamayacak derecede güçlü olabilirdi fakat bu durumun burada bir hükmü yoktu.

Alnımı sertçe onunkine geçirdim, sonra onu üzerimden atıp tekrar altına kıstırdım.

Beni öldüremeyecekti. Beni bir *istatistik* hâline getiremeyecekti.

Elde ettiğim avantaj kısa ömürlü oldu ancak onun kazanmasına da izin vermedim. Yin-yang sınırı boyunca birbirimizi alt edemeyerek keşmekeş içinde bir ileri bir geri boğuştuk. Tilki'ye yaptığım gibi Kuş'un kontrolünü ele geçirmeye çalıştım ama Li Shimin'in zihni o kadar güçlüydü ki onu bir türlü bastıramıyordum. Bilincimin bir kısmı Kuş'un muazzam varlığına uzanıp gerçek dünyaya dair birtakım şeyler hissederek onun kanatlarından birini çırpıtımda bile, kendimi yin-yang âleminden sıyıramadım. Beni kendine çekerek bilincimi geri sürüklemeye çalışıyordu. Zihnim sanki iki yöne, iki bakış açısına, iki gerçekliğe doğru sündürülüyormuş gibi ağrıyordu. Kuş'un üzerindeki hâkimiyetim, tutulmuş ve her an ağızdan kaçabilecek bir nefes kadar zayıftı.

Metal-tipi bir Hundun bembeyaz parıldayarak ve sisin içinden fırlayarak, Kuş'un gözlerinden baktığım titrek, midemin bulanmasına neden olan görüşüme girdi. Gövdesi Kuş'un pençesinin bacağına bağlandığı noktaya çarparak tökezlememize neden oldu. Dünya sallanıyor; algılarım Kuş'a sadece ince bir iple bağlıyken fırtınaya kapılmışım gibi, sürekli dalgalanıyordu. Çaresizce tutundum ve hareket ettirebildiğim tek kanatla Hundun'a bir tane geçirip onu uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat Li Shimin de diğer kanat için aynısını yaptığında, uyumsuzluk Kuş'un amaçsızca kanat çırpıp yalpalamasına neden oldu.

Geri çekil, diye yalvardı içimde hain bir parça. *Bırak o halletsin.*

Hayır! diye bağırdı geri kalanım.

Elde ettiğim hâkimiyetten vazgeçemezdim. İkimizi de öldürmesi umurumda değildi.

Ruh formlarımız yin-yang âleminde tepetaklak olurken, aynı anda Kuş'un gagasından çi ışınları atmaya hazırlandık. Birlikte yaptığımız tek şey buydu ancak iş ışınları serbest bırakmaya

geldiğinde hiçbir koordinasyonumuz yoktu. Kuş'un gagasından kimi patlama kadar güçlü kimi de tükürük kadar küçük olan kesik kesik çi ışınları saçıldı. Hundun'un yoğun sisin içinde parlak kıvılcımlar çıkararak parçalanması bir mucizeydi.

"Vermilyon Kuşu, kontrolden çıktın!"

İkimiz de karşılık olarak boğuk bir iniltiden başka bir şey vermedik. Öfkemiz çatışıp çarpıştı ve birbirine karışarak zihinlerimizin üstündeki baskıyı daha da artırdı. Kuş'un göğsündeki ısı ve basınç doruk noktasına ulaştı. Ancak Tilki'nin dönüştüğü zamanki gibi umut verici hissettirmiyordu. Sanki her şey patlamak üzereydi...

İLK DEFA

Burun deliklerimden akan sıcak kanın sızısıyla uyandım. Zihnim sanki derin bir sualtı fırtınasından dışarı püskürtülmüş gibi sallanıyordu. Burnumu silmek istedim ama kollarımı hareket ettirecek gücü toplayamadım.

Sisli iki beyaz ışık huzmesi karanlığı böldü. Her şey metal gibi kokuyordu. Alet edevat kulübesinde mi uyuyakalmıştım? Neden böyle bir şey...

Arkamda bir kitle kıpırdandı. Zincirler tıngırdadı.

Yarı kapalı gözlerim birden genişledi. Gerçeklik olguları sarsıcı bir şekilde zihnimde canlansa da mantıklı gelmiyordu. Ellerim zırhtan çıkmış biçimde, yin koltuğunun kol dayama yerlerine yaslanmıştı. Aralarında soğuk, ölü parmaklar yoktu.

Bir fermuar kapandı. Arkamda, Li Shimin ayağa kalktı ve koltuktan inerken dizi omuzlarıma sürttü.

Kurtulmuş muydu? Ben de mi kurtulmuştum?

Ne?

Nasıl?

Çatışmayı bitirmiş miydik? Birimizin diğerini öldürmesi gerekmiyor muydu?

Düşünmek zihnimi acıttığından buna bir son verdim. Zincirlerinin ritmik tıngırtısıyla birlikte kokpit kapağına yönelen ağır adımlarının çınlaması duyuldu. Burnumdan kan akmaya devam ediyor, dudaklarımın arasında birikerek ağzımda demir gibi bir tat bırakıyordu. Kelimeler dudaklarımdan zar zor döküldü.

“Hey,” diye mırıldanabildim sonunda. Sesim gerçekten boğulmuş gibi kısık çıktı.

Bir sonraki adımı özellikle gürültülü bir çınlamayla indi.

Sessizlik.

Ben omzumun üstünden bakmak için dönerken yırtık pırtık cübbem hışırdadı.

Turuncu tulumu, kokpitte komuta hoparlörlerinin olması gereken iki delikten aşağı doğru inen zayıf, beyaz bir sisin içinden parlıyordu. Aradan birkaç saniye geçti. Yüzü hâlâ kapıya dönüktü, hareket etmiyordu. Sanki az önce duyduğu şeye inanmaktan korkuyormuş gibiydi.

“Hey,” dedim tekrar.

Yavaşça arkasına dönerken, zinciri tulumuna sürterek hışırdadı. Gözleri ağızlığının ve tasmaşının üzerinde kocaman açılmış, sulanmış, berrak buharda parıldıyordu; sanki tüm hayatı boyunca siyah beyaz yaşamış ve renkleri ilk kez şimdi görüyormuş gibiydi.

Bir kahkaha patlatırken burnumdaki kanı sildim. “Sürpriz.”

Eskisinden daha hafif adımlarla sendeleyerek bana yaklaştı. Sırıtişım yüzümden silindi. Bakışlarındaki saf yumuşaklık afallamama sebep oldu.

Onun gibi bir oğlandan öfke dışında bir duygu görmek ve hissetmek sarsıcıydı. Bunların zihin bağlantımızda bana kana susamışlıkla bakan aynı kötü, kırmızı parlayan gözler olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. O masum değildi. İftiraya uğramamıştı. Yanlış anlaşılmamıştı. Bundan emindim. Zihninin yanan, çılgılık atan derinliklerinden geçmiştim.

Yine de bakışlarımı çeviremiyordum.

Bunu neden yaptığımdan gerçekten emin olmadan kolumu koltuğumun arkasına götürüp ona elimi uzattım.

Tuttuğunda, kemiklerindeki sarsıcı bir ürperti benimkilere ulaşarak içimi titretti ve oraya kök saldı.

Parmaklarımız, birbirimizin canını almaya çalıştığımız zamandan çok daha nazik bir şekilde birbirini kavradı.

HUAXIA'NIN EN BÜYÜK UMUDU

“**P**ekâlâ,” dedi Sima Yi, beyaz iletişim odasındaki büyük ekranda ellerini kalçalarına koymuş biçimde. “Bu ilginç bir gelişme.”

Yanımızdaki bir asker Li Shimin’in ağzını açtığında gıcırtılı bir tık sesi duyuldu. Maske yüzünden sıyrılırken, Han erkeklerinde hiç görmediğim kadar dikkat çekici derecede gür sakalının ortasında kızarıklık, ezik izler bıraktı. Yanağındaki “mahkûm” anlamına gelen ve kafesteki birini andıran 囚 karakterinin suçlu dövmesi gözler önüne serildi. Besbelli kör bir bıçakla oyulmuş, kabarık, titrek çizgileri midemi altüst etti.

Askeri bir anda üniformasının yakasından kavradığında yerimden sıçradım.

Başka bir asker silahını ona doğrulttu ve bağırarak uyardı. Ekrandaki strateji uzmanlarından itiraz dolu sesler yükseldi. Fakat Li Shimin, talepkâr bir hareketle diğer elini uzattı. Bunun üstüne üçüncü bir asker, metal bir matarayı eline doğru fırlattı. Oğlan ancak o zaman ilk askeri sert bir itişle serbest bıraktı. Mataranın kapağını açtı ve aylarca süren kuraklıktan sonra bulduğu ilk temiz suymuş gibi bir dikişte içti.

Gözlerim kocaman açılmış, kalbim kaburgalarımın çarparken,

boğazının hipnotize edici bir şekilde aşağı yukarı hareket etmesini, boynunda kasılan tendonları ve ağır çelik yakasına sızan parlak likör damlalarını izledim.

Kokpitte o hayatta kalma heyecanıyla balatayı sıyırmış olmalıydım, ikimizin de canlı çıkmamızın gerçek anlamda kutlanacak hiçbir yanı yoktu. Düşünülemez olanı bir kez daha bir önemi yoktu. Yeterli değildi.

Li Shimin'i öldürmeyi başaramamıştım.

Şimdi, önemli olan tek gücün zihin gücü olduğu o özgürleştirici âlemde onunla tekrar savaşabilmeme en az iki hafta vardı. İki hafta boyunca, ordu artık benimle ne yapmaya karar verirse onların insafına kalacak, bu işe yaramaz fani bedene hapsolacaktım.

Sima Yi ekran hoparlörlerinden iç çekerken eğleniyor muydu yoksa sinirlenmiş miydi; çarpık ağzı yüzünden anlaması zordu. "Sakin ol, Shimin."

Li Shimin sonunda matarayı indirirken matara çalkalandı. Boğazından boğuk öksürükler yükselirken soluklanarak sakallı çenesini ovdu. Göğsü belirgin bir şekilde inip kalkıyordu. Keskin, korkunç ve tanıdık alkol kokusu burnumu sızlattı. Bir kolumla burnumu örterken diğer kolumla yırtık cübbemi tutarak geri çekildim. Zihnimin derinliklerindeki anılar su yüzüne çıkıverdi. Evde büyükbabam hakaretler savururken binbir parlak parçaya ayrılan şişeler. Büyükanneimin yüzüne inen şamarının sesi. Dışarıda oturmuş, piposundan derin nefesler çeken, bir aile büyüğüne karşı hiçbir şey yapamayan babam. Ortalığı temizlemek zorunda bırakıldığımız için ablamın, annemin ve benim ellerimde oluşan kesikler.

Li Shimin'in göz ucuyla attığı bakışlar bir an için benimkilerle buluştu. İkinci kez baktı ve sanki onu yarasını yalarken yakalamışım gibi kaskatı kesildi. Beceriksizce –ve anlamlandıramadığım derecede saçma bir şekilde– matarayı benim görüş açımdan saklayarak yan tarafına kaydırıldı.

Onun yanında bana doğrultulan ürkütücü bakış dikkatimi

çekti. İrkilerek, askerlerin de solgun ve mimiksiz yüzlerle bana baktığını fark ettim.

Strateji uzmanlarının da öyle. Beni izliyorlardı. Gözlemliyordı. Sanki *ben* köşeye sıkıştırmayı zar zor başardıkları tehlikeli, dengesiz bir yaratıkmışım gibi. Kollarımı indirip yumruklarımı açarken kaşlarımı rahat bıraktım, bunca zamandır farkında olmadan öfkeli bakışlar atıyordum.

Odağım kendime, ince bir buz tabakası kırılğanlığındaki tenime, onun altında sızlayan et ve kemiğime kaydı. Ayaklarımdaki ağrı bana bunun bir rüya ya da hayal olmadığını söylüyordu. O kadar uzun süre tecrit altında tutulmuştum ki mümkün ve imkânsız, normal ve anormali ayıran sınırları seçememeye başlamıştım.

Ama hayır. Zihnimle Prens-sınıfı bir pilotu öldürmek normal değildi. Koskoca Qin Zheng'den bu yana en büyük ruh basıncına sahip Li Shimin'den sağ çıkmak normal değildi.

Bana böyle bakmalarına şaşmamalıydı.

Bu...

Çok komikti.

Nabzım şakaklarımda atmaya ve boynumda zonklamaya devam etse de kahkaha nöbetine girmemek için kendimi zor tuttum. Tedirginlikleri beni onların gözünde olduğumdan daha fazla bir şeye dönüştürmüş olmalıydı. Bir Krizalit'in dışında her zamanki kadar güçsüz olmama ve şu anda benden korkmaları için hiçbir nedenleri olmamasına rağmen, suratlarında o paha biçilmez ifadelerle karşımda duruyorlardı.

Bu beni gerçekten koruyabilirdi.

Ben de hiç bozmadım. Onlara ayak uydurdum.

"Peki, ne oldu?" Strateji uzmanlarına başından beri olacakları biliyormuşum gibi dik dik baktım, artık onlarla alay ediyordum. "Neden hâlâ hayatta olduğuma dair bir fikriniz var mı?"

Strateji uzmanları birbirlerine gergin bir bakış attı.

"Pilot Li, bu savaş sırasında farklı bir şey yaşadın mı?" Baş Stratejist Zhuge tüy yelpazesini sertçe salladı.

Vay canına. Sadece "Pilot Li" demek. Gerçekten ordunun içinde bile süslü unvanları yoktu.

Li Shimin boğazını temizlerken, bakışları benimle strateji uzmanları arasında gidip geldi. "Zihni... gürültülüydü," dedi kullanılmamaktan pürüzlenmiş bir sesle. Sesini gerçek hayatta duymadan önce onun düşünce âleminde duymuş olmam ne tuhaftı. Göğsünün derinliklerinden titreşerek yükselen heceler, kollarımda yeniden çıkmaya başlayan tüyleri diken diken etti.

Yin-yang âleminde benimle dövüştüğü anları anlattı. Görünüşe göre, bir savaş sırasında hiç bu kadar bilinçli olmamıştı. Tüm bu süre boyunca beni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, bunun bir anlamı vardı.

Gerçi önce ben onu öldürmeye çalışmışım. Ama bunu yapmasaydım ne olurdu kimbilir?

Konuşurken gözleri bana kaydı, kısıp hançer gibi keskinleşti ve en sonunda konuşmasını yarıda kesti, "*Kim bu kız?*"

"Sana söylenmedi mi?" dedi Sima Yi. "O Wu Zetian, Prens Albay Yang'ı öldüren kız."

Li Shimin'in kaşlarının arasında toplanan gerilim uçup gitti. "Yang Guang öldü mü?"

Sima Yi'nin suratı buruştu. "Duvar'ın senin tarafında gerçekleştirilen bu kadar büyük bir cenazeyi nasıl kaçırdın? O piç kurusu An Lushan seni yine hücreye mi tıktı?"

Yang Guang'ın cenazesinden bahsedildiğinde ruhumun sarsıldığını hissettim. Bana da kimse bir şey söylememişti. Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu: Halk buna nasıl tepki vermişti? *Bana* nasıl tepki vermişti?

"Cenaze mi?" dedim alaycı bir rahatlıkla. "Katılanlar onun *bir kız gibi öldüğünü* biliyor muydu?"

Bir kez daha topluca dehşete düşmüş bakışların odağı oldum.

"Senin neyin var böyle?" diye bağırdı Sima Yi kolunu öfkeyle savurarak. "Ne yaptığının farkında değil misin? Bir insanı öldürdün! Bir yaşama son verdin! Birinin oğlunu elinden aldın!"

Sırıtişım suratımda taşlaştı. Ama bunun nedeni zerre pişman-

lık duyduğum için değildi, öfkem içimde öyle hızlı kabarmıştı ki onu kontrol altına almak için tüm bedenimi kasmak zorunda kalmıştım.

“Evet,” dedim gözlerimi kocaman açarak. “Aynen öyle yaptım.”

“Seni...” Uzmanın yüzü kıpkırmızı kesildi.

İnsanların kızlarının Krizalitlerde mütemadiyen öldüğünü söyleyerek karşılık verebilirdim ama kendimi haklı çıkarmak için herhangi bir çaba sarf etmek istemedim. Bu çıkışının duruma herhangi bir derecede empati duymasından ziyade benden huzursuz olmasından kaynaklandığını biliyordum. Yang Guang’ın ölümünden hemen sonraki ilk konuşmamız sırasında kesinlikle bu kadar sarsılmış bir hâli yoktu. Hayır, varlığımdan daha az rahatsız olabilmek için zihnime sızmaya ve ahlaki değerlerle elimi kolumu bağlamaya çalışıyordu.

Ne yazık. Tam da onun olduğumdan korktuğu türden soğukkanlı, kalbi çürümüş kızdım. Ve bundan da hiç gocunmuyordum.

Yani rahatsız olmaya devam edecekti.

Bana bağırmayı sürdürecektir gibi duruyordu ama Baş Stratejist Zhuge yelpazesini bıkkınca sallayarak onu susturdu. “Asıl meselemizden fazla uzaklaşmayalım, olur mu?”

Sima Yi küplere binerken Baş Stratejist Zhuge, benden ve Li Shimin’den bilgi almaya geri döndü. Sorularını gönülsüzce cevapladım.

İkimiz de muharebenin doruk noktasını hatırlamıyorduk. Baş Stratejist Zhuge, “garip dönüşümümüzden” bahsettiğinde ikimizden de kafası karışmış bir ifade dışında bir tepki alamayınca bize bir video gösterdi.

Görüntü büyük ekranın bir köşesinde açıldı ve sisin içinde kısmen görünen Vermilyon Kuşu’nu gözler önüne serdi. Kuş, gagasından pembe bir çi ışını fırlatmaya hazırlanarak başını geriye attı –benim Metal-beyazımla Li Shimin’in Ateş-kırmızısının bir karışımı olmalıydı– sonra onu bir Hundun’a püskürttü.

Hundun'un vücudunun yarısı sisin içine düştü. Ancak Kuş, bir sonraki düşmana geçeceğine, kanatları uyumsuz bir şekilde çırpınırken pençeleri üzerinde dengesizce yalpaladı. Başını şiddetle iki yana salladı. Siyah parçacıklar havada uçuştı.

"Bu arada, o gördükleriniz hoparlörler." Sima Yi videoya işaret etti. "Mühendislerin bağlamak için *deli gibi* çalıştığı hoparlörler."

Ben özür dilemeyi altını çize çize reddedemeden önce, beyaz bir ışın, Kuş'un tüyü andıran pürüzlü yüzeyini parçaladı. Ruh metali patladı ve yalpalayarak genişledi ancak Kuş daha yüksek formların olması gerektiği gibi daha insansı hâle gelmedi. Belirli bir şekil alamadı. Vücudu, metal-beyazı irin kusan kırmızı bir çıban gibi şişti. Bir miktar Toprak-sarı da çıktı fakat dönüşümü dengelemeye yaramadı. Kuş, bir Hundun kadar biçimsiz, marazlı görünüme sahip bir yaratık hâline geldi. Kanatları ufalandı ve biçimsiz gövdesine karıştı. Pençeleri şişerek kalın güdüklere evrildi.

Elim ağzımın üzerine kapandı.

Bunlar yaşanırken kesinlikle kendimde değildim.

"Burada açıkça iki tür dönüştürücü çi mevcut." Baş Stratejist Zhuge uzun, incecik sakalını yelpazesıyla okşadı. "Ancak buna uygun bir üçüncü seviye dönüşüm demekte tereddüt ediyoruz."

"Evet, bunun Kahraman denecek bir yanı yok." Sima Yi gözlerini devirdi. "Daha ziyade... Kötü Adam Formu gibi."

"Bir Krizalit'e bağlanan her erkek pilot, mantıklı düşünme yetisini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır," diye ekledi Baş Stratejist Zhuge. "Kadın pilotun varlık amacı, onun bilinçdışını yatıştırmak ve aklını başında tutmaktır. Ancak siz ikiniz... ikiniz de mantıklı düşünme kapasitenizi tamamen yitirdiniz."

"Tanrım, acaba neden!" Sima Yi ters ters bana baktı.

Video, bir gözü kırmızı ve bir gözü beyaz olan Kuş'un doğru-dan kameralı drona doğru savrulmasıyla sona erdi.

Kuşkulu bir tavırla başımı kaldırdım. "Peki bu ne anlama geliyor? Dengeli Eşleşme miyiz?"

"Hayır," dedi Baş Stratejist Zhuge. "Kesin olarak bildiğimiz

tek şey bu. Vermilyon Kuşu'ndan aktarılan verilere bakılırsa, kalpleriniz eş zamanlı atmamış."

"O hâlde ikimiz de Kuş'u aynı anda nasıl dönüştürüyorduk?"

"Asıl soru da bu, değil mi?" Sima Yi, yelpazesini daha hızlı sallayan Baş Stratejist Zhuge'ye dikkatle baktı.

"Geçici varsayımımız, ikinizin de son derece ender rastlanan hiper-uyumlu ruha sahip olduğunuz yönünde," dedi Baş Stratejist Zhuge. "Ne kadar yükselirlerse yükselsinler birbirinizin ruh basınçlarına ayak uydurabildiniz ancak bunun sonucunda ikiniz de baskın komutayı üstlenemediniz, bu nedenle Krizalit'iniz eşit ama uyumsuz sinyallerle deforme oldu."

"Eşit derken... bu, ruh basıncımm *on bine* çıktığı anlamına mı geliyor?" Ağzım bir karış açıldı. Bunun somut sayılara dökülmesi beni bir kez daha şok etti.

"Sen onu *on sekiz bin* yap," dedi Sima Yi suçlarcasına. "Bu, ikinizden aldığımız en yüksek geçici ölçüm."

Sırtımdan yukarı bir ürperti dalgası yükselerek omuzlarımı titretti. Askerler birbirlerine afallamış bakışlar attılar. Li Shimin bile aniden başını kaldırdı.

Sayıyı kavramaya çalışarak ağzımdan nefes alıp verdim. O kadar büyüktü ki neredeyse mantıksızdı. 18.000, hem de ortalama 84'ken.

"Nasıl yani?" Başımı dalgınlıkla iki yana salladım.

Baş Stratejist Zhuge'nin gözleri parladı. "Dengeli Eşleşme olmasanız da gerçekten olağanüstü bir ikilisiniz. İstikrarlı bir bağ kurabilseydiniz, bu tüm savaşın dinamiğini değiştirebilirdi. Gerçekten de Zhou eyaletini kurtaracak güce sahip olabilirdiniz. Kunlun Dağları'ndaki çoğaltma yuvasını savunan İmparator-sınıfı Hundun, Metal-tipinde. Metal'in Ateş'e karşı zayıf kaldığı göz önüne alındığında, Vermilyon Kuşu'nun düzgünce dönüşmüş Kahraman Formu, Huaxia'nın onu yenmek için en büyük umudu olacaktır. Sinerjinizi artırmak için fazlasıyla potansiyeğiniz var gibi geldi bana, ki bu harika bir şey. Bir sonraki muharebenizde, birbirinize düşman olmamayı deneyebilir misiniz?"

Boğazımdan homurdanmayla alaycı bir kahkaha arasında bir ses koptu.

Ben. Li Shimin. Bir suikastçı. Ve bir katil. *Huaxia'nın en büyük umudu. Düşman olmamak.*

"Peki denemem için bana ne teklif ediyorsunuz?" diye mırıldandım. "En azından benim ruh basıncımdaki suç işlememiş bir oğlanın sahip olabileceği her türlü ayrıcalığa kavuşacağım, değil mi?"

Sima Yi iğrenmiş bir ses çıkardı. "Tatlım, talepte bulunacak durumda değilsin. Seni hayatta tuttuğumuz için bile atalarına şükretmelisin."

Ona uzun bir süre baktım.

Sonra en yakınumdaki askere doğru ilerledim.

"Hey!" Asker silahını bana doğrulttu.

Durmadım. Gözümü bile kırpmadım. Ne adrenalin damarlarım pompalanıp Hundun sirenleri gibi sinirlerimi ayağa kaldırdığında ne diğer askerler yalpalayarak harekete geçtiğinde ne de parmağı tetikle buluştuğunda.

Başımı namluya bastırdım.

Kulaklarımda zonklayan kanın uğultusunda boğuk bağırışlar duydum: Sima Yi küfürler savuruyor, Baş Stratejist Zhuge, "Ateş etme!" diye bağırıyordu.

"Durma," dedim soğuk bir tonla, metal alımda daire şeklinde bir iz bırakırken... Namluyu çift görüyordum. Nabzım boğazıma tırmandı, o kadar şiddetli ve hızlı atıyordu ki kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. Ölebilirdim. Askerin parmağının tek bir hareketiyle gerçekten ölebilirdim. *Bum* ve sonrası hiçlikti.

Ama eğer kendimi bu korkudan sıyırmazsam, bana onunla vuracak, beni boğacak, köleleştireceklerdi.

O zaman yaşamamanın ne anlamı kalacaktı?

Askerin parmağı tetikten çekildiğinde gerçekten hayal kırıklığıyla dolduğumu hissettim. Daire şeklindeki soğuk metal alımdan ayrıldığı anda, bir çılgınlık dalgası, silahı iki elimle kavrayıp geri çekmeme neden oldu. Avuçlarımı serinleten koyu

metali, düşünce ve duygu trafiğimdiki tek değişmez oldu. Beni içine çekip sonumu getirebilecek ucu açık, siyah bir oyuk olan namlu, karşımda titriyordu.

“Bunun beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?” dedim içimde fırtınalar koparken inanılmaz derecede sakin bir şekilde. “Hayatta olmaktan hiç zevk aldım mı sanıyorsun? Hadi, durma. Bana iyilik yaparsın.”

Diğer askerler beni çekerek uzaklaştırdı. Kısa bir boğuşmadan sonra biri kollarımı sıkıca arkamda birleştirdi. Ama sanırım demek istediğim anlaşılmıştı. Li Shimin’in sersemlemiş ifadesi gözüme takıldı ve tatmin olmuş bir şekilde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Onun kadar güçlü bir oğlanı huzursuz etmek iyi hissettiriyordu.

“Benden bir şey istiyorsanız, bedelini ödeseniz iyi edersiniz!” diye bağırdım strateji uzmanlarına başımı yana eğerek. Darma-dağın saçlarım yanağıma, oradan da boynuma dökülüyordu.

“Zevce Wu...” dedi Baş Stratejist Zhuge, eskisinden çok daha temkinli bir tavırla. “Mesele seni bir şeylerden mahrum etmek istememiz değil. Mesele şu ki, durum düşündüğünden daha belirsiz. Doğruyu söylemek gerekirse, biz stratejistler seninle nasıl başa çıkılacağı konusunda epey fikir ayrılığı yaşıyoruz.”

“Evet, ölmeni isteyen biz değiliz, seni kaçık kaltak!” dedi Sima Yi sesi soluksuz kalmış gibi gelirken.

“Açıklayın,” dedim talepkâr bir şekilde.

Baş Stratejist Zhuge iç geçirdi. “Dürüst olmak gerekirse, senin, nasıl desem, bir tilki ruhu olduğuna dair bazı söylentiler var. Erkekleri mideye indirmek için güzel bir kızın bedenini ele geçiren gerçek bir dokuz kuyruklu tilkinin ruhu.”

Ne?

Neredeyse kahkahayı basacaktım. Ancak stratejistlerin yüzlerindeki gergin ifadeye bakılırsa, onların aydın zihinleri bile –ki ruhların sadece efsanelerde böyle şeyler yaptığını ve dokuz kuyruklu tilkilerin normal hayvanlar olduğunu bilmeleri gerekiyordu– bu fikri tamamen reddetmekte zorlanıyordu.

“Öyle mi?” dedim sadece. “Bu fikre nereden vardılar?”

Sima Yi bana düşmanca bir bakış attı. “Tilki’den çıkarken nasıl davrandığını hatırlamıyor musun?”

Bir an, Yang Guang’ın cesedini ayaklarımın dibine atıp çalgınca güldüğüm anlar gözümde canlandı. “Ah. Bilgeler görüntülerin kaldırılmasını emretmedi mi?”

“Emrettiler ancak çok fazla insan canlı yayını gördü! Sabahın o saatinde ne diye ayaktalardı Tanrı bilir ama gün doğana dek her yer bu haberle çalkalanıyordu. Görüntüleri kaldırmaya çalışmak durumu daha da kötüleştirdi. Öff, hangi akla hizmet bir oğlanı ölü bulduktan sonra ilk tepkin *bu* oldu?”

Omuz silktim. “Üzgünüm, kendimi kaptırmışım. Olur böyle şeyler.”

Sima Yi, kollarımı koparmak istiyormuş gibi kaşlarını çatı. “Dinle, o-kadar-da-küçük-olmayan kız: Varlığın insanların ordunun güvenilirliğini sorgulamasına neden oluyor. Kafadan kontağın tekisin ve herkes bunu görebiliyor. Hâlâ hayatta olmanın tek nedeni, Baş Stratejist Zhuge ve benim büyük resme bakmaya ve potansiyelinden vazgeçmemeye istekli olmamız. Gerçi gerçekten pişman olmaya başlıyorum. Bu yüzden herhangi bir ayrıcalık istiyorsan, Shimin’le iyi bir ekip olabileceğini kanıtla-san iyi olur!”

Ses tonu nahoş olabilirdi ama benim için gerçek pilot ayrıcalıklarına kavuşmak gibi bir olasılık olduğunun doğrulanması aklımı çeldi. Sonunda ilerleme kaydediyorduk.

“Yani benden ne bekliyorsunuz?” Gözlerimi kısıyorum. “Bir sonraki muharebeden önce ne yapmam gerekiyor?”

“Şöyle ki,” dedi Baş Stratejist Zhuge, “Sui-Tang stratejistleriyle eğitim düzenlemeleri üzerine görüşmelerimiz devam ediyor. Ama hiç olmazsa,” diye ekledi Li Shimin’e gülümseyerek, “sana bir oda arkadaşı gelecek, Pilot Li.”

Kanım dondu. “Ben... ben hapisane hücrelerine geri dönmüyor muyum?”

“Elbette hayır. Ne de olsa karı koca gibi olabileceğinizi umu-

yoruz. Sorumlu bir koca, yanlış bir adım attığı zaman karısını ıslah eder ve asil bir eş de kocası yoldan çıktığında ona yol gösterir. Dünyanın tabii dengeleyici düzeni böyledir. Pilot Li, Zevce Wu, birlikte daha iyi bir şey olabileceğinize inanıyoruz.”

Sonunda kahkahalarımı tutamadım.

Baş Stratejist Zhuge şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Ah. Bu adamın şakası yoktu.

İçimi bir dehşet dalgası sardı. Dikkatim, matarasından bir yudum daha alan Li Shimin’e çevrildi.

Benden bu katille yaşamamı istiyorlardı. Ayıkken işbirliği yapmaya zorlanmak için ağzının bağlanması, tasma takılması ve silah zoruyla tutulması gereken bu hüküm giymiş katille.

Alkol etkisini gösterdiğinde Tanrı bilir nasıl biri olacaktı?

OĞLANLARIN SÖYLEDİĞİ YALANLAR

Askerler Li Shimin'in odasının ağır çelik kapısını ite kaka açtıklarında, yoğun bir tahıl likörü kokusu suratıma çarptı. Sadece gece ışıklarının aydınlatığı loş yeraltı koridoruna sendeleyerek geri dönüyordum ki bir asker kolumu yakaladı.

Bir diğeri kapının yanından geçip bir düğmeye bastı. Kirli, kafesli bir ampul tavanda yanıp söndü ve Huaxia'daki en güçlü pilottan beklediğim hiçbir şeye benzemeyen bir odayı gözler önüne serdi: Sadece küçük, beton bir depo.

Asansör yukarı çıkmak yerine aşağı indiğinde Yang Guang'ınki gibi gösterişli bir çatı katı olmayacağını biliyordum ama bu esasen içinde birkaç mobilya olan bir hapisane hücresiydi. Li Shimin, kanında dolaşan likör yüzünden bir kız kadar dengesiz bir şekilde, bir eliyle duvardan destek alıp yatakla beton duvar arasındaki dar boşluktan sendeleyerek içeri girdi. Burası ona uygun değildi; kısa, dağınık saçları neredeyse kafesli tavan ampulüne değiyordu.

Köşede, yerde, askerlerin şimdiye kadar onun için en az dört kez yeniden doldurduğunu gördüğüm, elindekiyle aynı, ip gibi

dizilmiş bir sıra matara vardı. Muhtemelen ona güvenmiyorlar ve cam şişeyle kendine zarar verebileceğine inanıyorlardı. Gerçi neden onun içmesine izin vermek için bu kadar zahmete girdiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Eh. Bu gece için nedenini biliyordum.

Asker koluma daha sert bir şekilde bastırıp beni depoya atarken, kolum acıyla zonkladı.

Li Shimin arkasını döndüğünde, bir kez daha arkamdan itirdiler ve bu da öne doğru tökezleyip onun göğsüne çarpmamaya neden oldu. Matarası elinde çalkalandı. Onun çarpıcı sağlamlığı karşısında gerilirken, yanaklarım alev alev yanıyor, ellerim tulumunun kaba kumaşını kavırıyordu.

Askerler, çocuklar gibi kıkırdayıp ısıklayarak kahkahalara boğuldular.

Kulaklarıma kadar kıpkırmızı kesilsem de Li Shimin'den uzaklaşma dürtüsüne direndim. Görmek *istedikleri* şey buydu. Beni telaşa kapılmış, paniklerken görmek istiyorlardı. Kadınları, onlara mantıklı gelen, onları rahatlatan o hâlde görmek istiyorlardı.

Kapının çarpma sesi alaycı kahkahalarını bastırdı. Onlar kapıyı dışarıdan sürgülerken çıkan gıcırtilar, göğüs kafesimde çekiç darbeleri gibi yankılandı.

Nefes almayı bıraktım.

Li Shimin'in cariyeye alma ayrıcalığı yoktu. Ona kurban edilen kızlar nereden gelirlerse gelsinler, hiçbir zaman onun olmamışlardı.

İki yıldır muharebe dışında gördüğü ilk kız bendim.

Avucumun altında gerilen kasları alkolden alev almış gibi yanıyordu. Kalbi, bir hapishaneden kaçmaya çalışır gibi çarpıyordu. Nefes alışverişim, kontrol etmek için karnımı kasmam gereken kısa soluklarla hızlandı.

Onunla savaşılabileceğimi falan düşünmüyordum. Denemeyecektim. Bu sadece irademin onun kuvveti karşısında güçsüz olduğunu bilmesini sağlardı. Haysiyetimi, bana ne yaparsa yap-

sın onu elimden alamazmış gibi davranmaktan başka korumanın bir yolu yoktu.

Nihayetinde haysiyet dediğimiz şey bu değil miydi? İnsanın kendisi için belirlediği sınırlar ve değerler? Benim için en önemli şeyin ne olduğunu biliyordum ve bunun "saflıkla" zerre ilgisi yoktu. Kendimi küçültmeyecek, merhametini kazanma umuyla Li Shimin'i memnun etmek için yaşayan hüzünlü bir kor-kağa dönüşmeyecektim.

İçimi saran korkuya rağmen başımı kaldırdım.

Doğrudan güneşe bakınca gözümün önünde uçuşan koyu lekeler benzeyen gözlerinin siyah yoğunluğu karşısında ürpermek için kendimi zor tutuyordum. Kafasının yanındaki kafesli ampulden yayılan loş ışık, yüzünün her belirgin açısının altına bir gölge düşürüyordu. Dikkatim, yanağındaki korkunç "mahkûm" dövmesine kaysa da hızla tekrar gözlerine çekildi. Arkasını sonsuza dek kollayamayacağına dair sözsüz bir tehdit ileterek soğukkanlılıkla onlara baktım.

Kafesli ampul tepemizde vızıldadı. Kolları hareket etti.

Kendimi hazırladım.

Fakat bana elini sürmedi. Bunun yerine şişesini yatağın üzerine bıraktı. Sonra da yavaşça dönerek oturdu. Zinciri kucağında tangırdadı. Gölgele suratından sıyrıldığında neredeyse tuhaf denecek bir ifadeyi gözler önüne serdi.

Kendini savunurcasına ellerini kaldırdı.

Kaşlarım şaşkınlıkla seğirdi.

"Dinle," dedi lafının başı ve sonu vücut ısısından erirken. "Seni... seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Farkındayım," göz ucuyla köşedeki şişelere baktı, "bunların hepsi kötü, gerçekten kötü görünüyor ve bana inanmayacaksın ama sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Hıçkırdı ve sonra ağzını elinin arkasıyla kapadı. "Affedersin."

Bir terslik hissi, sıradan Hundunlar misali üzerime çöktü.

Zihni ateş ve kılıçlardan meydana gelen oğlan bu olamazdı. *Oradaydım*, bunu biliyordu! Onun düşünce âleminden sağ çıkıp

o âlemi anlatan ilk kişi bendim! Ben strateji uzmanlarına anlatırken o da oradaydı! Kimi kandırdığını sanıyordu?

“Benim... yedek bir tulumum var.” Gerçekten kafasına silah dayandığında hiç böyle davranmamasına rağmen, sanki onu silah zoruyla tutuyormuşum gibi konuşmaya devam etti. Bir elini yukarıda tutarken yatağın metalik tabanındaki bir çekmeceyi açtı. Neon turuncu bir kumaş yığını çıkarıp bana uzattı.

Kumaşın cırtlak rengi gözlerimi yaktı, gerçek olamayacak kadar parlaktı.

“Üstünü... tuvalette değiştirebilirsin.” Yatağın ayakucunun biraz ötesindeki dikdörtgen, metal bir kabini işaret etti. “Lavabonun altında da bazı şeyler var. İstersen kullanabilirsin.”

Kalbim tekledi.

Kısmen yalnız kalabileceğim bir yer. Evet. Lütfen.

Tulumu kaptım ve duvardan destek alarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde sendeleyerek uzaklaştım.

Lavabonun altındaki dolapta bulduğum bir teneke kova ve bir sürü şifalı bitkiyi alarak ayaklarımı uğruna yanıp tutuştukları suya daldırdım. Musluktan akan çivi gibi suyu kullanmak muhtemelen çi akışıma iyi gelmeyecekti fakat sıcak suyu anca rüyalarımda görebilirdim. Artık nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordum, o rahatlama hissi hiç var olmuş muydu ondan da emin değildim.

Yaşanan onca şeyden sonra gerçeklikten kopmamak zordu. Soğuktan uyuşmuş ellerimin dizlerimin arasındaki boşluktan uzanarak ayaklarımı ovuşturmasını, hareketleri gerçekleştirenin ben olduğumun farkında olmakla olmamak arasında gidip gelerek izledim. Su damlaları, kovada hipnotize edici dalgalanmalar yaratarak otları yüzdürdü. Kumaş, kurumuş kan ve ne olduğu belirsiz sarı bir lekeyle kirlenmişti. Bir köşeye attığım cübbemi bunlar kururken yırtıp yeni sargılara dönüştürmeyi planlamıştım ama şaşırtıcı bir şekilde dolapta yeni sargılar da vardı. Âdet

kanamalarını emmek için kullanılan türde odun külü keseleri de.

Hiçbir zaman cariyeye alma ayrıcalığı tanınmadığı hâlde Li Shimin'in neden bu şeylere sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de eskiden burada tutulan bir kızıdan kalmışlardı.

Muhtemelen artık ölüydü.

Tıpkı benim de on üç gün önce olmam gerektiği gibi.

Parmaklarım tahriş olup su toplayana kadar ovaladım ama bu bile beni hayatta olduğuma tam olarak ikna edemedi. Ya da tüm bu yaşadıklarımın sağ salım çıktığıma. Ya da en sonunda tamamen delirmiş hâlde beni ilk koydukları hücrenin karanlığında yatmaya devam etmediğime.

Ya da ordu Li Shimin'i âdeta beni etkisizleştirmek ve bu hayatta öldürüp meydan okumaya değil, memnun edip hizmet etmeye geldiğimi hatırlatmak için bir silah olarak kullanırken, onun bana zarar vermeyeceğine söz vermesine.

Hiç mantıklı değildi.

Kendini kontrol edebilseydi, sarhoş ve katil olmazdı. Peki neden böyle davranıyordu? Ne tür bir oyun oynamaya çalışıyordu?

Bir tarafım, Hundunlar bir şekilde Duvar'ı aşıp hepimizi dümdüz edene kadar tuvalette kalmayı düşünüyordu ki sonunda kapı sert bir şekilde çalındı.

"Orada... her şey yolunda mı?" dedi Li Shimin boğuk bir sesle.

"Yolunda." Ellerimle saçımı taramayı bırakıp parmaklarımı göğsümün yakınında birleştirdim.

"Pekâlâ, şey. Işıklar on dakika içinde sönecek. Karanlık olacak. Gerçekten karanlık. Etrafta dolaşmak zor oluyor. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tamam. İyi."

Sudan çıkıp içeri dönmekten başka seçeneğim yok gibi görünüyordu.

Ayaklarım yeni sarılmış hâlde dışarı çıktığımda, Li Shimin iki eliyle kavradığı matarayla yalpalayarak yatağın kenarından kalktı.

Daracık alanda bön bön birbirimize baktık.

“Sen geç...” Yatağa işaret ederken, bakışları benimkilerle buluşur gibi oldu. “Ben yerde uyurum.”

İçimi boğucu bir huzursuzluk kapladı. Bunun bir tuzak olduğu hissini içimden atamıyordum.

“Hayır, sorun değil.” Duygudan yoksun bir sesle konuştum. “Daha önce hiç düzgün bir yatakta uyumadım zaten. Yerde ben yatarım.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Ardından ifadesi sertleşti. “Bunu yapmana izin veremem.”

İçimde ilkel bir öfkenin alevlendiğini hissettim. “Benim adıma karar veremezsin.”

“Hayır. Kendi adıma karar veriyorum.” Eğildi ve etrafta duran mataraları yatağın altındaki bir çekmeceye attı, sonra sırtını duvara yaslayıp betonun dibine çöktü. Boşluğa zar zor sığıyordu, omuzları karyola ve kömürlük duvarının arasına sıkışmıştı.

Yanağımın içini ısırdım. Yatağa geri dönmesini söyleyecektim ki dilimin ucuna gelen argüman duraksamama neden oldu. *Saçmalama. Burası senin odan*, diyordum neredeyse. Ama öyle değildi. Burası artık benim de odamdı. O hâlde ne diye rahatsız olmakta ısrar edecektim ki?

“Pekâlâ. Keyfin bilir.” Ona teşekkür etmeden yatağa tırmandım. Bu bana bir çeşit iyilik yaptığım kabul etmek olurdu. Amacı, hiç istemediğim bir şey için ona duygusal olarak borçlu hissetmemi sağlamaksa, ağzının payını almakta gecikmeyecekti.

Yedek tulumu, zenginlerin giydiği cübbeler gibi vücudumu sarıyordu, gerçi zenginlerin idam cezasına çarptırılacağından şüpheliydim. Artık Yizhi’nin o abartılı tasarım cübbesiyle herhangi bir şey yapmaya çalışırken nasıl hissettiğini biliyordum.

Aklıma gelmesiyle, bir sızı delip geçti kalbimi. Parmaklarımı yatakta örümcek bacakları gibi kıvrıldı. Bugün muharebeyi izlemiş miydi? Vermilyon Kuşu’na binmemin emredildiğini biliyor muydu? Strateji uzmanları kitlelere benim hakkımda ne söylendiğini öğrenmeye yönelik tüm girişimlerimi geçiştirmişlerdi.

Yatağa yerleşip bağdaş kurarken, Li Shimin’i dikkatle mata-

rasına bakarken yakaladım. Fakat gözleriyle bir şeyi takip ediyor, parmağını metalin üzerinde kaydırıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Oku... yorum," dedi, kelimenin ortasında kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmiş gibi suratını buruşturarak.

"Ama..." Şişeye daha yakından bakmak için eğildim. Üzerinde tek bir karakter bile bulamadım.

"İı... şey... eskiden Dört Büyük Klasik vardı bende," dedi. "Bilirsin. *Hundun Bölgesi'nin Haydutları. Kızıl Gözetleme Kulesinin Rüyası. Üç Eyaletin Hikâyesi. Batı Kalesi'ne Yolculuk.* Onları o kadar çok okudum ki ezberledim. Kendimi zorlarsam, hepsini baştan okuyabiliyorum."

Pekâlâ. Yani görünüşe bakılırsa Li Shimin'in kesinlikle birkaç tahtası eksikti.

Bu konuda söylenecek o kadar çok şey vardı ki yalnızca gözlerimi kırpıştırıp, "Kitapların tamamını okuyabiliyor musun?" demekle yetindim.

Han alfabesi, bireysel çizimler gibi binlerce karmaşık karakterden oluşuyordu. Yalnızca Yizhi gibi eğitilmiş insanlar, sıradan ilanların ötesinde şeyler okuyup yazabilirdi.

Li Shimin bitkin bir ifadeyle bakışlarını yukarı çevirdi. "Evet. Okula gittim. Baba tarafın değil de anne tarafın Rongdi'ye izin veriyorlar."

"Annen Tujue muydu, Xianbei miydi, Qiang mıydı?" Gözlerimi kısarak ona bakarken, sadece görünüşünden hangisi olduğunu çıkaramıyordum.

Li Shimin'in bakışlarındaki yorgunluk uçup gitti. "Farklı kabileleri gerçekten tanıyor musun?"

"Sınırdan doğup büyüdüm." Omuz silktim. "Köyümde bir sürü Rongdi var. İnsanların onları karıştırmamasından hoşlanmıyorlar. Genelde isimlerinden veya kıyafetlerinden seçebiliyorum ama... burada durum farklı."

Homurdanarak çenesini kaldırırken, tavrı tamamen yumuşamıştı. "Ben Xianbei'yim. Ancak gelenekler hakkında pek bir şey

bilmiyorum ve dili çat pat konuşabiliyorum. Annem ben küçükken vefat etti." Gözleri yaralı, kaslı koluna kaydı. "Keşke bana daha fazlasını öğretebilseydi."

Aklım, yenilmez, kâbustan fırlamış "Demir İblis Li Shimin" fikri ve hemen aşağımda, tuhaf bir şekilde yatakla duvar arasına sıkışmış, annesinden bahseden bu çocuk arasındaki uyumsuzluk karşısında allak bullak oldu.

En güçlü pilotların en beklenmedik geçmişe sahip olduğu doğrudur. Bir sonraki dudak uçuklatan ruh basıncına kimin sahip olacağını tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu: Qin Zheng bile bir fahişenin oğluydu ve babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan bir genelevde büyümüştü. Ama Li Shimin'i küçük bir çocuk olarak hayal edemiyordum. Annesi öldüğünde ağlamış mıydı? Babası ve erkek kardeşleri, kendi sonlarının onun elinden olacağını bilmeden onu teselli etmeye çalışmışlar mıydı? Günbegün bir aile olarak hayatlarını sürdürürken, onun neler yapabileceğine dair bir sezgiye kapılmışlar mıydı?

Ya da *onlar*, onu bu kadar çileden çıkaracak ne yapmışlardı? Sormak istediysen de soru boğazıma bir kılçık gibi saplandı.

Doğru ya. Bundan bana neydi ki?

"Peki kitaplarına ne oldu?" dedim onun yerine. Öyle çok iyi okuyamasam da dikkatimi dağıtmak için onlardan birinin elimin altında olması güzel olurdu.

"Şey." Suçlu suçlu baktı. "Sayfalardan bir bıçak yaptım ve onunla iki askeri bıçakladım."

Ağzım bir karış açıldı.

"Peki bunu neden yaptın?" dedim uzun bir aradan sonra.

"Beni muharebeye götürüyorlardı. Gitmek istemedim." Matarasını kulağına yaklaştırıp salladı; donuk ve dalgın gözleri ruhsuzdu. Ardından çekmeceyi zorlayıp açtı ve içinden yeni bir matara çıkararak birkaç büyük yudum aldı.

"Çatışmaya girmekten hoşlanmıyor musun?" dedim.

Matarayı ağzına götürmüş hâlde kalakaldı. "Sırf katil olduğum için kızları feda etmekten *hoşlandığımı* mı düşünüyorsun?"

Buruk bir duyguyla doldu içim. "Bilmem. Diğer pilotlar hoşlanıyormuş gibi görünüyor."

"Bu doğru değil. Olamaz." Ağzında gevelenen kelimeler dudaklarından dökülürken sesi titriyordu. "Kimse bundan zevk alamaz. Öldüklerini hissedebiliyoruz. Ve son korkularını. Anılarını. Hayallerini."

"Hiçbiriniz bunların hiçbirini umursamıyorsunuz."

"Bize umursamamıza izin verilmediği söylendi. Arada fark var." Çatışma öncesi suratıma bakmayı reddeden gözleri, şimdi gözlerimle buluştu.

Midem kasılırken boğazımda yükselen safrayı hissedebiliyordum.

İlk defa bir erkek pilotun yaptıklarından dolayı herhangi bir suçluluk hissettiğini duyuyordum. Ama onunla ilgili içim rahatlayacağına *daha da* tedirgin oldum. Beni bambaşka bir açıdan rahatsız etti. Çünkü hiç mantıklı değildi. Kimse umursamazken, onca insan arasında nasıl olur da Li Shimin kızları umursayabilirdi?

"İı, şey, kitapları tekrar isteyebilirim." İçimde cebelleşen duyguları sezmiş gibi birdenbire konuyu değiştirdi. "Uzun zaman oldu. Onları almama izin verebilirler. Sana okumayı öğretebilirim. Tabii istersen."

Kıpkırmızı kesildim. "Yapma. Ben de okumayı biliyorum!"

Suratında, zannımca birkaç dakika önce benim takındığım bir ifade belirdi. "Sınırdaki doğup büyüdüğünü sanıyordum."

"Evet ama şehirli bir çocuk tanıyordum. Bana o öğretti."

Li Shimin'in yüzünü buruşturan kafası karışmış ifadesine sırtıyordum ki bana, "Bu çocuk şimdi nerede?" diye sordu.

Gülümsemem soldu.

"Chang'an galiba." Omuz silktim.

"Savaşa katılmanı umursamadı mı?"

"Umursadı." Sesimin titrememesi için boğazımdaki kasları sıktım. "Ama bir önemi yoktu çünkü bunu ben seçtim."

"Ah. Zavallı çocuk."

Kendimi haklı çıkarma dürtüsünü bastırdım. Buna ihtiyacım

yoktu. Buna ihtiyacım olmamalıydı. Seçimimi yapmış ve hedefime ulaşmıştım. Önemli olan tek şey *buydu*.

Ben bir cevap veremedenden elektrikler kesildi.

Odaya karanlık ve sessizlik çöktü. Sorun sadece tavan ampulü değildi; duvarlardaki makineler ve kablolar da çalışmayı bırakmıştı. Mutlak karanlık içime ufak bir korku salsa da bunu bastırdım. Korkmanın ne anlamı vardı? En kötü ihtimalle, bu eşleşmenin buna değmeyeceğini daha çabuk anlar ve sonra ikimizi de öldürürdüm. Büyütecek bir şey yoktu.

“Oldu o zaman. İyi geceler.” Ben uzanıp gözlerimi kapatırken şilte gacı gücür etti.

O da aynı şeyi yaparken zincirleri çingırdadı.

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes verdim. Kalbim zifiri karanlığın sessizliğinde gümbür gümbür atıyordu. Duymaması için dua ediyordum.

Ama *benim* duyabildiğim tek şey onun nefesiydi. Sarhoşlukla ağırlaşan soluklar alıyor, veriyor, alıyor, veriyordu. Havanın ısısının, yanan ciğerlerinde dolaşarak yoğunlaştığını neredeyse hissedebiliyordum. İçkinin sert kokusu ve zincirinin demir kokusu daha da yakından gelmeye başladı, sanki yanı başımdaydı...

“Uzak dur!” Ani bir hamleyle duvara yapıştım.

“Ne?” Zincirleri, ayağa fırlamış gibi bir sesle şıkırdadı.

Öylece bakakaldım. Sesi hâlâ yatağın ucundan geliyordu. Benim yakınımda değildi.

Ah, hayır.

Kesinlikle benim de birkaç tahtam eksikti.

“Sorun ne?” dedi ısrarla.

Buz kristallerinin asitte eriyişi gibi buruk bir soğukluk yayıldı tenime. Başım dönerken, gözümün önünde yıldızlar dans ediyordu. “Sen... *senin olayın ne?*”

“Ha?” Sesi alçaldı.

“Numarayı kes!” Elimi sertçe yatağa indirdim. “Gerçekten de yanlış anlaşılmış, içten içe tatlı biri olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz!”

“Ben... neden aniden sinirlendiğini anlamıyorum.”

“Çünkü numara yapıyorsun ve yapmamayı tercih ederim,” dedim neredeyse hırlayarak. “İstediyini elde etmek için oyunlar oynamanla uğraşmak istemiyorum. Sen bir oğlansın. Yani...” Sesim boğazıma takıldı ancak karanlık işimi kolaylaştırıyordu. Yüzümü ve nasıl al al olduğunu göremiyordu. “Yani ihtiyaçların yokmuş gibi davranmayalım. Gözün dönsün istemiyorum, bu yüzden onları birkaç koşulda karşılayıp kurtulmaya hazırım: Sürprizsiz, dalaveresiz ve...”

“Dur, dur!” diye lafa atladı, akabinde sesi yumuşayarak kasvetli, alçak bir mırıltıya dönüştü. “Sanırım... erkeklerin ihtiyaçlarının nasıl olduğu konusunda sana yalan söylenmiş. Bizler hayvan değiliz. Evet, arzularımız oldukça kuvvetli olabiliyor ama bizi *ele geçirmiyorlar*. Onlar yüzünden gözümüzün dönmesi gibi bir durum söz konusu değil.”

Ezilen cam kırıkları gibi acı bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. “Sen bunu tam şu anda tecavüze uğrayan tüm o kızlara anlat.”

“Bunun kontrolü kaybetmekle bir alakası yok. Böyle bir şey yapan her erkek ne yaptığını çok iyi bilir. Daima, kendi hayatı hakkında daha iyi hissetmek için bir başkasınınkini mahvetmeye bilinçli olarak karar verdiği bir an vardır. Daima.”

“Tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun bunları?”

“Evet. Çünkü erkek kardeşlerimi bu yüzden öldürdüm.”

Boynumdan aşağısı buz kesti.

“Ailemin yaşadığı binada bir kız vardı,” dedi kelimeleri geveleyerek, bense hâlâ konunun değişmesinden sersemlemiş, doğru dürüst nefes almakta zorlanıyordum. “Benden korkmayan, bana düzgün davranan birkaç kişiden biriydi. Bir gün, ağabeyimin bazı arkadaşlarının ona şantaj yaptığını öğrendim, ben de onları dövdüm. Akabinde eve geldim ve erkek kardeşlerimle paylaştığım odadan garip sesler duydum. İçeri girdiğimde onları gördüm. O kızla. Ve...”

Cümleyi bitiremediğinde, bunun için minnettardım. Aksi hâlde, konuşmayı kesmesi için ona bağıracaktım.

“Ağabeyimin bana öyle bir bakışı vardı ki,” diye devam etti bir duraksamanın ardından daha kısık bir sesle. “Sırıtiyordu. Belli belirsiz. Ufacıktı ama bir planları olduğunu anlamama yetmişti. Bölge askerlerini çağırıyordım, onun yerine kolaylıkla beni suçlayabilirlerdi ve buna herkes inanırdı çünkü ağabeyim... daha güvenilir görünüyordu. Aynı anneden doğmamıştık. Onunki Han’dı. Bölge askerleri *her zaman* benim sözüme karşılık onunkine güvenirdi ve o da bunu biliyordu.” Sesi toklaşarak bir hırıltıya dönüştü. “Bu yüzden onları çağırmadım.”

Yatakta taş kesmiş gibi uzanırken, gümbürdeyen kalp atışımın etrafına kıvrılmış, zifiri karanlık boşluğa bakıyordum. Tepki vermiyordum. Nasıl tepki vereceğimi de bilmiyordum.

“Sanırım canını alacak cesarete sahip olduğumun farkında değildi.” Li Shimin’in hikâyesi karanlığı ağırlaştırmaya devam etti. “Küçük kardeşimiz Yuanji de öyle. Böyle bir şeye bulaştığı için hâlâ kızgınım. Neyin doğru olduğunu bilecek yaşıydı. Ve... babamıza gelince... Ben oradan çıkamadan eve geldi. Ne yaptığımı gördü. Bir satır da o aldı ve bana saldırdı. Kendimi... savunmak zorundaydım.”

“Peki ya kız?” dedim dudaklarım ve dilim buz tutmuş gibi uyuşmuş hâlde. “Ona ne oldu? Sonrasında yani?”

“Ah. Ailesinin onuru lekelendiği için onu boğduğunu duydum.”

Gözlerimi, onları tekrar açtığımda kendimi hâlâ bu dünyanın bir parçası olarak bulmayı canıgönülden istemeyerek sımsıkı kapattım. Kirpiklerime işleyen ıslak sıcaklığın onları nemlendirdiğini hissettim.

“Yani, hayır.” Li Shimin’in çatlayan sesi, kederle karışık keyifli bir tonda çıkmıştı. “Asla kimseye tecavüz etmem. Bu, korkaklıkta başı çekenlerin yaptığı bir şeydir. Ve ben onlardan biri değilim.”

Birdenbire içimde giderek derinleşen karanlıktan sıyrıldım.

Yanlışlıkla beni uyarmıştı, bu hikâyenin gizli bir amacı vardı. Beni diğer oğlanlardan daha asil olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Ben de neredeyse buna kanıyordum, tıpkı Yang Guang'ın konuşmasına kandığım gibi. Ki o hata, az daha hayatıma mal oluyordu.

Buna neden inanacaktım ki?

Bu hikâye gerçek miydi?

Li Shimin hakkında kesin olarak bildiğim şey şuydu: En az bir düzine çatışmaya girmişti. Dolayısıyla en az bir düzine kızı feda etmişti.

Sonunda, suçluluk gösterisinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıştım. Bugüne kadar, belki de bir yanım erkeklerin fiziksel olarak kızları anlamaktan âciz olduklarına inanmıştı. Beni haksız çıkarmıştı. Bizi gayet de anlıyorlardı. Onun deyişiyse, ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Bu genellemeye o da dahildi. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmesine rağmen *kokpite* girmişti. *Hem de. Her. Seferinde.*

"Yanılıyorsun." Duygusuz bir tonla sessizliği bozdum. "Sen de korkaksın."

Kelimeler boğazına takıldı. "Ne?"

"Çatışmaya gönderildiğinde, seni silah zoruyla Krizalit'ine bindiriyorlar, değil mi?"

"Sen neden..."

"Asıl soru, neden seni vurmalarına izin vermedin?"

"Ne?"

"Kalkmış burada diğer erkeklerden daha iyi olduğunu iddia ediyorsun ama nerede bunun kanıtı? Kurtaramadığın bir hayat mı?" dedim boğazımda büyüyen bir yumruyla. Gözlerimin kenarlarından yaşlar döküldü. "O kızların uğruna yaşayacakları çok şey vardı. Ya sen? Senin için geriye ne kaldı? *Onların hayatına mal olacak kadar uğruna yaşayacak neyin var?*"

Neredeyse haykırarak kurduğum cümleler depoda yankılandı.

Tulumu şiddetli bir hareketle hışırdadı. Zincirleri şangırdadı.

İçimi bir korku ve pişmanlık kapladı. Çizgiyi aşmıştım. Şimdi bana vuracaktı. Hep öyle olurdu.

Kendimi gelecek darbeye karşı hazırladım ancak yine de adrenalimin altında bir rahatlama duygusu yatıyordu. Bunun işe yaramayacağını biliyordum. Artık çok daha erken özgür olacaktım. O uykuya daldıktan sonra, yangın çıkarmak için bir şeyler bulabilirdim...

“Vay be,” diye mırıldandı. “Ne sevimli bir kızsın sen öyle.”

Muhtemelen sadece sarhoşluktan olsa da sözlerinin bastırılmaya çalışılan bir hıçkırığa benzer biçimde titreşmesiyle göğsümde bir panik dalgası yükseldi.

Nihayetinde, bana beklediğim darbeyi vurmadan yere yığıldı ve tek kelime daha etmedi.

KADINLIĞIN SÖZDE ZİRVESİ

İmparator-General Qin Zheng hakkındaki hikâyelere göre, ruh basıncı o kadar güçlüymüş ve onu öyle ustaca kullanırmış ki savaşın ortasında Hundunlarm ruh metalini, Krizalit'i Sarı Ejder'in boyutunu sonsuza dek büyütmek için entegre edebilirmiş. Bazıları, Sarı Ejder'in Çin Seddi'ne ilham kaynağı olduğunu söylerdi. Bu yüzden küçükken Duvar'ı, tam olarak bir dizi dağ zirvesinin üzerine yayılmış, bizi güvenle kucaklayan bir ejderha olarak hayal etmiştim.

İşin gerçeği, servis aracıyla gide gele keşfettiğim üzere, Duvar daha ziyade gözetleme kuleleri ve ordu üsleri arasındaki bir yol sistemiydi. Orta kısımların çoğu, çorak sınır dağlarının kenarlarından geçen demiryolu raylarından ibaretti. Ordu tanıtımlarında son derece güven verici görünen, çelik ve betondan oluşan bu heybetli, yekpare yapı, sıradan Hundunlarm Huaxia'ya akın etmesini önlemek için vadilere ve kanyonlara set çekmek zorunda kaldığında münferit parçalara ayrılıyordu.

Servis aracımız tısladı ve çi'si tükenmiş pilotların yeniden güç toplama sürelerini verimli bir şekilde değerlendirmelerinin amaçlandığı Kaplan Kafesi eğitim kampına doğru yola koyuldu. Raylar, Tang Dağları'nın kenarında kalmak adına büyük ve do-

lambaçlı dönüşlere sahipti. Bir taraftaki pencerelerin tamamına noktaları andıran, hızdan bulanıklaşan kaya yığınları hâkimken, aşağısında Hundun Bölgesi'nin bulunduğu taraftan kasvetli, gri bir ışık içeri sızıyordu.

Bedenim, çelik gibi soğuk tren vagonuyla birlikte bocalayıp sallandı. Hâlâ bu kadar hızlı bir şeyin içinde seyahat etmeye alışkın olmadığımın karnımı tuttum. Motor yağı ve kimyasal temizleyicilerin kokusu ciğerlerime yapışarak her nefesin çarpıcı bir şekilde farkına varmamı sağladı.

Li Shimin ve ben sanki yin-yang âlemindeymişiz gibi karşılıklı oturuyorduk, siyah kıyafetle örtülü dizlerim neredeyse onun beyazlı dizlerine değiyordu. Gerçek pilot üniformaları giymiştik; benimki beyaz detaylı siyah, onunkiyse siyah detaylı beyaz renkti. Ruh zırhının altına giymesi kolay olsun diye daracık bir iletken giysiden ve üzerini örtmek için geniş bir kemerle bağlanan uzun, kolsuz bir ceketten oluşuyorlardı.

Li Shimin hiçbir zaman bunu giyme ayrıcalığına sahip olmamıştı ve kızlara teknik olarak sadece Dengeli Eşleşme tacını taktıkları takdirde üniforma giyme izni veriliyordu ancak ordu bize olan yaklaşımını değiştirmek zorunda kalmıştı. Gece boyunca Sanguo eyaletinden onca yol kateden Sima Yi, sabahın beşinde depomuza dalmış ve iki şeyi haber vermişti: Birincisi, ordunun Merkez Komuta Komitesi onu resmi antrenörümüz olarak atamıştı; ikincisi, derhâl bir çift olarak medyada boy göstermemiz gerekiyordu. Vermilyon Kuşu'nun korkunç dönüşümünün ardından endişe dolu söylentiler ve spekülasyonlar iyice çığırından çıkmıştı. Gazeteciler, kötü niyetli bir ruh değil de normal bir genç kız olduğumu kanıtlamak için samimi anlarımı fotoğraflamaya geliyorlardı. Olağanüstü seviyede güçlü bir ruh basıncına sahip fakat doğaüstü hiçbir yanı olmayan bir kız.

Asıl katil Li Shimin için bunu yapmalarına gerek kalmamış olması ne komikti.

Sima Yi, kameraların karşısına geçmeden önce oradaki teyzeler bize çekidüzen versin diye bizi Li Shimin'in deposuna en

yakın gözetleme kulesine götürmüştü. Temelde yeniden bir cariye olarak hazırlanıyormuş gibi hissetmişim. Saatlerce temizlenmek, kremler ve pudralar, tutsaklığımın ve çi yorgunluğumun bıraktığı hasarı kapatırken, hiç makyaj yapmamışım gibi görünmemi sağlamıştı. Saçımın ön yarısı, başımın iki yanında genç kızların yaptığı gibi halka biçiminde kıvrılarak toplanmış, arka yarısı ise tepede uzun bir topuz yapılmıştı. Püskül ya da mücevher yoktu, dibine kadar "sıradan kız" görünümünü vermeyi amaçlamışlardı. Güzel ve güçlülerden biriymişim gibi uyandığıma inanarak kendimi kandırabilirdim.

Beyaz desenli siyah üniformama uzun uzun baktım; tüm hayatımı yalnızca Dengeli Eşleşmelerin ordu tanıtımlarında göreceğime inanarak geçirdiğim gerçeküstü bir manzarayla karşı karşıyaydım. İşte buydu, kadınlığın sözde zirvesi. Bana arzulamayı öğrettikleri şey, pek çok küçük kızın hayalini kurduğu şey. Sadece bir erkek pilotun ihtişamını beslemek uğruna ölmek yerine, o ihtişamı paylaşmama izin verilmişti. Dahası, ben sadece Huaxia'daki en güçlü kadın pilot değildim, *genel anlamda* en güçlü pilot unvanını Li Shimin'le paylaşıyordum.

Yine de yüzeydeki ihtişamın ötesini biraz olsun düşünmek, bundan duyduğum gururun solup gitmesi için yetmişti.

Gerçek güç bu değildi. Gerçek güç, Dokuz Kuyruklu Tilki'nin üzerinde Yang Guang'ın cesedi ayağımın dibindeyken, kendi kurallarına göre oynamamdı. Kendi standartlarımla galip gelmemdi. Kendimden başka kimseye itimat etmememdi.

Ordu beni bir gölge kuklası gibi oynattığı sürece bu duyguyu asla geri alamayacaktım.

Hatta umudun en kötü türünün beden bulmuş hâliydim. Kızları gruplar hâlinde cariye olmak için süslenmek üzere buraya sürükleyen türden bir umudu temsil ediyordum. Aileler, orduya satılma konusunda kızlarını yatıştırmak için beni parmakla gösterecekti: Bu evcilleştirilmiş, allanıp pullanmış suretimi.

Kusmak istedim. Saçımı başımı yolup bu üniformayı bedenimden söküp atmak istedim.

Ama Vermilyon Kuşu'na geri dönme şansından vazgeçemedim. Sahte bir umut ışığı olmaktan daha kötüsü, kolayca tarihten silinip unutulmuş başka bir kadın cesedi olmaktı. Yalnızca bir Krizalit'teyken olabildiğince güçlü ve cüretkâr bir şekilde davranabilirdim.

Servis aracı gıcırdatarak yeni bir viraja girerken beni camlara doğru savurdu.

Li Shimin'in eli hızla bana uzandı.

Kaşlarımı kaldırarak önce eline, sonra ona bir bakış attım.

Göz kapakları kırpışırken matarasından yudumlamaya geri döndü.

"Fazla içme," diye söylendi Sima Yi yanındaki koltukta. "Kameraların önünde yalpalayamazsın!"

Keşke antrenörümüz daha sevimli birine benzeyen Baş Stratejist Zhuge olsaydı ama görünüşe göre Sima Yi, Li Shimin'i ölüm hücreesindeki çalışma kampından çıkardıktan sonra onun ilk antrenörü olmuştu. Neden içkisine el koymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Li Shimin onaylarcasma bir mırıltı çıkardı, ardından matarayı göğsüne bastırdı ve dikkatini pencerelerin ötesine çevirdi. Buğuz izleri, hızın etkisine rağmen tutunmaya çalışarak titreye titreye camın alt kısmına doğru ilerliyordu.

Dişlerimi sıkarak profiline ve yanağındaki "mahkûm" dövmesine baktım. Dün gece söylediklerim için henüz bana karşılık vermemişti. Bu durum beni ânında misilleme yapmasından daha fazla endişelendiriyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, teyzeler onu bana kıyasla daha etraflıca değiştirmişlerdi. Soyunma odalarının dışında onunla ilk kez bir araya geldiğimde, o olduğuna inanamamıştım. Kirli sakalı kökten tıraş edilmişti, bu da onu gerçekten on dokuz yaşında biri gibi gösteriyordu. İçinde, bir topuz barındırması gereken sert bir başlığı olan Tang eyaleti tarzında siyah bir başörtüsü, kısa, kınanan saçlarını bariz bir şekilde gizliyordu.

Ama beni en şaşırtan şey de taktığı gülünç gözlüklerdi. İçki

şişelerinin altlarından daha kalın merceklerden yanımızdan geçip giden vahşi doğayı izliyordu, gözlerinin etrafındaki alan o kadar oransızdı ki yüzünün geri kalanıyla uyuşmuyordu.

Bunun onu daha az Rongdi gibi göstermek için yapılmış bir numara olduğunu düşünmüştüm ama meğer gözlerinin gerçek derecesi buymuş. Neredeyse kördü. Duvar'ın tepesine çıkan asansörün kapıları ilk açıldığında, manzara karşısında gerçekten de tökezleyerek geri çekilmişti.

Gözlerim, bedeninin farklı kısımları arasında gidip geliyordu. Sanki beynim çılgınca onu bir kategoriye koymak, anlamlandırmak istiyor ama yapamıyordu. Birbiriyle çelişen karma-karışık ipuçlarından başka bir şey almıyordu. Han ve Rongdi. Tehlike ve uysallık. Sarhoş suçlu ve yenilmez pilot. Demir İblis ve oğlan çocuğu.

Birdenbire, onu bu kadar rahatsız edici derecede farklı kılan başka bir yönünü fark ettim: Kaşlarını çatmıyordu.

Tanrım, suratını buruşturduğu onca zaman sadece *gözlerini mi kısıyordu?*

“Nasıl oldu da gözlerin bu kadar kötüleşti?” dedim aniden, dün gecedan beri onunla ilk kez konuşarak.

İrkilerek dikkatini bana çevirdi.

“Ders çalışırken bozдум,” diye mırıldandı gözleri titrek bir dokunuş gibi yüzümde gezinirken, sanki yeniden görme yetisini kaybetmesi ihtimaline karşı yüz hatlarımın ayrıntılarını ezberlemeye çalışıyordu.

Onun en kötü ifadeyle kaşlarını çatmasından ya da gözlerini kısmasından, ya da her neyse, hiç korkmamış olsam da bundan gözlerimi kaçırma zorunda kaldım.

“Bu sefer onları kötüye kullanmayacağından emin olmalısın,” dedi Sima Yi bana ters ters bakarak.

“Bir insan gözlükleri nasıl kötüye kullanabilir ki?” dedim alaycı bir tonla.

“Şöyle ki, *güya*, mercekleri kırıyorsun, en büyük parçayı deponun zemininde bileyip tasmanın içine saklayarak onunla

bir askerin boğazını kesmeye çalışıyorsun." Sima Yi, gözlerinde öncekinden daha da donuk bir bakışla pencereye dönen Li Shimin'e bakarak başını iki yana salladı. "Ciddiyim, onları senin için ikinci kez geri alama..." Sima Yi'nin gözü bana takıldı. "Etkilenmiş gibi bakma!"

"Nasıl y- Yok öyle bir şey!" Ellerim iki yana açıldı. "Etkilenmediğim falan yo- hem *onun* davranışlarından neden *ben* sorumluymuşum?"

"Artık onun karısı sayılırsın! Öyle olman gerekiyor."

Yüzüme, beynime, kemiklerime, her şeye ezici bir yorgunluk çöktü. Yemin ederim, insanlar kimin gözetimsiz yaşayamayan, her şeyden bihaber bebekler gibi olması gerektiği konusunda bir türlü karar veremiyorlardı: Erkekler mi yoksa kadınlar mı?

"Stratejist Sima," diye homurdandı Li Shimin, yüzü şaşkıncı derecede benzer bir yorgunlukla seğirirken. "Onu bu işe karıştıрма. O benim hiçbir şeyimden sorumlu değil."

"Evet, oradan bakınca onu kontrol edebilecek birine mi benziyorum?" dedim.

Sima Yi burnundan güldü. "Lütfen. Herkese karşı bir canavar olabilir ama sevgilisine karşı yumuşaktır. Onu son partneriyle görecektin. Tüm o duygusal hâllerini izlemeye zar zor dayanabiliyordum."

Zihnimdeki her düşünce ani bir frenle durdu.

"Neyiyle dedin?"

"Partner" kelimesi kesin surette Dengeli Eşleşmeler için ayrılmıştı. Bir cariy-pilottan bu şekilde *bahsedilmezdi*.

Li Shimin'in yüzünde acı bir ifade belirdi. "Stratejist Sima..."

"Doğru ya, bu hiçbir zaman kamuya açık bir bilgi olmadı. Neyse, şöyle ki bir kız vardı..."

"Sima Yi!" diye bağırdı Li Shimin. Ses göğsünde gürleyerek soğuk, uğuldayan havaya karıştı.

Koltuğuma gömüldüm. Daha önce hiç mırıltıdan daha yüksek sesle konuşmamıştı ve artık nedenini biliyordum. Bizi ko-

ruyan askerler etrafımızdaki koltuklarda irkilerek silahlarına uzandılar.

Servis aracı, bir tümseğin üzerinden geçerek hepimizi sarstı. Soğuk tenimin altında atan nabzımı hissedebiliyordum.

Sima Yi'nin kaşları havaya kalksa da bir an sonra toparlandı ve elini sallayarak askerleri sakinleştirdi.

"Ondan bahsetme," dedi Li Shimin ona, sonra da bana döndü. "O öldü."

Kafamda binbir tane soru dönmesine rağmen –benden önce hiçbir kız onunla bir çatışmadan sağ çıkmamışsa nasıl bir partneri olmuş olabilirdi?– ezici aurası boğazımı düğümledi. Parmakları matarasının etrafında kenetlenirken, üzerlerindeki birçok yara izinin etrafındaki deri gerildi. İçim ürperdi. İşte bu gibi anlar, onun içinde tuttuğu öfke ve şiddetin seviyesi hakkında bana rahatsız edici bir ipucu veriyordu. Her an, çileden çıkabilirdi. Ona sürekli meydan okuyarak, damarına basarak hata yapıyordum.

İki hafta, diye hatırlattım kendime bedenimi gevşetirken. Tek yapmam gereken bu iki haftayı atlatmaktı, sonra onunla rövanş maçına çıkacaktım.

Ölümlü etimizi sıyırıp kemiklerimizi un ufak edecektik ve ikimiz için hâlâ var olan ne varsa aynı vahşetle var olacaktı.

İkinci kez başarısız olmayacaktım.

TAÇSIZ KRAL, KALPSİZ KRALIÇE

“**S**himin, kolunu ona dola,” dedi Sima Yi, asansör Çin Seddi’nden aşağı doğru sarsılarak inerken. “Gösteri zamanı.”

Li Shimin’in eli omuzlarıma hafifçe dokunduğunda, paniğimi bastırmak için elimden geleni yaptım. Pilot ceketinden çıkan iletken giysisinin dar kolu, kasları her yükselip indiğinde kalın, beyaz bir boya gibi parlıyor, siyah üniformamla göz kamaştırıcı bir tezat oluşturuyordu. Boğucu yakınlığının yanı sıra kolunun sıcaklığı ve ağırlığı, adrenalin pompalanan damarlarımdaki her hücrenin çekilmesine neden oldu.

Ama itiraz etseydim bile, başka seçeneğim olmayacaktı. Sima Yi’ye ayak uydurabilmem için bir asker beni her yere sürüklemek zorunda kalmıştı. Baston kullanmama izin vermiyorlardı çünkü... ne bileyim, tilki ruhu tehlikesi falan filan. Askerlerin bizi çok tehlikeli göstermemek adına bizimle aynı karede olmaması gerektiğinden şimdi bu görevi Li Shimin devralmak zorunda kalmıştı. Boynundaki tasma onun kontrol altında olduğunun, bana dolanan koluyrsa *benim* kontrol altında olduğumun kanıtıydı.

Hassas bir dengeydi.

“Bağlı ayaklarla, aile bağlarının değerini öğrenirsin.” Büyükanne-

min sesi, zihnimi paslı bir bıçak gibi delip geçti. *"Kimse her şeyi tek başına yapamaz. Hepimizin birbirimizden destek alması gerekir."*

Tabii. Artık herhangi bir yere gitmek istediğimde yabancı adamların bana dokunmasına izin vermek zorundaydım. Sağ ol, büyükanne.

Burnumdan soluyarak, hayır, "evcilleştirilmedim" mesajını vermeye çalıştım ancak asansör kapıları gıcırdayarak açılıp binalarla dolu bir vadiyi ve her hareketimi incelemek üzere olan insanları gözler önüne serdiği anda kanım dondu. Beynimde tamamen farklı bir devreyi harekete geçiren sakinleştirici bir soğuktu bu: Yavaş yavaş demlenen intikam devresini.

Orduda beni oracıkta idam etmek isteyenleri yatıştırmak adına Sima Yi'nin talimatlarına uydum: Dikkat çekmemeye çalıştım ve gözlerimi kampın içinden geçen taş döşeli yoldan ayırmadan, Li Shimin'in aksesuarı rolünü oynadım.

Birkaç dakika sonra, yalpalamadan yürümek için desteğe ihtiyaç duyan tek kişinin ben olmadığı anlaşıldığında işler zorlaştı. Li Shimin de aynı şekilde ağırlığını vererek bana yaslanırken, tehlikeli bir şekilde sendeliyordu. Bir elimi sırtına koyarak onu desteklemek zorunda kaldım.

"Sana bu kadar içmemeni söylemişti!" diye tısladım, sonra da umutsuz bir eş gibi konuştuğum için ânında kendimden nefret ettim.

"Üzgünüm," dedi kelimeler yuvarlarken nefes nefese.

"Hayır değilsin! Yoksa en başında sarhoş olmazdın!"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Kızarmış gözleri öteye, çok daha uzak bir yere çevrildi.

Düz yolda yere kapaklanıp kendimizi küçük düşürmeyelim diye onun ritmine ve dengesine ayak uydurmaya odaklandım. Beyaz taytındaki siyah çizgiler sağlam botların içinde kaybolurken, benimkinin beyaz çizgileri, siyah tuval üzerine kalitesizce işlenmiş bir demet deforme kelebeğin bulunduğu, iğneyle tuturulmuş, şaka gibi minik bir çift ayakkabıya doğru uzanıyordu.

Yolun iki yanındaki eğitim binalarının kiremitli çatıları, kü-

melenen fırtına bulutlarına karşı pençeleri andıran bir şekilde dışa doğru genişliyordu. Dışarıda dolanan öyle çok fazla insan yoktu –çoğu pipo içen pilotlardı– ama insanlar pencerelerin arkasında birbirlerine haber verdiğinde, bir sürü meraklı göz camlara dolmuştu. İç karartıcı havadan daha parlak bir floresan ışığının altından işaret ediyor, haykırıyor ve samimiyetsiz bakışlarını her hattımda gezdiriyorlardı. Yaklaşan yağmurun gerginliğiyle gevreklenen serin havayı uzun, sakinleştirici nefeslerle içime çektim. Artık bir hayaletin feryadı kadar uzak ve doğaüstü olan bir servis aracı sesi, omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Çin Seddi'nin kara bulutlara karşı yürek hoplatan yükseklikte bir kontrast oluşturarak vadinin girişini tıkayan bu bölümü, gerçekten etkileyici görünen kısımlarındandı. Üstünden hızla geçen servis araçları artık yılanbalığı kadar küçük görünüyordu. Kaihuang gözetleme kulesi, Sui-Tang sınırının en önemli stratejistlerini ve ekipmanlarını barındıran, insanlığı gözetleyen bir dev gibi dışarıda belirdi. Gözlerim, sanki bir iz bırakıyormuş gibi biraz daha üstünde oyalandıktan sonra başka yöne çevrildi.

Sima Yi kafeteryanın çift kanatlı kapısını iterek açtığında, sohbet ve şingirtı sesleriyle dolu nemli bir sıcaklık dört bir yanımızı sardı. Ayaklarım geri geri gitti, hiç bu kadar çok insanı aynı anda aynı yerde görmemiştim.

Ardından flaşlar patlamaya başladı.

Düzgün topuzları ve şaşırtıcı derecede temiz, şehirli cübbeleri olan muhabirler üstümüze üşüştü. Askerler mesafelerini korumaları için onlara bağırırken, Sima Yi bizi yemek sırasına götürdü. Yılbaşında havai fişeklerden ürkmüş bir ruh gibi içten içe çıldırmama rağmen yüz ifademi değiştirmedim.

Yanından geçtiğimiz masalar kaçamak bakışlar atsa da bizi görmezden gelmeleri yönünde bir emir almış olmalıydılar. Tepkileri dışarıdakilere kıyasla çok daha sakindi.

Ayrıca burada çok daha farklı türde personel vardı, bu da Duvar'ın işlemeye devam etmesi için ne kadar büyük bir ortak çaba gerektiğini anlamamı sağladı. Zeytin yeşili giysiler içindeki

askerler, sanki bitirmek için on saniyeleri varmış gibi dumanı tüten koca erişte ve yulaf lapası kâselerini h  p  rdeterek yiyordu. Tuniklerinin   zerine neon yelekler giymiş bakım işçileri, daha da büyük k  seleri mideye indiriyordu. Stratejistler ve mavi-gri cübbeli    renci stratejistler, yiyecekleri soğurken, tabletlerini çıkar mı  , bir şeyler tartışıyorlardı.

Ancak mekânın yıldızları hiç kuşkusuz, umursamadan yüksek sesle konuşmalar    ve gümbürdeyen kahkahalarıyla pilotlardı. Çift halkalı taşları parlak ışıklar   n altında ışıl ışıl parlıyordu: Canavar boynuzları, balık yüzgeçleri, kelebek kanatları ve daha pek çok biçime sahiplerdi.    lerinden biri masaların arasında uzun adımlarla ilerlediğinde, hele ki bu kişi ciddi miktarda ruh zırhına hükmedecek kadar güçlü bir Demir Asilzade olunca, herkes yol verdi. Ne zaman medya tanıtımlarından birini görsem heyecandan midem kasılırdı fakat kendime etkilenmek için hiçbir nedenim olmadığını hatırlattım.

Ne de olsa artık onlardan daha g    l  yd  m.

Ancak yemek sırasına geldiğimizde başka kadınlarla karşılaştım: Lekeli   nl  kler giymiş teyzeler, buharlı pencerelerin ardındaki büyük bir mutfakta ko  u  turuyorlardı. Kep  eyle soya sütü koyuyorlar, hamur çubuklarını kızartıyorlar, yulaf lapasını karıştırıyorlar ve erişteleri s  z  yorlardı. Dünyanın adil olduğu ve umudun var olduğu yanılsamasını k  r  kleme   için erkeklerle birlikte dışarı çıkmalarına izin verilen, benimki gibi siyah üniformalar içindeki şanslı kızları görmek için masalara baktım.

Bunun yerine, dikkatim duvardaki bir sıralama panosuna takıldı. Pilot isimleri ve ilgili sava   noktaları, biri genel olarak Huaxia ve diğeri sadece Sui-Tang için olmak üzere siyah ekranda iki s  t  n hâlinde neon ışıklarla parlıyordu. Yüzümdeki kamera flaşları onları okumayı zorlaştırıyordu ancak birinci sırada kimin olduğunu bilmek için buna ihtiyacım yoktu.

Her ikisi için de en üst sıra boştu.

Bakışlarım yavaşça Li Shimin'e çevrildi. Boş gözlerle ileriye bakıyordu. Ordunun onu bu şekilde cezalandırıp ona hakaret

ettiğini ve diğer güçlü pilotların ondan nefret etmelerini sağladığını bilmek beni hastalıklı bir şekilde memnun etti. Her yıl en yüksek puanı alan pilota verilen ve kazananın ailesine büyük bir para ödülüyle birlikte gelen bir Pilotlar Kralı ödülü vardı. Ödül, aktif olduğu iki yıl boyunca verilmemişti.

Saygı duyulan bir şampiyondan ziyade, diğerlerini aşağı çeken bir baş belasından başka bir şey değildi.

Gözlerimi kısarak, talihsiz ikinciliğin şu anki sahibini seçmeye çalıştım. Genellikle başa baş giden iki isim...

Ekran aniden değişerek yerini siyah beyaz bir fotoğraf ve bir metne bıraktı.

Yang Guang'ın fotoğrafına.

Ah.

Bu onun ölüm ilanıydı.

Çelik yüzeyde meydana gelen yoğunlaşma misali sırtımdan terler boşandı. Suçluluk duygusuna kapıldığımdan değil, kafeteryanın keşmekeşi gözle görülür şekilde durulduğu ve sessizleştiği içindi. Yalnızca muhabirler eşekansı gibi uğuldamaya devam etti.

Daha önce beni başarılı bir şekilde görmezden gelen biri varsa bile, artık bunu yapmayı bırakmışlardı. Bakışları jilet gibi içimi keşiyor, adalet talebiyle parlıyordu. Masalarında öfkeden kuduranların arasında Başsız Savaşçı'nın pilotu Xing Tian'ı bile gördüğüm yemin edebilirdim. Beni Yang Guang'ın cesedinden uzaklaştırırken uyguladığı ezici güçle titreyen kavrayışının hayali acısıyla kolum zonkladı. Bıraktığı çürükler hâlâ koyu, nahoş bir yeşildi.

İçime işleyen çaresizlik, uzuvlarımı Duvar'ın çimentosu gibi doldurarak beni parmak uçlarıma kadar uyuşturdu. Bu ordu mensuplarının Li Shimin'den nefret etmesinden bu kadar haz almamalıydım, muhtemelen benden çok daha fazla nefret ediyorlardı. Çok sevdikleri altın çocuklarının canını almamın bedelini bana ödetmek için yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

Onları beni kabul etmeye nasıl ikna edecektim?

Muhabirlerin sadece birkaç dakikalığına fotoğraflarımızı çekmesine izin verildikten sonra Sima Yi, onları şehirlerine dönmeleri için kışkırladı. Çay yumurtaları, soya sütü, kızarmış hamur çubukları ve wonton çorbasından oluşan –ki Sima Yi’nin gelişi güzel bir şekilde bize söylediğine göre, adını “Hundun” kelimesinin güneydeki telaffuzundan alıyormuş– bir kahvaltıdan sonra beni ve Li Shimin’i buz dansı adı verilen bir partner egzersiziyle tanıştırdı. Eğitim kampında, tatbikatın başladığı kuzeydeki Qing eyaletinin donmuş göl yüzeylerini taklit etmek için yapay bir buz pateni pisti buluyordu. Sima Yi, strateji uzmanlarının uzun zamandır Dengeli Eşleşmelerin sinerjisini artırmak için eski normal dansı kullandıklarını ancak denkleme buzun eklenmesinin sinerjiyi büyük derecede artırdığını ve daha sıcak iklime sahip eyaletlerdeki uzmanların bile artık buna kefil olduğunu açıkladı. Patenlerin dengesizliği, partnerleri birlikte çalışmaya ve pistte temel rutinleri yapmak için birbirine yaslanmaya mecbur bırakıyordu.

En azından teorik olarak.

Buz üzerinde tökezleyerek, ayaklarımın yakıcı ıstırabına katlanarak, birbirimizin dengesini bozarak ve ardı arkası kesilmeyen düşüşlerimizle bedenimizin büyük bir kısmını morartarak geçen koca bir sabahın ardından Sima Yi bizi öğle yemeği için kafeteryaya götürürken, suratı gökyüzü kadar kasvetliydi. Ne beklediğini bilmiyordum. Biz daha *dün* Vermilyon Kuşu’nu benzeri görülmemiş canavarca bir forma sokan ikiliydik; yirmi dört saatten daha kısa sürede nasıl daha iyisini yapabiliydik?

“Birbirinizle çalışmak ne kadar zor olabilir?” Biz yağlı çorba ve kızartma dolu metal tepsilerimizle bir kafeterya masasına doğru yürürken, Sima Yi yine söylenmeye başladı. “Yemin ederim, hayatımda gördüğüm en kötü çift siz...”

Birden aceleyle gelen bir bakım işçisi ona çarptı.

Sima Yi’nin tepsisinin tepetaklak ânu görsem de durdurmak için bir şey yapamadım. Yumurta ve domates çorbası kâsesi devrildi. İkisi de haykırdı fakat cübbesi sıcak çorba içinde kaldı-

ğında Sima Yi'nin bağıırışı yerini tiz bir çığlığa bıraktı. Kâse yere düşerek üstünde dumanı tüten bir birikintiye dönüştü.

Sima Yi'nin dudaklarından hayal bile edemeyeceğim kadar yaratıcı hakaretler döküldü. İşçi, ellerini birbirine kenetleyip tekrar tekrar sallayarak durmadan eğilirken özür diledi.

"Aman be! Siz başlayın, ben gidip üzerimi değiştireceğim," dedi Sima Yi bize, sonra da eteğinden çorba damlarken somurtarak uzaklaştı. İşçi de ürkmüş bir sıçan gibi onun peşinden koşturdu.

Velveleli gidişinin ardından boş gözlerle baktım ama başımızda hâlâ iki asker vardı. Bizimle boş bir masada oturuyorlardı.

Bu noktada, kalabalığı mı bizden yoksa bizi mi kalabalıktan koruduklarını bilmiyordum.

Bana yöneltilen türlü türlü ölümcül bakışları görmezden gelerek, tıka basa dolu pirinç ve sebze tabağıma odaklandım. Özellikle, kahvaltı sırasında keşfettiğim üzere birkaç dakikada bir yakın zamanda ölen pilotların anıldığı sıralama ekranının yakınına bile bakmadım. Sima Yi'den, Yang Guang'ın ilanını oradan kaldırmasını istemeyi düşünmüştüm ama ne kadar korktuğumu bilmesini istemiyordum. Hem geleneğin gözle görülür şekilde ihlal edilmesi muhtemelen insanları daha da kızdıırırdı.

Yemeğimi elimden geldiğince hızlı bir şekilde bitiriyordum ki yakınlardaki bir masada yüksek sesli bir tartışma çıktı.

Bir an kaskatı kesildim ama neyse ki benimle bir ilgisi yoktu. Tartışma, borç alınan para hakkında bağırın bir pilot ve "iyi bir dost olmamak" hakkında bağırın bir diğeri arasındaydı.

Bir çığlık ve ıslık dalgası kafeteryayı kasıp kavurdu.

"Kavga!" diye bağırdı biri gülerek.

"Kavga! Kavga! Kavga! Kavga!" diğeri de katıldı.

Tartışmanın nabzı, üzerine yağ sıçramış kızgın bir tava gibi yükseldi.

Askerlerimiz dikkat kesilirken, elleri tepsilerinin yanında gerildi. Lokmalarımı fazla çiğnemedi bütin bütin yutmaya başladım. Buradan çıkıp gitmek istiyordum, özellikle de bir sıkıntı...

İlk yumruk atıldı.

Kafeteryanın yarısı tezahürlara boğularak ayağa fırladı. İnsanlar kavgaya doğru koşuştururken masalar gıcırdayarak bir kenara çekildi. Yeri döven botların gürültüsü, kalın bir çatının üstünde kopan fırtına gibi binayı doldurdu. Yemek çubuklarımı kavrayarak oturduğum bankın ucuna, yağlı yapışkan duvara doğru geri çekildim.

Askerlerimiz ayağa fırladı ve tehlikeli bir şekilde yakınımızda büyüyen kalabalığın arasından dirsek atarak geçti. Toprak-sarı zırhının bir kısmını kuşanmış bir pilot gülerek geriye doğru sendeledi.

Gözü bana ve Li Shimin'e takıldı. Sırtışı daha şaibeli bir ifadeye dönüştü. Bakışları ikimiz arasında gelip gitti, sonra da yanımızdaki boş koltuklara çevrildi.

Yapma, diye yalvardım içimden.

Yanıma oturduğunda neredeyse çığlık atıyordum. Ruh zırhının büyük bir kısmı, iletken giysisinin dar kollarının ve beyaz pilot ceketinin kesik omuzlarının üzerine ince, altın bir ağ gibi gerilmişti ancak eldivenleri ve elmas şeklindeki göğüslüğü sağlamdı. Bu zırh miktarı, Demir Asilzadelerin başlangıç rütbesi olan Vikont-sınıfına ait gibi duruyordu. Ruh basıncı "yalnızca" 2000'lerde olmalıydı.

Ama Li Shimin ve benim bu konuda ondan ne kadar üstün olduğumuzun bir önemi yoktu. Kendi zırhımız olmadan hiçbir anlamı yoktu.

"*Wa sa,*" dedi pilot, kalabalığın curcunasında neredeyse duyulmayan, keyifli bir şaşkınlıkla. "Demir İblis Li Shimin, canlı kanlı karşımda duruyor."

Li Shimin tepki vermeden bir parça fasulye filizi çiğnedi.

"Söylemeliyim ki, hayal ettiğimden çok daha... vahşi görünüyorsun." Pilot kıkırdayarak masaya doğru eğildi. Boynunun arkası boyunca uzanan ince bir ruh metali şeridi tarafından omurga sinyallerinin emri altında tutulan altın tacının köpek kulakları dikleşti. "Vermilyon Kuşu'nu aksi yöne çevirip Rongdi'nin geri

kalanını içeri almak için Çin Seddi'ni falan yıkmayacağına emin misin?"

Ağzım pilav ve yeşil fasulye doluyken duraksadım.

Bana ait olmayan, Li Shimin'in düşünce âleminde gördüğüm bir anı gözümün önüne geldi. Sürekli cızırdayan bir elektrikli üvendire tehdidi altında Çin Seddi'ni güçlendirmek için tuğla döşüyordu.

Safranın göğsümde patlamaya hazır bir volkan gibi yükseldiğini hissettim.

Hiçbir şey söylememeliydim. Li Shimin kendini savunsaydı buna gerek kalmazdı.

Yine de başını eğip çiğnemeye devam etti.

Yemeğimi ateşten bir lokma yutar gibi yuttum ve yüksek sesle karşılık verdim, "Halihazırda bir düzineden fazla savaşa girmişken neden böyle bir şey yapacağını düşündün ki? Ve haberin yoksa diye söylüyorum: O, Duvar'da *çalıştı*, zekâ küpü."

Pilot bana dönerken zırhı sürtünme sesi çıkardı. Hava birkaç derece soğuyarak tüylerimi diken diken etti. Erkek pilotların yin esaslı çi'ye sahip olması yaygın bir durum değildi –Qin Zheng bu konuda dikkate değer bir istisnaydı– bu yüzden etkiyi hayal etmediğimi fark etmem birkaç saniyemi aldı. Bu pilotun baskın çi'si, yin'in en baskın olduğu tip olan Su olmalıydı. Her yere yayılan soğukluğu Toprak-tipi zırhını delip geçiyordu. Gözleri parlamadı; bunun yerine daha koyu, daha donuk bir siyaha dönüştü.

"Demek Albay Yang'ı öldüren kız sensin, ha?" dedi kelimeleri uzatarak.

Onun varlığı ve kavganın gürültüsü bir sinek sürüsü gibi üstüme üşüşerek kulaklarımı tırmaladı ve kafamı karıştırdı. Askerlerin yakında döneceğini umarak kalabalığı süzdüm. Ya da Sima Yi'nin. Lanet bir cübbeyi değiştirmek ne kadar sürüyordu?

Büyük bir parça zencefili kızartmamdan dışarı fırlattım. "Benimle başa çıkamamış olması benim suçum değil."

"Ya? Ne gibi numaralar kullandın?"

“Bu gizli bilgidir. Bilecek kadar önemli olduğunu sanmıyorum.”

Gözünün altında bir kas seğirdi. “Ben Wang Shicong, Gök Köpeği’nin Vikont-sınıfı pilotu.”

“Umurumda değil.”

Pilot ani bir nefes aldı, sonra gülüp geçti. Dikkatle Li Shimin’e baktı. “Pek hırçın bir tip, değil mi?”

İkimiz de onu dikkate almadık.

“Gerçekten bir tilki ruhu musun?” Nefesi kulağımın dibindeydi.

Onu tokatlamak için arkamı döndüm fakat bileklerimi yakaladı. Toprak-tipi zırh eldivenleri ona o kadar insanüstü bir güç veriyordu ki nefesim kesildi. Acının kollarıma yayıldığını hissettim.

Li Shimin çubuklarını masaya vurup onu üzerimden çekti. Kuvvet, masanın gıcırdayarak kaymasına neden oldu.

Wang Shicong, yüzünde tam bir şok ifadesiyle banka yapıştı.

Li Shimin, masanın üstüne kısmen eğilerek ona baktı. Zinciri tepsisinin üzerinde tangırdadı.

Wang Shicong’un gözlerini ona diktiğini gördüm. Ve elinin yılan gibi hızlı bir şekilde ona uzandığını.

Müthiş şangırtının nasıl başladığını anlamadım.

Yiyecekler dört bir yana saçıldı. Üzerime yağ sıçradı. Ürperdim fakat sonra karşımdaki manzara ciğerlerimdeki nefesin buz kesmesine neden oldu: Li Shimin, zincirini Wang Shicong’un boynuna dolamış, onu tekmeleyerek ve boğarak benden uzağa sürüklüyordu.

Birini kendi zincirleriyle boğuyordu.

Bu beni mutlu etmemeliydi. Sonu iyi bitmeyecekti. Yine de huşu içinde izlemekten başka bir şey yapamazken, kalp atışlarımın tek bir kelimeyle hızlandığını hissedebiliyordum: *Nihayet.*

KENDİMDEN BİR PARÇA

Kalabalığın arkalarındaki yeni şamatayı fark etmesi birkaç dakika aldı. Ardından, omuz üstünden atılan bakışlar ve yanındakinin dirseğine yapılan hafif vuruşlar silsilesiyle daha fazla kişi arkasını döndü. Gözler parlarken, sesler daha da yükseldi. Asıl kavga bile yavaşlayarak merakla bizim tarafımıza bakınmaya başladı. Askerlerimiz haykırsa da bağırışları toplu gürültüden duyulmuyordu. Hareketlenen kalabalık, askerlerin önünü kapatarak onları bizden ayırdı.

“Shicong!” Kalabalığın arasından başka bir pilot sıyrıldı. Omuzlarına ve kollarına kısmen kuşandığı Ateş-kırmızısı zırhla, zırh eldivenli avucuna bir çi ışını topladı.

Li Shimin dönüp Wang Shicong’u serbest bıraktı. Kırmızı ışın, Li Shimin’in burnunun hemen önünden geçti ve duvara çarparak paramparça etti. Tüm masaya enkaz yağdı. Ciyaklayıp gözlerimi elimle kapatarak tozdan korudum.

Ancak parmaklarımın arasından olan biteni izlemeye devam etmekten kendimi alamıyordum. Wang Shicong hırıltılı seslerle soluyarak, yüzü mosmor olmuş biçimde ve sarı zırhı yağdan parlarken zorlukla yerden kalktığı sırada, Li Shimin öne atılıp Ateş pilotunun boğazına bir dirsek attı. Pilot kusacak gibi olup

debelenmeye başladı. Li Shimin'in elinin yanağına çarpmasıyla başka bir yöne savruldu, ardından Li Shimin onu ensesinden yakalayıp aşağı çekti. Li Shimin'in dizini pilotun burnuna geçirmesiyle kanlar boşanıverdi.

Ateş pilotu feryat figan yüzünü tutarak geriye doğru sendelerken Li Shimin, Wang Shicong'un savurduğu yumruktan kaçınmak için başka tarafa yöneldi. Midem kasıldı. Toprak-tipi zırhın yıkıcı bir çı ışını atma tehlikesi yoktu ancak herhangi bir yere doğrudan isabet etti mi, kemiklerin kırılması veya organın parçalanması garantiydi.

Tanrı aşkına, neredeydi bu askerler? Li Shimin hapiste ne kadar tecrübe kazanmış olursa olsun, ruh zırhı giymiş iki kişiyle dövüşemezdi!

Yine de o ve Wang Shicong birbirini yumruklarken, taş kesilen bedenim gevşemeye başladı. Sarhoş gibi görünen hareketlerinde bir çeşit düzen vardı. Wang Shicong'un darbelerini savuştururken sürekli onun arkasına geçiyor, çevik hareketlerle daireler çiziyordu. Sanki benden iki kat büyük bir oğlan değil de rüzgârda savrulan bir şey gibiydi. Wang Shicong'un zırh eldivenleri ona herhangi bir avantaj sağlayamadı. O tek bir vuruş bile yapamazken, Li Shimin dirsekleme, tokat atmaya ve yüzüne vurmaya devam etti. Ve bunların hepsini dönerken yaptı. İzlemesi baş döndürücü olan, buzun üzerinde kayarmışçasına bir zarafetle dönüp duruyordu. Gereksiz bir gösteriş gibi görünüyordu fakat sonra Wang Shicong bir dönüşün ortasında ona tekme atmaya çalıştı.

Li Shimin onun bacağını kavrayıp çekerek dönüşü tamamlarken dengesini kaybetmesine neden oldu, ardından uyluğunun en üst kısmını ayağıyla sertçe ezdi. Pilotun bacağı doğal olmayan bir açıyla yukarı doğru fırlarken duyulabilir bir çat sesi geldi. Herkes onun gırtlaktan gelen çığlığıyla afallamış bir şok içinde nefesini tuttu. Ben bile boğazımdan yükselen nidaya engel olamadım.

Li Shimin, bu hayvani çılgınlığa son derece zıt düşen bir hareket yaparak gözlüklerini düzeltti. Gözlerindeki kana susamışlık

içimde ilkel ve derinlere kök salmış bir şeyi uyandırdı, öyle ki bu yaptığında...

Kendimden bir parça bulmuştum.

Bedenimdeki gerginlik çözülüyordu. İnsanlıktan çıkmış teza-hüratlar ve bağırışlar daha da arttı ama artık onlardan korkmuyordum. Bu canavar yuvasında olmak doğal gelmeye başlamıştı.

Li Shimin, Wang Shicong'u yere fırlatırken gözümün ucuna kırmızı bir ışık ilişti.

Ateş pilotu başka bir çi ışını atmaya hazırlanıyordu.

Metal yemek tepsimi kaptığım gibi fırlattım. Pilotun göğsüne çarparak sendelemesine ve dikkatinin dağılmasına neden oldu. Bu, Li Shimin'e ona ulaşması, kolunu arkasından bükmesi ve suratını masamızın kenarına çarpması için yeterince zaman kazandırdı. Sonra bir daha çarptı. Ve bir daha. Ve bir daha.

Pilotun ağzından dişler dökülüyor, kan fışkırıyordu. Dudakları yanılmıştı. Bir an için kanlı gözleri benimkilerle buluştu.

Duvardaki pul pul dökülmeye devam eden ve Li Shimin'in içinden geçmiş olabilecek o deliği hatırımda tutarak, ona soğukkanlılıkla baktım. Yemek çubuklarımı aldım ve dudaklarımdan sarkmasına izin vererek yavaşça bir yeşil fasulye daha çiğnedim.

Dövüşün heyecanı, Li Shimin'e karşı duyulan her türlü kızgınlık ve önyargıyı açıkça bastırmıştı. Seyirci kitlesi onun adını haykırırken, bu ses çok geçmeden bir isimden ziyade bir kurt sürüsünün ritmik ulumalarını andırmaya başladı.

Daha önce duramayacakmış gibi görünse de gözlerinde birdenbire tekrar bir farkındalık belirdi. Suratı rahatsız bir ifadeyle buruştu. Hüsrana dolu bir hırıltıyla Ateş pilotunu son bir kez masaya çarptı, ardından yere yığılmasına izin verdi.

Masadan ve Li Shimin'in parmaklarından kan damlıyordu. Başındaki örtünün alnıyla birleştiği yerde bir ter tabakası parlıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu.

Ah.

Bir ağız dolusu yeşil fasulyemi yutkundum.

Buraya kadardı. Gözü dönmüştü.

Ve sırada ben vardım. Yaptıklarımın bedelini ödeme zamanım...

"Yardımın için teşekkürler," dedi o curcunanın arasında zar zor seçilebilir bir sesle. "Sen iyi misin?"

Ağzım bir ses çıkarmadan birkaç kez hareket etti. İlk başta onu yanlış duyduğumu düşünmüştüm fakat bakışlarındaki yumuşama, söylediklerini onaylar nitelikteydi.

"Şey." Sızlayan bileklerimi ovdum. "İyiyim."

"Tamam. Üzgünüm." Gevşemiş başörtüsünü sıyırıp asi saçlarını serbest bıraktı. Gözleri hafifçe kapanarak yana kayd.

"Üzgün müsün? Niçin?"

Kanlı ve yaralı elini saçlarının arasından geçirdi. "Kimse bundan memnun olmayacak. Muhtemelen işleri bizim için zorlaştırmışımıdır."

Bu konuda yanılmıyordu.

Gelgelelim, bunu umursayacak mantıksal gücü bulmak amacıyla içime döndüğümde, bulduğum tek şey katıksız bir rahatlama oldu, tıpkı yaşamaktan ne kadar nefret ettiğimi fark ettikten sonra ölüm hakkında hissettiğim sakinlik gibi.

"Gerçekçi olalım." Burnumdan gülmekle iç geçirmek arasında bir ses çıkardım. "En başından beri kaderimiz çizilmişti. Dünya, yaptıklarımızdan dolayı bizi asla affetmeyecek ve daima bize acı çektirmekten hoşlanan birileri olacak. Mücadeleyi bırakıp bunu yapmalarına izin vererek herhangi bir saygı kazanacağımız yok."

Dudakları aralandı, sonra da oflayıp pufladı. "Evet. Bu doğru."

Gözlerimin içine tekrar baktığında yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

Sanki göğsümde yüzlerce kelebek kanat çırpıyormuşçasına ürkütücü bir his içimi titretti. Kirpiklerimi kırıştıtarak bakışlarımı ondan başka yöne çevirdim.

Büyük bir *güm* sesi duyulmasıyla duvara sinmem bir oldu.

Barut dumanının kokusu etrafa yayıldı. Askerin biri havaya uyarı ateşi açmıştı. Kalabalık sonunda dağılırken, coşkulu haykırışlar yerini korku dolu çığlıklara, sonra da öfkeli bağırışlara bıraktı.

Askerler masamıza üşüştü. Li Shimin'i kollarından ve omuzlarından tutup sertçe masaya yapıştırmaya çalışsalar da Li Shimin gövdesini gevşetip kendi iradesiyle yatana kadar bunu başaramadılar.

“Bu işte bir terslik var,” diye bağırdı kelepçelendiği sırada bana. “Dikkatli ol. Sakın–”

Koyu renkli çelik ağızlığı suratına geçirip yan taraftaki bir vidayla sıktilar. Gözleri genişleyerek dehşetle parladı. Boğazından kopmak için kıvranan sesler çıkararak daha da şiddetli bir şekilde mücadele etmeye başladığında biri boynuna bir şırınga sapladı.

Bakışları parlaklığını yitirirken masaya doğru yığıldı. Diğer askerler onun bozguna uğrattığı, inleyip sızlayan pilotlarla ilgilenirken, onu pilotların etrafından sürükleyerek götürdüler.

Ancak gözden kaybolduğunda iki elimle ağzımı kapatmış hâlde kontrolsüzce titrediğimin farkına vardım.

ASLA YERİNDE OLMAK İSTEMEYECEĞİM BAŞKA BİR KIZ

Güneşin son ışıkları da Çin Seddi'nin ardında kaybolunca Sima Yi ve askerler beni bir servis aracıyla Li Shimin'in hücreğine götürüp sonra da tek başıma içeri taktılar.

"Yarın sabah aynı saatte hazır ol!" dedi Sima Yi kapıyı çarpmadan önce sabrı tükenmiş biçimde. Çarpma sesi duvarlarda yankılanarak üzerlerindeki döküntüleri silkeledi.

Sonunda yeni cübbesiyle kafeteryaya döndüğünde ona neredeyse inme indiğine yemin edebilirdim. "Gideli on dakikadan az oldu!" diye bağırıp çağırdıktan ve nasıl da "kâbus gibi bir çift!" olduğumuzdan yakındıktan sonra, "özel durumları" gerekçe göstererek Li Shimin'in cezasını üç günlük hücre hapsinden sadece bir güne indirtmeyi başarmıştı.

Derin bir iç geçirerek yatağa çöktüm. Ellerim soğuk, kaba çarşafı sıkıca kavrıdı. Dört bir yanımda betonla kaplıydı. Sessizlik uzadıkça etrafımı sarıyor, kalbimi korkuyla sıkıştırıyordu.

Hemen ayaklanıp yapacak bir şey aradım.

Bu çok saçmaydı. Tekrar Li Shimin'le birlikte hapsedilmediğim için rahatlamış olmalıydım, gözüm korkmamalıydı.

Tuvalette, lavabonun altındaki kız eşyaları, bir zamanlar bir partneri olduğunu öğrendiğim için artık gözüme farklı görünüyordu.

Öğleden sonraki teke tek derslerim sırasında, Sima Yi bana Hundunlar, Krizalitler ve çi'yle ilgili ayrıntıları açıklarken, ben de bu kız hakkında daha fazla bilgi koparmaya çalışmıştım. Sima Yi yalnızca, adının Wende olduğunu ve Li Shimin'le birlikte nadir bulunan Kral-sınıfı bir Hundun kabuğundan başlangıçta Vermilyon Kuşu'nu etkinleştirecek kadar güçlü olduğunu ancak ilk gerçek savaşlarından sağ çıkamadığını söylemişti.

Yüzümdeki makyaj katmanlarını temizledikten sonra, zamanında ona ait olan ağır kesici bitkilerin olduğu çantayı karıştırdım.

Tuvalet kapısı gıcırdadı.

Hızla dimdik doğruldum. Omzumun üstünden şöyle bir baktım. Tuvalet kapısının boşluğu eğilerek beni içine çekiyor gibiydi.

Ancak korkuyu hemen üzerimden attım. Bu kızın yaşayanlara musallat olma gibi bir yeteneği varsa, içtenlikle bu enerjiyi benim harcamamasını umuyordum.

"Hadi kızım, başka kapıya," dedim yüksek sesle, bitkin bir hâlde. "Git başkasını öldür."

Sessizlik.

"Yardım et," diye mırıldandım.

Hiçbir şey cevap vermedi.

Ya ne olacaktı? Ölü cariye-pilotların herhangi bir gücü olsaydı, ordu şimdiye yok edilmiş olurdu.

Belki de bu kızlar deniyordu. Belki de bir sonraki hayatlarında Hundunlara dönüşmüşlerdi. Bu rahatsız edici bir düşünceydi...

Deponun kapısından bir gümbürtü geldi.

Ruhum neredeyse bedenimi terk ediyordu. Ben lavaboya dayanmış biçimde kıpırdamadan dururken, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bir ses bir şeyler haykırdı ama ne dediğini anlayamadım.

Cevap vermediğimde, kapıya giderek artan bir ısrarla vur-

maya başladı. Ses de aynı şekilde ısrarcıydı fakat hâlâ anlayamıyordum.

“Ne?” diye seslendim.

Kapı daha fazla çalındı. Daha fazla anlaşılmaz bağırış duyuldu.

Harap olan sinirlerim öfkeyle gerildi. Bu kişi kapıyı içeriden açamayacağını bilmiyor muydu?

“Ne oldu?” Otları lavaboya bırakıp kapıya yöneldim. “Kapıyı...”

Kilidin gıcirtısı duyuldu. Kapı aniden açıldı.

Kukuletalı bir adam içeri daldı.

Ben şok içinde bağırırken, başıma bir çuval geçirdi.

Çığlıklar eşliğinde toplayabildiğim tüm gücümle karşı koydum fakat suratımı duvara çarptı. Yanağım şiddetli bir acıyla zonkladı. Kafamın içinde keskin bir çınlama duydum.

Yine de kapıya koştum. Dışarı çıkıp kapatmam gerekiyordu. İşte o zaman bana...

Bir botun ayağımı ezmesiyle, acı tüm bedenimi ele geçirerek gözlerimin kararmasına neden oldu.

Kollarına yığılıverdim. Beni yatağa fırlattı ve üzerime çıkarak ağırlığıyla kalçalarımı yatağa mıhladı. Elleriyle soluk boruma bastırmaya başladı.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu. Başıma doğru yükselen basınç, tüm kanın suratıma hücum etmesine neden oluyor gibiydi. Kollarını tırmalayıp pençelesem de nafileydi.

“Bu, Albay Yang için,” dedi boğuk, tıslayan bir sesle.

Sesin sahibi Başsız Savaşçı’nın pilotu Xing Tian’dı. Arkadaşının intikamını almaya gelmişti.

Beyhude bir çabayla altında debelendim. Bacaklarım yataktan sarkıyor, boşluğa tekmeler savuruyordu. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Bu şekilde ölmek istemiyordum. Bu olamazdı...

“Kızdan uzaklaş! Hemen!”

Bu sesi duymamla, damarlarımda dörtnala dolaşan tüm kan dondu.

Hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Boğazımın etrafındaki basınç gevşedi ve derin bir nefes aldım. Xing Tian'ın ağırlığı kalçalarımı terk ettiği anda, güçlükle tüm bedenimi yatağa çektim. Onunla yeni gelen arasında bir arbede çıktı. Bağrıışmaları küçük alanda yankılandı. Gerçekdışı bir düzeyde titreyen parmaklarla çuvalı başımdan çekip çıkardım.

Xing Tian kapıdan dışarı fırladı. Nefes nefese, eliyle bir gözünü tutmuş hâlde, öğrenci stratejistlerin giydiği mavi-gri cübbesi ve katlanmış siyah şapkasıyla depoda benimle birlikte kalan kişi Yizhi'ydi.

KUTUPYILDIZI'M

Gerçek olamazdı.
Burada olamazdı.

Bilincimi kaybedip onu rüyamda mı görmüştüm?

"Tanrım, Zetian..." Koşarak yatağa, yanıma geldi. Elleri yüzümle buluştu.

Kesik kesik aldığım nefesler deli gibi hızlandı. Halüsinasyon görüp görmediğimi anlayamıyordum. Yanağımın duvara çarptığı yerde gerçekmiş gibi görünen bir ağrı zonkluyordu ama acı *çekmediğim* zaman var mıydı ki? Elimi yüz hatlarının zarif açlarında gezdirdim, öyle şiddetli titriyordum ki zar zor dokunabiliyordum. Kapadığı gözünün etrafı kırmızıya dönmüştü ancak sevgi ve dehşetin eşit bir vahşilikle parıldadığı kalın kirpikli gözlerindeki cesaret yadsınamazdı.

Kendimi göğsüne attım ve tırnaklarımı cübbesine geçirerek hıçkırıklara boğuldum.

"Çok üzgünüm." Sanki tutunmazsa yok olacakmışım gibi sırtımı sıkıca kavradı. "Daha önce sıvışmalıyım. Li Shimin bu kadar ciddi bir şey yapmak için fırsat bulduğunda ve kimse onu durdurmadığında bunun şüpheli olduğunu biliyordum."

Hıçkıra hıçkıra ağlayıp öksürürken, ima ettiği şeyler başımı

döndürdü. Gerçekliğe tutunmak için Yizhi'nin ellerine yapıştım. Sima Yi'nin üzerine çorba dökülmesi... kavga... pilotların Li Shimin'i kışkırtması...

Bunların ne kadarı bağlantılıydı? *Ne kadarı kasıtlı yapılmıştı?*

"Herkes ölmemi istiyor," dedim mahvolmuş boğazımdan güçbela çıkan bir sesle. Midem ağzıma gelecek gibi oldu. San-ki ruhum yeterince acı çekmiş ve bu işe yaramaz fani bedenden sonsuza dek kurtulmaya çalışıyormuş gibi, omuzlarım titremeyi bırakmayı reddediyordu.

"Kapma asker göndermeleri için dilekçe vermeliydim." Yizhi paltosunu çıkarıp bedenime sardı. Bunun yarattığı esintiyle saçlarımız uçtu. Mürekkep, yaprak ve bahar kokusu loş deponun içinde dolaşüyor, sert havaya musallat olan likörün hayaletini kovalıyordu.

Paltosunu üzerime daha sıkı sardım ve kulak tırmalayıcı bir sesle sordum, "Nasıl oluyor da buradasın?"

"Bazı bağlantılarımı kullandım. Devam eden bir stratejist sınıfına sızdım."

"Neden?" Onu kendimden uzaklaştırdım fakat bunu yapmamla tekrar sıcaklığını ve katılığını aramam bir oldu. "Şu yaptığına bak..." Hafifçe gözünün etrafındaki sıcak, hızla şişen derinin kenarlarına dokundum.

"Gelmek zorundaydım." Başparmağıyla kirpiklerimdeki ıslaklığı sildi. Zorlukla yutkunurken boğazı düğümlendi. "Dokuz Kuyruklu Tilki'den canlı çıktığım gördüğüm an, gelip sana elimden gelen her şekilde yardım etmem gerektiğini biliyordum. Li Shimin'in yanına atandığını öğrendim ama imkânsızı başarabilecek biri varsa o kişinin sen olduğuna inanıyordum. Başardın da." Suratını geniş bir gülümseme kapladı. Gözlerinden süzülen yaşlar, kafesli tavan ampulünün kirli ışığında parlıyordu.

"Neden bana bir şekilde söylemedin?"

Gülümsemesi solar gibi olsa da zorla yeniden yeşertiyor. "Artık Li Shimin'in partnerisin. Etrafta olduğumu bilmen senin için adil olmazdı."

Haklıydı. Yizhi buradayken o canı ayyaşı bir daha nasıl düşünebilirdim ki?

“Gitmelisin,” demek istedim ikna edici bir şekilde ancak ona dokunmaktan kendimi alamayarak ellerimi gövdesinde gezdirdim. “Sana beni bırakmanı söylemiştim. Seni *topa tuttum*.”

“Hak ettiğim sürece bunda yanlış bir şey yok.” Elini benimkinin etrafına dolayıp kalbinin üzerine götürdü. Arsız bir hızla gümbürdüyordu. “Bazen insanlardan istediğimi almak için işlerine burnumu sokmaktan vazgeçmekte zorlanıyorum. Ama sen öyle değilsin. Beni her zaman frenliyorsun. Evine gelip seni öyle güç durumunda bırakarak korkunç bir şey yaptığımı fark etmemi sağladın. Tanrı aşkına, seni... seni satın almaya çalıştım. Hatta son dakika pişmanlığına denk getirmek için hava aracı gelmeden hemen önce kapınızı çalacak şekilde zamanı bile hesapladım. Üzgünüm.”

Planının bu kadar detaylı düşünülmesi karşısında biraz kaşlarımı çattım. Ama şimdi özür diliyordu, değil mi? “Neden yanlış olduğunu anladığına sevindim,” diye mırıldandım başımı eğerek. Saçlarımın ön tarafındaki halkaların iki yandan sarktığını göz ucuyla görebiliyordum.

“Evet.” Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. “Muhteşem olduğunu düşündüğün birine değer verdiğinde, ellerinde solup gitmesini izlemek için onu köklerinden koparmazsın. Onların gerçekten olmaları gereken o inanılmaz şeye dönüşmelerine yardımcı olursun. Ve hayır, senden bir karşılık beklemiyorum, bu yüzden kendini baskı altında hissetme. Bu yalnızca yapmak istediğim şey.”

Soğukkanlılığımı yitirecek gibi oldum. “Ama senin hayalin doktor olmaktı.”

Yizhi alaylı bir ifadeyle güldü. “Zetian, ben genç ve zengimim. O hayale istediğim zaman geri dönebilirim. Ama sen?” Bir parmağımın kenarıyla çenemi kaldırdı. İçime bir ateşin havayı dalgalandıran sıcaklığı gibi bir sıcaklık yayıldı. “Senin gibi biri bir daha karşıma çıkmaz.”

“Kahretsin.” Sesim tiz ve neşeli bir tona büründü. “Beni gerçekten seviyorsun.”

Yizhi bana bakakaldı. Sonra duyduklarına inanamıyormuşçasına bir kahkaha patlattı. “Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım: Wu Zetian, bana *ilham* veriyorsun. Ne zaman dünyanın değişebileceğine dair umudumu yitirsem, seni hatırlıyorum. Kim ne derse desin, önüne ne çıkarsa çıksın, istediğin şey için nasıl savaştığını hatırlıyorum.” Beni kollarına çekip saçlarıma doğru mı rıldandı. “Sen benim Kutupyıldızı’msın. Bana rehberlik ettiğin her yere giderim.”

Kalbim âdeta patladı. Son iki haftadır çeşitli hapisanelerde olduğu süreçte içinde tuttuğu her şeyi dışarı döktü. Ona yaslandım ve gözyaşlarım iç cübbesinin beyaz kumaşını lekelerken bir sefil hıçkırık krizine daha girdim.

Sonunda ağlamaktan bitap düştüm ve başımı Yizhi’nin boynuna yaslayarak sızdım. Saçımı nazikçe okşadı. Beni kurtarmak zorunda olmasından nefret ediyordum; bir Krizalit’in dışında bu kadar zayıf olmamdan nefret ediyordum, yine de uzun, çok uzun zamandır ilk kez içime bir nebze huzur doldu.

Karşımdaki kişi Yizhi’yse, bu şekilde teslim olmaktan çekinmiyordum. Burada sonsuza dek kalabilirdim.

“Stratejist Sima’yla ne zaman iletişime geçmeliyim?” Fısıltısı, sükûnette küçük fakat geri alınamaz bir hasara neden oldu.

Farkındalığım, içinde sürüklendiği pustan sıyrıldı. Her şey acı verici bir şekilde netleşti. Soğuk karıncalanmalar yüzümü uyuşturdu. Duvarlardaki kabarcıklar yüzlerce suçlayıcı göz gibi bana bakıyordu.

Ordunun Xing Tian’ın bana tam olarak ne zaman saldırdığını öğrenmesinin bir yolu varsa, bunu yakında birine söylememiz gerekirdi, yoksa tutarsızlık şüphe uyandırırdı.

Daha sonra, uyanık olduğum her ânı Li Shimin’le geçirmeye geri dönmek zorunda kalırdım. Ordu, Yizhi’yle birbirimizi tanı-

dığımızı öğrenmemeliydi. Kimbilir beni kontrol etmek için bunu nasıl çarpıttırlardı?

Kör talihim içimde bir cenaze davulu misali inlese de kendimi toparlayıp sinirlerimi yatıştırdım. Bu zamanı en iyi şekilde kullanmalıyım.

Yizhi'den kötü şöhretim hakkında bilmeme izin verilmeyen her şeyi bana anlatmasını istedim. Halkın bana gerçekte nasıl tepki verdiğini, tam olarak ne gördüklerini.

Bana mesaj panolarındaki bazı tepkileri gösterdi. Bilgeler'in benden bahsedilmesini sansürleme çabalarına rağmen, son iki haftadır sürekli olarak en çok konuşulan konular arasındaydım. Çoğunlukla *ne* olduğuma dair spekülasyonlar vardı; insanlar benim ya ele geçirilmiş olduğuma ya da insan olmadığımı inanmaya kararlı görünüyordu. Yang Guang, Li Shimin ve Qin Zheng *de* askere alınmadan önce "sıradan oğlanlar" olmalarına rağmen, "sıradan bir kızın" bu kadar güçlü olabileceği fikrini kavrayamıyorlardı. Gerçi bugün servis edilen fotoğraflar konuyu Li Shimin'in ve benim görünüşümüze çeviriyordu. Merakım beni o fotoğraflara bakmaya itti ancak kolunu bana sardığı kareyi gördüğüm an bir rahatsızlık dalgası kapladı içimi.

Yizhi buradayken bunlara bakamazdım.

Bunun sahte olduğunu biliyorsun, değil mi? demek istedim ama bu kulağa çok savunmacı gelecek, bu da her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Bunun yerine konuyu değiştirip başka Demir Dullar olup olmadığını araştırıp araştıramayacağını sordum. Deneyebileceğini ama ordunun önceki pilotların kayıtlarını sıkı bir şekilde kilit altında tuttuğunu söyledi.

Ne olursa olsun, ordunun yapısının normal bir yanı olduğuna inanmayı reddediyordum.

"Kızların kendi Krizalitlerinin olmasına nasıl izin vermezler?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Savaşa inanılmaz yardımı dokunurdu!"

Yizhi'nin gözlerindeki ifade kasvetli bir hâl aldı. "Bir kız ta-

rafından öldürölme ihtimali varsa, hangi aile oğullarının askere alınmasına izin verirdi? Eminim Xing Tian seni sırf Yang Guang yüzünden öldürmeye çalışmamıştır. O ve diğer pilotlar da senden korkmuş olmalı. Herhangi birini, şimdiye kadar onlara güçten başka bir şey bahşetmemiş bir Krizalit'e sürükleyerek öldürebilirsin. Bununla nasıl başa çıkacakları hakkında hiçbir fikirleri yok."

Binlerce yıl sürecekmış gibi gelen derin bir nefes verdim. "Kız olmaktan çok yoruludum."

"Evet. Eğer bir oğlan olsaydın, şimdiye dünyayı yönetiyor olurdun."

"Ah, o iş o kadar basit mi bilmiyorum. Yine de doğru türde bir oğlan olmam gerekirdi. Bir ruh tarafından dileği yerine getiriliyorsa, bu muhtemelen insanın dikkat etmesi gereken bir şey. 'Beni bir oğlana çevir!' Pat. Bir bakmışsın kocaman, kaslı bir Rongdi'ye dönüşmüşüm. Herkes benden o kadar korkuyor ki beni vahşi bölgeye kadar kovalamayı tercih ediyorlar. O durumda hiçbir şey yaptıramam."

"Haksızsın diyemiyorum." Yizhi düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Gözleri yana kaydıktan sonra yavaşça geri çevrildi. "Bunu Li Shimin yüzünden söylüyorsun, değil mi?"

Bedenim kasıldı. "Ben..."

"Nasıl biri?" Yizhi, kendisini zorlayarak ifadesindeki uysallığı korumayı başardı. "Sana iyi davranıyor mu?"

"B-bilmiyorum. Sadece bir gün oldu."

"Çok mu içiyor?" Yizhi havayı kokladı. "Burası bir içki fabrikası gibi kokuyor."

Yatağın altındaki çekmeceyi açtığımda, bir yığın matara parıldayarak gözler önüne serildi.

Yizhi'nin gözleri kocaman açıldı, ardından gergin bir şekilde kısıldı. "Bu hiç iyi değil. Ayılması lazım. Ayık olmadığı sürece asla tam kontrolle pilotluk yapamaz."

"Peki, git de bunu ona söyle." Çekmeceyi kapadım. "İki zırhlı pilotu çıplak elleriyle öldüresiye dövdüğü için hücre hapsinden çıktıktan hemen sonra."

“İyi plan.” Yizhi başıyla onayladı. “Artık burada olduğumu bildiğine göre, sana doğrudan yardım edebilirim.”

“Bekle, hayır, dalga geçiyordum.”

“Biliyorum. Ama sorun değil. Seni kurtaran kişinin neden ben olduğumu açıklamam *gerekecek*. Ve dürüst olmak gerekirse, onunla tanışmak istiyorum.”

Dudaklarım aralansa da bir şey demeden geri kapandı. “*Neden?*”

Yizhi derin bir nefes aldı. “Tamam, bu kulağa çok garip gelecek ama geçen haftayı onun hakkında bilgi toplayarak geçirdim ve o hiç de medyanın lanse ettiği gibi biri değil. Sana Longxi Phoenix Lisesi’ne kayıtlı olduğunu söylemiş miydi? Bu, Tang eyaletinin en iyi okullarından biri!”

“*Lise mi?*” En iyi ihtimalle ortaokula gittiğini varsaymıştım. Bilgeler’in emrinde bir bilgin-bürokrat olmayı hedeflemeyen herkes için daha fazlası aşırıya kaçmaktı ve bürokrat smavları o kadar hileliydi ki aileniz soylu veya zengin değilse geçmeniz neredeyse imkânsızdı.

“Evet ve sınıfının en iyisiymiş!” Yizhi, coşkulu hareketlerle bana Li Shimin’in hayatındaki insanların izini sürerek yaptığı araştırma yolculuğunu anlattı. Eski bir öğretmen olan Wei Zheng, Li Shimin’in sınıfa her zaman ellerinde ve yüzünde taze morluklarla geldiğini, en arkada oturduğunu ve kimseyle konuşmadığını ancak her sınavda ve ödevde başarılı olduğunu söylemiş. Notları o kadar iyiymiş ki onu okuldan atmaya vicdanları el vermemiş. Tüm sınıfın not ortalamasını yükseltiyormuş.

İnşaat işçisi bir ailenin çocuğu olarak liseye nasıl gidebildiği sorusunun cevabı Yuchi Jingde adında bir kulüp fedaisindeymiş. Görünüşe göre Li Shimin, zenginlerin, Rongdilerin birbirlerini dövmesini izlemek için gittikleri özel bir dövüş ringinde dövüşüyormuş. Söylentilere göre, ışık ne kadar loş olursa olsun, **maçlar** arasında her zaman ders çalışmış. Gözleri gerçekten çok **kötüleşmesine** rağmen yine de mekânın en iyi dövüşçülerinden biriymiş. Herkes bunu olağandışı bulmuş.

“Çünkü gerçekten olağandışı!” dedim birden. “Akıl sır erdiremediğim bir tip!”

“Ah, sanatını gör bir de. Özellikle de kaligrafisini. Sanat öğrencileriyle çok dalga geçtiğimi biliyorum ama şuna bir bak.” Yizhi cübbesinden tabletini çıkardı ve Huaxia topraklarındaki ormanları koruma ihtiyacı nedeniyle günümüzde pek kullanılmayan, kâğıt üzerine yazılmış bir şiirin fotoğrafını açtı.

Ona kaligrafi hakkında hiçbir şey bilmeyen, sınırda yaşayan bir köylü kızı olduğumu hatırlatmak üzereydim ki –karakterlerin yazı biçiminden şiiri bile okuyamıyordum– Li Shimin’in yazısıyla ilgili bir şey beni afallattı. Vuruşlar ve çizgiler, görselleştirilmiş bir atmosfer misali soyut bir anlam katmanı yayıyordu. Zarafet ve güç dolu bir atmosfer.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

“Her neyse, biraz üzücü.” Yizhi yarı kapalı gözlerle şiiri inceledi. “Bence gerçekten kendisi için bir hayat kurmaya çalışıyordu... bilirsin, o olaydan önce. Ve nedense onu bir yetişkin olarak yargıladılar. Hem de daha on altı yaşında olmasına rağmen.”

Kalbim sıkıştı. Bunu duymama gerek yoktu. “Güzel yazıları yüzünden katilleri temize mi çıkarır olduk?”

Yizhi telaşla başını kaldırdı. “Ne zamandan beri masum olmayanların öldürülmesinden rahatsız oluyorsun?”

“Ailesiyle ilgili olaylar – bahsettiğim cinayetler onlar değil.”

“Ah. Şey...”

“Sadece bence... pekâlâ, ona bu büyük tavizleri vermenin tek nedeni, onun hakkında en ince ayrıntısına kadar bilgi edinmen diye düşünüyorum. Beklediğin gibi bir canavar olmadığını öğrendiğin anda, onun hakkında daha iyi düşünmekten başka seçeneğin olmadı. Hem de hak ettiğinden çok daha iyi.” Yang Guang’ın beni gafil avladığını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. “Ama onun sınıf arkadaşlarından ya da komşularından biri olduğunu, okuldaki başarılarım bildiğini ve sonra ailesini öldürüp Demir İblis olduğunu öğrendiğini bir düşün. Tam tersi bir tepki vermez miydin? Ondan sonsuza dek uzak durmaz mıy-

dın? Ne var ki bilgi aynı bilgi, sadece farklı bir sırayla öğrenmiş oluyorsun.”

“Yani...” Yizhi yüzünü buruşturdu, sonra da iç geçirdi. “En azından onunla konuşmaya çalışmalıyım. Düşünsene: Onunla arkadaş olmak için bir fırsat bulabilirsem, ikinizin yanında kalmak için mükemmel bir bahane olurdu. O zaman herhangi bir zamanda şüpheli görünmeden devreye girip yardım edebilirdim.”

Ağzım bir karış açıldı. Yizhi, *benim yanımda kalmak için Li Shimin’le arkadaşmış gibi mi davranacaktı?*

Bu fikri ânında reddetmek istedim –reddetmem *gerekirdi* çünkü âdeta her şeyin ters gitmesi için davetiye çıkarıyordu– ancak bu gece olanlardan sonra onu bir kez daha uzaklaştıracak gücü kendimde bulamadım.

“Tamam. Öyle olsun.” Bu birlikteliğin bir felaketle sonuçlanmaması için dua ederek paltosuna sıkı sıkı sarındım.

ON BİN NEDEN

Li Shimin tecrit hücrelerinden çıkarken, kavga sonrası hâlerinden daha kötü görünüyordu. Gözlüklerini almamışlardı ama kalın camların ardındaki mahmur gözleri kan çanağma dönmüştü. Gözlerinin hemen altı, yanağımnda, boynumda ve Yizhi'nin gözünün etrafında oluşan morluklar kadar koyu bir renge bürünmüştü.

Sanırım hepimiz kötü bir gece geçirmiştik.

Askerler ağızlığının kilidini açtıktan sonra Li Shimin'in çatalaşmış sesiyle söylediği ilk şey "Bir içkiye ihtiyacım var," oldu. Çenesinde yine hemencecik kirli sakal boy vermişti. Elleri hâlâ yumruk yapılmış, titremeleri bastırmak için kenetlenmişti. Zinciri dikkat çekici biçimde daha kısaydı.

Uzun bir süre sonra tereddüt etmesinin ardından hırpalanmış yüzüme ve boynuma baktı.

"Onu öldüreceğim!" Sima Yi ona neler olduğunu anlattıktan sonra bağırışı beton koridoru inletti.

"Hayır." Sima Yi onu zaptetmek zorunda kalırken, askerlere yatıştırıcı bir hareketle el salladı. "Soruşturma işini disiplin kurulumna bırak. Daha fazla belaya girmeyi göze alamazsın. Zaten Bilgeler'in sabrının sınırlarını zorluyorsun. Bu, Öğrenci Strate-

jist Gao.” Başparmağını Yizhi’ye doğrulttu. “Olay sırasında deponun yakınlarındaymış ve senin kızı kurtarmak için gözünü morarttı. Ardından ben kapına asker diktikten sonra bile onun güvende olduğundan emin olmak için bütün gece dışarıda kaldı. İyi bir çocuk. Ona teşekkür et. Diğer gözünü yumruklamayı düşünme.”

“Ya.” Li Shimin damarlı gözlerini Yizhi’nin üzerinde gezdirdi. “Şey... teşekkür ederim.”

Yizhi başını kaldırıp ona bakarken, göğsü inip kalkıyordu. Sanırım Li Shimin’in yüz yüze ne kadar heybetli olduğuna zihinsel anlamda hazır değildi. Tepkisi birkaç saniye geç geldi. “Lafı... lafı bile olmaz! Hayranım. Hakkında çok şey okudum.”

“Şey...” diye başladı Li Shimin ama nasıl devam edeceğini bilemiyor gibiydi.

Yizhi yutkundu. Kulakları kızardığında, içimde tuhaf bir his uyandı.

Bazen Yizhi’nin ilgi alanının kızların ötesine uzanıp uzanmadığını merak ediyordum. Aramızdaki gerilimi itiraf etmekten korktuğumuz için ormandaki buluşmalarımız sırasında bu tür konulara girmeye asla cesaret edememiştik ama bazı erkek ünlüler hakkında konuşma şekli nedeniyle bunu merak etmiştim. Bu tür şeyler köyümde sıkça dedikodu konusu olurdu ama açıkçası benim de kadınların fotoğraflarına hayran kalmışlığım vardı. Erkeklerin ve kadınların sadece birbirleriyle birlikte olmaları gerektiği düşüncesi beni en az pilot sistemi kadar yoruyordu.

Fakat Yizhi daha sert bir tavra bürünüp ağzını açmadan önce bir süre daha Li Shimin’in karşısında nefesi kesilmiş gibi kaldı. Li Shimin’i, Zhou eyaletini geri alma gücüne sahip olduğumuza dair söylentiler nedeniyle araştırdığını iddia ederek, paranın satın alabileceği en iyi kaynaklarla alkolden arınmasına yardımcı olmayı teklif etti. Yizhi buraya gelirken Sima Yi’yle bu konuyu görüşmüş ve Sima Yi, Li Shimin ayık hâlde pilotluk yaparsa savaşma şansımızın çok daha fazla olacağı konusunda istemeye istemeye hemfikir olmuştu.

Fakat Li Shimin bu fikre pek sıcak bakmadı. Suratı birden dümdüz, duygusuz bir ifadeye büründü ve uzaklaşmaya başladı.

“Hayır, dinle.” Yizhi yolunu kesti. Dikkatli olmasını haykırmamak için kendimi zor tuttum. “İşler nasıl bu hâle geldi bilmiyorum ama sana güveniyorum. Ruh basıncının esasen bir irade ölçüsü olduğunu söylüyorlar. Bu da bunu yenmeyi en azından denemek için *on bin nedenin* olduğu anlamına gelir.”

Li Shimin’in gözleri hassas, çelişkili bir acıyla kısıldı. Bir an evet diyecek gibi olsa da sonra tekrar kaçmaya çalıştı. “Beni rahat bırak.”

“Hayır.” Yizhi, Li Shimin’in zincirini yakalayıp onu kendi göz hizasına çekti. Zincir şingirdadı. Hem Sima Yi hem de ben yüksek sesli, derin bir nefes aldık.

“Bırak şunu. Hemen.” Sanki biri ruhunu tekrar devreye sokmuş gibi, Li Shimin’in gözlerini öfke bürüdü. Askerler silahlarına sarıldı. Li Shimin’in elleri yumruk olup ardından gevşese de bacaklarının yanından ayrılmadı.

Yizhi tutundu, tutuşu titriyordu fakat gözlerinde ürpertici bir şekilde onu her ele geçirdiğinde beni şaşırtan o buz gibi soğuk, kararlı sertlik belirdi. Onunla Li Shimin’in arasında âdeta şimşekler çakıyordu. Bir an nefes almayı unuttum.

“Eğer ayılmazsan hem senin hem de Pilot Wu’nun gücünü boşa harcayacaksın,” dedi Yizhi, sesi tamamen farklı bir insan gibi çıkarken. Artık kızarmıyordu. “Bu onun için adil değil.”

Li Shimin’in çatılan kaşları seğirdi. “Bunun senin için ne önemi var?”

Yizhi’nin soğukkanlılığında küçük bir çatlak oluştu. Gerilirken, bunu fark edecek kadar onu yeterince iyi tanıyan kişinin yalnızca ben olduğumu umuyordum.

Li Shimin’in zincirini her seferinde bir parmak olmak üzere yavaşça bıraktı. “Bunun *senin* için ne önemi var? Pilot Wu gibi bir kızı uzun zamandır bekliyor olmalısın, değil mi? Gizliden gizliye Tek Gerçek Eş’ini arzulamayan tek bir pilot bile yoktur.

Kendininkini asla bulamayacağını düşünmüş olmalısın. Ama işte karşında.” Yizhi’nin gözleri ıslak bir parlaklıkla dolarak bana doğru kaydı. “Tüm olanaksızlıklara rağmen sana varmayı başaran kız.”

Bedenim taş kesildi.

Başka tarafa bak, diye yalvardım sessizce. Kendini çok belli ediyorsun.

Yine de bunu yaptığında kalbimden bir parça koptu.

“Bu artık sadece seninle ilgili değil,” dedi Yizhi, Li Shimin’e. “Ona bir bak. Şu kıza bak. Daha iyi olmaya çalışmak için on binlerce nedenin olmasına rağmen onu da kendinle birlikte dibe mi çekeceksin?”

Li Shimin uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini kapadı ve burnundan bir nefes aldı. “Aslında artık on sekiz bin neden var.”

“Güzel.” Yizhi’nin sesi, yatışan gerginlikle titredi. “Kötü alışkanlıklarını bırakacak ve bir kızın sahip olabileceği en iyi eş olacaksın. Ben de elimden geldiğince sana yardım etmek için yanında olacağım.”

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Ah, bu hiç de garip olmayacaktı.

HİÇ DE GARİP DEĞİL

“**B**aşıma gelen hiçbir şeyden ordu sorumlu değil, anlaşıldı mı Zengin Çocuk?” Sima Yi, Yizhi’nin –*bizim*– kalacağımız yeni dairenin kapısını açtı.

Yizhi hiç zaman kaybetmemişti. Li Shimin ve ben öğleden sonramızı yine buz dansı yapamayarak geçirirken –ki bu durum, kötüleşen alkol yoksunluğuyla daha da zorlaşmıştı– Yizhi, Kai-huang gözetleme kulesinde çok odalı bir süit satın almıştı.

Tamam, tam olarak *satın almak* denemezdi. Çin Seddi’nden mülk satın alamazdık. Ancak orduya “cömert bir bağışta” bulunmuştu ve onlar da üst düzey bir stratejist ve ailesi kendi şehirlerinden ziyarete geldiklerinde onlara ayrılan boş bir süiti “ödünç almasına” izin vermişti.

Yani üçümüz birlikte yaşayacaktık.

Bu çılgınlık sayesinde öğrendiğim bir şey varsa, o da sorunlarınızı kesinlikle parayla çözebileceğinizdi. Eğer çözemiyorsanız, muhtemelen o sorun için yeterli paranız yok demekti.

Li Shimin’in her zaman kapalı kalması gerektiğinden, ön kapının kilidi bir hapishane hüccresinin kilidiyle değiştirilmişti. Odadan çıkmak istiyorsak Sima Yi’yi aramamız gerekiyordu. Bu da bir sorun sayılmazdı çünkü kendi süiti sadece üç kat yukarı-

daydı. Kapı açma talepleriyle onu çok fazla rahatsız etmememiz konusunda bizi uyardı ve sonra kapıyı arkasından kapatarak bizi gece için odaya hapsetti.

Kapının çarpma sesinin yankıları kaybolurken, içime donuk bir rahatlama çöktü. Derin bir nefes alıp verirken süiti inceledim. Derli toplu ve kullanışlıydı. Bir pilotun çatı katı gibi büyük ya da gösterişli değildi ama Li Shimin'in deposunun yanında cennet kalıyordu.

Yizhi'ye teşekkür etmek için bir neden daha. Orada bir daha asla rahat uyuyamazdım.

Günbatımının turuncu-kırmızı pususu, dar bir mutfaktan süzülerek ahşap bir yemek masasının üzerine vuruyordu. Beni mutfığa götüren cam kapıları kaydırarak açtım ve açık bir pencereden dışarı eğildim. Çorak ovalar batan güneşin altında sonsuzluğa uzanıyor, toprak ve yabani şeylerin kokusunu taşıyordu. Burada, Huaxia'nın kuzeybatısındaki toprak, Metal-beyazı ve Su-siyahı ruh metallerinin birikintileriyle gri renkteydi. Bu kristalleşmiş çi granülleri, Hundunların gezegenimize hasat etmek için geldikleri şeydi. İyileşmek ve çoğalmak için buna ihtiyaçları vardı. Ama *aradığım* şey o değildi...

Uyku Formu'nda, pencerenin yanma çömelmiş olan Beyaz Kaplan, akıllara durgunluk verecek kadar büyük ve saldırmaya hazır görünüyordu. Gözetleme kulesinin on üçüncü katındaki süitimiz, onun sabun gibi pürüzsüz fakat güçlü boynuyla aynı hızadaydı. Efsanevi pilot çiftinin bahsettiği yeşil ve siyah çizgilerden yoksun olduğu için çıplak görünüyordu ama yine de içimi yoğun bir heyecan dalgası sardı. Sanki yeniden çocuk olmuş, Krizalitlerin ve pilotların hikâyelerini, sonuçlarını düşünmeden keyifle dinleyebildiğim zamanlara geri dönmüştüm.

"Yizhi!" diye ciyakladım ve yanıma gelirken kolunu kavradım. "Bu Beyaz Kaplan! Beyaz Kaplan! İşte orada!"

"Ne var bunda?" Güldü. Alev almışa benzeyen göğün yansıması yüzünü kızartıyor, gözlerinde bir kıvılcım gibi parlıyordu.

Sert bir rüzgâr yanağındaki bir tutam saçı sıyırıp geçti. "Sen Vermilyon Kuşu'nun pilotusun!"

Suçluluk duygusu ve acı gerçek heyecanımın sönmesine neden olurken bir iç geçirdim. Dengeli Eşleşme tarafından kullanılan Beyaz Kaplan, gönül rahatlığıyla desteklenebilecek bir Krizalit olsa da yine de bu korkunç pilotluk sisteminin bir parçasıydı. Gerçek dehşeti gizleyen güç ve kahramanlık hayalini benimseyemezdim. "Doğru." Yüzüne düşen bir tutam saçı Yizhi'nin kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra dikkatle tavana baktım. "Dugu Qieluo ve Yang Jian çatı katında yaşıyor, değil mi? Acaba onlarla karşılaşır mıyız?"

Yizhi dokunuşumdan ürkse de alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dugu Qieluo'yla yolunun asla kesişmemesinin en iyisi olduğunu duymuştum."

"Ah, lütfen. Tavırlı kızlar hakkındaki hikâyeleri abarttıklarını biliyorsun. Ayrıca endişelenmem gereken kişi Yang Jian değil mi?" Sesimi alçalttım. "Yang Guang'la uzaktan akraba olan o, değil mi?"

"Anlaşamadıklarını duymuştum." Yizhi omuz silkti. "Üstelik, o lanet olası bir Prens-General. Xing Tian kadar fevri bir şey yapmaz."

"Umarım haklısındır. Endişelerime bir yenisini..."

Li Shimin'in iri cüssesi gözüme ilişti. Mutfağın dışında dikiirken, kızıl günbatımı gözlüklerine yansıyordu.

Elim, sanki haşlanmış gibi Yizhi'nin kolundan çekiliverdi.

"Şey, ilacı hazırlamaya başlayacağım." Yizhi yüzüne zorla bir gülümseme kondurarak, ordu doktorlarının Li Shimin için tavsiye ettiği, kâğıda sarılı şifalı bitki paketini kaldırdı. Bazı pahalı laboratuvar ilaçları da yazmışlardı ama geleneksel bitkisel ilaçlar uzun vadede çi akışı için daha iyiydi.

Yizhi toprak demliği ocağa koyarken, ben de mutfaktan çıktım. Li Shimin, yüzüm neredeyse göğsünü sıyırıp geçecekken bile yolumdan çekilmedi. Kaburgalarımın ciğerlerimi sıkıştırdığını hissetsem de cam kapıları bir tık sesiyle arkamdan kapattım,

omuz atarak yanından geçtim ve umursamaz bir tavırla masaya oturdum. Bakışlarının ağırlığı beni takip ediyor, üstüme yapışıyor, beni boğuyordu.

Ayak sesleri. O da bir sandalye çekip otururken, fayansların üzerinde gıcırdayan ahşabın sesi duyuldu.

Bir karıncalanma hissi omurgamdan yukarı çıkarak kafa derime doğru ilerledi. Boğazım kurudu. Kaçmamı engelleyen büyük, metal ön kapiya baktım. Ateş pilotunun yüzünü kafeteryamızdaki masaya çarptığı anlar sarsıcı bir şekilde zihnimde canlandı. Gözlerimi masanın yapışkan vinil yüzeyinden ayırmadan, Yizhi ve benim hakkımda soru sormaması için tüm kalbimle dua ediyordum.

Sonra bir anda bu ruh hâlimden sıyrılıverdim.

Sayılsız kez, babamın atmosfere kara bir bulut gibi çökerek annemin sinirlerini harap ettiğine şahit olmuştum. Küfretmez ya da bağırılmazdı ama kâsesini biraz fazla yüksek sesle masaya koyar ya da kapıları biraz fazla sert çarpardı. Annem de sanki bir bombaymış gibi onun etrafında temkinli adımlar atar, onu patlatmaktan korktuğu için her hareketine dikkat ederdi. Tek bir kelime bile etmeden, anneme evdeki gerginliği azaltmak ve her şeyi normale döndürmek adına boğucu bir umutla onun ihtiyaçlarına ve isteklerine öncelik vermesi için eğilip bükülmeyi öğretirdi.

Babamın derslerini öğrenmeye hiç istekli olmamıştım. Benim varsayılan çözümüm her zaman onu patlayana kadar zorlamak olmuştu. Birkaç dakikalık acı, korku içinde geçen günler ve gecelerden daha iyiydi.

“Bir derdin mi var?” diye tısladım başımı kaldırırken kısık bir sesle.

Li Shimin’in bakışları benimkilerden uzaklaşsa da omuzları gerginlikle titremeye devam etti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kemiklerinin içine göçmüş gibi görünüyordu. Dudakları, sanki bir haykırışı –ya da acı dolu bir çığlığı– bastırıyormuş gibi gergin, düz bir çizgi hâlini aldı. Bedeni âdeta çelişkilerle dolu bir savaş alanıydı. Neyin semptom, neyin duygu olduğunu anlayamıyordum.

Su kaynayıp toprak demlikten bir uğultu yükseldiğinde, mutfak kapılarının arasından boğuk bir ses duyuldu. Buhar, batmakta olan güneşin volkanik bir turuncuyla aydınlattığı camı buğulandırdı.

“*Somurtma.*” Parmaklarım masanın üzerinde pençe gibi kıvrıldı. “Somurtan adamlardan *nefret* ederim.”

Li Shimin’in yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Ardından, kesik kesik nefesler alıp verirken konuşmaya başladı. “Sadece... sadece o kadar mutlu görünebileceğini bilmiyordum.”

“Ve bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Bir şey saklıyorsun.”

“Neye istersen ona inan. Biz gerçek bir çift değiliz. Sana *hiçbir şey* borçlu değilim.”

Çenesi kasıldı. Yizhi’nin biyo-istatistiklerini takip etmek için ona verdiği bileklikle oynadı. “Mesele o değil. Bu, birbirimize karşı dürüst olmamızla ilgili. Sakladığın her ne ise, savaş bağlantımızdan öğrenebilirim ve yeterince şok ediciyse senkronizasyonumuzu bozabilir. Peki... dün gece gerçekte ne oldu?”

Homurdandım. Pekâlâ. Şüphelerinin artmasına izin vermemekense erkenden itiraf etmek daha iyiydi. Önemli olan ordunun hiçbir şeyden haberi olmamasıydı ve Yizhi bize yardım etmek için bu kadar çok şey yaparken söyleyeceklerimi gidip onlara yetiştireceğinden şüpheliydim.

Masanın üstüne eğilirken Li Shimin’e yaklaşması için işaret ettim. O da yaklaştı. Yüzlerimiz yan yana geldi. Kirli sakalı neredeyse yanağıma değiyordu.

“Sana bahsettiğim şu şehirli çocuğu hatırlıyor musun? Bana okumayı öğreten hani?” diye fısıldadım kulağına doğru, gözlerim turuncu buğulu mutfak kapılarına doğru kaydı. Yizhi’nin dalgalanan cübbeli sureti hemen arkalarında duman gibi süzülüyordu. “Bu o. İşte orada.”

Li Shimin’in göğsü gerildi. Hafifçe geri çekildi. “Buraya senin için geldi.”

“Evet. Öyle.”

Dudaklarından kesik kesik dökülen yumuşak nefesin sıcaklığı yanağımı sıyırıp geçti. Şaşırtıcı bir şekilde gözleri sulandı. Ya da belki de sadece gözlükleri turuncu ışığı yansıtıyordu.

“Peki, onu seviyor musun?” diye fısıldadı kötü niyetten ve suçlamadan yoksun bir şekilde.

Her bir hücrem donakaldı.

Bunu hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmemiştim ama kendimi sorguladığımda cevap aşikârdı. İnkâr edilemezdi.

“Seviyorum.” Sesim, Li Shimin’in elleri kadar titriyordu. “O, bu gezegendeki en muhteşem çocuk.”

Li Shimin’in kaşları yukarı fırladı. “Ve yine de savaşa katılmayı ona tercih mi ettin?”

Sandalyeme geri yaslandım. Nasıl oluyordu da Li Shimin saf bir romantik gibi konuşuyordu?

“Evet, çünkü aşk sorunları çözmez,” dedim. “Sorunları çözmek sorunları çözer.”

“Zavallı çocuk.” Li Shimin önce mutfak kapısına, sonra başını hafifçe iki yana sallayarak bana baktı. “O çocuğu bir daha sakın bırakma.”

“Ne yazık.” Masanın kenarıyla oynadım. “Başıma kalan sen oldun.”

Yine de gece çöktükten sonra, zihnimdeki düşünce kasırgasını kontrol edemedikten sonra çaldığım kapı Yizhi’ninkiydi.

“Zetian.” Kapıyı açarken uyuklu bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Sen ne—”

Yüzünü tutup onu kendime çekerek dudaklarına yapıştım.

Kelimeleri dudaklarımda boğuklaştı ve içimde dalgalanan sıcak, enfes karıncalanmalara dönüştü. Sinirlerim boyunca ilerleyerek aşağıya, daha aşağıya doğru titreşirken, bana ait olmalarına rağmen asla özgürce kullanma iznim olmadığı için hayatım boyunca saklamayı ve görmezden gelmeyi öğrendiğim parçalarımı uyandırdılar. O parçalar ailemin onurunu taşıyorlardı, tes-

limattan önce zarar görmemesi gereken mallardı, muhtemel kocam için saklanmaları gerekiyordu. Yang Guang için. Li Shimin için. Onu memnun etmek, soyunu sürdürmek için.

Sikerler böyle işi.

Yizhi'yi odanın içine doğru ittim. Elimle iterek kapıyı arkamızdan kapattım. Çılgınca nefes alışverişlerimiz ve birbirine karışan dudaklarımızdan çıkan yumuşak sesler zihnime doluyor, dünya yalnızca ikimizden ibaretmiş gibi hissettiriyordu. Bu seferki, buraya gelmek için onu terk etmeden hemen önceki ilk öpüşmemizden farklı bir çaresizlik taşıyordu. Tüy kadar yumuşak bir sıcaklık tüm vücudumu sararak içimdeki hassas, sızlayan gerilimi kopma noktasına getirdi. Bu isteğe, bu *ihtiyaca* karşı bağışıklığım olmamasından nefret ediyordum.

Ama söz konusu Yizhi'yse, sorun olmayabilirdi.

Benim hızıma kapılarak geri geri gitti fakat sonra tökezledi. Kendini geri çekerek dudaklarımızı ayırdı.

“Zetian... yapmamalıyız...” dedi yumuşak ve hafif bir sesle. Saçları tamamen açtı, onu ilk kez böyle görüyordum. Zarif yüzünü çerçeveyeyleyerek onu çok savunmasız, çok güzel gösteriyordu. Ayışığı ince bir perdenin ardından süzülüyor, sanki o da ona hayranmış gibi yüz hatlarını okşuyordu.

“Yizhi, sonunda yalnız kaldık,” diye fısıldadım kirpiklerimin arasından ona bakarak. “Gerçek anlamda yalnızız. Ve beni istediğini biliyorum.” Her an daha da korkunç bir şey olabileceği ve bunu yapma şansımızı kaybedebileceğimiz endişesinden cesaret alarak ellerini tuttum ve vücudumun kıvrımlarında gezdirdim. “Tanıştığımız günden beri beni istiyorsun. Öyle değil mi?”

Üç yıl önce, ikimiz de on beş yaşındayken, onu en sevdiğim bitki çalılarından birinin yanında meditasyon yaparken bulmuştum. Cildi bu kadar berrak, saçları bu kadar parlak ya da giysileri bu kadar temiz ve beyaz olan birini daha önce hiç görmemiştim. Son derece anormaldi.

Ben de en yakın ağaçtan bir dal koparıp ona saldırmıştım.

Neden ayrılırken geri döneceğine söz verdiğine dair hiçbir

fikrim yoktu. Ama bende bulduğu şey her ne ise, her ayın sonunda tekrar tekrar o sözü tutmasını sağlamıştı.

Onu hâlâ büyülüyor, sarhoş ediyor, gözlerine bir perde indiriyordu. Dudağını ısırdı.

“O kişinin sen olmasını istiyorum.” Parmağımı hafifçe gözünün etrafındaki morluğun üzerinde gezdirdim. Hayatımı kurtarmak için aldığı yara, bugüne dek yüzünde gördüğüm tek kusurdu. “Sen olursan pişman olmayacağım.”

Bedeni iki kez kasıldı. Önce sözlerim karşısında, ardından daha şiddetli bir şekilde dudaklarımı boynunda atan nabızdan aşağı doğru kaydırduğımda. Göğsü titrek, neredeyse duyulmayan bir solukla kalktı. Damarlarma pompalanan kanı, dilimin ucuna yakın bir yerde gitgide daha hızlı zonkluyordu. Parmakları benim için aldığı münasip geceliğin kenarlarını buruşturdu. Sonunda saçlarıma hafifçe asılarak başımı geri çekti ve zincirlerinden kurtulmuş bir açlıkla dudaklarını benimkiyle birleştirdi.

İçimde, ilkbaharda her şeyin hızla büyümesini sağlayan türden vahşi ve canlı bir güç olan Ağaç-tipi çi gibi bir elektrik fırtınası koptu. Dudaklarım onunkilerin saldırısı altında bir tebesümle kıvrıldı. Boğazından rahatlamış bir hırıltı yükseldi.

Demek bana masumca gülümserken ve bilmemem gereken bir dünya bilgiyi öğretirken sakladığı şey buydu.

Güzel. Çünkü soğukkanlı ve sakin davranıp ders notları hakkında alaycı yorumlar yaparken benim de hayalini kurduğum şey buydu.

Çılgınlığın içinde, fırtına öncesi sessizlik gibi ani, durgun bir an için gözlerimiz buluştu. Onun bakışları muzipken, benimkiler meydan okuyordu. Aramızda aynı türden karanlık bir enerji dolaştı. Birbirimizi ilk kez maskesiz görmek gibiydi.

Ardından tekrar hararetle, özlemle öpüşmeye başladık. Ellerimiz birbirimizin bedenlerini tırmalıyor, yoğuruyor ve üzerlerinde geziniyor, ormanda yapamadığımız her biçimde birbirimize dokunuyordu. Hâlâ yapmamamız gereken her biçimde.

Onu tekrar belli bir açıyla ileri ittim, ta ki yatak dizlerinin ar-

kasına çarpana dek. İpek çarşafların üzerine yığıldığında şilte, ağırlığının altında bir puf sesiyle ezildi. Saçları etrafına döküldü. Üzerine tırmanırken kendiminkileri bir omzuma aldım ve nefes alışverişlerini izleyerek parmak eklemlerimi narin çene hattında gezdirdim. Açıkta kalan solgun boynunu gözler önüne sererek uzun bir nefes verdi. Parmaklarım o açıklıktaki sırtları, vadileri dolaştı. Nabızı parmak uçlarımda atıyordu. İnsanların olduğu- ma inandıkları tilki ruhu gibi hissediyordum, onu baştan çıkarıp sonra da canlı canlı yemek için buradaymışım gibi.

Parmaklarım aşağı kayarak cübbesinin kuşağını kavradı ve çekerek çözöverdi.

“Bekle...” Gözlerindeki ifade aniden netleşti.

Çok geçti.

Cübbesi küçük bir sıcaklık dalgasıyla açıldığında, altındaki manzara beni serseme çevirdi.

Gövdesi dövmelerle kaplıydı. Sarmaşıklar ve yapraklardan oluşan bir orman hâlinde birbirine dolanmış, ince altın rengiyle çerçevelenmiş rengarenk çiçeklerle. Güller. Zambaklar. Gelincikler.

Suratında anlaşılmaz bir ifadeyle doğruldu. Harekete uyum sağlamak için kucagında geriye kaydım.

“Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye mırıldandı boğuk bir sesle, göğsündeki gelinciğe dokunarak.

“Hayır?” Daha detaylı incelerken başımı iki yana salladım. Yusufçuklar, kelebekler, güveler. Ve sarmaşıklar yalnızca sarmaşık değildi; bazıları *yılandı*.

“Ailenin bir parçası olduğum anlamına geliyorlar.” Çenesi kasıldı. “Babamın ailesinin.”

“Sana ve kardeşlerine dövme mi yaptırtıyor?”

Vücudundaki yağsız kaslar gevşerken, ifadesi hem üzgün hem de keyifliydi. “Bazılarımıza.”

Tüm kafa derimin ürperdiğini hissettim. Ayrıntılarına girmediği bir şey vardı. “Bu iyi mi kötü mü?”

“Bakış açına göre değişir.” Yanağımı okşarken, gülümsemesi

yumuşadı. Sonra arkasına yaslanırken beni de tekrar aşağı yönlendirdi. “Bir gün bunu düzgünce açıklayacağım,” diye fısıldadı kulağıma, cübbesinin üstünü omuzlarından düşürürken. Onu tekrar öpmek için uzandığımda, saçlarım onunkilerin üzerinde dalgalanıyordu.

Ama bir şeyler değişmişti. Zihnimin derinliklerinde, bir şeyler soğumuştı.

Aklım dövmelerine takıldı. Omuzlarının üzerinden kıvrılarak dirseklerine kadar iniyorlardı. Gevşek, lüks marka cübbesinin kollarının oraya doğru sarktığını pek çok kez görmüştüm ancak tüm bunların kollarının mükemmel solgun derisinin hemen ötesinde gizlenmiş olabileceğinden hiç şüphelenmemiştim. Zihnim, olması gereken yerden gitgide uzaklaşıyor, parçalanıyordu. Acımasız mantık çatlaklardan içeri sızıyordu.

Yizhi’nin “iyi” biri olmadığını başından beri biliyordum. Dünyadaki bütünüyle iyi insanlar ya saf ya da hayalperestti. Böyle biriyle asla arkadaş olamazdım. Buluşmalarımızda her zaman bir tehlike unsuru, bir heyecan vardı. Biri bizi birlikte yakalasaydı ölebilirdim. Bunu o da biliyordu. Gerçekten saf olan hiç kimse beni bu tür bir baskıya maruz bırakmaya devam etmezdi.

Peki içindeki karanlık ne kadar derine iniyordu? Üç yıl boyunca ayda sadece bir kez görüştüğüm birini gerçekten ne kadar iyi tanıyabilirdim?

Bunu yapmak hakkında gerçekten ne biliyordum?

İçimde giderek büyüyen bir endişe vardı. Onu daha sert öpererek dudağından tatlı bir kan damlası akmasına neden oldum ancak bu daha da yanlış hissettirdi. Gözümün önüne gelen görüntüler, zihnimdeki karmaşayı yarıp geçti. Yang Guang üzerimde gezinip zırhlı ağırlığı bedenimi hapsederken, dudakları beni böyle öperken direnmeişim. Xing Tian üstüme çıkıp beni boğarken karşı koyamayışım.

Li Shimin kafeterya masamızdaki taze kan birikintisinin üzerine eğilip ender görülen, değerli bir gülümseme takınırken karşı koymak istemeyişim.

Dehşet içinde ayağa fırladım.

Yizhi'nin gözlerindeki kendinden geçmiş ifade uçup gitti.

"Sorun ne?"

"Yok... yok bir şey." Başımı iki yana sallayıp tekrar eğildim.

Bip. Bip. Bip.

Gözlerimiz komodinin üzerindeki bilekliğe kayd1. Yizhi omzuma güven verici biçimde hafifçe vurdu, sonra da ne olduğuna bakmak için altımdan sıyrıldı. Ekran yüzünü aydınlattı.

Yüz hatları şokla buruştu.

Cübbesini kaptığı gibi yataktan fırladı.

"Shimin," dedi giyinirken kapısını açtığı sırada soluk soluğa.

"Kalp atışları kontrolden çıkıyor."

KARMAŞA

Li Shimin'i odasında yere yığılmış, acı içinde dokuma hasırları tutarken bulduk.

"Shimin?" Yizhi onun yanına çöküp elini tuttu ve nabzını ölçmek için bileğini yokladı. Az önce yaptığımız şeyin tek göstergesi, Yizhi'nin sesindeki hafif kısıklıktı. "Şu anda ne hissediyorsun?"

"Wende?" Li Shimin, Yizhi'ye öyle saf ve şefkatli bir ifadeyle bakıyordu ki bu yüzden kapının girişinde kalakaldığımda ayışığı bolen gölgem ikisinin üstüne düştü. Yaralı ve titreyen eliyle Yizhi'nin yüzünü kavradı.

Sonra gözleri dehşetle parladı ve Yizhi'yi ittirdi. "Sakın... hayır... benden uzak dur, Wende... kokpite girme..."

"Senin neyin var böyle?" Sendeleyerek içeri girip yere çömeldim. Asit ve bitki kokusu midemi ağzıma getirdi. Yizhi'nin güçbela almaya ikna etmeyi başardığı tüm ilaçları kusmuş olmalıydı.

"Halüsinasyon görüyor ve sayıklıyor." Yizhi yüzünü buruşturmuş hâlde parmaklarını Li Shimin'in nabzına koydu, sonra Li Shimin'in kısa saçlarını yüzünden çekip alnını onunkine dayadı. "Ve ateşi çok yüksek. Tanrım."

“Tüm bunlar sırf alkol almadığı için mi oluyor?”

“İşte, yoksunluk tam olarak bu kadar kötü olabilir, Zetian. Yanından ayrılma. Gidip Sima Yi’yi ve doktorları arayacağım. Dışarıda.” Yizhi dokuma hasırları bir kenara itti. “Sanırım kafasını karıştırıyorum.”

“Wende...” Li Shimin, Yizhi’nin cübbesine yapıştı. “Kokpite girme... girme...”

Yüreğim ürkütücü bir hisle kaplandı. Bundan kurtularak Li Shimin’in yüzünü kendime doğru çektim. “O senin ölü partnerin değil!”

“Zetian,” diye omzunun üstünden nazikçe azarladı Yizhi odadan çıkarken. “Bunu onun için daha da zorlaştırmana gerek yok.”

Somurtsam da Li Shimin’in sallanan başını tuttum. Kafa derisi, kesilmiş saçlarının arasından avucumu ısıtıyordu. Saç kökleri terden sıırılsıklamdı. Neredeyse onunkiyile eşleşen bir ürperti dalgası aldı bedenimi.

Dişlerimi gıcırdattım. Neden vücudum durmadan ona istemediğim şekillerde tepki veriyordu? Bilinçdışım dünyanın benim için tayin ettiği erkek efendiye hizmet etmeye *bu kadar* mı kararlıydı?

“Senden nefret ediyorum.” Sesim tiz ve titrek çıktı. “Kafamı karıştırıyorsun.”

Gözlerini odağını kaybedip duruyordu. “Özür dilerim.”

“Özür dilemeyi de kes!”

“Özür dilerim.” Gözkapakları kapansa da titreşmeye devam etti.

“Öff, bu kadar kötüleştiğini bilmiyordum,” diye homurdandı Sima Yi, revirdeki bir taburede sallanırken. Saçları aceleyle topuz yapılmış ve stratejist paltosu geceliğinin üzerine bir pelerin gibi örtülmüştü. “Sui-Tang’daki beceriksiz aptalların işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiğine inanamıyorum.”

“Merkez Komutanlığı durumunun farkında değil miydi?”

Yizhi, Li Shimin'in yatağının yanındaki diğer tabureye oturdu ve o kontrolsüzce titrerken elini tuttu.

"Hayır. *Ben* onu eğitirken böyle değildi. Onlara ayrıntılı bir eğitim planı bile bıraktım ama işte buradayız." Sima Yi palto-suna daha sıkı sarınıp başka tarafa döndü. "Gerçi yalan değil, Wende'yle yaşananlardan sonra onu pek de iyi bir ruh hâlinde bırakmadım. Muhtemelen onun duygularıyla uğraşmaktan yoruldular ve ona çanak tuttular."

Yatağın diğer tarafına oturarak Li Shimin'in titreyen koluna bastırdım. Titremeleri o kadar kötüydü ki askeri hekimler, kan dolaşıma enjekte edilen laboratuvar ilacı sinirlerini yatıştırana kadar akupunktur yapamayacaklarını söyleyerek şimdilik yanı-mızdan ayrıldılar.

Böyle ilaçlar beni tedirgin ediyordu. Çi akışıyla bu denli uğ-raşmak doğal değildi. Ama sanırım uzun vadede alkolle yaptığı şey tam olarak buydu.

Doktorlar, Li Shimin'in temel –ona hayat veren, bir ömür boyu tükenen ve yenilenmesi mümkün olmayan– çi'sinin ciddi şekilde hasar gördüğünü ve karaciğerinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylediler. Detoksu iptal edemezdik. Eski hâline dö-nerse, bir sonraki yoksunluk daha kötü olurdu. Ve ondan sağ çıkıp çıkamayacağımdan emin değillerdi.

Bundan bile sağ çıkıp çıkamayacağımdan emin değillerdi.

Kulaklarımın arasında ince bir ses yükseldi. Etrafımdaki dünya un ufak olurken tüm dikkatim Li Shimin'in ellerimin ara-sındaki titreyen koluna çevrildi.

Şimdi ölse mükemmel olmaz mıydı? Onu Vermilyon Kuşu'nda öldürürsem, Hundunlar onun ölümünü hisseder ve biraz sakinleyip geri çekilir, böylece ordu da beni ellerinin al-tında tutma zorunluluğu hissetmezdi. Ama eğer eceliyle ölürse, ortada ordunun beni idam etmesi için bir suç olmayacağı gibi, Hundunlar da mevcut şiddetleriyle saldırmaya devam ederdi. Güç boşluğu orduyu, Kuş'u kendi başıma miras almama izin ve-recek kadar çaresiz bırakabilirdi.

“...özellikle de hapishanede karaciğerinin yarısını kaybetmiş-ken.” Yizhi’nin sözleri hayallerimi darmaduman etti.

“Bir dakika, ne?” Gözlerimi kırıştıtarak başımı kaldırdım.

“Yarım karaciğer ve bir böbrek.” Yizhi’nin gözleri bana dikildi. “Her sağlıklı idam mahkûmundan alırlar. Nakil ihtiyacı olanlar için.”

O an kanım çekildi. Böbrekler, temel çi’nin toplandığı en önemli organlardı. Birini kaybetmekle Li Shimin’in sağlıklı yaşam süresi esasen yarıya inmişti.

“Ona başka bir katilden organ satın alamaz mısın?” diye sordu Sima Yi.

“Alabilirim,” dedi Yizhi. “Ama bu kadar büyük bir ameliyat onu aylarca, hatta bundan çok daha uzun süre pilotluk yapamaz hâle getirir. Ordu bunu onaylar mı?”

Sima Yi’nin dudakları sımsıkı kapandı. “Zhou’yu geri alana kadar olmaz.”

“Konu dönüp dolaşıp buraya geliyor, değil mi?” Yizhi, Li Shimin’in elini daha sıkı tutarak iç geçirdi.

Onların kenetlenmiş ellerine bakmadan duramıyordum. Laboratuvarı şifalı bitkileri ayıklayıp çözeltileri pipetlemek için yaratılmış ince bir el, düşmanları öldüresiye dövmek için yaratılmış acımasız bir elle iç içe geçmişti.

Görünüşe göre ikincisi, büyüleyici bir kaligrafiyle şiir yazmak için de kullanılıyordu.

Dikkatim Li Shimin’in yüzüne kaydı, ardından yüzünün buruşmasına neden olan ıstıraptan uzaklaştı.

Hayır, her neyse, böyle ölemezdi. Ona detoks yaptırdığı için ölümünden Yizhi sorumlu tutulurdu.

“Sık dişini, Demir İblis.” Kolunu sıktım.

Kuru ve hırıltılı bir şekilde öksürdü. Ayağa kalkmaya çalıştı.

“Kıpırdama.” Yizhi hemen başının arkasını tutarak destek oldu.

“Gitme,” diye mırıldandı Li Shimin, Yizhi’nin eline sokularak.

“Buradayım.”

Midem kasıldı. Bir başkasını bu kadar önemsemek beni aşıyordu. Yizhi’den medet ummamalı, onu bu karmaşanın içine sürüklememeliydim ancak ben Li Shimin’in bu süreci atlatmasına bu şekilde yardımcı olamazdım.

Yizhi ona bir bardak su verdi. Li Shimin titreyen ellerle bir yudum almasıyla yatağın kenarına kusması bir oldu. Ağzından asidin yanı sıra kan da damlayınca keskin bir nefes aldım.

Sonra *her şey* kırmızıya boyandı.

Gözetleme kulesinin beton oyuklarında bir alarm sesi duyuldu. Tavandaki büyük, yuvarlak ampul odayı bir uyarı ışığıyla aydınlattı.

“İı...” Daha dik oturdum.

Sima Yi taburesinden kalkarken ağzı siren sesleri arasında dalgın ve duyulmaz bir şekilde hareket ediyordu, ardından sesini yükseltti. “Yeni bir Hundun saldırısı için henüz çok erken!”

“Bizi ilgilendiriyor mu?” diye bağırdım.

“Hayır, görmezden gel!” Sima Yi elini sallayarak geri oturdu. “Aktif görevde değilsiniz!”

“Doğru!” dedim fakat bir şey yapma dürtüsünü de bastırmıyordum. Artık içimde savaşın seyrini değiştirecek bir güç olduğunu bildiğim için farklı hissediyordum. Sanki bundan sonra ölen her kızın kanı kısmen benim ellerimde olacakmış gibi.

Dışarıdan gelen büyük bir gürültü duvarları titretti. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha duyuldu, giderek hızlanıyordu.

Taburemden sendeleyerek kalktım ve uğuldayan pencereye doğru yöneldim. Hızla perdeyi açtım.

Beyaz Kaplan uyanmıştı. Dört ayak üzerinde gözetleme kulesinden uzaklaştı. Yeşil ve siyah çizgili soluk uzuvları, tayfsal şeritler hâlinde bulanıklaşarak geceye karıştı. Yeri göğü inleyen hareketlerinin sesi hızla azaldı. Metal-tipi Krizalitler çi’yi dışa doğru patlamalar hâlinde iletmekte iyi olmayabilirdi ancak dahili özelliklerini kullanabilirlerdi. Bedeninden yayılan canlı Ağaç

çi'si şaşırtıcı derecede hızlı koşmasını sağlarken, uyarlanabilir Su çi'si hareketlerini akıcı ve çevik kılıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım bir nebze rahatlayarak. "Baksana!" Yizhi'ye döndüm.

Oralı bile olmadı. Bunun yerine, Li Shimin'in ağzındaki kanı bir tomar gazlı bezle siliyor, siren seslerinden duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Li Shimin başını onaylarcasına salladı ancak hâlâ sanki kışın son günüymüş gibi titriyordu.

Kalbim saçma bir dışlanmışlık hissiyle sızladı.

Ancak bu odaya bir Yizhi yeter de artardı. Benim de iyi olduğum başka alanlar vardı.

Siren sesleri bir dakika sonra azalarak yerini Sima Yi'nin bilekliğinde açtığı canlı yayından gelen tiz seslere bıraktı. Dengede durmak için karyolaya tutunarak ona doğru topalladım.

Ekranada yeşil bir ışık patlaması ve hoparlörleri cazırdatan bir kükremeye Beyaz Kaplan dönüşürken arka ayakları üzerinde yükseldi. Bacakları uzadı, omuzları genişledi, patileri pençeli ellere dönüştü. Çenesi kocaman açılıp içinde bir insan yüzü belirlediğinde, kaplan miğferi takan bir savaşçı gibi görünüyordu. Gövdesi, süt beyazı camdan yontulmuşa benzeyen bir zırha dönüştü. Her parçanın etrafında düz yeşil ve siyah çizgiler oluştu.

Kahraman Formu'na üç saniyeden daha kısa sürede dönüşmüştü. Hem de Metal-tipi Krizalitler, Toprak-tiplerinden hemen sonra dönüşmesi en zor ikinci tip olmasına rağmen.

"Birlikte nasıl bu kadar iyi çalışabiliyorlar?" Başımı iki yana salladım. "Sırrı ne?"

"Bir takım olmaları gerektiğini biliyorlar." Sima Yi bana hoşnutsuz, kınayan bir bakış attı. Garip bir utanç yakıp geçti içimi. "İyi oldukları şeyleri yapıyorlar, sonra gerektiğinde geri çekiliyorlar. Kontrol için birbirleriyle savaşmıyorlar. Birbirlerine güveniyorlar."

Beyaz Kaplan göğüslüğünü tokatladı ve göğsünden imza silahı olan uzun bir baltalı kargı çıkarmaya başladı. Gözleri Ağaç yeşilinden Su siyahına, en yang'dan en yin'e karardı. Bu mantık-

lydı çünkü Ağaç çi'si dönüşümleri tetiklemek için en iyisiyken, Su çi'si ruh metalini şekillendirmek için birebirdi. Baltalı kargı çıkarken, etrafına siyah puslu bir oyuk oluştu. Ucu serbest kaldığı anda, göğüslük orijinal görünümüne geri döndü.

Baltalı kargısmı döndüren Kaplan, sıçrayarak savaşa atıldı. Gözlerinin rengi değişti: Biri yeşil diğeri siyah, iki çi senkronize bir şekilde dalgalanıyor, iki kalp tekmiş gibi atıyordu. Atlayıp kargısını sapladı ve parıldayan bir Hundun sürüsünün içinden geçti.

Ekranın üst kenarından Li Shimin'e baktım. Dudağımı ısır-
dım.

"Hey, bu gürültü de ne?" Yizhi'nin başı yukarı kalktı.

"Çatış..." diyordum ki sonra ben de duydum.

Dışarıdaki koridorda bot adımlarından oluşan bir fırtına gi-
derek daha yüksek sesle duyuluyordu. Kapıdaki askerlerden ba-
ğırışlar yükseldi. Sima Yi'ye baktım.

O daha duruma açıklık getiremeden, kapı büyük bir gümbür-
tüyle açıldı ve kocaman göbekli bir stratejisti gözler önüne serdi.
Sui-Tang sınırının baş stratejisti An Lushan olmalıydı. Sima Yi
teke tek derslerim sırasında onunla ilgili birkaç şaka yapmıştı.

"İşte buradasın." Derin bir nefes aldı, sonra da Li Shimin'i
işaret etti. "Sen. Savaşa. Şimdi."

MUTLAK VE MÜŞTEREK SEFALET

“**H**ayır!” diye haykırdık Yizhi, Sima Yi ve ben aynı anda. “Bu bir emirdir.” An Lushan, kaşlarını çatmış hâlde Li Shimin’e bakmaya devam etti. “Bir servise binip Vermilyon Kuşu’na gidin. Hemen.”

Askerler kırmızı ışığın altında kan pıhtıları misali odaya doluştu ancak hepsi silahlarını bize doğrultmadı. Sima Yi’yle gelenler, arkalarını dönerek onu korudu. İki taraf da birbirine silah çekmiş olsa da askerlerin yüzlerinden ve duruşlarından kafa karışıklığı ve belirsizlik okunuyordu.

“Pilot Li savaşacak hâlde değil!” Sima Yi taburesinden inerek yatağın önüne ilerledi. Gece yarısı tualete kalkmış gibi giyinmemiş olsaydı çok daha iddialı görünürdü.

“Hiç şüphesiz dün iki pilotumu dövecek kadar iyiydi.” An Lushan yaklaşırken adımları şaşırtıcı derecede hafif ve çevikti. Vücudum geri çekilme, Yizhi’ye, bir nebze güvenliğe doğru gitme dürtüsüyle feryat ediyordu. Fakat bu düzeyde bir zayıflık gösteremezdim. Düşmemek için Sima Yi’nin taburesinden destek alarak olduğum yerde kaldım.

“Şu anda alkol yoksunluğu çekiyor,” Yizhi ayağa fırladığın-

da, tabure gıcırdayarak geri çekildi. Parmakları Li Shimin'in omzundan ayrılmadı.

"Ah, biliyorum." An Lushan'ın gözleri kısıldı. "Fakat bu acil bir durum. Bir pilot her daim Huaxia uğruna her şeyini vermeye hazır olmalıdır."

"Son muharebelerinden bu yana sadece iki gün geçti!" dedi Sima Yi insanın kemiklerini titreten komutan sesiyle. Kişiliği bazen ordudaki gerçek konumunu unutmayı kolaylaştırırsa da bu ses tonu hatırlatmaktan asla geri kalmıyordu. "İki. Gün. Stratejist An, onları tekrar göndermeye çalışacak kadar delirdin mi sen?"

An Lushan başını yavaşça iki yana salladı. "Stratejist Sima, işin aslı şu ki, Dokuz Kuyruklu Tilki ve Vermilyon Kuşu'nun doğal olmayan dönüşümleri Hundunları normal savunma kapasitelerimizin ötesinde kıskırttı." Dikkatli bakışları bana değip geçerken tüylerimi diken diken etti. "Bir *taviz* verilmeli."

"Hayır." Sima Yi'nin gözleri ateş püskürüyordu. "Hayır, onu *haraç vermeyeceksin!*"

"Şöyle ki, bu sınırın inceliklerini gerçekten bilen Sui-Tang'ın Kıdemli Stratejistleri olarak biz bunun en iyisi olacağı konusunda çoğunluk mutabakatına vardık. Pilot Li'yi kontrol etmek imkânsız. Ne zaman savaşa çağrılrsa, mezbahaya götürmeye çalışılan bir boğa gibi davranıyor; oysa tehlikede olan onun hayatı bile değil! Onu planlarımıza hiçbir şekilde dahil edemiyoruz!"

"İmparator-General Qin'in kendisinden bu yana en yüksek ruh basıncına sahip ve onu *haraç vermek* mi istiyorsun? Merkez Komutanlığı adına buna izin vermeyeceğim!"

"Doğrudan ve aktif tehdit altındayken, yerel stratejistler gerekli gördükleri takdirde herhangi bir pilotu konuşlandırma hakkını saklı tutar." An Lushan'ın burun delikleri genişledi. "Biz de askerlerimizi ve halkımızı korumak için bunu gerekli gördük!"

Sima Yi bu tartışmayı kazanamayacaktı.

An Lushan ve askerleri, botları kıpırdamamış olsa da kanla kaplı bir kâbustaki figürler gibi etrafımızı sarıyorlardı sanki. Dizlerim titrerken, kendimi sakinleştirmek için nefes almaya

çalıştım. Ancak telaş beni yiyip bitiriyordu ve *bir şeyler* yapmalıydım.

“Hey.” Çenemi kaldırdım. “Bir pilotu haraç vermek, düşün-
düğüm anlama mı geliyor?”

An Lushan’ın bakışları beni delip geçti. “Kapa çeneni. Erkek-
ler konuşuyor.”

Öfke bedenime hücum ederek korkumu dağıttı, tüm kasları-
mı bir bir gerdi. An Lushan’ın burnunu kırmak için vurulmaya
değip değmeyeceğini düşünerek askerleri ve silahlarını incele-
dim.

“Haraç vermek korkakların en büyük kaçış yolundan baş-
ka bir halt değil!” diyerek karşılık verdi Sima Yi, gözlerini An
Lushan’dan ayırmadan.

“Saygısızlık etmek istemem Stratejist Sima ama bunun için
zamanımız yok. Huaxia’nın güvenliği tehlikede.” An Lushan
başını eğdi, gözlerinde ürkütücü, kızıl bir parıltı dans ediyordu.
Yanındaki askere bir işaret yaptı.

Asker arkasından dolu bir şişe tahıl likörü çıkardı.

Hırıltılı nefesler alıp veren Li Shimin şişeye doğru hamle yaptı.

Onu geri çektikleri sırada Yizhi ve Sima Yi’den haykırımlar
yükseldi. Sima Yi’nin taburesine doğru sendeledim, başım dö-
nüyor, nabzım patlayıcı bir güçle hızlanıyordu.

O şişe neden hazırda duruyordu?

An Lushan şişeyi askerden aldı ve boynundan tutarak salladı.
Li Shimin’e acıyarak baktı. “Bunu istiyorsun, değil mi? Anlaş-
mayı biliyorsun. Uslu bir çocuk olup savaş ve bu senin olsun.”

Safra boğazımı kavuruyordu.

Bu daha önce de olmuştu. Sui-Tang cephesindekilerin Li
Shimin’in içki içmesine olanak tanımasının nedeni buydu: İçkiyi
yem olarak kullanarak onu Krizalit’e girmeye ve kızları kurban
etmeye ikna etmişlerdi.

Ayaklarımdaki acıya rağmen yürüdüm ve An Lushan’ın
parmaklarını sıkıca sardığı şişeye bir tane geçirdim. Yere düşüp
cam, sıvı ve zararlı dumanlar saçarak paramparça oldu.

An Lushan bana ağzı açık bakakaldı. Ardından kolu şiddetli bir darbeye indi.

Tokat halihazırda morarmış olan yanağıma çarparak beni yatağın ayakucuna savurdu. Sıcaklık ve acı, dalgalar hâlinde tüm suratımı ele geçirdi. Kafamın içinde bir çınlama duydum.

"Zetian!" Yizhi koşarak yanıma geldi.

"Zengin Çocuk, götür onu! Yürü, yürü, yürü!" Sima Yi, Li Shimin'i yataktan sürükleyip kapıya yöneldi.

Yizhi'nin gözlerinden yalnızca bir anlığına şaşkınlık okunsa da sonrasında beni hemen kucağına aldı.

"Beni vuramazsın, ben Merkez Komutanlığı'ndanım!" diye bağırdı Sima Yi, set çeken askerlerin arasına dalarak.

"Beni vuramazsın, ben de zenginim!" Yizhi oluşan açıklıktan hızla sıvıştı.

Beni ve Li Shimin'i odadan daha koyu bir kırmızıya boyanmış olan koridora sürüklediler. Peşimizden gelen ayak seslerinin patırtısı duyulsa da adımları yavaş ve tereddütlüydü. Merkez Komutanlığı'yla yerel stratejistler arasındaki bu güç mücadelesi askerlerin kafasını karıştırmış olmalıydı. An Lushan arkamızdan anlaşılması güç küfürler savuruyordu. Güçlü sesler duvarlarda yankılandı.

Ağırlığım Yizhi'yi iki büklüm ederken, kollarında bir aşağı kayıp bir yanlara sallanıyordum. Li Shimin'se Sima Yi'nin yardımıyla yalpalayarak ilerliyordu.

Mutlak ve müşterek sefalet dolu bir an, gözlerimiz buluştu.

Belki de sırf bu kadar çaresiz kalmaya bir son vermek adına hayatlarımızı Vermilyon Kuşu'nda heba etmek daha iyi bir fikirdi.

Fakat sonra küplere bindim. Hadi ben beş yaşındayken ailem ayaklarımı ezerek ikiye böldüğü için böyleydin; o nasıl bu hâle gelmişti?

Sima Yi asansöre bilekliğini tarattı.

Bip.

Li Shimin'i açılan kapılardan içeri itti. Yizhi de beni içeri taşıdıktan sonra nefes nefese yere yığıldı. Sima Yi tekrar tekrar bir

düğmeye basıyordu. Askerler yaklaşırken kapılar kayarak kapanmaya başladı.

Kapan! Kapan! Kapan! diye haykırdım içimden.

Kapılar suratlarına kapanıyordu ki birinin eli kalan son boşluktan içeri fırladı.

Tam saçımı yolacakken, Yizhi cübbesinin cebinden çıkardığı şırıngayı ele sapladı. El, ürkmüş bir yılan misali dışarı fırladı.

Asansör gürledikten sonra aşağıya doğru inmeye başladı.

Derin nefesler. Metal gıcirtısı.

“Sen!” Sendeleyerek ayağa kalktım ve Li Shimin’i göğsünden ittim. O kadar güçsüzdü ki duvara çarparak tüm asansörü salladı ve yere yığıldı. Yizhi ve Sima Yi’nin itirazlarını görmezden geldim. *“Daha önce de seni savaşa sokmak için bu şekilde manipüle etmesine izin verdin, değil mi?”*

Li Shimin zorlukla da olsa duvara yaslandı. Titreyen ellerini birbirine kenetleyip alnuna bastırdı. Cevap yoktu.

Yizhi omzuma uzandı. *“Ze–”*

“Sırf her şey bittiğinde tekrar içebilmek için kızları sana söyledikleri gibi feda ediyorsun, değil mi?” Yizhi’nin elini savuşturarak daha da yüksek sesle bağırdım.

“Olay hiçbir zaman bundan ibaret olmadı!” dedi Li Shimin boğuk bir sesle, sanki taze sökülmiş bir kalbi yemiş gibi kusuklu kan bulaşmış çenesini yukarı kaldırarak.

“Kes şunu!” Sima Yi aramıza dalarak koluyla göğsüme set çekti.

“Bana oldukça güçlü bir faktörmüş gibi göründü!” diye bağırmaya devam ettim. *“Krizalit’i her harekete geçirdiğinde bir kızın öleceğini biliyordun! Bunu biliyordun ama buna rağmen içkinin onların hayatından daha değerli olduğuna karar verdin!”*

“Zetian!” dedi Yizhi sesini yükselterek.

İrkildim. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

Bakışları ânında yumuşadı. *“Zetian, o apaçık bir şekilde hasta. Beyin de diğerleri gibi bir organ ve onunki hasta. Soğuk algınlığı geçiren birinin ciğerlerinin ağrımasını durduramayacağı*

gibi o da alkol istemeyi bırakamıyor. Bu onu bambaşka birine çeviriyor. Lütfen anlamaya çalış.”

“Hayır... o haklı...” dedi Li Shimin dizlerinin üzerinde doğrulup dağınık saçlarının altından bana bakarken. “Ben tam olarak buyum. Ama... o kızlardan daha değerli olduğuna karar verdiğim şey hiçbir zaman alkol değildi. *Bendim*. Kendimi kurtarmak için ölmelerine izin verdim. Hem de. Her. Seferinde. İtiraf etmemi istediğin gerçek bu, değil mi?” Öksürdü. Bileğiyle kapadığı ağzından kanlar fışkırdı. “İşte, söyledim! Mutlu musun?”

Kanlı kolunu yana savurdu. Boğuk sesi boşlukta yankılandı. Asansör gıcırdayıp sallanarak daha da derine indi.

Li Shimin’in çenesine kadar süzülen gözyaşlarına bakamıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatarak sırtımı sertçe duvara yasladım. Kalbim küt küt atıyordu; göğüs boşluğumda öyle küçük ve yalnız.

“Tartışmanız bitti mi?” dedi Sima Yi suratsız bir şekilde.

“Nereye gidiyoruz?” diye mırıldandım iki elimle başımı tutarak.

“Cariye dairesine. Prens-General Yang Jian’ın hiç yok, bu yüzden boşlar. Muharebe bitene kadar orada saklanabiliriz, sonrasında An Lushan zaten hiçbir şey yapamaz. Ancak siz ikinizin birbirinizle ilgili şüphelerinizi aşmanın ne kadar önemli olduğunu anladığınızı sanmıyorum.” Zar zor hâkim olduğu bir öfkeyle titriyordu. “Bir konuda haklıydı: Hundunların bu kadar kısa sürede tekrar saldırması, senin Vermilyon Kuşu’nda gerçek bir üçüncü seviye dönüşümü başarmışsın gibi tepki verdiklerini gösteriyor. Onlar da artık Zhou’daki yuvalarını ortadan kaldırma potansiyeline sahip olduğumuzu hissedebiliyor. Yeterince Krizalit kaybedip avantajımızı yitirene ya da karşı saldırı için her şeyimizi ortaya koyana kadar saldırmaya devam edecekler. Ama siz ikiniz birlikte hareket edene kadar potansiyeliniz bir şey ifade etmeyecek! Baş Stratejist Zhuge ve ben, işler kötüye gittiğinde haraç verilmenizi engelleyemeyeceğiz! *Beni duyuyor musunuz?*”

“Haraç verilmek *tam olarak* anlaşıldığı gibi bir şey mi?” diye

daha önce sorduğum soruyu tekrarladı Yizhi ve bunun için minnettardım. Çünkü kelimeleri zikredecek gücü kendimde bulamıyordum.

Sima Yi burun kemiğini ovuşturdu. “Evet, pilotların kasıtlı olarak ve ani bir şekilde vasatın altı koşullarda muharebeye yollanmaları anlamına geliyor. Böylece Hundunlar ölümlerinin gerçekleştiğini hissedip yatıştırılmış oluyor. Kuşkusuz, bu konu açık açık konuşulmuyor ama yaşanıyor. Özellikle de çok sıkıntılı, işbirliğine yanaşmayan ya da çok yaşlanmış olduğu düşünülen pilotlar için.”

Midemin ciğerlerime baskı yaptığını hisseder gibi oldum. Yirmi beş. Bu, beyin gelişiminin durduğu, bir Krizalit'i iyi yönetecek kadar şekillendirilebilir olmayı bıraktığı yaştı. Pilotların neredeyse hiç geçmediği yaş. Yirmiyi görmek bile yeterince zordu.

Bu bilgi tüylerimi diken diken etse de işlerin nasıl yürüdüğünü, pilotların medyanın ve halkın ilgisini ne kadar hızlı kazanıp kaybettiğini düşündüğümde, o kadar da şaşırtıcı değildi.

Yizhi ellerini saçlarında gezdirerek yarım topuzunu bozdu. “B-Bilgeler’in Stratejist An’a onları rahat bırakmasını emretmesini sağlayamaz mısınız?”

Sima Yi eğdiği başını iki yana salladı. “Bilgeler’in hepsi karşı saldırı başlatma fikrine inanmıyor. Merkez Komutanlığı’nın bile tamamı inanmıyor. Eğer işler yolunda gitmezse, Hundunlar kuvvetlerimizi yok eder, Duvar’ı aşar ve çok büyük ihtimalle Tang’ı kaybederiz. Tıpkı Zhou’yu kaybettiğimiz gibi.”

Bir karıncalanma dalgasıyla yüzümdeki tüm kan çekildi. O bu şekilde ifade edince anladım.

“Herkesin hayatına karşılık bizim hayatımız.” Dizlerimin bağı çözüldü. Tıpkı Li Shimin gibi yere yığıldım. “Sui ve Tang’daki herkesin.”

“Fakat bu yalnızca korkakların düşünce tarzı!” dedi Sima Yi şaşırtıcı bir enerjiyle. “Güçlü pilotlar üzerine kumar oynamazsak savaşı nasıl kazanacağız? İkiniz de aşırı derecede nadir ruh tiplerine sahipsiniz ve bir araya geldiniz. Yüzlerce yıl boyunca böyle şans bir daha ayağımıza gelmez. İkinizden vazgeçmeyeceğim!”

Asansör tangırdadı. Bir kez daha, Li Shimin'le gözlerimiz sefalet içinde birbirlerini buldu.

Onu öldüremezdim. Krizalit'teyken bile. Belli ki ordunun büyük bir kısmı, ne kadar nadir ve inanılmaz olursa olsun, güçlerini kullanmaktansa sevmedikleri pilotları haraç vermeyi tercih ediyordu.

Belki de o ve ben gerçekten kanatlarını paylaşan iki kuş gibiydik, hani şu ormanda tek kanatlı ve tek gözlü biçimde topallayarak dolaşan ancak sırtlarını yaslayacakları bir eş bulduklarında uçabilen zavallı yaratıklar vardır ya.

Ellerimin ayalarını şakaklarıma bastırarak yılgınlıkla homurdandım. Bu yanlıştı. Hepsi yanlıştı. O ve ben devasa bir farkla Huaxia'daki en güçlü iki pilottuk.

O Demir Kral olmalı, ben de Demir Kraliçe olmalıydım.

Yine de olmamıza izin verdikleri tek şey, Demir İblis ve Demir Dul'du.

Böyle olmazdı. Bu güçten öylece vazgeçmeyecektim.

Ancak şimdiye dek öğrendiğim bir şey varsa, o da kaba kuvvetin tek başına hiçbir şey ifade etmediğiydi. Bu yalnızca diğer herkesin sizi öldürmek istemesine neden oluyordu.

Arkadaşlara ihtiyacım vardı. Müttefiklere. Hiç kuşkusuz, yukarıdan emir vererek Sui-Tang stratejistlerini daha da sınırlendiren Sima Yi ve Baş Stratejist Zhuge yerine gerçekten Sui-Tang cephesinden gelen birine. Bu stratejistleri bizi haraç vermekten yana aldıkları acil karardan vazgeçmeye ikna edebilecek birine ihtiyacım vardı.

Dugu Qieluo gibi birinin yardımına ihtiyacım vardı.

Sima Yi canlı yayınını tekrar açtığında, Beyaz Kaplan'ı dikkatle izledim. Hâlimden en iyi Qieluo'nun anlayacağını düşündüm. Ne de olsa ben gelmeden önce en güçlü kadın pilot oydu. Ve yedi yıllık hizmeti boyunca Sui-Tang stratejistlerini fikirlerini değiştirebilecek kadar tanımış olmalıydı.

Onu ziyaret etmemin zamanı gelmişti.

DİŞİ KAPLAN

An Lushan, yaptığımız numaraya tabii ki çok kızmıştı. Ancak Baş Stratejist Zhuge Liang bizim tarafımızdayken, muharebe bittikten sonra bize karşı pek bir şey yapamazdı.

Yine de sonsuza kadar buna güvenemezdik. Çeşitli cepheler ve onların yerel stratejistleri teknik olarak Merkez Komutanlığı'nın yetkisi altında olabilirdi ancak Merkez Komutanlığı Bilgeler'e hesap veriyordu ve her bölgenin inceliklerini bildiğini iddia edemezdi. Her bir kıdemli Sui-Tang stratejisti, varlığımızı sürdürme riskini almaktansa bizi haraç vermenin daha iyi bir fikir olduğu konusunda ısrar ederse; Merkez Komutanlığı Huaxia'nın dört bir yanından en iyi ve en deneyimli stratejistlerden oluşan bir yıldızlar takımı olsa bile Bilgeler onların sözüne inanırdı.

Hızlı bir şekilde tutumlarını değiştirmeye başlamamız gerekiyordu.

Kaihuang gözetleme kulesi Kaplan Kafesi eğitim kampının hemen önünde olmasına rağmen, bazı katı kurallar Qieluo ve Yang Jiang'ı çimleri tükendiğinde ve görevde değillerken lüks çatı katından kamp sığınağına taşınmaya zorladığı için, Qieluo'yu umumî duşlarda yakalama fırsatım vardı. Teşvik ödemesi olarak bir yeşim kolye karşılığında (muharebenin bitmesini bekledikten

sonra Yizhi temin etmişti), duşları yöneten teyze Qieluo'nun bir sonraki gelişinde beni uyardı.

Çıplak bir hâlde duşların yarı saydam vinil perdelerini açtığımda, buharın içinde yarım düzine kadın ve birkaç çocuk buldum. Sanırım çoğunlukla hizmetçi teyzeler vardı: Ve Dugu Qieluo.

Onu fark etmemek imkânsızdı. Herkesten uzakta, kısa, tahta bir tabureye oturmuş, saçlarını şampuanlıyordu. Beyaz Kaplan zırhının metal-beyaz omurga desteği sırtından aşağıya doğru porselen bir şerit gibi uzanıyordu. Bu takılıyken ve bağlantı iğneleri sürekli olarak omurgasındayken, zırhıyla yeniden bağlantı kurmak için geri kalanına yaslanması yeterliydi. Bu, pilotları iğnelerin saplanmasına tekrar tekrar katlanmak zorunda kalmaktan kurtarıyordu. İğneler, pilotların normal hareket kabiliyetini etkilemeyecek kadar inceydi.

Birkaç dakika boyunca fayans zemine kök salmış hâlde elimde küçük, cam şampuan şişelerinden oluşan sepetimle öylece durdum. Yaşadığım onca şaşırtıcı şeye rağmen, Qieluo'nun varlığı kendimi yeniden basit bir sınır köylüsü gibi hissetmeme neden oldu; bir kızm ulaşabileceği en yüksek statü olan Prenses-General'e bakmaya layık değildim.

Ta ki sen gelene dek, diye hatırlattım kendime.

Bir tabure kaptım ve sendeleyerek yanına gittim.

Taburemi yanına koyduğumda saçlarını şampuanlamayı bıraktı. Duvardaki bir yarıktaki kafesli bir ısıtıcı lamba yanıyor, buharı ıslak metal tadıyla dolduruyordu. Qieluo yavaşça bana dönerken suratı gücenmiş bir ifadeyle kaskatı kesilmişti. Fakat yüzümü görmesiyle, hatları birdenbire şaşkınlıkla gevşedi. İrisleri Ağaç-yeşili çi'siyle cızırdarken, omurga desteği hâlâ onu iletme için çalışıyordu.

Aynı ifadeyi takınmamak için kendimi zor tuttum çünkü *aman Tanrım, Dugu Qieluo gözlerimin içine bakıyordu.*

"Şey, merhaba." Boğazımı temizleyip dikkatlice tabureme oturdum. "Ben Wu Zetian. Buralarda yeniyim."

Saf Rongdi soyundan geldiği için Li Shimin'inkilerden bile daha göçük ve bıçak gibi keskin olan gözlerini kıstı. "Evet. Sen."

Dilim damağım kurudu. Takunyaların içindeki bağlanmamış ayakları gözüme ilişti. Biz Han halkı, "kadınlarının oradan oraya koşmasına izin veren barbarlar" oldukları için Rongdilerle alay ederdik ancak şu anda deforme olmuş, "medeni" ayaklarını gözden uzak tutmak isteyen bendim.

"Şey..." diye fısıldadım, "Sadece buluşmamız gerektiğini düşündüm, Bayan. Hanımefendi. Leydi Dugu."

Keskin çenesini yukarı kaldırdı. "Prenses-General Dugu olacak."

Yüzüme hücum eden sıcaklığı hissedebiliyordum. "Doğru. Prenses-General."

Duşunu açtığı anda tiz bir *ciyk* sesi duyuldu. "Suratına ne oldu senin?"

"Ah." Yanağımdaki korkunç morluğa dokundum. "Saldırıya uğradım. İki kez."

Saçlarını agresif bir şekilde duruladı. "Peki sence bu umurunda mı?"

Soran kişinin o olduğunu söylememek için dudağımı ısırdım. "Hayır, umursamanı beklemiyorum."

"O zaman neden buradasın? Sana iyilik yapmam için benimle iyi geçinmeye mi çalışıyorsun?"

Suratımdaki kızarıklık daha koyu bir renge büründü. Yanılıyor sayılmazdı. "Sadece buluşmak istedim..."

"Sana bir şey söyleyeyim, tilki kız." Bakışları benimkileri delip geçerken, daha parlak bir elektrik yeşiline büründü. "Senin gibileri iyi bilirim. Bu yüzden iyisi mi benden ve özellikle partnerimden uzak dur."

"Ne?"

"Partnerimden. Uzak. Dur."

"Ne... Ben... bunun konumuzla ne alakası var?"

"En yeni gözde falan olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini

özel mi sanıyorsun? Dokuz Kuyruklu Tilki'nin Demir Dul'u olduğunu mu?"

"Eğer medyada yer alan şeylerden bahsediyorsan, bu tamamen benim kontrolüm dışında! Neredeyse iki hafta boyunca hiçbir şeyden haberim olmadan kilit altında tutuldum!"

Kucağındaki havluyu burarak sıktı. "Dün savaş bağlantımda ne gördüm biliyor musun? *Seni*. Partnerimin zihnindeydin."

Hayal kırıklığıyla körüklenen öfke, zehirli bir duman gibi içime doldu. "Ve... ve bu *benim* suçum mu? Benimle alay mı ediyorsun? Buradayım, seninle kız kıza konuşmaya çalışıyorum, sen de kalkmış... beynini bir erkekten başka bir şey için kullanmaktan *aciz* misin?"

Kolu çok hızlı hareket etti.

Başım fayanslı duvara çarptı. Kafatasım acıyla sarsıldı. Taburem kayarak bacaklarıma dolandı. Ayağım kaydı ve acıdan nefesim kesilirken kaygan zemine yığılıverdim.

"Partnerimden uzak dur, seni erkek katili fahişe," diye bağırdı Qieluo tepemde dikilerek.

Bağlanmamış ayakları benimkilerin asla yapamayacağı şekilde emin adımlarla fayansı döverek uzaklaşırken, beni soğuk, nemli bir su birikintisinin içinde bıraktı.

AV

Başım dönüyor, yakıcı bir acıyla zonkluyordu. Tekrar hareket etmeden önce başımı en az bir dakika boyunca iki yandan tuttum. Titreyerek, herkesin benim kadar şok olup olmadığını ölçmek için bakışlarımı duşların ve süzülen buharın üstünde gezdirdim.

Bir çocuk ağlıyordu. Bir başkası kahkaha atıyordu. Diğer kadınlardan birkaçının şaşkın bakışlarını yakaladım ama hemen gözlerini kaçırdılar. Saçlar telaşlı hareketlerle durulandı. Havlular sıkıldı. Duşlar kapandı. Cam şampuan şişeleri sepetlere atıldı. Bacaklar mekânı terk etmek için acele etti.

Buna inanamıyordum.

Taburemi düzelttim ve kendimi yukarı çekip avuçlarımı gözlerime bastırdım. Ellerimde birikip bileklerimden damlayan gözyaşlarının basıncıyla ağlıyorlardı. Dişlerimi sıktım. Göğsüm daralıyor, tir tir titriyordu.

Bana doğru yaklaşan sağlam ayak sesleri duydum.

Qieluo'nun daha fazlası için, belki de daha sert bir silahla geri döndüğü düşüncesiyle gerilerek sese döndüm.

Fakat karşımda farklı bir kadın duruyordu.

"Sen iyi misin?" Eğildi, çoğunlukla kuru ancak boncuk bon-

cuk nemlenmiş saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Yumuşak, kırışksız gözleri, basık bir burnu ve geniş bir yüzü vardı. Uğraşsa bundan daha tipik bir Han gibi görünemezdi.

Ancak onun ayakları da bağlanmamıştı.

Bir saniye sonra onlara dik dik baktığımı fark ettiğimde, sanki onu baştan aşağı süzüyormuşum gibi yapmaya çalıştım ama o gamzeli, bilmiş bir gülümseme takınıp avuçlarını birleştirerek hafifçe eğildi. "Ma Xiuying, Siyah Kaplumbağa'nın yin pilotuyum."

"Ah!" Kaşlarım yukarı kalktı. "Elbette!"

Kendimi saymazsam, diğer iki Demir Prenses'ten biriydi. Onu tanımam makyajsız ve normal saçlı hâli beni şaşırtmıştı. Sade görünüşü ve yetiştirilme tarzı, rütbesiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Bir ruh basıncı test ekibi onun inanılmaz değerini fark etmeden önce bir cariyeye hatta iyi bir aileye eş olmayı hiç düşünmemiş bir çiftçi kızıydı.

Kıkırdadı. "Evet, bana Koca Ayaklı Ma diyorlar."

Alelacele selamına karşılık vererek eğildim. "Senin Ming eyaletinde olman gerekmiyor muydu?"

"Yuanzhang ve ben gece transfer olduk. Merkez Komutanlığı burada şiddetli bir Hundun sıkıntısı olduğunu söylüyor."

Çok mantıklıydı. Siyah Kaplumbağa Su-tipiydi; esneklikleri sayesinde geniş arazilerde manevra yapması en kolay birimler bunlardı.

"Evet, bu kısmen benim hatam." Başımdaki acılı, şiş yumruya masaj yaptım. "Seni buraya gönderecek kadar sağduyulu olmalarına sevindim. Kesinlikle *ondan* daha sevimlisin." Kapı eşiğini kapatan buğulu vinil perdelere doğru baktım.

Xiuying eliyle ağzını kapatarak güldü. "Dürüst olmak gerekirse, ben de buraya ona bakmaya geldim. Sanırım bir sohbet başlatma fırsatını kaçırdığım iyi oldu."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki kafatasıma yeni bir ağırı saplandı. "İnanılmaz biri."

"Eh, Rongdi kızları nasıl olur bilirsin. Sağları solları belli olmaz." Xiuying daha yakına eğilip gergince fısıldadı. R'leri

vurgulayarak ağır bir kuzey aksanıyla konuşuyordu. “Eşleşme Merasimi gecesinde av bıçağını Prens-General Yang’ın boğazına dayadığını ve ona başka bir kadınla yatmayacağına dair yemin ettirdiğini duydum. İşte *bu yüzden* hiç cariyeye almamış.”

Xiuying’in bunu söyleme biçiminden biraz irkildim ancak Ming eyaletinde Han-Rongdi geriliminin daha yüksek olduğunu *duymuştum*. “Sahiden bununla bir sorunum yok ama sırf beni kısa bir süre düşünmüş olabileceği için *beni* suçlaması? Bu çok saçma!”

Xiuying hafif kavisli kaşım kaldırdı. “Bazen zihnin ihaneti daha çok acıtır. Bedenin ihanetinden çok daha fazla.”

“Tamam, aklında olmam *çok* garip ama yine de...”

Xiuying omuz silkti. “Erkeklerin seni ilgi çekici bulması şaşırtıcı değil. Özellikle pilotların. Yuanzhang ile savaş bağlantım sırasında dikkatli baksaydım, muhtemelen ben de senin izlerine rastlardım.”

“Ciddi misin?”

“Erkekler kabul etmeseler bile her zaman taze ve yeni olanın cazibesine kapılırlar. Her neyse, konuşmaya devam etmek istiyorsan geçelim mi?...” Duşların diğer tarafındaki ahşap bir küveti işaret etti. Yeni yürümeye başlayan iki oğlu da oradaydı, kıkırdıyor ve birbirlerine su sıçratıyorlardı.

Kaba olmak istemediğimden zorla gülümseyerek taburem ve sepetimle birlikte yalpalaya yalpalaya o tarafa ilerledim. Ancak Zhu Yuanzhang’ın cariyelerinin Xiuying’in hamileliğinin son dönemlerinde onun yerini doldurduğu bilgisini aklımdan çıkaramıyordum. Hiç gerekmediği hâlde ölenler oldu. Zaten bu kadar yüksek riskli bir ortamda neden çocuk sahibi olduğunu da anlamıyordum. Yirmi üç yaşında, pilot ömrünün sınırlarını zorluyordu. Yirmi dört yaşındaki Zhu Yuanzhang ondan da yaşlıydı. Yaklaşık bir yıl içinde ordu onları haraç verebilirdi.

Gerçi belki de çocuk fikri ordudan çıkmıştı ve bu kadar çabuk yargılamamalıydım. Bir kadın hamile kaldığında, vücudu birdenbire herkesi ilgilendirir oluyordu. “Bebeğin iyiliği için” ona

sonsuz kısıtlamalar getirilebilirdi. Bundan daha iyi bir kontrol aracı yoktu.

Li Shimin ve ben bu iki haftayı atlatırsak, onu beni hamile bırakmaya zorladıklarını görebiliyordum.

Düşüncesi bile midemi bulandırdı. Düşüncelerim yüzlerce korkunç yöne savrulurken bağırsaklarımı, *rahmimi* kavradım. Görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi sertçe kır-pıstırdım.

“Biao’er, Di’er, Wu Abla’ya merhaba deyin!” Xiuying bozulmamış ayakları üzerinde benden çok daha istikrarlı adımlar atıyordu. Siyah omurga desteği kara bir yılan gibi sırtından aşağı uzanıyordu. Üç Demir Prenses’ten ikisinin ayaklarının bağlı ol-mamasının bir tesadüf olduğunu sanmıyordum. Ama iş anneli-ğe geldiğinde, başka bir seçeneği olduğundan şüpheliydim.

“Wu-jiejie ha,” diye mırıldandı çocuklar aniden utangaç bir tavra bürünürken.

Göğsümde büyüyen umutsuzluğu görmezden gelerek onları başımla selamladım ve Xiuying’inkinin yanındaki duşu açtım. Paslı bir gıcırtıdan sonra sıcak su fışkırdı ve yere çarptığımda üzerime yapışan çamur tabakasını temizledi.

Diğer tüm kadınlar çoktan aceleyle dışarı çıkmıştı. Xiuying bir tabureye oturup çocuklarını bir havluyla ovmaya başladı ancak başını kaldırdığında ifadesi öncekinden daha kasvetliydi.

“Bak,” dedi. “Haddimi aşıyor olabilirim ama biriyle konuşmak istediğin bir şey olursa ben buradayım. Yeni olduğunu ve pek bir şeye erişimin olmadığını biliyorum. Neye ihtiyacın olursa ödünç verebilirim. Mesela... kapatıcı pudra gibi. Sende hiç var mı?”

“Kapatıcı pudra mı?” Başımı yana eğdim.

“Bilirsin, şey için...” Önce yanağını, sonra boynunu işaret etti.

Elim morluklarına gitti. “Ah, bunlar mı? Sağ ol ama zahmete değmez. Memnun edeceğim biri yok.”

“Anladığımı bil yeter.” Hüzünlü gözlerinde ışık dans ediyordu. “Erkeklerin kendini kaptırabileceğini biliyorum. Özellikle Pilot Li gibi bir Rongdi’nin.”

Kirpiklerim sanki hata verir gibi kırıştı. “Ah. Ah, hayır... bunlar... bunu Li Shimin yapmadı! Tanrı aşkına, böyle bir şey yapsa onu öldürürdüm!”

“Ah. Özür dilerim. Ben sandım ki...”

“Hem *senin* neden kapatıcı pudran var?” Ani bir telaşla onu şöyle bir incelemem de suyun ortaya çıkaracağı herhangi bir çürük görmedim.

Bakışları tekrar sertleşti. “İhtiyacı olan kızlar için elbette.”

“Neden bunları örtbas edelim ki? Bunları yapan adamların yargılanıp öldürülmesi gerek, onlara katlanılması değil!”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, sonra da zayıf bir gülümsemeyle geri kapandı. “Şimdi sana neden Demir Dul dediklerini anlayabiliyorum.”

“Böyle şeylere müsamaha göstermenin bir anlamı yok.” Yumruklarımı sıkarak yüzümü duvara çevirdim. Duş suyu gözlerimin üzerinden sel gibi akıp gitti. Ablamın hayaleti zihnimde gülümsüyordu. Sürekli gülümsüyordu çünkü Tanrı korusun o mükemmel, itaatkâr bir kızıdan başka bir şey olamazdı. “Katlanıyorsun da ne oluyor? Sen onları yatıştırmaya devam ettiğin, istediklerini yapmalarına izin verdiğin sürece ne diye düzelecekler ki? Şiddet onlara istedikleri her şeyi veriyor. Hem nihayetinde ölümden başka ne var?”

“Ama çoğu cariye-pilotun öylece olay çıkaramayacağını anlamak gerek,” dedi Xiuying yorgun ve içi boş bir sesle. “Ailelerinin güvenliği ve geçim kaynakları buna bağlı. Yapabileceğimiz en iyi şey birbirimize destek olmak. Konuşmak istediğin bir şey olursa benimle iletişime geçeceğine söz ver, tamam mı?”

İçimde sıkışık kalmış gerginlik yavaşça kendini bıraktı. Haklıydı. Anlamak için daha çok çaba göstermeliydim. Herkesin durumu farklıydı.

“Tamam. Teşekkür ederim,” dedim çünkü yalnızca beni kollamaya çalışıyordu ve Qieluo’nun yaptıklarından sonra bu gerçekten güzeldi.

Geriye dönüp baktığımda, sırf kadın olduğu için Qieluo'nun yanımda duracağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Ayaklarımı ikiye bölen kişi büyükannemdi.

Erkek kardeşimizin ileride bir gelin alabilmesi için beni ve ablamı, kendimizi cariye olarak sunmaya teşvik eden annemdi.

Kendi kocalarından durmadan şikâyet etmelerine rağmen, hangi kızın henüz evlendirilmediği konusunda dedikodu yapanlar daima köyün teyzeleri olmuştu. Üstüne bir de kendileri de kadın olmalarına rağmen, yeni anneleri oğlan doğurdukları için "kutsanmış" olduklarını söyleyerek tebrik ederlerdi.

Nüfusun yarısının mücadele ruhunu nasıl ortadan kaldırıp onları gönüllü köleler hâline getirirdiniz? Onlara doğdukları andan itibaren tek amaçlarının hizmet etmek olduğunu söyleyerek. Onlara zayıf olduklarını söyleyerek. Onlara av olduklarını söyleyerek.

Bunları durmadan tekrarlayarak, ta ki hayatlarındaki tek gerçek bu olana dek.

Süite döndüğümde, banyoya geçip aynada kendime baktım. Buzlu camlı pencereden bulanık sarı bir ışık süzülüyordu. Duvar'daki bitmek bilmeyen inşaat projelerinden gelen sesler dışarıda çınlıyor, patırdıyor ve yankılanıyordu. Yizhi, Li Shimin'in odasındaydı, ölümün kapılarından geçip gitmesini engellemek için yanından ayrılmıyordu.

Yeni gece programımıza göre uyuyor olmalıydım. Hundunlar geceleri daha sık saldırıyordu, bu yüzden biz güç toplamadan önce başka bir muharebe olması ihtimaline karşı o anda uyanık ve An Lushan'la başa çıkmaya hazır olmak daha iyiydi.

Fakat nasıl dinlenebilirdim ki? Xiuying'i müttefik edinmiş olabiliirdim ama Sui-Tang'da hiçbir bağlantısı olmadığı için en acil sorunlarımızda bize yardımcı olamazdı. Onun ve Qieluo'nun sözleri kafamda dönüp duruyordu.

"Erkeklerin seni ilgi çekici bulması şaşırtıcı değil."

"Sana bir şey söyleyeyim, tilki kız. Senin gibileri iyi bilirim."

Benim gibiler mi? Tam olarak nasıl oluyordu o?

Dışarıdan bakılınca *sahiden de* erkek avcısı, milletin ocağına incir diken bir cadı gibi mi görünüyordum?

Yizhi'nin bana gösterdiği, ne olduğumu anlamaya çalışan, ordunun beni kullanması mı yoksa idam etmesi mi gerektiğini tartışan insanların yorumlarını düşündüm. Yang Jian'ın neden beni düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Bir Prens-General olan kendisinin bile sağ kalamayacağı tuhaf, yeni kızdım. Qieluo'nun onun zihninde gerçekten ne gördüğünü düşününce ürperdim ancak kendini tehdit altında hissetmemeliydi. Bu düşüncenin sevgi ya da saygıya yakın bir şeyden kaynaklandığından şüpheliydim.

Ama belki de ilgi mıknaatısı olmak benim kullanmadığım bir güçtü.

Kanım damarlarımda daha hızlı akıyordu. Aynaya doğru eğilerek morarmış suratımı inceledim. Kan çanağına dönmüş, koyu halkalarla çevrili gözlerim korkunç görünüyordu. Dudaklarım çatlamıştı. Ten rengim ölüden beterdi. Ancak altyapım hâlâ sağlamdı; güzel bir kemik yapısına sahiptim.

Gözlerimde tutuşan karanlık bir ateşle aynadan uzaklaşırken kendimi izledim. İnsanlar güzel kızlara iştahla bakmaktan hoşlanırdı ama onlardan nefret etmeyi daha da çok severlerdi. Kitlelerin, uysal eş ve anne idealinden uzaklaşmaya cüret eden kadınlar kadar sövüp saymaya takıntılı olduğu kimse yoktu. *Kibirlerinden geçilmez*, diye hakaret ederdi babam gibi insanlar o kadınlara. Kendileriyle kafayı bozmuşlar. Öyle sinsiler ki erkeklerin iliğini kurutarak istedikleri her şeyi elde ediyorlar.

Qieluo da benim böyle bir kız olduğumu düşünüyordu. Yaptıklarım ve davranışlarım yüzünden, söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bu etiketten kurtulmama yardımcı olmuyordu.

Ancak bu kadar nefret edilmekte çok para vardı; para kaynağı olmak ise güç ve koruma anlamına geliyordu. Medya trafiği doğru ya da yanlış umursamıyordu. Skandal bir başlığa yapılan her tıklama kâr getiriyor, ayıplayıcı bir görselin her görüntülen-

mesi kazanç sağlıyordu. Altın yumurtlayan bir tavuksanız, medya şirketleri sizi kaybetmemek için kulis yapar ve sahip oldukları her hükümet bağlantısına rüşvet verirdi. Bunu biliyordum çünkü Yizhi'nin ailesinin yakın arkadaşlarından Pan Jinlian, anlamsız ve çirkin davranışlarıyla sürekli manşetlerdeydi. Şüphesiz, Bilgeler onu "toplumsal değerleri yozlaştırdığı" gerekçeyle uzun zaman önce medyadan menetmeliydi ancak insanlar onun hakkında konuşmayı bırakmadığı sürece, medya şirketleri onu her zaman gizliden gizliye destekleyecekti. Yizhi, onun ne yaptığını gayet iyi bildiğini söylüyordu. Bir yandan nefret dolu yorumlara gülerken diğer yandan da servetinin giderek yükselişini izliyordu.

Ben de aynı yolu izleyebilirdim. Bir medya şirketiyle gerçek bir münhasır sözleşme imzalarsam, onları daha da zenginleştirir ve böylece beni desteklemeye zorlardım.

Yizhi'nin babasını beni desteklemesi için zorlayabilirdim.

Başımın içi kontrol edilemez bir girdaba esir olmuş gibi çalkalandı. Ellerim lavabo tezgâhını kavradı. Gao Qiu'yu bunca zaman görmezden gelmişim çünkü Yizhi'nin bana olan sevgisinden etkilenebileceğine inanmıyordum ve şaibeli iş taktikleri hakkında çok fazla hikâye duymuştum. Ancak medya şirketlerinin etkisi, bir pilotun kaderini değiştirdiğini gördüğüm tek şeydi. Bunun en büyük örneği, Maymun Kral'ın eski pilotu Sun Wukong'du. Seçkin bir keşişin Hundun Bölgesi'ni geçmesine yardım etmiş ve Huaxia'nın Zhou'yu kaybettikten sonra irtibatı kaybettiği bir başka insan sığınağı olan Indu'dan akademik el yazmalarıyla teknik şemaları almak üzere efsanevi bir görev tamamlamıştı. *Batı Kalesi'ne Yolculuk* adlı anı kitabı ve uyarlamalarından sonra öyle bir popülerlik kazanmıştı ki medyadaki faaliyetleri onu Krizalit kullanmaya elverişli olduğu yılların geri kalanında ciddi bir muharebeye girmekten kurtarmıştı. Daha sonra oyuncu ve komedyen olmak için emekli olmuştu ve hâlâ oldukça popülerdi. Erkek kardeşim videolarını her gün izlerdi.

Onun işlerini yöneten şirket Gao Girişimcilik'ti.

Bu da Gao Qiu'nun bir pilotun haraç verilmesini engelleyebileceği anlamına geliyordu. Ona ılgın meblağlar kazandırmaya başlarsam, Sui-Tang stratejistlerini kararlarından caymaya zorlamak için her türlü yolu deneyeceğine bahse girerdim.

Aceleyle tuvaletten ıktım. Bu sefer Yizhi'yi onu öpmek için aramıyordum.

TÜM BUNLARA RAĞMEN

Gao Qiu'yla uğraşmak tam da hayal ettiğim kadar sinir bozucuydu. Benimle ancak Li Shimin'den tekrar sağ çıkabileceğimi kanıtlarsam ciddi bir şekilde çalışacaktı.

"Bilgeler ondan memnun değil, bu yüzden onu gerçekten tanıtmama göz yummalarını sağlamak için çok fazla rüşvet vermem gerekecek," demişti Yizhi'ye sesli mesaj yoluyla; çünkü benimle doğrudan konuşmuyordu bile. "Sadece iki saniye sonra ölecekse bunu yapmanın bir manası yok."

Yani her şey hâlâ Li Shimin ve benim bir sonraki çatışmamızda ne kadar dengeli olacağımıza bağlıydı.

Düşüncelerim netleşti. Yaptığı şeyler ne olursa olsun, onunla ilgili karmaşık duygularım ne olursa olsun, onu kendimden uzaklaştırmayı bıraktım. Yizhi'nin yardımıyla yoksunluk sendromunun en kötü kısmını atlattıktan sonra, Sima Yi'nin önerdiği her partner egzersizini şikâyet etmeden yaptım. Buz dansı, normal dans, karşı tarafın sizi tutacağına güvenerek kendinizi arkaya doğru bıraktığınız güven testi, el ele tutuşarak yüksek bir kiriş üzerinde dengede durma, ne olursa. Onun yöntemlerini sorgulamadım.

Çin Seddi'nden birlikte atlamamızı söylediğinde bile.

Ay, aydınlık bir leke hâlinde yukarıdaki bulutların arasından süzülürken, Li Shimin sanki başka bir dansa kalkışıyormuş gibi kollarını bana doladı. Ardı ardına gelen felaketler sayesinde Sima Yi, Merkez Komutanlığı stratejistlerinden bize ruh zırhı ayrıcalıkları tanumaları için yeterli desteği almıştı; kısmen eğitime yardımcı olmak, kısmen de diğer pilotlardan gelecek saldırıları caydırmak içindi.

Vermilyon Kuşu zırhının her biri boyumuzdan daha uzun olan geniş kızıl kanatlarının ağırlığı, üzerinde bulunduğumuz beton tepede sallanmamıza neden oluyordu. Duvar'ın hava koşullarından rengi atmış ve likenle kaplanmış tarafı gecenin derinliklerine karışıyordu, yerden o kadar yüksekteydik ki manzara âdeta bizi de yanına çağıran boşluktan ibaretti. Karadan uçmayı öğrenmek istemiştım ancak Sima Yi, bunu anlamaya çalışırken kazara çok fazla çi harcayabileceğimi söyleyip katı şartları altında sadece bir deneme yapmama izin verdi.

Bir gece rüzgârı Hundun Bölgesi'nde ölü bir cariyenin öteki taraftan haykırışı gibi uğulduyor, Li Shimin'in kesilmiş saçlarını karıştırıyor, beni iliklerime kadar ürpertiyordu. Li Shimin'in titremeleri tamamen durmamıştı ve yüz hatları karanlık gölgelerin altında ruhsuz ve ifadesiz duruyordu.

Huaxia'nın en güçlü pilotunu daha önce taçsız görmek garip geldiyse de şimdi zırhlı hâliyle daha bir garip görünüyordu. Demek istediğim, zırh, kanatları, anka kuşunu andıran uzun etekleri ve omuzlarının üzerinde uçuşan metal tüyleriyle bu denli heybetliyken, hemen yukarısında sadece kafası vardı. Besbelli bir şey eksikti.

Tacının nasıl görüneceğini merak ettiğim sırada Sima Yi "Atla!" emrini verdi.

Bizzat ilk kez Demir İblis Li Shimin'in çi'sini yönetirkenki hâline şahit oldum.

Ateş-kırmızısı parlaklık, derisinin altında lav nehirleri gibi kavrulak zırhına aktı. Onunkine yaslanmış vücuduma bir sı-

caklık hücum etti. İrisleri kor gibi parlıyordu. Gecenin karanlığında açılan kanatları alev alev yanıyordu.

Birinin çi'sini kanalizere edebileceği maksimum güç ruh basıncıyla doğru orantılı olduğundan, bu gerçekten de Huaxia'daki herhangi birinin şu anda sahip olabileceği en çarpıcı görünümüdür.

Kanatlarından gelen mekanik bir şaklamayla, kollarında benimle birlikte Duvar'dan fırladı. Yerçekiminin aniden kaybolması karşısında çılgıncı basmamak için kendimi zor tutarak sıcak zırhına yapıştım. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Dünya birden sınırlarını, mantığını kaybetti. Kanat çırpışlarının çi'den kaynaklı sıcak rüzgârları etrafımızda savruldu. Bunun öleceğimiz anlamına gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve teyit etmek için gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum.

Bununla birlikte, oksijen ciğerlerime girip çıkarken, içimin hayal kırıklığıyla kavrulduğunu hissettim.

Olmak istediğim kişi bu muydu? Bir oğlana bağlı kalmak zorunda olan bir kız mı?

Derin bir nefes alarak, Metal-beyazı çi'mi bedenimdeki uzunlamasına çizgilerden dışarı doğru yönlendirdim. Omurgamdan zırhıma doğru serin bir his yayıldı. Garantiye almak için göğsünü iterek Li Shimin'den ayrıldım.

Bir anda düşüşe geçmemle dehşete kapılsam da çi'mi durmaksızın kanatlarıma akıtarak onları tekrar tekrar çırpıttım. Görüş alanımın kenarlarında soluk bir ışıltı belirdi. Esen rüzgâr, beni sırlıslık eden teri soğuttu.

Ve bir bakmışım, uçuyordum.

Muazzam kanatlarım yerçekimine meydan okuyarak, ölüme meydan okuyarak rüzgârda yükselmemi sağlıyordu. Vücudumdaki her hücre titreşerek yıldız ışığı kadar pırıltılı ve dünya dışı bir neşeye doldu. Yavaşça yükseldim ve bir daire çizerek dünyaya yeni bir gözle baktım. Çok daha fazla alan, ses ve özgürlükle dolu, çok daha büyük bir dünyaydı bu. Bu sadece Krizalitlerin sahip olması gereken bir bakış açıydı ama işte buradaydım, bir insan olarak Huaxia'nın en doğusundaki Hundun dolu okyanus

kadar geniş ve kucaklayıcı havada süzülüyordum. Çin Seddi'nin dışındaki gözetleme kulelerinden gelen ışık kareleri bir ufuktan diğerine uzanarak bir yılan takımyıldızı oluşturunuyordu.

Kollarıma baktım. Zırhımın tüy dokusunun altında kendi soğuk, sakın ve gümüşü beyaz Metal çim akıyordu.

İçimde o kadar çok duygu zincirlerinden boşandı ki nasıl başa çıkacağımı, kontrol edeceğimi, gözlerimden rüzgârla savrulan yaşlar hâlinde taşmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum. Hıçkırıklarım ağırlıksız bedenimi öylesine sarstı ki bir kanadım diğerinden daha yüksekte kalırken dengemi kaybederek dönmeye başladım. Li Shimin hemen peşimden fırlayıp beni belimden yakaladı. Benim soğuk kanat çırpışlarım, onun sıcak kanat çırpışlarıyla birleşerek âdeta tek nefes oldu.

Aklım öyle bir başımdan gitmişti ki onu uzaklaştırmak için hiçbir hamle yapmadım.

"Yürümek bile benim için bir lükstü," dedim sesim çatlayarak yumruğumu tüylü göğüslüğüne vururken. Sonra yekten ona yaslandım. Çi'sinin sıcaklığı yanağımı ısıtıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Havada, insanların ulaşmaması gereken cennet ve dünya arasındaki o imkânsız mesafede süzülürken yalnızca bana sarıldı.

Tüm bunlara ve Sima Yi'nin biz Duvar'a döndükten sonra oldukça memnun görünmesine rağmen sinerjimizde bir artış olmadı.

"Sadece ona boyun eğiyorsun, onunla birlikte çalışmıyorsun!" diye bana bağırdı Sima Yi, Li Shimin'in beni buz pistinde bir başka beceriksiz rutine sürüklemesinin ardından. "Aynı şey değil!"

Durduğu yerden bağırıp çağırması kolaydı tabii. Akli sürekli yüz farklı yöne, en yakın içki şişesinin olduğu yere kayan biriyle kaygan buz üzerinde birlikte çalışmayı bir de o denemeliydi.

Eğitimin beşinci gününe geldiğimizde, içimde geçmek bilmeyen bir endişe kıvranıyor, zaman içinde kendimizi toparlayabi-

leceğimize dair umudumu kırıyordu. Ruh halimi yansıtırçasına bir fırtına buz pisti binasını dövüyor, betonda yankılanıyor ve camları şangırdatıyordu.

"Hey." Li Shimin somurtarak tuvalet molasına gittiğinde, Sima Yi beni pistin kenarından çağırdı. "Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?" Denge için kanatlarımı arkamda hareket ettirerek tereddütle ona doğru kaydım. Zırhımızın olması en azından buzun üzerinde düşmemizi engellemiş ve ayaklarımın çok fazla acımasını önlemişti.

Sima Yi, pisti çevreleyen alçak cam bariyeri kavradı. "Bir aşk üçgenine karışmasan iyi edersin."

Minik patenlerim tiz bir feryat kopararak durdu. İnkâr etmek için ağzımı açtım.

"Deneme bile." Sima Yi elini yukarı kaldırdı. "Zengin Çocuk'la birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Ama onunla çizgiyi aşan bir şey yapmasan iyi edersin." Sesini alçaltarak daha da eğildi. "Partnerin, senin Tek Gerçek Eş'in olması gereken kişi Shimin. Bunu unutma. Özellikle de toplum içinde bu gerçeğe sadık kal. Ordudaki genel kanı zaten size karşı. Bir de *aldatan eş* olarak etiketlenmeyi göze alamazsın."

Kendimi toparlayarak gözlerimi devirdim. "Endişelenmeyi bırak. Önceliklerimi biliyorum." Yalan değildi. O berbat geceden beri Yizhi'yi öpmemiştim. "Hem hiç mi temel geometri bilmiyorsun, Stratejist Sima?" Parmaklarımla bir üçgen yaparak içinden baktım. "Üçgen en güçlü şekildir."

"Ciddiyim," diye tersledi. "Sen ve Shimin birbirinizin yanında doğal olmayan bir şekilde rahatsızsınız. Neler oluyor? Oda görevlerini düzgün yapmıyor musun?"

"Oda görevleri" ile ne demek istediğini anladığımda, boynumdan kulaklarıma kadar kızardım. "Hayır! Bu seni hiç... *onu hiç yapmadık!*"

Sima Yi iki elini yüzüne yapıştırdı. "Ah, bu çok şeyi açıklıyor. Hiç ilerleme kaydetmemenize şaşmamalı!"

“Bunun eğitimimizle ne ilgisi var?”

“Dalga mı geçiyorsun? Bu nihai partner bağlanma etkinliğidir! Neden yapmadınız?” diye sordu Sima Yi, odadan çıkmadan önce neden ocağı kapatmadığımı sorar gibi.

Sabit kalmak için kanatlarımı sallayarak patenlerimin üzerinde geri süzıldüm. “Ben... istemiyorum işte!”

“Bu senin ne istediğinle ilgili değil,” dedi Sima Yi dişlerinin arasından ve bu saçma konu hakkmda bu kadar sert konuşması içim ürpertti. “Bunu Prens-Albay Yang’la yapabildiysen, Shimin’le de yapabilirsin. Bir Rongdi’yle birlikte olmaktan korkuyorsan anlarım ama...”

“Yang Guang’la da yapmadım!” diye bağırdım bu cümleyi duymamı engellemek için neredeyse çığlık atarak.

Sima Yi uzunca bir süre öylece bakakaldı. “Hâlâ *bakire* misin?”

“Fark eder mi?” Yanaklarım o kadar ısınmıştı ki parlak kırmızıya döndüğümünden emindim.

“Evet!” Pist bariyerini tokatladı. “Dinle, Shimin’e karşı böyle bir zihinsel blokajın varsa onunla düzgün bir şekilde pilotluk yapamazsın, bu yüzden bunu aşman gerek. Hatta tam şu an Shimin’le gidip bu işi hemen halletmenize izin vereceğim. Bu acil bir durum. Bu konuda küçük bir kız gibi davranmanın zamanı değil!”

“Çok yazık çünkü ben bir *kızım!*” Gözlerim yaşlarla dolarak tehlikeli bir şekilde akmanın eşiğine geldi. “Hayatım boyunca bunun yapabileceğim en kötü ve en pis şey olduğu söylendi! Bir çocukla yakınlaştığımdan *şüphelendikleri* için ailem beni kaç kez domuz kafesine tıkıp boğmakla tehdit etti biliyor musun? Şimdi de *nefret* ettiğim bir adamla şak diye yatmamı mı istiyorsun?”

Sesim beton duvarlara çarparak boğuk seslerle yankılandı. Sima Yi karşılık vermek için ağzını açtı ancak gözleri yana kaydı ve ardından dönüp o tarafa bir kere daha baktı.

Benim de dikkatim o yöne çevrildi.

Li Shimin tuvaletten dönüş yolunda öylece durmuş, şaşkınlıkla bize bakıyordu. Duvarları döven yağmurda zırhının şakırtı-

sını duyamamıştık. Binanın üzerinde çakan şimşekler yeri göğü inletiyordu.

İçim pişmanlıkla doldu. Neredeyse elimle ağzımı kapatıyordum.

Fakat onu küçümsediğimi hiç gizlememiştim, o yüzden ne önemi vardı ki?

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

"Aman, her neyse." Sima Yi başını salladı. "Ne olacaksa olsun... Shimin! Buraya gel! Pilot Wu'yla olan partnerliğini tamamina erdirmen hakkında seninle konuşmam gerek!"

Li Shimin'in kaşları çözemediğim bir duyguyla çatıldı. O, topuklarının üzerinde dönüp hışımla tekrar lavabolara yönelirken, zırhının uzun etekleri bacak zırhlarına çarpıyordu. "Bu konuşmayı yapmayacağım."

Sima Yi nefesi boğazında kaldı. "Senin neyin var? Biraz tom-bul olabilir ama yine de eli yüzü düzgün!"

Li Shimin, kafeteryadaki kavgada dışa vurduğu türden bir öfkeyle omzunun üstünden bir bakış attı. "Ben bir hayvan değilim, Stratejist Sima." Bakışları bana doğru kayarken yumuşadı. "Biz hayvan değiliz."

"Hayır ama pilotsunuz!" diye üsteledi Sima Yi. "Ve hayatlarınız gireceğiniz bir sonraki çatışmaya bağlı. Birbirinizin etrafında ne kadar garip davrandığınıza baksana... bunu düzeltmeniz gerekiyor!"

Li Shimin uzaklaşmaya devam etti. Yavaş ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapadım.

Bu işi kendi ellerimizle berbat mı *ediyorduk*? Belki de bu gerçekten sorunumuzun bir parçasıydı.

Kendimi mantıklı düşünmeye zorladım: Bunu şimdi çözmezsek, aramızda görünmez bir duvar örecektir ve bizi eskisinden daha da şiddetli tökezletecekti. Ve ne daha fazla tökezleme lüksümüz ne de buna ayıracak zamanımız vardı.

Yüzüm yeni bir sıcaklık patlamasıyla kavrulurken derin bir nefes aldım. "Li..."

Tavanda kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Hundun sirenleri yankılanarak binanın içinde inledi.

Li Shimin arkasını döndü.

Sima Yi'nin yüzünde anlık bir panik belirse de bir saniye içinde kendini yatıştırdı ve makul, anlamlı komutlar yağdırmaya başladı.

Hayatta kalma içgüdüğü anlaşılmazlığımızın bütün sivrilikliğini törpüleyiverdi. Li Shimin bana doğru koştu. Beni taşımasını kolaylaştırmak için kanatlarımı gövdeme doladım. Benim yürüme girişimlerimden daha hızlı olacağından beni kucağına aldı. Uçamazdık. Gecenin karanlığında parlayan devasa hedefler hâline gelirdik ve herhangi bir asker firar etmemizi engelleme bahanesiyle bizi vurabilirdi.

Binanın dışına on adım atmamıştık ki o fırtınada yerdeki su birikintilerini döven botlarıyla askerler etrafımızı kuşattı. Çi'mi zırhımdan özel bir yoğunlukta ileterek ruh duyumu güçlendirdim. Üçüncü bir gözün açılması gibi, bedenim yeni bir farkındalık boyutuna ulaşarak kampa dağılmış ruh basınçlarını algıladı. Her yönden daha fazla sinyal yaklaşıyordu.

Kamptaki her askere bizi köşeye sıkıştırması mı emredilmişti?

"Ah, bu sefer savaştan kaçamayacaksın," diye tısladı An Lushan'ın sesi tablet hoparlöründen. Bir asker, adamın canlı bağlantıdaki yüzünü gösterirken, bir diğeri ekranın üzerine bir şemsiye tutuyordu.

Sima Yi çoktan sırlıslık olmuş cübbe kolunu savurdu. "Merkez Komutanlığı'ndan emir..."

"Emirler geçersiz kılındı." An Lushan kendi tabletini kaldırarak bir belge gösterdi. "Bizzat Başkan Kong'un bilgece hükmüyle."

GÜM DİYE

Suratım, üzerinden süzülen yağmur sularından bile daha soğuk oldu.

Başkan Kong, Bilgeler'in lideriydi. Ve esasında bizden ve karşı saldırı şansından vazgeçtiğini ilan etmişti.

Gözlerim Sima Yi'ye çevrildi ancak kampın dört bir yanındaki yağmurdan puslanmış fenerlerin belli belirsiz aydınlattığı yüzünde sadece korku vardı. Bir sonraki şimşek çakmasıyla birlikte, bu geçen birkaç günün onu da ne kadar yıprattığını fark ettim. Yüzünün çökük hatlarından ve sırlı sakalından su damlıyordu.

Bakışlarıma karşılık vermedi. Sadece gözlerini kapatıp, "Anlaşıldı," dedi.

Kalbim bir taş misali dipsiz bir uçuruma yuvarlandı.

An Lushan'ın ekrandaki sırtışı genişledi. Çenesini kaldırdı. "Onları Vermilyon Kuşu'na götürün."

Askerler üzerimize yürüdü. İçlerinden biri bir ağızlık tutuyordu. Yağmur, koyu renkli çeliğin üzerinden kayıp gidiyordu.

"O şeyi bana takma!" diye bağırdı Li Shimin, sesinin derin tınısı zırhımızın içinde gümbürdeyerek. Bu çıkışı askerlerin durmasına neden oldu. Beni kollarında daha sıkı tuttu. "Gideceğim. Bu sefer direnmeyeceğim. Artık yanımda o var."

Gecikmiş bir farkındalık ya da belki daha ziyade bir hatırlatma uyandı içimde. Bu düzen tarafından "evcilleştirildiği" varsayılan tek kişi ben değildim.

Ama bunların hiçbirisi gerçek değildi. Partner olarak iş görür bir yanımız yoktu. Birbirimize zar zor bakabiliyorduk. Çi'miz sadece altı gündür güç topluyordu.

Bu işe yaramayacaktı.

Li Shimin, yağmur damlaları gözlüğüne dolarken askerleri takip etmeye başladı. Sima Yi de aynısını yaptığında önü kesildi.

"Stratejist Sima, onlara eşlik etmenize gerek yok," dedi An Lushan gülümseyerek ve sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi elini sallayarak.

Sima Yi dişlerini sıktı ama namlunun arkasında kalmaktan başka çaresi yoktu.

"Unutmayın, hâlâ Vermilyon Kuşu'nun kendisini hızlı şarj etmeyi deneyebilirsiniz!" diye seslendi sağanak yağmurun altında bize. "Diğer Krizalitlerden toplayabildiğiniz kadar çok çi toplayın, o zaman sorun olmayabilir!"

Hayır, olacaktı! Kim bize çi ödünç verecekti? Xiuying'in verebilirdi ancak o da güç topluyordu. Bu savaşın bir parçası olmayacaktı.

Li Shimin'in kollarından kurtulup kaçmak istedim ama bu ne işe yarayacaktı ki? Fiziksel olarak koşacak durumda değildim. Asla başaramaz—

Bir dakika. Zırh.

Belki de kaçabilirdim.

Kanatlarımı açmak için bedenimi döndürdüm. Li Shimin'in göğüslüğünü bir şingirtıyla sıyırdılar, tam onları çırpacaktım ki...

Güm.

Kör edici beyaz bir güç beni ona doğru savurdu. Bir saniye sonra sırtımda bir acı patlaması hissettim. Gözüm karardı. Dudaklarım aralandı, yavaşça açıldı ancak her kasım bir ses çıkarmayacak kadar gergindi. Sanki buzlu suya dalmışım gibi bağırışlar kâh duyuluyor kâh kayboluyordu.

“...benimle dalga mı geçiyorsun...”

“...şimdi nasıl...”

Barut kokusu nemli havaya karıştı. Li Shimin adımı haykırıyordu –daha önce hiç söylemiş miydi?– ve beni kucaklasa da sarssa da odaklanamıyordum. Acı tüm duyularımı yutarak her bir hücremi sardı.

Dünya sallanıyordu.

Hâlâ ilerlemeye devam ediyorduk. Dehşet bir acı içerisindeyken, suyla kaplı beton yolda sürtünen sarkık kanatlarımın uçlarını belli belirsiz hissediyordum.

Kaçış yoktu.

Bilincim Çin Seddi’nin tepesine yaptığımız yolculuk boyunca bir açılıp bir kapandı. Soluk asansör ışıkları. Gıcırdama sesleri. Işığın altında parıldayan silahlar. Boğazımdan yükselen boğuk inilti. Beton yapılar ve çelik raylar üzerinde bir sis tabakası oluşturarak sicim gibi yağan yağmur.

Sonrasında bir mekiğe binmiş, Vermilyon Kuşu’nun beklediği Zhen’guan gözetleme kulesine doğru hızla yol alıyorduk. Yağmur damlaları gecenin karanlığında ışık saçan pençeler gibi pencereleri tırmalıyordu.

“Beni ciddi ciddi vurdular,” dedim hırıltılı bir sesle, Li Shimin’in kucağında kaskatı kesilmiş, yüzümü ona dönmüş hâldeyken. Bu sözleri daha önce birkaç kez söylemiş olabilirdim. Emin değildim. Alnımdan aşağı soğuk terler boşandı.

“Benimle kal.” Beni omuzlarımdan tutarak kendine daha da yaklaştırdı. “Biz Kuş’la bağlantı kurana kadar benimle kal. O zaman bir şey hissetmeyeceksin.”

Dişlerim takırdadı. Titremekten kendimi alamıyordum. Detoksun ilk gecesinde o da böyle mi hissetmişti? Zırhımın altında, ıslak iletken giysim tenime buz gibi yapışmıştı.

Li Shimin’in zırhının metal tüylerinin altında kırmızı bir ışık

için için yandı. Etrafımı saran sıcaklık havayı dalgalandırdı. Titrek bir nefes aldım.

“Hayır...” Avucumu göğüslüğüne dayadım. “Çi’yi... çi’yi boşa harcama...”

“Şu raddede bunun bir önemi yok,” diye mırıldandı irisleri kızgın bir kırmızı rengine bürünürken. Gözlüğündeki nem tanecekleri hızla buharlaştı. Isınmaları için zırhlı ellerimi ovuşturdu. Beti benzi atmış suratı, her ne kadar yoksunluktan dolayı tükenmiş ve ıstırap içinde de olsa, odaklanmış bir ifadeyle kasıldı. Fırtına dışarıda uğulduyor, binlerce istilacı kalp atışı gibi etrafımızdaki metale çarpıyordu. Servis aracı sırlı sıklam rayların üzerinde sarsıldı. Yağmurun gölgeleri yüzüne düşüyordu. Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

“Bana karşı neden bu kadar iyisin?” diye sordum düğümlenen boğazımdan zar zor çıkan boğuk bir sesle. “Hele ki ben sana bu kadar berbat davranırken?”

Gözkapakları indiğinde, gözbebeklerinin şeytani kırmızısı üzerinde son derece uyumsuz bir şekilde hassas görünüyordu. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Bunca zamandır bu savaşa girip bir şeylerin farklı olması için dua ederken beklediğim mucizesin sen. Seni kaybetme düşüncesine katlanamam.”

Titremelerim içime kadar işledi. Sıcaklık gözlerimi yaktı; görüşüm bulanıklaştı. Gözlerime dolan yaşları görmemesi için bakışlarımı bacaklarına çevirdim.

“Senden nefret etmiyorum.” Sesim olabilecek en tiz, en cılız şekilde çıktı. “O kadar değil. Artık değil. Sadece biraz kafamı karıştırıyorsun.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı ellerime dolanmış ellerini çeken.

Onları tekrar tuttum.

“Yazının çok güzel olduğunu duydum.” Düşüncelerim dışarıdaki su gibi her bir yana sıçrarken, başparmağımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Artık ağzımdan çıkanı bilmiyordum. “Tekrar yapmalısın.”

Dudaklarından kuru bir kahkaha döküldü. Benimkilerin arasındaki parmaklarını esnetti. Seğirdiler. "Ellerim... bana yaptırdıkları onca işten sonra... bir daha mürekkep fırçasını düzgün tutabileceğimi sanmıyorum."

Kalbim sıkıştı. Ellerini göğsümün üzerinde kavrayarak sayıkladım. "Denemek zorundasın. Tekrar denemelisin."

Servis aracı gıcırdayarak durdu ve beni ona doğru itti. Acı içinde haykırdım. Sarsılmamı engellemek için ellerini benimkilerden ayırdı. Askerler silahlarını doğrultarak etrafımızda toplandılar.

Li Shimin kollarını vücudumun altından geçirdi. "Şimdi gitmeliyiz. Seni kucağıma alacağım."

Yüzümü acıyla buruştururken, başımı onaylarcasına salladım.

Yine de bu büyük hareketle tüm bedenimi ele geçiren ıstıraba hazırlıklı değildim. Gözlerim acıdan fal taşı gibi açıldı. Başımı omzuna yaslarken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Belki çatışmaya girmek o kadar da kötü olmazdı. En azından *bundan* kurtulmuş olurdum.

Ancak yaşama platformuna inen asansöre bindirildikten sonra, Li Shimin'in yüzündeki teslimiyet ifadesini görmemle keskinleşen yeni bir korku kapladı içimi.

Pes mi ediyordu?

"Li Shimin," dedim yalvarırcasına. "*Shimin.*"

Hüzünlü fakat yumuşak bir ifadeyle bana döndü. Onunla tanıştığımдан beri, üzerinde bir mahkûm tulumu, suratında bir ağızlık ve gözlerinde öfkeyle tam da bu asansörden çıkıp bana doğru yürüdüğünden beri hiç bu kadar yumuşak başlı görmemiştim onu.

Bu iş böyle olmayacaktı.

Onun boynuna tutunarak kendimi yukarı çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Burnundan keskin bir nefes aldı. Bir adım geriye tökezledi. Zırhı körüklenmiş bir kor gibi parlıyor, asansöre sıcaklık yayı-

yordu. Acımı bastırıp bir şimşek gibi parlayan duygular ikimizin arasında mekik dokudu. Bu beni de en az onun kadar ürküttü.

“Savaş,” diye fısıldadım dudaklarım onunkilerden bir nefes uzakta aralanırken. Kalbim çılgın, serbest bırakılmış bir canavar gibi kendini neredeyse bütünleşmiş göğüslüklerimize savurdu. “Canını ne kadar yakarsa yaksın, savaş.” Parmaklarımı ensesine doladım. “Çünkü böyle ölmeyi hak etmiyoruz.”

Beni daha sıkı kucaklarken, parmakları âdeta zırhıma kazındı.

Asansörün kapıları dışarıdaki hırçın, uğuldayan, fırıl fırıl dönen ıslaklığa açıldı. Bir ışık huzmesi Vermilyon Kuşu’nun iskelenin ucundaki uzun, kavisli boynuna vuruyordu. Askerler, botları metal ızgaranın üzerinde tangırdarak dışarı çıktı. Platformun iki yanında sıralanmışlardı, bizden nefret ettikleri için silahlarını doğrultsalar da bize ihtiyaçları olduğu için yolumuzdan çekiliyorlardı.

Shimin onların arasında beni taşıyarak Vermilyon Kuşu’na doğru yürüdü. Metale çarpan yağmur sesinin tıslamasıyla zırhını döven fırtına, onu bir buhar halesiyle çevreliyordu. Acılar içinde kıvrılırken, o korkakların her birini büyük bir kinle süzdüm.

İkimiz de gitmek istemezken bizi nasıl savaşa zorlayacaklarını merak ediyorduk ki, iki asker peşimizden kokpite atladı. Biz yin ve yang koltuklara oturduktan sonra, daha önce fark etmediğim iki yan koltuğa geçip kemerlerini bağladılar.

Sonra da silahlarını başımıza doğrulttular.

EN GÜÇLÜ ŞEKİL

Zihnim Vermilyon Kuşu'na yükselirken, içim cayır cayır yanan bir öfkeyle kavruluyordu. Harlayan, gürleyen bir öfkeyle.

Bu sefer Shimin'in korkunç düşünce âlemine inmedim. Hiddetim, yağın ateşe çarpması gibi doğrudan onunkiyle buluştu ve Kuş'un gagasından geceye ışık saçan bir çığlık yükseldi. Yağmur saniyede binlerce iğne gibi tıngırdayarak üzerimize yağarken, Kuş'un biri Metal-beyazı, diğeri Ateş-kırmızısı gözlerinin ısıltısı önümüzü aydınlatıyordu.

"Kimilda hadi, Vermilyon Kuşu, yoksa itaatsizlikten yok edileceksin!" diye duyuldu An Lushan'ın sesi muhtemelen yeni taktıkları hoparlörlerden.

Ben –ya da belki ikimiz de– Kuş'un boğazından bir kez daha çığlık attık. Tek tesellim acı çeken bedenimden kurtulmuş olmamdı. Varlığımın sınırları bir sis gibi dağılarak Kuş'un devasa kanatlarına ulaştı. Onlara hayat vererek çırpmaya başladım. Geri dönüp Çin Seddi'ni yıkmak istedim ama yanlış bir hareket yaptığım anda askerlerin kokpiti beynimle dekore edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Shimin ve ben beceriksiz bir uyum içinde Kuş'u kullanırken,

siyah ve beyazdan oluşan bir pus zihnimin bir başka katmanı gibi bilincimde var olmaya devam ediyordu. Onu netlemeye çabaladığımda, görüntü keskinleşerek yin-yang âlemine dönüştü. Shimin'in ruh formu benimkinin önünde diz çöktüğünde, dizlerimiz siyah ve beyazın sınırında birbirine değdi. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Geçen sefer hoparlörlere yaptığımız gibi askerleri de dışarı atalım."

Beni gördüğüne, bu âlemin bilincinde olmama şaşırmış gibi irkildi. İlk defa burada normal bir şekilde hareket ettiğimizi fark ettim. Kana susamış bir yanı yoktu. Bu iyiye işaretti.

Gözleri hızlıca etrafı taradıktan sonra yavaşça bana döndü ve dikkatle gözlerimi inceledi. "Onları dışarı attık diyelim, sonra ne olacak?"

Ağzım bir karış açıldı.

Evet, sonra ne olacaktı? Kuşu devre dışı bırakıp savaş bitene kadar oturacak ve her halükârda ölüm cezasına mı çarptırılacaktık? Kokpitten ayrılmayı reddedip aldığım kurşun yarısından mı ölecektim? Kuş'la birlikte, nereye gidersek gidelim bizim boyutumuzdaki bir Krizalit'in üzerine üşüşecekleri Hundun Bölgesi'ne mi kaçmaya çalışacaktık?

Mümkünmüş gibi. Mümkünmüş gibi. *Mümkünmüş gibi.*

Direnirsek, infaz edilecektik. Hundunlarla savaşırsak, muhtemelen kendimizi kanıtlayıp yaşayacaktık.

Shimin'in yüzüne kayıtsız bir ifade yerleşti ve daha önceki teslimiyetine dair ani bir aydınlanma yaşadım. Benden çok daha fazla kez muharebelerde çarpışması için kapana kısıtılmıştı.

Kuş'u, Hundun Bölgesi'ni kaplayan karanlık, bulanık su birikintilerine doğru yürüttüğünü hissettiğimde, hareketine karşı koyacak gücü kendimde bulamadım.

Boşa umutlanmıştım. Ordunun tüm dayanağının boş beklentiler yaratmak olduğuna yemin edebilirdim.

Ancak yorgunluğumuz ve gücünü tam toplayamamış çi'miz hemen etkisini gösterdi. Kuş'un hareketleri tıpkı fırtınada tüyleri sıırılsıklam olmuş gerçek bir kuş gibi miskin ve ağırdı. Kameralı

dronlar, açlıktan gözleri kızarmış alaycı sinekler gibi etrafımızda vızıldıyordu. Gao Qiu'nun, Bilgeler'in ve hem Sui-Tang sınırından hem de Merkez Komutanlığı'ndan stratejistlerin farklı dronlardan bizi gözlemleyerek muhakeme ettiklerini hayal ettim. Şimşek, tepedeki kalın kara bulutları delip geçerek düzlükleri anlık parlamalarla aydınlattı.

Gelen ilk Hundunlar beş dakikadan kısa bir süre içinde ufukta belirmiş ve Duvar'a endişe verici derecede yakın bir savaş mesafesine ulaşmıştı. Önce küçük çi ışıltıları yağmur ve karanlığın içinde yayıldı, ardından siluet hâlindeki bedenleri belirdi.

"Vay canına, keşif uçakları berbat bir iş çıkarıyor!" diye bağırdım yin-yang âleminde.

"Ya da diğerlerine bizim için gelen Hundunlara kasıtlı olarak engel olmamalarını söylediler." Shimin dizlerinin üzerindeki yumruklarım sıkı. İkimizin de ruh formları yerde oturduğundan, sanki kafamın içinde onun bulunduğu bir iletişim ekranına bakıyor gibiydim.

"Ah, hiç şaşırmam."

Hundunlar, Duvar'ın kendisini değil Krizalitleri yok etmeyi amaçlardı. Koca bir Hundun denizi, tatlı tatlı çürüyen bir şeftaliye üşüşen böcekler gibi, peşimizden gelmek için ana muharebeyi terk ediyor olmalıydı.

Biz ilk dalgayla çarpışmak üzereyken, Shimin Kuş'un kanatlarını geriye doğru savurup öne doğru kırdı. Esen sert rüzgâr Hundunların dengesini bozdu. Su çiseleyip her yere püskürdü. Kediden daha büyük görünmeyen ama gerçekte kesinlikle daha büyük olan üç asil-sınıf Hundun, rüzgârın içinden geçerek üzerimize saldırdı.

Pençemi onlardan birine doğru salladım.

"Hayır! Yapma!"

Shimin'in zihinsel direnci pençeyi yavaşlatsa da artık çok geçti. Pençeler Hundun'un yuvarlak gövdesini delip geçti.

Tatmin edici, öldürücü bir çatırtı duymak yerine, pirince çubuk saplamışım gibi hissettim. Hundun'un ruh metali pençele-

rin etrafında dalgalandı, sonra da onları bağladı. Pençeyi sallasam da elinden kurtaramadım.

“Ah, elbette! Görünürde parıltı yok: Su-tipi!” diye çıkıştım kendime.

Diğer iki asil Hundun yerdeki pençemize çarparak bizi devirmeye çalıştı.

“Bir takım olmaları gerektiğini biliyorlar.” Sima Yi’nin Qieluo ve Yang Jian’ın savaş hünerlerine dair söyledikleri zihnimde yankılandı. “İyi oldukları şeyleri yapıyorlar, sonra gerektiğinde geri çekiliyorlar.”

Teslim olursam Kuş’un üstündeki kontrolümü tamamen kaybederim çekincesi duymadan, Shimin’in bu işi halledeceğine güvenerek Krizalit’i komuta etmeye çalışmayı geçici olarak bıraktım. Birkaç ıslak kanat çırpışıyla Kuş’u yerden kaldırdı. Pençesindeki Hundun’u diğer pençesiyle savururken, gagasından bir çi ışını attı. Hundun yere yuvarlandı, bacakları, üzerine basılsa bağırsakları fişkırlarak patlayacak türden ters dönmüş bir böcek gibi çırpınıyordu.

Shimin, Kuş’un kafasını geriye attı ve sonrasında çi ışınını geniş bir akım hâlinde sürüye doğru fırlatarak sular altında kalan araziye yerle bir etti. Hundunlar Ateş-kırmızısı saldırı karşısında çatırdayıp patladı. Devreye girip kendi çi’mi ekledim ve akımı pembeye çevirdim. Patlama havada birkaç saniyeliğine daha da yükselmemizi sağladıysa da daha fazla dayanamadık. Hızla stop edip Hundunların dumanı tüten kalıntılarına çarptık. Kuş’un kanatları küt diye indi ve tüm ışığı söndü.

“Bu asiller hangi sınıftandı?” dedim nefes nefese. “Emin olamıyorum. Perspektif fena kafamı karıştırıyor.”

“Vikont-sınıfı. Belki de düşük Kont-sınıfıdır?”

Şu anda sahip olduğumuz boyutu hatırlatan bu olay karşısında içimi bir dehşet, mide bulantısı ve heyecan dalgası kapladı. Vikont-sınıfı Hundunlar on ila on beş metre boyunda, üç veya dört katlı binaların büyüklüğündeydi ancak bize ortalama bir sokak kedisinden daha büyük görünmüyorlardı.

Ancak kokpitte silah zoruyla tutulduğum sürece bu gücün hiçbir anlamı yoktu. İki askerin koltuklarında kıpırdadığını, düşüşümüzün etkisini üzerlerinden atmaya çalıştıklarını *hissedebiliyordum*. Onlar toparlanırken herhangi bir şey yapmamak için kendimi zor tuttum.

Shimin, Kuş'u tekrar pençelerinin üzerine doğrulttu ve çamurlu düzlüklerde, bir sonraki Hundun dalgasının rengarenk kalabalığına doğru ilerlemeye devam etti. Yağan yağmurlar, bizim gözümüzden hem beyaz hem de kırmızı renkte görünüyordu. Kuş eskisinden de fazla bocalıyordu.

"Daha fazla çi ışını kullanmamalıyız," dedim, endişe zihnimde küf gibi yayılırken.

"Çok yazık," diye homurdandı Shimin. "Kuş'un en iyi yaptığı şey bu. Yapısı yakın dövüş için uygun değil."

"O zaman daha yüksek bir forma dönüşelim. En azından attığımız ışınları daha odaklı hâle getirmek için Metal çi' mi yönlendir. Bunu nasıl yapabiliriz?"

"Bilmem. Hiçbir zaman bilinçli olarak bir dönüşümü tetiklemedim."

"Doğru. Sen Ateş-tipi ruh metalini Ateş-tipi çi'yle yönetiyorsun."

Ruh metali aynı tür çi'yle dönüştürülemezdi: Hundunlar da zaten bu yüzden dönüşemiyorlardı, her zaman tek bir tür oldukları için. Shimin gibi pilotlar, vücutlarındaki en baskın ikinci çi'yi kullanmak için ekstra çaba sarf etmek zorunda kalırlardı. Onun durumunda bu, Toprak'tı.

"Bir savaş sırasında bu kadar bilinçli olmam bile bir mucize." Shimin ruh formundaki ellerini ovuşturdu. "Ve bunun işleri daha iyi mi yoksa daha beter mi yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok."

Yeni bir dizi Hundun hızla taarruza geçti. Yaklaşırlarken onlara daha fazla çi ışını püskürtmekten başka seçeneğimiz yoktu. Shimin'in hızına ayak uydurmak için elimden geleni yaptım. İki

zihinle bir bedeni kontrol etmek hassas bir sanattı. Gurur yapacak zaman değildi; *ben* daha az deneyimli pilottum.

İleride, ana muharebe belirtileri nihayet seçilebiliyordu. Krizalitler ve Hundunlar devasa siluetler hâlinde birbirleriyle mücadele ederken, hareketleri arka plandaki gök gürlemesi kadar gürültülüydü. Parlak çi ışınları, bardaktan boşanırcasına yağarken rüzgârla savrulan yağmuru yakıp geçti.

Hundun'u Krizalitten, özellikle de öyle çok çarpıcı şekillere sahip olmayan Krizalitlerden zar zor ayırt edebiliyordum. Artık ordunun, kitleler sorgulamadan pilotları nasıl haraç verebildiği anlaşılmıştı. Bu kargaşada herhangi biri *–herhangi bir şey–* tarafından öldürülmemiz işten bile değildi.

“Pilotluk yaparken genellikle nasıl hissediyorsun?” diye sordum Shimin'e daha da telaşlı bir hâlde.

“Kontrolden çıkmış gibi.” Kuş fiziksel dünyada savaşmaya devam ederken gözleri kısıldı. “Sanki zihnimde, hissedebildiğim her Hundun'u öldürme içgüdüsünden başka hiçbir şey kalmamış gibi. Stratejistler genellikle benimle hoparlörlerden konuşmazlar bile. Çünkü duymayacağımı biliyorlar.”

“Şimdi o duruma geçebilir misin? Ağzımı bile açmam.”

“Hayır, bir anlamı yok. Zihnin daima orada. Çok gürültülü. Konuşmadığın zamanlarda bile.”

Bezgin bir çığlık attım. “Tamam, o zaman şöyle yapalım...”

Şimşekler çaktı ve kıran kırana çatışan Krizalitleri gözler önüne serdi.

Öylece donakaldım.

Başsız Savaşçı da onların arasındaydı.

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.” Yin-yang âleminde başımı ellerimin arasına aldım.

“Sorun ne?” Shimin omzuma dokundu.

Havaya ihtiyacım yoktu ama yine de hızlı ve derin nefesler alıyordum. Dışarıda, gök gürültüsü dört bir yanda gümbürdüyordu. Xing Tian'ın bedeninin kalçalarım üzerindeki ezici ağırlığı ve ellerinin boynumu kavrayışı zihnimde canlandı.

Bu savaştan sağ çıkmama izin vermesinin imkânı yoktu. Bizi öldürmenin bir yolunu bulacak, bizi haraç verecek ve aynı zamanda Yang Guang'ın intikamını alacaktı. Artık hayatta kalma umudumuz yoktu.

Öyleyse emirlere uymanın ne anlamı vardı?

İçimdeki tüm dizginler koptu. Dizlerimin üzerinde yükseldim ve ruhani ağırlığımı Shimin'e vererek onu yin-yang zeminine yapıştırıp üzerine çıktım. Ellerim geçen seferki gibi boğazına dolandı. Onun elleri de benimkilere uzandı ancak tutacakken durdu.

"Benimle mücadele edersen, ikimiz de anlamsız bir şekilde öleceğiz," diye fısıldadım başparmaklarımı boğazma dayasam da bastırmadan. "Bana izin verirsen, en azından bir anlamı olur."

Bana afallamış bir ifadeyle baktı. Kavradığım yerde gerçek bir nabız atmıyordu; nefes almak burada bir sorun değilken geçen seferki karşılıklı boğulmamızın nasıl işlediğini gerçekten bilmiyordum. Sanırım olay daha ziyade eylemin şiddeti ve zihinsel güçlerimizin dengesini nasıl bozduğuyla ilgiliydi.

Bu sefer böyle bir mücadele yoktu. Shimin öylece gözlerini kapattı.

Kontrolümü Kuş'un her metal zerresine akıttım. Shimin'in başta zihni şokla zonklasa da sonradan yatıştı.

Kuş'a saldıran bir sonraki asil Hundun'dan kasten darbe alarak düştüm. Gözetmen askerlerimiz koltuklarında sallanırken, onları kokpitin metaliyle pusuya düşürdüm. Metali etraflarına sardım ve onları kırmızı alüminyuma bulanmış iki sıçan gibi tahliye kanalından dışarı attım.

Düşerek ölebilir ya da savaşta ezilebilirlerdi.

Umurumda değildi.

Başsız Savaşçı'nın belirgin şekline, meme uçlarının olması gereken yerdeki parlayan gözlerine ve karnındaki ağzına odaklanarak Kuş'u, ezici adımlarla muharebenin keşmekeşine soktum. Fırtına öyle çılgınca uğulduyordu ki çok geç olana kadar kimse niyetimin farkına varmadı. Kuş'un kanadının bir darbesiyle

Xing Tian'ın ayağını kaydırdım. Çok kolay olmuştu. Bizim yarı boyumuzdaydı. Yine de yeri yerinden oynatan bir şekilde çakıldı. Stratejistler hoparlörlerimden bağırmaya başladığında, bir pençemi kaldırdım.

Tam onu kokpitine çivilemek üzereyken, tüyler ürpertici bir noktayı hatırlamamla kalakaldım. Bu sadece Xing Tian değildi. Aynı zamanda Başsız Savaşçı'ydı. Kokpitte onunla birlikte, kollarına hapsolmuş masum bir cariyeye vardı.

Cariyeyi de öldürmeden onu öldüremezdim.

Bir anlık tereddüdüm ona yerden güç alarak ayaklanma şansı verdi. Savaşçı'nın iri eliyle Kuş'un havaya kalkmış pençesinin kökünü kavradı. Düşüncelerim birbirine karışıp tek bir titreyen zerreye dönüşürken onu savuşturdum. İçimi öyle bir hüsrana kapladı ki bir kez daha gökyüzüne doğru feryat ettim.

Shimin'in suratında olan bitenin farkına vardığını gösteren bir ifade belirdi. Yattığı yerden doğrularak ruh formumu geri çekilmek zorunda bıraktı. Ellerim boynundan kaydı. "Bir dakika, bu seni öldürmeye çalışan adam mı?"

"Evet." Elimi başıma götürdüm. "Bu o."

Shimin'in suratı ifadesizleşti. Bir anda gözleri ve çi çizgileri ışıltılı parladı.

Kuş, Savaşçı'ya bir hamle daha yaptı.

"Bekle—" Durdurmaya çalıştım fakat Shimin'in öfkesi o kadar yıkıcıydı ki düşünce âlemindeki çılgın atan kuş sürüsü tarafından geri püskürtülmekten farksızdı.

Kollarım bana doladı ve beni kendine çekti. Bu hayali âlemde bile vücut sıcaklığı son derece yüksekti. Kalbim tekledi ve bir an için kendimi onun kollarına bırakıp dilediği gibi öldürmesine izin vermeyi düşündüm.

Ama yapamazdım.

Yapamazdım.

"Dur!" diye bağurdım omzunun üzerinden nefes nefese.

Kuş'u havaya sıçrattı ve Krizalit'in kanatları arşa yükselmiş alevler gibi açılırken, pençeleri Savaşçı'yı hedef aldı.

“Dur!” diye haykırdım onu sallayarak daha yüksek sesle.
“Yeterince kız öldürmedin mi?”

Kuş’un kanatları aksadı ve titreşti. Savaşçı’nın üzerine yığıldı, pençeleri ön tarafını parçalasa da delip geçmedi.

Shimin’in öfkesi yerini, benimkiyle eşleşen çıkmaza girmiş bir hüsranın yanı sıra duyumsamadığım bir kedere bıraktı. Taşacak yer arayan kaynar su gibi, Kuş’un yüzeyine doğru artan bir basınç baş gösterdi. Tanıdık bir basınçtı bu.

Kuş’tan yeni uzantılar çıkıp dışarı doğru uzadı. O hantal, marazi görünümü aldığını hissedebiliyordum. Kötü Adam Formu. Varsın öyle olsun.

Xing Tian’ı öldüremezdim ama ona acı çektirebilirdim. Hatta bununla da kalmayıp onu *kullanacaktım*.

Deforme olan pençelerimden birini Savaşçı’nın kalçasına, diğerini de bacağına geçirdim. Sonra tüm gücümle çektim.

Bacağı, bedeninden kısmen ayrıldı. Xing Tian’ın parlayan ç’i si kırktan dışarı aktı. Ben onun ç’i sini alıp kırmızı metal tüylerinin altında dalgalanan sarı ışıqla Vermilyon Kuşu’na aktarıırken, Xing Tian, Savaşçı’nın karnındaki ağzmdan çığlık çığlığa bağınıyordu.

Sima Yi beni Krizalit’in ani ve şiddetli hasarlar alması konusunda uyarmıştı. Bu nedenle, Xing Tian’ın gerçek hayatta biri bacağını koparmış gibi canının yandığını biliyordum.

Başka bir Krizalit onu kurtarmaya geldi ama Kuş’un kanadıyla onu kenara ittim ve Savaşçı’nın diğer bacağını da kopardım. Xing Tian’ın acı çığlığı keskinleşti, ardından sessizliğe gömüldü. Ç’i si sönüp gitti. Savaşçı’nın meme ucunun yerindeki gözleri karardı.

Bacağını gövdeksi suratına fırlattım.

Bu Krizalit bir daha asla kullanılmayacaktı. Sıradan Hundunlar, sahte ölüm karşısında yatışarak diğer Krizalitlerin peşinden gitmek için etrafta koşuşturdu.

Zihin bağlantımızda Shimin beni tutmaya devam ediyordu

fakat kolları bozguna uğramış bir hâlde gevşemişti. Bundan sonra yapacağım şeye itiraz etmeyeceğini biliyordum.

Kuş'u döndürdüm ve havaya yükselerek Xing Tian'dan topladığım küçük çî rezervini yaktım. Son çare olduğundan sanki yabancı, ölü bir sıvıyı Kuş'un içinden itiyormuşum gibi hissettirse de uçuşun temel hareketlerini sürdürme konusunda işe yaradı. Birkaç Krizalit peşimizden geldi ancak hiçbirini uçamıyordu –uçmak için çok yüksek bir ruh basıncı gerekiyordu– bu yüzden onları çabucak geride bıraktık.

Çin Seddi göründü. Duvar boyunca Kaihuang gözetleme kulesine doğru uçtum. Stratejistler çığlık çığlığa bağırsalar da hoparlörleri dışarı atmadım.

Paniklemelerini duymak hoşuma gidiyordu.

Gözetleme kulesine yaklaştığımda Kuş'un yukarı doğru bir kavis çizerek süzülmesini sağladım, sonra da gagasını doğrudan kuleye doğrultarak pike yaptım. İçerideki insanların çoğu ya beni bu duruma sokmuş ya da bana yardım etmeyi reddetmişti. Madem gitmemi bu kadar çok istiyorlardı, ben de giderdim.

Ama hepsi benimle gelecekti.

Kuş'un kanatlarını yanlarına katladım. İyice süratleniyorduk. "Zetian! Shimin!"

O sesi duymamla içimdeki her bir hücre donakaldı. Yizhi. Kuş'un kanatlarını çırparak hızını kesiverdim. Gürleyen rüzgârın ardından ürkütücü bir sessizlik çöktü. Kuş'un üzerine patır patır yağan yağmur sesi kokpitte yankılanıyordu.

"Sakin ol," diye devam etti Yizhi hoparlörlerden. "Lütfen sakın ol."

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Gözetleme kulesinde olabileceği ihtimalini düşünmemiştim bile.

"Çî için geri döndün, değil mi?" dedi. "Beni bekle."

Kuşu olabildiğince nazıkçe yere indirdim. Yine de gözetleme kulesinin camlarını zangırdatarak birkaçını kırdı. Gözlerim Çin Seddi'ne sabitlendi. Arkasındaki eğitim kampının binaları Gao Girişimcilik tarafından satılan oyuncak modellere benziyordu.

Bir sessizlik oldu, ardından gözetleme kulesinin arkasındaki asansör kapılarının açılmasıyla onu Duvar'a bağlayan kısa köprü'nün üzerine bir ışık saçıldı. Ufak tefek bir suret aceleyle köprüyü geçti. Yizhi'den başkası olamayacak bir suret.

Sadece o bizimle yüzleşecek kadar cesur olabilirdi.

Birden beni bu grotesk biçimde görmesi düşüncesine dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

"Zetian!" diye bağırdı Duvar'ın tepesindeki fırtınanın içinden; o kadar zayıf, o kadar küçük, o kadar insandı ki.

Ben debelenirken, Shimin Kuş'u geriye döndürdü. Görüşümüz Yizhi'ye yakınlaştığında bu beni şaşırttı; bilmediğim gelişmiş bir teknik olmalıydı.

Yağmur, Yizhi'nin yarısı toplanmış saçlarını solgun boynuna yapıştırmıştı. Mavi-gri cübbesi o kadar çabuk ve bütünüyle sırlıklam olmuştu ki mürekkep kadar siyah görünüyordu. Manzara kalbimi sıkıştırdı. Kuş'un kanatlarını açarak onun üzerine tuttum. Onu yağmurdan tamamen korumuyordu. Shimin'in servis aracında benim için yaptığı gibi onu ısıtmak istedim ama benim çi'm bunu yapmıyordu. Metal çi sadece soğuk olabilirdi.

Zaten onu ısıtacak kadar çi'm de yoktu. Kuş'a zar zor tutunuyordum.

"Çi'mi al!" Yizhi bir elini kaldırıp ona işaret etti, sonra da bize doğru uzandı.

Amacının ne olduğundan emin değildim ama Shimin ve ben aynı anda ona doğru eğilmeye karar verdik. Yizhi'nin avucu Kuş'un gagasıyla buluştu. Küçük bir temas noktası, gece göğündeki bir yıldız gibi.

"*Sen benim Kutupyıldızı'msın.*" Yizhi'nin sesi anılarımda yankılandı. "*Beni götürdüğün her yere giderim.*"

Kuşun kanatları titredi. Yizhi aslında bunun tam tersinin doğru olduğunu nasıl fark etmemişti?

Aniden, esip gürleyen bir rüzgâr misali ders notlarındaki bazı diyagramlar aklıma geldi; vücuttaki çi çizgilerinin ve ellerdeki akupunktur noktalarının muazzam yoğunluğunun diyagramla-

rı. Ve onun daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmadan ne yapacağımı anladım.

Metal'in getirdiği kesinlikle elindeki küçük noktaya odaklandım, ardından nazikçe iğnelerle deldim.

Fırtınanın karanlığında ışıldayan gözlerinde sarı bir parıltı belirdi. Yüzündeki çi çizgileri, derisi boyunca erimiş altından bir ağ gibi aydınlandı.

Çi, Kuş'a doğru aktı. Xing Tian'dan çaldığımız sahibinden sökülmüş akından çok daha canlı, elektrik sıcaklığındaki birkaç Ağaç-yeşili ışınla karışık bir Toprak-sarısıydı. Yatıştırıcı bir güç Kuş'un içine yayılıp tüm Krizalit'e doldu. Yizhi burada bizimleydi. Zihinsel olarak olmasa da ruhen öyleydi.

Yin-yang âleminde, renkli sisi andıran ruhani dallar benim ve Shimin'in etrafında dönüyordu. İkimiz de bir noktada ayağa kalkmıştık. Birbirimize döndük. Çi'nin altın kıvrımları kollarımızı sardı ve parmaklarımız birbirine değene kadar onları yukarı kaldırdı. Shimin'le parmak uçlarımızda hissettiğimiz kalp atışlarımız sakinleşerek daha yavaş bir ritme kavuştu. Parmaklarının arasından kanatlarında siyah noktalar olan küçük beyaz bir kelebek havalandı. Benimkilerden de beyaz noktalı siyah bir kelebek kanatlarını çırparak süzüldü. Bunu yapanın ne olduğunu bilmiyordum: o mu, ben mi yoksa Vermilyon Kuşu'nun doğasında olan bir şey mi? Belki de bir önemi yoktu.

Korkmak yerine, Yizhi'nin çi akımlarına güvendiğim gibi buna da güvendim. Dışarıda, Yizhi alnını Kuş'un gagasına yasladı. Kalbim daha da yavaşladı. Benden ve Shimin'den daha fazla kelebek uçuştı.

Sonra ikimizin de ruh formları tamamen siyah ve beyaza dönüşerek birbirimizin içine aktı. Zihinlerimiz daha önce hiç olmadığı kadar özgürleşmişti. Artık ne bir ayrılık vardı ne de bir yin-yang âlemi.

Tamamen Vermilyon Kuşu olmuştuk ve onu senkronize bir şekilde komuta ediyorduk.

Formumuz değişerek daha insansı bir hâl aldı. Pençeler uzayarak bacaklara evrildi. Daha da genişleyen kanatlarımızdan kollar çıktı. Gövdemiz uzayıp sıkılaştı. Gagamızın altının şekil değiştirerek bir insan yüzünün alt yarısına dönüşmesiyle gaga, bir kuş maskesinin ucu hâline geldi. Her şey ruh zırhımızın görünüşüne benzedi. Esas rengimiz olan Ateş-kırmızısının üzerine Metal-beyazı ve Toprak-sarısı detaylar kazındı.

Fırtına Yizhi'nin etrafında şiddetlenerek saçlarını savurup ıslak cübbesini uçuşturdu ancak şimşek tekrar çaktığında gülümsemesi her zamankinden daha parlaktı.

Onu kaldırarak avucumuzun içine aldık. Gülerек gaga maskemize doğru tökezledi. İnce bir iple bağlı kalırken kolunu hareket ettirebilmesi için avucunun etrafındaki ruh metalini kıvrarak bir tür eldiven hâline getirdik. Ardından gözlerimizin ortasında kokpite açılan bir giriş araladık. Güçlölkle tırmanarak içeri girdi.

"Yizhi..." Bilincim fani bedenime indi. Sarurım konuşmuştum ama sadece kafamın içinde yaşanmış da olabilirdi. Hayal meyal, kanlı canlı gözlerimle onun yaklaştığını gördüm; kırmızı, beyaz ve sarı dalgalarla sarmalanmış bir şekilde tüylü kokpit duvarlarında süzölüyordu.

"Zetian." Yüzümü ellerinin arasına aldı. Çi çizgilerimin beyaz aurası bir ekran gibi onu aydınlatıyordu. "Buradayım. Yaran için ne yapabilirim bir bakayım. Git savaş."

"Tamam..."

Acı beni tekrar ele geçirmeden önce bilincim tekrar Vernülyon Kuşu'na yükseldi. Shimin'le birlikte Kuş'u dik konuma getirdik. Metal etekler uzun, geniş tüyler gibi bacaklarımıza dolanıyordu. Çin Seddi sadece göğüslüğümüze geliyordu.

Döndüğümüzde, hemen arkamızda kararsız bir şekilde duran, yarım daire oluşturmuş Krizalitler dikiliyordu.

"Gidip birkaç Hundun öldürelim!" diye bağırdık ve bizi sorgulamalarına fırsat vermeden aralarına daldık.

Yolda bir elimizi göğüslüğümüze bastırdık ve artık onu kul-

lanabileceğimiz ellere sahip olduğumuzdan, bir silah için yokladık. Parmaklarımız ruh metaline batarak bir sapın etrafını sardı. Tuttuğumuz cismi çekip çıkardık.

Parıldayan kıvılcımlar ve metalin metale sürtme sesi eşliğinde göğsümüzden bir uzun yay çıktı.

Çömeldik, sonra da havaya fırladık. Yağmurlu rüzgâr kanatlarımızda daha hızlı ve daha yüksek sesle uğuldadı. Ana muharebeye tekrar yaklaştığımızda, parlayan yay kirişini çektik. Çi ışınlarından meydana gelen bir ok, ıslıl ıslıl parlayarak kirişin üzerinde belirdi. Alandaki en büyük Hundun'ı hedef aldıktan sonra oku serbest bıraktık. Temiz, delici bir atışla Hundun'un ışığını söndürdük. Kabuğu, kurtarılma şansı yüksek olacak kadar bütün bir şekilde çöktü.

Ordu bu savaştaki eylemlerimizden dolayı bizi ne kadar azarlayacak olursa olsun, bu büyüklükteki kurtarılabilir kabuklara hayır diyemezlerdi.

Havadan, devasa yayımızla görüş alanımızdaki tüm asil Hundunları indirdik. Diğer Krizalitler telaşla başlarını kaldırsalar da dövüşmeyi bırakmadılar. Ne zaman bir Ağaç veya Ateş-tipi bir Hundun bize güçlü bir çi ışını atmaya çalışsa, birisi yakın dövüş silahıyla ona kuvvetli bir darbe indiriyordu.

Son asil Hundun'ı da vurduktan sonra, dumanı tüten metal kabuklardan oluşan alanın huzura kavuşması uzun sürmedi. Sonunda, Baş Stratejist Zhuge ve Stratejist Sima'nın bizde ne gibi bir potansiyel gördüğünü anlamıştım.

Sana üçgenin en güçlü şekil olduğunu söylemiştim, Stratejist Sima, demek istedim, etrafımızda uçuşan kameralı dronlardan duyacağını bilerek.

Ama Kuş'un çenesini oynatamıyordum.

Artık hiçbir şeyi hareket ettiremiyordum.

Zihnim öylece askıya alınmıştı, her şey giderek bulanıklaşıyordu. Acıdan ne kadar nefret etsem de önemliydi. Bir terslik olduğunu anlamanızı sağlardı. Gerektiğinde paniğe kapılmanıza neden olurdu.

Fakat şu an öyle değildi. Bir terslik olduğu apaçık ortadayken, Metal-beyazı çi'min Kuş'un bedeninden akıp gidişini boş boş izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Birden fazla ses adımı haykırıyordu ama sanki bir dalganın üstünde karanlığa doğru sürükleniyordum.

En azından huzurluydu. Yalnızca soğuktu.

Çok soğuk...

III. KISIM

YILANIN YOLU

Ba yılanı bir fili bile yutabilir
ancak kemiklerini tükürmek üç yılını alır.
–*Dağlar ve Denizler Klasığı* (山海经)

EBEDİ BARİŞ ŞEHİRİ

Rüyadan rüyaya sürükleniyordum.

Git, dedim üstüm başım kan içindeyken ve elimdeki satırdan kan damlarken, tır tır titreyerek ağlayan bir kıza. Sesim sanki kül yutmuşum gibi pürüzlü çıkıyordu. Ancak o gözden kaybolduğunda, cesetlerin arasındaki kırmızı su birikintisine yığıldım ve bu sefer ben titreyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Satır, kırmızıya boyanmış fayanslara çarptı.

Ama ona yakın zamanda tekrar ihtiyacım olacaktı.

Kaçınılmaz olana direniyordum. Bunun olmasını istemiyordum. Yine de nereye kaçmaya çalışsam, karşıma yalnızca başka kâbuslar çıktı.

Çelik parmaklıklar ardındaki kavgalar. İşçi siperlerinde ezilen parmaklar. Organlarımın çalınmasının şokuyla afallamış hâlde sırtüstü yatarken, ellerim gövdemdeki yeni dikişlerin üzerinde titriyordu. Sırtımda taze yanıklarla yüzüstü yatarken, zar zor nefes alıyordum ve ateşim vardı.

Sonra al yanaklı bir kız çıkageldi, göz kamaştırıcı karların üzerinde benimle birlikte daireler çiziyor, bana eskiden yazdığım kaligrafi kadar zarif bir dövüş biçimi öğretiyordu. Kollarımız ve açık avuçlarımızla birbirimizin hareketlerini nazikçe

savuşturduk. Bacaklarımız buz kristallerinden oluşan sisleri yerden havalandırdı. Ardımızda sarmal ayak izleri bırakıyorduk. Kız, ölümcüllüğünü gizleyen tatlı bir gülümseme takındı.

Ama sonunda kazanamayacaktı ve bu bir ertelemeden başka bir şey değildi.

İçimdeki panik duygusu giderek şiddetlendi. Her bir zerrem bunun durması, bunun neye yol açacağını görmeden önce bir an önce ortadan kaybolması için çılgılık atıyordu.

–uzaklaş! uzaklaş!–

–içeri girme–

–lütfen–

“Onların hayatına mal olacak kadar uğruna yaşayacak neyin var?”

Bana ait olmayan bir anının içinden geçerken kendi sesimi duymamla sarsıldım.

Gözlerim titreşerek gerçekliğe açıldı.

İyot ve steril kimyasalların kokusu keskin kış havası gibi burnun deliklerime akın etti. Elleri, kaşındıran beyaz çarşafı kavradı. Telaşla etrafa bakındım.

Yatağımın başucundaki manzara karşısında kalakaldım. Hâlâ rüya görüp görmediğimi sorgulamama neden oldu.

Yizhi ve Shimin duvara dayadıkları taburelerin üzerinde birbirlerine yaslanmış biçimde uyuyorlardı. Yizhi, Shimin’in omzunun çıkıntısına dayanırken, Shimin başını Yizhi’ninkinin üzerine koymuştu.

Elleri birbirini sıkıca kavramış, bacaklarının birbirine değdiği yerde kenetlenmişti.

“Şey...” diye başladım ama devam edecek takati kendimde bulamadım. Her şey bulanık ve kayıyor gibiydi; ne zamandan beri fani bedenimde acı çekmeden yaşayabiliyordum?

Gözleri kırpışarak aynı anda açıldı.

“Zetian!” Yizhi ayağa fırladı, parmaklarını Shimin’inkilerden ayırıp benimkileri tuttu.

Shimin de neredeyse taburesinden kalkıyordu, ağzı bir şey söylemek için açılacak da nihayetinde olduğu yerde kaldı. Bakışları

sanki hangimize bakacağına karar verememiş gibi ben ve Yizhi arasında gidip geliyordu.

Ona bakarken dehşet tekrar çöktü.

Gördüklerim rüya değildi. Onun *anılarıydı*. Savaş bağlantımız sayesinde, çok daha fazlası zihnime yayılmıştı.

Artık gözlerinin içine bakamıyordum.

“Ee,” diye mırıldandım dikkatimi dağıtmak için Yizhi’ye dönerek, konuşmaya çabalarken kaşlarım çatılmıştı. “Ne oldu?”

Üç kırık kaburga ve parçalanmış bir böbrekle ölümün eşiğinden dönmüştüm. Vermilyon Kuşu’nun Ateş-tipi zırhı, koruma açısından en kötü tür olabilirdi ama en azından kurşunun beni delip geçmesini önlemişti. Diğer Krizalitler Vermilyon Kuşu’nu savaş alanından getirdikten sonra doktorlar kurşunu çıkarmışlardı ve o zamandan beri iki gündür Kaihuang gözetleme kulesinin revirinde yatıyordum. Acı çekmeye biraz olsun ara vermem bana verdikleri ağrı kesicilerden kaynaklanıyordu. O kadar harika hissettiriyordu ki onsuz bir varoluşa geri dönmekten korkuyordum ancak Yizhi karanlık bir fısıltıyla ilave dozları reddetmemi önerdi. Eğer bağımlısı olursam, ordu Shimin’i içkiyle kontrol ettiği gibi beni de kontrol edebilirdi.

Ben de Yizhi’nin tavsiyesini dinledim.

Nihai savaş hasarımız: iki ölü asker, sakatlanmış bir Dük-sınıfı Krizalit, travma geçirmiş bir Xing Tian (cariye-pilotu uyanığında muhtemelen büyük bir şok geçirmişti).

Nihai savaş başarılarımız: Krizalitlere dönüştürülmek veya işlenebilir ruh metali olarak tanrılara sunulmak üzere ideal durumda on iki asil Hundun kabuğu ve Shimin’le benim istikrarlı bir Kahraman Formu’nu koruyabileceğimizin kesin kanıtı.

Eğer stratejistler daha önce bizimle ne yapacakları konusunda çelişkiye düşmüşlerse, şu noktada konferans görüşmelerinin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Pişman olduğum tek şey Kaihuang gözetleme kulesini yok

etmeye çalışmaktı. Ancak Sima Yi, Çin Seddi'ne geri döndüğümüzde niyetimizin toplu katliam olduğunu şiddetle reddetmemiz konusunda bize destek çıkmıştı. Yizhi'yi savaş odasına alan ve hoparlörlerimizden konuşturan oydu. Bir keresinde bize üçüncü bir kişiyi çi bataryası olarak kullanma olasılığından bahsettiğini ve çaresiz kalırsak bunu denememizi tavsiye ettiğini söylemişti. Bu konsept tarihsel olarak çok düşük bir başarı oranına sahip olsa da emsalsiz değildi. Genellikle, üçüncü bir kişinin çi'sinin eklenmesi ana pilot çifti arasında daha fazla uyumsuzluğa neden olurdu. Kimse bunun bizim durumumuzda neden işe yaradığından emin değildi.

Tabii ki diğer stratejistlerin bu hikâyeye inandıklarından da şüpheliydim. Ama bir önemi yoktu.

Önemli olan, kameralı dronların yetişemeyeceği kadar hızlı uçmamız ve onların da ancak Yizhi'nin Duvar'da bize ulaştıktan sonraki kısmı yakalayabilmiş olmalarıydı.

Önemli olan Gao Qiu'nun bu gelişme karşısında epey heyecanlanmış olmasıydı. Artık vermesi gereken rüşvetleri vermiş ve Bilgeler'den, kendisiyle bir medya anlaşmasını görüşmek üzere bizi Huaxia'nın başkenti Chang'an'a resmi olarak davet etme iznini almıştı. Ben hâlâ tamamen iyileşmediğim ve ikimiz de çi'mizin yenilenmesini beklediğimiz sürece, An Lushan'ın sınırdan ayrılmamızı engellemek için hiçbir mazereti yoktu.

Uzaklarda parıldayan Chang'an'ın ışıkları, yıldızlardan bile daha parlak olduklarından insanı şaşkına çeviriyorlardı. Bir an için beynim, ben uyuklarken hava aracının baş aşağı sallanmış olma ihtimali üzerine paniğe kapıldı ve gerçekten de hızlı ölümümüze doğru düşüyorduk. Koltuğumun çapraz kemerlerine karşı irkilirken, can havliyle Shimin'in elini sıktım.

Sonra karşıımızdaki koltuğa bağlanmış Yizhi'yle göz göze geldim.

"Zetian, sanırım ona zarar veriyorsun," dedi garip bir gülüm-

semeyle, rotor kanatlarının seri *güm güm güm* sesleri arasında sesi kulaklıklarımızdan duyulurken.

“Ben iyiyim,” dedi Shimin nefes nefese.

“Özür dilerim.” Yanaklarım kızarıırken elini bıraktım.

Rüzgâr, Gao Qiu’nun bizim için gönderdiği küçük, özel hava aracının etrafında uğulduyordu. Bulutlar pencerelerden süzülüyor, gecenin karanlığında Metal çi gibi solgun duruyorlardı. İçimdeki geçmek bilmeyen endişeye rağmen, ikisiyle de yüzleşmek zorunda kalmamak için manzaraya döndüm. Dudaklarım savaştan önce Shimin’le paylaştığım öpücüğün hayaletimsi hissiyle karıncalandı.

Yizhi’ye bundan bahsetmemiştim.

Bahsetmeli miydim?

Böyle bir mecburiyetim yoktu. Yizhi, Çin Seddi’ne ayak bastığı andan itibaren benim sonsuza dek Shimin’e bağlı kalmamla uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu.

Yine de bakmadığımı sandığı anlarda beni ve Shimin’i izleyişini görmezden gelemiyordum. Ve ona söylemenin işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını bilmiyordum.

Öff.

Kendimi şehrin manzarasına kaptırdım.

Kısa sürede kafamdaki karmaşa yerini merak duygusuna bıraktı.

Bu benim hava aracıyla Çin Seddi’ne gidişime hiç benzemiyordu. O, son derece gürültülü ve sallantılı metal bir kafeste karanlık, kasvetli bir yolculuktan başka bir şey değildi.

Buysa bir Krizalit’e pilotluk yapmakla eşdeğer bir deneyimdi.

Çok geçmeden neon tabelalarla dolu yüksek binalar aşağıda gözün alabildiği her yeri doldururken, ışıklar ve hologramlar içindeki bir metal ve beton ormanından farksız görünüyordu. İnsan ve araçlardan meydana gelen minik noktalar, o ormanın içinde kan hücreleri gibi ilerliyordu. Görülecek o kadar çok şey vardı ki kendimi pencereye yapışırken buldum.

Demek şehirler böyle görünüyordu.

Binaların tüm cephelerinde reklamlar oynuyordu. Wei Nehri karanlık bir yılan gibi şehrin içinden kayarak geçiyor, ışığın yansıdığı kıvrımları parlıyordu. Chang'an'ı Han, Jin, Sui ve Tang eyaletlerinden ayıran iki dağ sırası arasındaki boşluğun her zeresi insanlığın elde ettiği başarılarla dolup taşıyordu. Huaxia'nın kalbi olan şehir kendi idari bölgesine sahipti.

Her şey beni öylesine sersemletmişti ki Yizhi'nin göz kamaştırıcı ışıkların, kızların bağlanmış, iltihaplı ayaklarına giydikleri parfümlü ipek ayakkabılar gibi sadece yüzeysel bir cazibe olduğunu anlattığı hikâyeleri kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Chang'anlıların çoğu geçinmekte zorlanıyordu. Apartmanlar, her biri sadece bir kişinin uyuyabileceği kadar büyük ve yine de astronomik fiyatlara satılan üst üste yığılmış gerçek kafeslere bölünmüştü. Duvar'da kaldığımız süitin boyutundaki bir dairede mutfağı ve tuvaleti paylaşan on iki kişi olabilirdi.

Huaxia'nın en güvenli yerinde yaşamak istemenin yarattığı rekabet bu şekildeydi; bu öyle bir rekabetti ki, altı milyondan fazla insanı, yani Huaxia nüfusunun neredeyse beşte birini kapsıyordu. Buraya boşuna Ebedi Barış Şehri dememişlerdi. Chang'anlılar kira ödemekte zorlanıyor olabilirlerdi ancak Hundunlar için endişelenmesi gereken son insanlar onlardı.

Duyduğum hayret giderek azaldı. Birdenbire bunun insanlığın zirvesi *olmadığını*, sadece en toparlanmış hâlimiz olduğunu hatırladım. İki bin yıl evvel gerçekleşen istiladan önceki insan dünyasını hayal etmeye çalışırken içim burkuldu: Bu gördüklerimizden katbekat yüksek binalar. Tanrıların bile artık sahip olmadığı bir teknoloji. Asla geri alamayacağımız binlerce yıllık tarih.

Shimin'le benim Hundunların önüne çöp gibi atılmamız beni daha da öfkeliendirdi.

Görüş alanımıza girmesiyle Yizhi, Bilgeler Sarayı'nı işaret etti. Dağların eteklerine inşa edilmiş, şehrin üzerinde yükselen, Huaxia hükümetine evsahipliği yapan, geniş çatılı malikaneler ve tapınaklardan oluşan bir kompleksti. Sarayı öfkeyle süzerken, oraya gidip Başkan Kong'la doğrudan görüşme talebinde bulu-

nabilmeyi diliyordum. Ancak yeni emri açtı: O ve Bilgeler karşı saldırıyı ancak *tüm* kıdemli Sui-Tang stratejistleri bunun güvenli bir risk olduğu konusunda hemfikir olursa onaylayacaktı.

Riskler göz önüne alındığında bu kulağa mantıksız gelmese de An Lushan gibiler, güç sahibi her insanın çoğunluğun iyiliğini düşünerek çalışmadığının kanıtıydı.

Öyle olsun. O hâlde bize de şüpheli güçler kullanmaktan başka seçenek bırakmıyorlardı.

Shimin ve ben, olduğumuz şey için af dilemekten bıkmıştık.

Hava aracı, ilginç bir şekilde Bilgeler Sarayı'nın bir kopyası gibi inşa edilmiş bir başka dağ kompleksi olan Gao malikânesindeki piste iniş yaptı. Gerçi Bilgeler'in mekânında her yerde müzik çalmadığına ve yanıp sönen flaş ışıklar olmadığına bahse girerdim.

Hava aracının kapıları yanlardan açılır açılmaz, şok edici bir şekilde dumanlı olan şehir havasından aldığım ilk nefesle birlikte, partiden gelen coşkulu sesler de içeri süzüldü. Uzaktan gelen sesler ve kahkahalar, dağın içinde bir kalp gibi çarpan boğuk elektronik ritme karışıyordu. Yizhi'ye göre, Chang'an'daki kayda değer herkes bu gece bize gözlerini dikmeye gelmişti.

Bir dizi hizmetçi piste doğru ilerlerken, renkli ipek cübbeleri yavaşlayan rotor rüzgârlarında savruluyordu. "*Wushaoye,*" diye selamladılar titreyerek hep bir ağızdan. *Beşinci Küçük Bey.*

Kulaklığını çıkaran Yizhi, yumuşak bir gülümsemeyle başını eğerek selamlarına karşılık verdi. Annesi de böyle bir hizmetçiydi, Gao Qiu tarafından hamile bırakılıp unutulmuştu. Ta ki Gao Qiu'nun, Bilgeler için verdiği bir ziyafette yeterince coşkuyla gülümsemediği için kırbaçlanarak öldürülmesini emrettiği güne kadar.

Onun dokunulmaz gücünün her yerde kanıtlanması karşısında midemi bir bulantı aldı. İstedığımı elde etmek için güvenmem gereken adam böyle biriydi işte.

Dünyayı böyle adamlar yönetiyordu.

Hizmetçilerden biri bize doğru bir tekerlekli sandalye yanaştırdı. Yaralarım yüzünden ayakta durmam çok tehlikeliydi. Shimin'in yardım amacıyla uzanan elleri vücuduma dolandığında kabul etmekten başka çarem yoktu. Yizhi hava aracından atlayarak tekerlekli sandalyeyi hizmetçilerden aldı.

İçimi bir yılgınlık dalgası sardı. Böyle şeyleri benden bir şeyler koparmak ya da beni kendilerine daha sıkı bağlamak için kötü niyetle yapmadıklarını biliyordum, bu yüzden direnmedim ya da bir şey söylemedim ancak dünyanın beni kendim için bir şeyler yapma yeteneğimden mahrum bırakmaya devam etmesinden nefret ediyordum. Birini sevmeme, diğerinin de zaruri ortağım olmasma rağmen Yizhi ve Shimin'in hayatımda olmasından nefret ediyordum. İki erkeğe bel bağlıyorsam kendime gerçekten de güçlü bir kız diyebilir miydim?

Ama başka ne yapabilirdim ki? Kendimi onlardan uzaklaştırıp inatla ölümüne mi yuvarlanacaktım? Bu sırf tek başıma yaptım diye asil ya da saygın bir davranış olmazdı.

Tekerlekli sandalyeye yerleşip kontrol çubuğuyla nasıl hareket ettireceğimi çözdükten sonra, hizmetçiler bizi çok katlı binalarla çevrili bir avluya götürdüler. Gao malikânesinin resimlerini görmüştüm fakat buna rağmen hayretler içinde kaldım. Bir aile evinden ziyade küçük bir kasabaya benziyordu.

Yüzüme doğru esen bir rüzgâr, bana pirinç taraçalarını hatırlatan bir yosun kokusu taşıyordu. İleride, içi renk değiştiren ışıklarla aydınlatılmış ve kavisli bir taş geçitle yin-yang sembolü gibi ikiye bölünmüş bir zambak göleti vardı. Partiye katılanlar neyse ki tam karşımızda değildi de binaları çevreleyen balkonlara dağılmışlardı. Her katta bulunan kıpkırmızı sütunlar, kiremit çatıları taşıyordu. Kenarlardan bir dizi geleneksel kırmızı fener sarksa da yanıp sönen neon ışıklar kâğıt pencerelerden ve açık kapılardan süzülüyor, birbirine karışan kalabalığın silüetini aydınlatıyordu. Gümbürdeyen müzik sesleri, avlunun yukarısındaki yıldızlarla dolu gökyüzüne uzanıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, davetlilerden bazıları omuzlarına, kolla-

rına, bazen de göğüslerine ruh zırhı parçaları ve çelik örgüleri giymişlerdi. Sadece pilotların ruh metali kullanmasına izin verildiğini sanıyordum, hem de ağır kısıtlamalarla. Shimin ve ben bu geziye zırhlarımızı götürmekten menedilmiştik. Ama sanırım zengin insanlar bu yasalara yalnızca gülüp geçiyorlardı ve ruhsal basınçları bu kadar düşükken bu durum bir tehlike arz etmiyordu. Müzikle birlikte çi'lerini belli belirsiz ısıldatmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydiler.

Biz yaklaştıkça sohbetlerine bir sessizlik çöktü. Kameraların flaşları patlamaya devam etse de az önce hayat dolu olan parti birden buz kesti.

Herkes bize bakıyordu. Neon ışık huzmeleri, erkeklerin tereddütlü ve kadınlarınsa yarı örtülü suratlarında gezindi.

Ben de ne yapacağımı bilmeden olduğum yerde durdum. Bir başka rüzgârın esmesiyle burnumuza keskin bir alkol kokusu geldi.

Shimin omzumu sıkıca kavradı. Ses çıkarmadım.

"Hoş geldiniz!" diye gürlledi hoparlörlerden boğuk bir ses.

Sesin kaynağını aradım ve onu avlunun karşısındaki bir binanın üçüncü ve en üst katında buldum.

"Hoş geldiniz, onur konuklarım: Demir İblis Li Shimin ve Demir Dul Wu Zetian!" Gao Qiu kollarını iki yana açarken, arkasındaki açık çift kapıdan vuran ışıktaki daha çok bir silüet gibi duruyordu. Topuzunun üzerindeki bronz başlık kafası kadar uzundu. Cübbesinin kolları, pürüzsüz bir şekilde kollarından aşağı dökülüyordu. Hizmetçiler başları eğik, saçları küçük kızlar gibi iki yandan halka şeklinde toplanmış uysal oyuncak bebekler gibi sağında ve solunda sıra sıra dizilmişti.

Davetlilerin tezahüratları içimi tiksintiyle doldurdu.

"Baba." Yizhi ellerini birleştirip eğilerek bana da aynısını yapmamı hatırlattı.

"Gao-zong," dedik Shimin'le birlikte; Büyük Patron Gao anlamına geliyordu. Gerçi ortam o kadar gürültülüydü ki bizi duyduğundan şüpheliydim.

“Hizmetiniz için teşekkür ederim, pilotlar!” dedi.

“Hizmetiniz için teşekkürler!” diye mırıldandı bize kuşan açan davetliler aniden, Gao Qiu bunu yapmalarında bir sakınca olmadığını söylemişti. Kaliteli cübbeler içindeki siluetten hâllice figürler birbirine ya da balkon korkuluklarına yaslanmış, bronz kadehlerini kaldırıyorlardı. Yüzlerini halka açık yerlerde göstermeyeceklerini duyduğum soylu kadınlar, bir kulaktan diğerine uzanan detaylı bronz çerçevelere asılı tül peçelerinin altından metal kamışlar daldırarak içkilerini yudumluyorlardı.

“Ve oğlum; kahramanımız! *Baofeng Shaoye!*”

“*Baofeng Shaoye!*”

Fırtınanın Küçük Beyi. Görünüşe göre Yizhi bir daha asla sadece *Wushaoye*, Beşinci Küçük Bey, olamayacaktı. Göletten yansıyan ışıktaki gözleri irileşti ve cübbe kolunun kenarlarını sıvadı.

Gao Qiu, yaptıklarından sonra Yizhi’nin yıldız potansiyelini değerlendirmeyi es geçmemişti. Her yerde konuşulan nefes kesici bir fotoğrafı vardı. Şimşek çakarken çekilen bu fotoğrafta, eli Vermilyon Kuşu’nun gagasındaydı; saçları fırtınada savrulurken ıslak cübbe kolları dirseğinden yukarı sıyrılıyor, gözleri ve çi çizgileri görkemli bir altın devre gibi parlıyordu. Cesur bir insan evladı Huaxia’nın en güçlü kalesinin tepesinde durmuş, Huaxia’nın en büyük umudu olan devasa bir metal canavara güç veriyordu.

Gao Qiu bu çocuğun kendi oğlu olduğunu cümle âleme duyurmakta hiç zaman kaybetmemişti. Hatta Yizhi’ye, genellikle sevdiği bambu desenliler yerine üzerinde altın şimşekler olan sivil cübbeler bile postalamıştı.

“Misafirlerim benimle yapacakları kısa bir görüşmenin ardından aranıza katılacak,” diye duyurdu Gao Qiu. “O zamana kadar Huaxia’daki en iyi yiyecek ve içeceklerin tadını çıkarın!”

Daha fazla çığlık çığlığa tezahürat sesi geceye karıştı. Biri si bir dizi maytap ateşledi. Patlayan maytaplar kulak zarlarını delecek gibi olurken, avluyu dumanla doldurdu. Havai fişekler gecenin karanlığını ısıltık sesleriyle bölerek yıldızlı gökyüzünde Hundun çekirdekleri gibi patladı.

Hizmetçiler göletin kıvrımlı köprüsünden geçerken yol gösterdiler. Tam tekerlekli sandalyeyi tekrar çalıştırmıştım ki Yizhi arkasından tuttu.

Bir şey söylemeye cesaret edemese de gözlerindeki telaşı okuyabiliyordum: *Babama dikkat et.*

ANLAŞMA

Gao Qiu'nun, Merkez Komutanlığı stratejistleri gibi doğruluk duygusuyla yanıp tutuştuğu için bize yardım etmeye hevesli olduğuna dair saçma sapan hayallere kapılmış değildim. Sadece şöhretimizden faydalanmak adına hayatlarımız için lobi yapmayı düşünüyordu. Yine de bizi sınırdan çıkarmak için halihazırda epey bir para harcadığını tahmin ediyordum çünkü bize orduyu ve Bilgeler'i karşı saldırıyı onaylamaya ikna etmek için bundan sonra sadece elde ettiğimiz kârı kullanacağını söyledi. Mevcut servetinin bir yuanını daha rüşvete yatırmayacaktı.

An Lushan gibi, muhtemelen meblağ ne olursa olsun tarafımıza çekemeyeceğimiz bazı kilit oyuncular vardı ancak Gao Qiu'nun bağlantılarının suç dünyasına kadar uzandığı bir sır değildi. Daha sert ikna yöntemlerine sahip olduğuna inanıyordum.

Yine de onları kullanmaya ikna olmak için aklında kişisel bir bedel olmalıydı. Shimin ve benim, onun en karanlık bağlantılarını harekete geçirme zahmetine değdiğimiz bir tür eşik. Ona değerimizi kanıtlamamız gerekecekti. Bu da mümkün olduğunca çok para kazanması için ona imajlarımızı yeniden yaratması konusunda mutlak özgürlük vermek anlamına geliyordu.

"İkinizde muazzam bir yıldız ışığı görüyorum." Uçları altınla

süslenmiş uzun yemek çubuklarını döndürdü. Rengarenk, dumanı tüten ve çoğunu tanımadığım yiyeceklerle dolu yuvarlak bir masada karşımızda oturuyordu. Özel odanın oymalı ahşap pencerelerinden süzülen bal yumuşaklığındaki ışık, yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Her noktasında Yizhi'den bir parça görmemle omurgamda bir gerilim hissettim. Sesindeki tonlamalara kadar aynıydı, sadece yaşı getirdiği bir derinlik taşıyordu. Kirli sakalıyla kabalaşması dışında yüzü aynı ince şekle sahipti. Yizhi'nin ona dönüştüğünü ya da onun bir zamanlar Yizhi gibi nazik ve kibar olduğunu hayal etmek hiç de zor değildi. Ona bakmanın en korkunç yanı da buydu.

Bu dünya herkesi bir canavara dönüştürebilirdi.

"Li Shimin." Gao Qiu dirseğini altın masa örtüsünün üzerine koydu ve deri gibi parlayan siyah cübbesiyle Shimin'i işaret etti. "Senin için neredeyse hiçbir imaj değişikliği yapmak zorunda değiliz. Sen kötü çocukların en kötüsüsün. Alfa erkeklerinin hasısın. Kendi kurallarınla yaşıyorsun, başkalarının ne düşündüğü umurunda değil ve seni bu kadar çekici yapan da tam olarak bu. Erkekler senin yerinde olmak istiyor, kadınlarsa senin tarafından korunmak."

"İ," dedi Shimin, "Pekâlâ."

Bana, Gao Qiu'ya, hatta önümüzde duran tabletteki taslak sözleşmeye bile bakmıyordu. Gözleri yemeğin bulunduğu cam döner tepsinin üzerindeki ışıltılı kristal likör şişesindeydi. Masanın altında tuttuğum kolu titriyordu.

Neşesiz bir kahkaha göğsümü terk edemedi sönüp gitti. Ama insanların onun hakkında söylenen tüm bu şeylere inandığını hayal edebiliyordum. Gücünün yalnızca yüzeysel cazibesine odaklandıklarını.

Gao Qiu parmağını bana çevirdi, "Wu Zetian." Adımı merak uyandıran yeni bir tat gibi telaffuz etti. "Ah, Wu Zetian. Bir fişek gibi aniden patladın ve Yang Guang denen veledi öldürdün. Bu arada harika bir çıkıştı. O ânı aklımdan çıkaramıyorum. 'Kâbusunuza hoş geldiniz'," diye taklit etti hırılayarak.

Öff. Şimdi bunu bir düzine kameralı drona bağırarak söylediğim için garip bir şekilde utanç duyuyordum. "Abartıya kaçmamış mıydı?"

"Pilot Wu, insanlar abartıya *bayılır*. Pilotların destansı olması gerekir; onları bu kadar etkili yıldızlara dönüştüren de bu! Hatta bu tilki ruhu söylentisini alıp buradan yürüyelim derim. Gizemli cadımız olabilirsin: Hikâyenin fettean kadını." Gao Qiu'nun kedi-
lere has çarpıcı bir güzelliğe sahip gözleri, bilmiş bir edayla içime işledi. Masanın üzerindeki üç altın tozlu fenerin düşürdüğü gölgeler yüz hatlarının üzerinde dans ediyordu. "Kadınlar, kendilerinde olmasını istedikleri türden otoriter bir özgüvenle hareket ettiğin için senden nefret edecek; erkeklerse akıllarını karıştırdığın ve düşüncelerini gitmemeleri gerektiğini bildikleri yerlere doğru çektiğin için senden nefret edecek. Ancak nefretleri içlerini öyle yakıp kavuracak ki başka tarafa bakamayacak ya da senin hakkında konuşmayı bırakamayacaklar. Shimin'le birlikte Huaxia'nın önde gelen güçlü çifti olacaksınız. İyi değilsiniz fakat olabilecek en iyi şekilde kötüsünüz." Sanki bize görünmez bir şey sunuyormuş gibi ellerini yelpazeledi. "Ne dersiniz?"

Düşüncelerinin benimkilere bu kadar benzemesi sinir bozucuydu.

Shimin düşünceli bir hareketle parmağını dudaklarına götürse de bana telaşlı bir bakış attı. Kolunu kavrayışından sıyrarak masanın altından elimi tuttu. Gözlerini likör şişesinden uzak tutmak için gösterdiği etkin ve müthiş çaba nedeniyle boynundaki kaslar boylu boyunca kasıldı.

Mesajı almıştım. Şu anda net düşünemiyordu. Ne karar verirsem ona uyacaktı.

"Varız," dedim.

"Mükemmel." Gao Qiu'nun dudakları bir sırtışla kıvrılıp da bir yanağında tıpkı Yizhi'ninki gibi gamze belirdiğinde tekrar ürperdim.

Shimin ve ben sözleşmeyi parmak izlerimizle imzaladık. Benim elim de onunki kadar titriyordu ama bu belge aslında

formaliteden ibaretti. Gao Qiu çok güçlüydü ve durumumuz fazlasıyla benzersizdi. Biz ondan memnun kalmazsak ya da o bizden memnun kalmazsa, bu yasal jargonun zerre kadar önemi kalmayacaktı.

“Ve anlaşma tamamlandı!” Gao Qiu ellerini çıırttı. “Bunu kutlamak için bir kadeh kaldırmaz mıyız?”

Shimin’le öylece kalakaldık. Bir hizmetçi döner tepsiyi döndürüp likör şişesine gelince durdurdu. Kristal tıpasını açtı.

Tekerlekli sandalyemde doğruldum ve mahcup bir gülümseme takındım. “Ah, çok isterdik, ama...” Shimin’e döndüm. “Hayatım, doktorlar daha fazla içersen çi akışının bozulacağını söylememiş miydi?”

Yizhi’nin annesine ne olduğunu düşünürsek, Gao Qiu’nun hoş gördüğü türden bir kadınlık sergilemek zorundaydım. İtaatkâr olmak yeterli değildi; bunu yaparken *mutlu* görünmem gerekiyordu.

“Saçmalık!” Gao Qiu bronz kadehini kavrarken hizmetçi doldurmaya başladı. “Sadece bir kadeh. Ne zararı olabilir ki?”

Shimin tam bir şeyler söylemeye başlamıştı ki hizmetçi elinde şişeyle paytak paytak bize doğru yürüdü. Fener ışığı, yontulmuş kristalin içinde kırılarak dönüyordu.

“Bir kadeh bile bardağı taşıran son damla olabilir.” Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışarak dikkatimi Shimin ve Gao Qiu arasında gezdirdim. “Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim sadece.”

Hizmetçi Shimin’in önündeki kadehi köpüklü, lıkır lıkır akan likörle doldurdu. Suratıma çarpan likör kokusu öğürmemeye neden oldu. Fakat Shimin’in üzerindeki etkisi çok daha kötüydü.

Gözlerinin arkasında bir şey yerinden oynadı. Yüzündeki gerginlik uçup gitti. “Hayır, sorun değil. Sadece bir kadeh.”

Parmaklarım pilot üniformasının dar koluna pençe gibi saplandı. “Ama doktorlar...”

Bana bakmadan kolunu kavrayışından sıyrırverdi. “Sadece bir kadeh.”

Hizmetçi benim de kadehimi doldurdu.

“Harika!” Gao Qiu’nun ayağa kalkmasıyla sandalye cilalı ahşap zemin üzerinde gıcırdadı. Kadehini kaldırdı. “İşbirliğimize kadeh kaldıralım!”

Shimin onun bu hareketini tekrar etti.

Ben de aynısını yaparken sertçe dirseğine çarptım. İçki kadehinden fırlayıp altın masa örtüsünün üzerine sıçradı. Hem gerçek hem de hayali bir acıyla nefesim kesildi. “Üzgünüm, hayatım. Yaralarım...”

“Sorun değil, Pilot Wu,” dedi Gao Qiu ancak sesi çamur gibi ağırlaşmış tüm tavrı karanlık bir hâl aldı. “Kalkmana gerek yok.”

Hizmetçiye sert bir bakış attı ve batan masayı işaret etti. Kadın telaşla birkaç havlu getirmeye giderken dudağımı ısırardım.

“Bence bu evrenden bir alamet, hayatım.” Shimin’in kolunu bir kez daha sıktım. “Çi akışına dikkat etmelisin. Bir sonraki savaşımızda bu yüzden bir aksaklık yaşarsak çok talihsiz olur. Gao-zong, ben ikimiz için de içmekten mutluluk duyarım.”

“İyi.” Gao Qiu yavaşça gözlerini kırptı. “Madem *evren* öyle istiyor.”

Ah, Tanrım. Onu gücendirmiştim.

Umarım ona kazandıracağım paralar bu ânı hafızasından silerdi.

Shimin’i daha fazla etkisi altına almaması için yarısı boş kadehi elinden kaptım. Üzerine doldurdum, sonra bir adak misali Gao Qiu’ya doğru kaldırdım. “Sizinle iş yapmak bir zevk, Gao-zong.”

Kadehi dudaklarıma götürdüm. Bu benim ilk alkol içişimdi ve kokusu kadar yoğun bir sıvı ateş gibi boğazımı yakıp geçti. Öksürsem de hepsini birkaç hızlı yudumda içmek için kendimi zorladım.

“Evet, Gerçek bir zevk.” Gao Qiu da aynısını yaptı.

Shimin garip bir şekilde yerine oturdu. Kendi kadehimi kaptığım gibi nefesimi tutup onu da bir dikişte içtim.

Bundan her gün nasıl şişelerce içtiğini aklım almıyordu. Ateş çisi’nin bu kadar baskın olmasına şaşmamalıydı.

“O hâlde işin seni ilgilendiren kısmı bitti, Pilot Li.” Gao Qiu bilekliğine işaret etti. “Diğer konuklarımdan nerede olduğuna dair epeyce soru gelmiş. Partiye dönsen iyi olur. Beklemekten sıkılmaya başladılar.”

Shimin, benimle Gao Qiu arasında sorgulayıcı bir bakış atsa da gözlerinde hâlâ dalgın bir ifade vardı.

“Pilot Wu ve benim konuşmamız gereken birkaç konu daha var. Eğer *aillesini* başka bir yere yerleştirmek isterse, Chang’an’da bazı konaklama seçeneklerim var.” Gao Qiu bu kelimeyi iğneleyici bir edayla telaffuz etti, “Böyle bir konu sana çok da yakın değildir sanırım?”

Shimin’in gözleri kocaman açıldı, tabii benimkiler de öyle.

“Lütfen git keyfine bak,” Gao Qiu fazlasıyla neşeli bir gülümseme takındı.

Korkum tavan yaptı. Sanki bakışlarım onu burada tutmaya yetermiş gibi Shimin’e baktım ancak Gao Qiu bize pek bir seçenek bırakmıyor gibiydi. Onun desteğini istiyorsak, işleri onun kitabına uygun yapmamız gerekecekti.

Bakışlarımı indirdim.

“Teşekkür ederim, Gao-zong,” diye mırıldandı Shimin boğucu bir duraksamanın ardından. Tekrar ayağa kalkıp hafifçe eğildikten sonra ayak sesleri döşeme tahtalarının üzerinde solup gitti.

Gao Qiu’yla tek başıma yüzleşmeye hazır olmadığımдан gözlerimle Shimin’i takip ettim. Kafam zonkluyordu. Göğsüm yanıyordu. Hızla verdiğim nefesler bile her an alev alacakmış gibi kokuyordu. Keşke bu arada kalmışlık sonsuza dek sürebilseydi fakat çok geçmeden kapı Shimin’in ardından kapandı ve yüzümü geri çevirmek zorunda kaldım.

Gao Qiu’nun soğuk bakışları beni ansızın esir aldı.

“Sen gerçekten tehlikeli bir kızsın, Pilot Wu,” dedi kulağa tamamen farklı gelen bir sesle ağır ağır konuşarak, “Düşündüğünden de tehlikeli. Gerçekte tüm kararları sen verirken erkeğinin egosunu okşamak mı? Ne kadar kurnazsın.”

“Yalnızca partnerime destek olmak istiyorum,” dedim aceleyle, “O benim yeryüzündeki cennetim.”

“Öyle mi?” Gao Qiu’nun başı belli belirsiz yana eğildi. “Peki ya bir kahraman olan oğlum? O senin için ne ifade ediyor?”

Tüm bedenim aniden kaskatı kesildi. Kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi, “Öğrenci Stratejist Gao, bize çok yardımcı...”

“Numara yapmayı kes.” Gao Qiu’nun sesi masanın karşısından kırbaç gibi şakladı. “Oğlumla aranızda olan biteni biliyorum. Siz dağdayken.”

Bir an nefes almayı unuttum.

Bakışları giderek soğuyor, kararıyordu. “Düşündüğün kadar ihmalkâr bir baba değilim, Pilot Wu. Beşinci oğlum âşık olacak biri değil. Ona nasıl bir büyü yaptın, merak ediyorum.”

“O ve ben asla yapmamamız gereken bir şey yapmadık,” diyebildim bir şekilde. Ne kadarını biliyordu? Yizhi’nin üzerinde gizli bir mikrofon falan mı vardı? Ne zamandan beri?

“Lakin oğlanları evcil hayvanlar gibi tasmalarından çekiştirmek konusunda tarih yazıyorsun, ne dersin?”

Ne, *iki oğlan* mı?

Ama kendimi böyle savunamazdım. İki oğlan onun gibiler için çok fazlaydı.

“B-ben hâlâ bakireyim,” diye kekeledim düşünebildiğim diğer tek savunmayı yaparak. “Gerçekten. Bir teyzeden kontrol etmesini isteyin.”

Gao Qiu’nun yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. Geri çekilip gitmeme izin vereceğini umuyordum fakat yüz hatları daha da sertleşti.

Masadan tekrar kalktığında, sandalyeden kulak tırmalayan bir ses çıktı. Keşke şu anda tekerlekli sandalyemle arkama bakmadan çekip gidebilseydim ama Gao Qiu çoktan beni ve Shimin’i, Çin Seddi’nden uzaklaştırmak için bir ton para akıtmıştı. Eğer onun istediğini yapmazsam, bana karşı cephe alacağından hiç şüphem yoktu. Ve bana düşman olanların arasında onu da katmayı göze alamazdım.

Ağır adımlarla masanın benim olduğum tarafına geldi. Elini omzuma koydu. Kulağıma doğru eğildi. "Eğer gözümün içine baka baka yalan söylemiyorsan bu, durumu *daha da kötüleştirir.*"

"Neden?" diye haykırdım. Onunla yüzleşemeyecek kadar gerilmiştim, tek duyduğum Yizhi'ydi. Cehennemin on sekiz kat dibinden gelen sesi çarpıtılmış bir Yizhi.

"Neden mi? Anlamıyor musun? Aldığın şeyin karşılığını verme kavramını anlamıyor musun? Bu büyük sıkıntı olurdu, Pilot Wu."

"Benden böyle bir şey istemediler." Aldığım her nefeste vücudum yaprak gibi titriyordu. Dokunuşu pilot üniformamı yakıyor, omzumu kesip kaçmak istememe neden oluyordu.

"Tüm. Erkekler. İster." Sesinin likör kokan sıcaklığı kulağıma doldu. "Her isteğine nasıl koştuklarını görüyorum. Eğer gerçekten üstüne düşeni yapmak gibi bir niyetin yoksa, o zaman kandırıldıklarının farkında değiller demektir."

Yizhi ve Shimin'in hava aracından çıkmama yardım etmesinden mi bahsediyordu? Bunun sebebi bu muydu?

Onlar adına konuşma, diye bağırmanın eşiğine geldim. *Onlar senin gibi değiller.*

Sonra içime bir korku düştü, beni burada tutmasının asıl sebebi neydi?

Hizmetçiye dehşete düşmüş bir bakış attım. Loş ışığın aydınlattığı duvarda asılı iki boyalı parşömenin arasında durmuş, bakışlarını yere dikmişti. Bu durumu belirsiz kılan tek şey onun varlığıydı.

Ama Gao Qiu bir şey kalkışırsa durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Aklım durdu. Düşünemiyordum. Konuşamıyordum.

Yardım edin! diye bağırdım zihnimde rasgele birine. Shimin? Yizhi? Bilmiyordum. *Bilmiyordum.*

"Görüyorsun ya, Pilot Wu, işler eşdeğer değiş tokuşa, bir şey aldığında uygun bir miktar vermeye dayanıyor. Bu çok önemli bir prensip. Bunu anladığını ve buna riayet etmeyecek kadar

zeki olduğunu düşünmediğini bilmem gerekiyor.” Gao Qiu tekerlekli sandalyemin arkasına geçti ve omuzlarımı kavradı. “Birbirimize güvenebileceğimizden emin olmak için kıyafetlerini çıkarmanı ve sözleşmemizi kamera karşısında okumanı istiyorum. Çıplak bir hâlde.”

Dünya ayağımın altından kaydı. Dipsiz bir uçuruma düşüyor gibiydim. Ellerim kasıldı, ruh zırhımın gücünü arzuluyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

“P-pek iyi okuyamıyorum,” dedim neredeyse duyulmayacak bir sesle. Öyle zayıf çıkmıştı ki.

“Senin için okuyabilirim, sen de benden sonra tekrar edersin.”

Gözyaşları gözlerimi asit gibi yakıyordu. Boğazım neredeyse kapanacak kadar şişti. Gerildim fakat bu yalnızca ellerinin omuzlarımdaki kavrayışını güçlendirdi.

“Gao-zong... neden kadınlardan bu kadar nefret ediyorsunuz?”

Küçük bir duraksamanın ardından ürkütücü bir kahkaha patlattı. Ses kafatasımın arkasına davula vuran tokmak gibi çarpıyor, tekerlekli sandalyemi titretiyordu. “Kadınlardan nefret etmek mi? Saçmalama! Dünya kadınlar olmadan dönmezdi! Onlar olmadan kim çocuklarımızı doğuracak, yemeklerimizi yapacak, kıyafetlerimizi dikecek, yataklarımızı ısıtacak ve çok, çok, çok daha fazlasını yapacak? Lütfen.” Göz hizama eğilirken, kedi gözleri kısıldı. “Bu dünyada hiç kimse genel olarak kadınlardan nefret etmez. Sadece söz dinlemeyenlerden nefret ederler. Kuralları çiğneyip bundan paçayı sıyrabileceğini düşünenlerden. Ee, Pilot Wu, sen de onlardan biri misin?”

“Vücudum...” Denemeye devam ettim. “Vurulduğum. Pek de hoş bir manzara değil.”

“Seni süzecek değilim,” dedi kayıtsızca.

Üniformamın altında soğuk terler döküyordum. Bu kontrole ilgiliydi. Yalnızca kontrole.

“Elbette seçim senin,” diye ekledi omuzlarımı bırakıp masa-

nın kendi tarafına doğru geri çekilirken. Parmakları masa örtüsünü boydan boya sıyırıp geçti.

Siktir. Oradan.

Seçim mi? Sanki ortada gerçek bir seçenek varmış gibi! Reddersem, parasını ve kaynaklarını beni ve Shimin'i iki paralık etmek için kullanacaktı. Sadece beni daha da küçük düşürmeye çalışıyordu. Bunu kendim seçmiş olmanın utancıyla elimi kolumu bağlamaya çalışıyordu.

Utanç.

Bu kelime aklıma takıldı.

Bu gerçekten de utanılacak bir şey miydi? Videomu çekecekti... hem de çıplak bir şekilde? Vay canına, çok korkunç! Sanki doğduğumda çıplak değildim.

Zihnim berraklaştı. Ailemin beni hayatım boyunca içine ittiği sonsuz utanç çukurundan kendimi dışarı attığımda bu senaryo birdenbire komik bir hâl aldı.

Bu aptal adam beni kendi bedenimle utandırmaya çalışıyordu.

Ama bunun zerre önemi yoktu. Güzel bir vücuda sahiptim. İsteddiği açıdan çekebilirdi ama videonun benim üzerimde hiçbir etkisi olmayacaktı. Herkese ifşa edip etmeyeceği umurumda bile değildi.

Utanç ve aşağılanma kendi kendime dayattığım duygulardı ve şu andan itibaren onları hissetmemeyi seçiyordum.

Ancak hiç kuşkunuz olmasın, o artık ölü bir adamdı. Shimin'le birlikte Zhou'yu geri alıp bunun için takdir toplar toplamaz, buraya gelip Gao Qiu'yu mümkün olan en kötü şekilde katledecektim. İstedığimi elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimin farkında değildi ve tam da bu şekilde ona karşı avantaj elde edecektim.

Bu onun zaferi değildi. Bu benim geçici merhametimdi.

Kullanım ömrünü tamamladıktan sonra nasıl canlı canlı derisini yüzeceğimi düşleyerek, pilot paltomun fermuarını açtım.

ÇOCUKLAR İÇİN KÖTÜ ÖRNEK

Shimin ve ben ertesi sabah ilk stüdyo fotoğraf çekimimizi gerçekleştirdik. Çekimler, akşam yemeği zamanı ağ trafiğindeki ani artış için tam zamanında yayınlandı.

Aşırı merakla başımızı yana eğip Gao Qiu'nun bize hediye ettiği, sözleşmenin kopyasını taşıyan tableten fotoğrafları inceledik. Akşamın ilk serinliği, içinde bulunduğumuz çardağın sivri çatısının üzerinden dökülen söğüt dallarını kımıldattı. Tabanının etrafında dalgalanan bir gölet, onu Gao malikânesinin diğer binalarından tamamen ayırıyordu. Batan güneş suyun üzerinde turuncu-altın bir yol çizerek eriyordu.

Toplantı sırasında olanlar için Shimin'i suçlamasam da bu durumdan memnun değildim. Ama en azından kameraların önüne geçtiğimizde hiçbir şeyi mahvetmemişti.

Profesyonel yansımalarımızı görmek bambaşka bir tuhaflık seviyesiydi. Gao Qiu gerçekten de tartışmayı körüklemişti. Yapım ekibi, Yang Guang'ı öldürdüğüm zamanki tilki kulağı saç modelinin aynısını yapmış, bunu gümüş tokalar ve kristal zambaklarla tamamlamıştı. Ve sanki normal cariye kıyafetleri yeterince müstehcen değilmiş gibi, bana daha da frapan bir kıyafet giydirmişlerdi: göğüs dekoltemi çerçeveleyen kürklü kenarları olan ve kal-

çalarımın büyük bir kısmını gösteren kısa, açık bir cübbe. Sırtımın aşağısından dokuz kocaman, kabarık kuyruk uzanıyordu.

Shimin'se dar kollu, uzun deri bir cübbe giymişti. Kehribar rengi tüyler, omuzlarının ve yaralı derisinin bir kısmını gözler önüne seren göğsündeki derin açıklıkta dalgalanıyordu. Gözlüklerini çıkarmak zorunda kalmasının yanı sıra, normal görünümüyle arasında büyük bir fark vardı: Hâlâ ordunun Sarı Ejder amblemlili tasmalarını takıyor olsa da artık zincirleri yoktu.

Zincirleri olan *bendim*.

İlk fotoğrafta yerde oturuyordum, bacaklarım özenle yapılmış pirinç bir sandalyenin önünde gevşekçe kıvrılmıştı. Arka plan simsiyahtı. Shimin sandalyeye uzanmış, sanki onun evcil hayvanıymışım gibi umursamaz bir ifadeyle zincirimi çekiştiriyordu. Ancak ben de bakışlarımda çi dolu bir parlaklıkla sanki tüm bunlar kötü planımın bir parçasıymış gibi kameraya bakıyordum.

"Görünüşte onun kölesi gibi görüneceksin lakin seyirci gerçekte ipler kimin elinde diye merak etmekten kendini alamayacak," demişti Gao Qiu bu pozu yönetirken.

Dün geceki toplantıyı idare edişimi izlemek ona ilham vermiş olmalıydı. Kendime bana yaptırdığı şeyi aştığımı söylüyordum ama öfke içimde aynı şekilde hiç durmaksızın köpürüyordu.

Yine de nasıl dikkat çekeceğini bildiğini inkâr edemezdim. Her bir fotoğraf nefes kesici bir etkiye sahipti. Çekimlerin nasıl olduğunu anımsadım –beceriksizliği, kör edici ışıkları, asistanların vücuduma poz verdirirken çektiğim acıyı– ancak Huaxia'yı cinsel entrikalarla alaya alan iki doğaüstü, dokunulmaz paryayı fotoğraflayan nihai ürünler farklı bir dünyadan gelmiş gibiydi.

"Üzgünüm," diye geveledi Shimin, arkamda durup tasmamı gergin bir şekilde çektiği, özellikle müstehcen bir fotoğrafa geldiğimizde.

Bu çekim sırasında o kadar iğrenmişim ki Gao Qiu'nun talep ettiği şehvetli ifadeyi zar zor verebilmişim. Ancak şimdi baktığımda, Shimin'le aramızdaki gerçeklikle o kadar uyumsuzdu ki sadece gülesim geldi.

“Olma.” Fotoğraftaki havalı ifadesine işaret ettim. Çi’yle parlayan gözleri, onları çevreleyen buğulu makyaj sayesinde normalden daha yoğun bir şekilde parlıyordu. “Kendine baksana. Yıkılıyorsun.”

Yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. “Gerçekten böyle fotoğraflar çektmekten rahatsız olmuyor musun?”

“Artık anlıyorum.” Derin bir nefes verip sııttım. “Bu, biz değiliz. Oynadığımız iki karakter yalnızca. İnsanları gerçeğin tamamen uydurma bir versiyonuna inanmaya ikna ettiğimizi bilmek komik değil mi?”

“Onlara yalan söylediğimizi demek istiyorsun.”

“Ben bunu *hikâye anlatmak* olarak düşünmeyi tercih ederim hayatım.” Bir elimle yüzünü kavrayıp en iyi cadı tavrımı takındım. “Demir Dul ve Demir İblis’in birbirini evcilleştirmesinin hikâyesi. Kaybedilen bir eyalet uğruna yapılan savaşta kendilerini affettirmeye çalışıyorlar. Kötü adamlardan kahramanlara dönüşmeye. Bu ilk sayfa haberi değilse nedir?”

Aradan birkaç saniye geçti. Bana bakarken yüzü okuyamadığım bir ifadeyle gerildi.

Takındığım maske suratımdan düşmeye başladı ve gerçeklik, soğuk su serinliğindeki meltem gibi titreşerek aramıza sızdı.

Elimi yüzünden çekip fotoğrafları kaydırmaya geri döndüm. “Tanrım, bakalım tepkiler nasıl olacak.”

Tepkiler ânında çığ gibi büyümüştü. Açık kıyafetlerimiz. Kıskırtıcı pozlarımız. Katil oluşumuz. Her şeye rağmen kendimize duyduğumuz arsız güven.

Çocuklar için kötü örnek teşkil ediyorduk.

Bununla birlikte, şaşkınlıkla karışık bir hayranlık da eşit ölçüde meydana gelmiş ve çelişkili görüşler daha da dikkat çekip daha fazla görüntüleme sayısı kazandırmıştı. Herkes bu gösteriyi kendi gözleriyle görmek istiyordu. Mesaj panolarında, Hundunları öldürmemizin insanları öldürmelerimizi telafi edip et-

mediği ve Zhou'yu gerçekten özgürleştirip özgürleştiremeyeceğimiz üzerine tartışmalar alevlendi. Bunun olasılığı bile, *umudu* bile, güneşe rakip olacak biçimde parlayan bir süpernova gibi yanıyordu ancak bunu yapmanın *bize* kalması pek çok kişiyi çileden çıkardı.

Tartışmacı paylaşımlar spontane ve sıradan görünüyordu fakat bazıları Gao Qiu'nun uşakları tarafından sahnelenmiş ve sıradan okurun zihninde bize mümkün olduğunca fazla yer açmak için tasarlanmış olmalıydı. Kaç tartışmanın meşru olduğunu ve kaçının koyunları gizliden gizliye güden kurtlar tarafından yönetildiğini söylemek imkânsızdı.

Yizhi bile bunun bir parçası oldu. Shimin ve ben akşam yemeği için özel bir odaya geçtikten sonra, Yizhi'nin davet edildiği canlı eğlence programını izlemek için tableti bir yere yasladım.

Mütevazı cazibesi kamera karşısında doğal bir biçimde hayranlık uyandırıcıydı. Fırtınanın ortasında Kral-sınıfı bir Krizalit'le yüzleşecek kadar cesur ancak gerçek hayatta son derece kibar hatta biraz da utangaç, zengin bir *shaoye*.

Chang'an'daki hayatından Çin Seddi'ndeki yaşama geçişle ilgili bir soruyu yanıtlamaya kendini kaptırdığı bir anda, Hundun kostümü giymiş bir kişi arkasından yaklaştı. Aniden omzuna dokunulduğunda komik bir ses çıkardı. Kendisi de dahil olmak üzere stüdyodaki herkesi kahkahalara boğdu ve gözle görülür bir şekilde daha rahat konuşmaya başladı. Karşı saldırının gerçekleşmesi için çabalayan bir planın parçası olduğunu, Shimin'le benim hayatını kurtarmak için iki eyaleti riske attığını asla tahmin edemezsiniz.

"Peki Vermilyon Kuşu'nun *pilotları* hakkında ne düşünüyorsunuz?" Sunucu sonunda bombayı patlattı. Muhtemelen Gao Qiu bunu yapması için ona para vermişti. Seyirciden beklenti dolu "Oooooohh" sesleri yükseldi.

"Bence en önemli şey Hundunlara karşı kazanacak güce sahip olup olmadıkları," dedi Yizhi bir süre düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra. Doğrudan kameraya baktı. "Ki sahipler. Eğer

insanlık için hayatlarını riske atmaya hazırlarsa, kim oldukları, ne oldukları ya da geçmişte ne yaptıkları umurumda değil. Ne zaman ihtiyaç duyarlarsa çi' mi seve seve tekrar veririm."

Seyirciler tezahüratlara boğulurken, paranın ve gücün görünmez akışının, Shimin'le beni öldürmeye çalışan herkesin yavaş yavaş üzerine çöktüğünü hayal ettim.

"Bu kadar yeterli mi?" diye sordum Gao Qiu'ya yeni bilekliğimden bir sesli mesajla.

Saniyeler sonra, cevabı bir *bip* sesiyle geldi. Dinlemek için dokunduğumda, gürleyen kahkahası hoparlörlerden yankılandı.

"Yakınından bile geçemez, Pilot Wu!"

Off. Bu iyi değildi. Bu açık saçık fotoğraflar heyecan yaratmış olabilirdi ancak bu tür şeyler ikinci kez bu kadar şok edici olmazdı. Başka bir şey yapmazsak manşetlerden düşerdik. Daha büyük bir şey.

Düşün, diye emrettim kendime, masa örtüsüne tırnaklarımı geçirerek. En kısa sürede bundan çok daha fazla ne dikkat çekebilir?

Ansızın gözümün önünde güçlü bir anı canlandı.

Benim, ablamın ve köyümüzdeki diğer tüm kızların geçici olarak bize verilen en büyük ekranda bir Eşleşme Merasimi izleyişimizin anısı. Hatta Dugu Qieluo ve Yang Jian'ın merasimiydi, yedi yıl önce, sırasıyla on üç ve on dört yaşlarındayken gerçekleşmişti. İlk kez bir Demir Prens ve Prenses'in halihazırda bir Eşleşme olarak boy göstermesi –Yang Jian'ın *hiç* cariyesi olmamıştı– bunu daha da özel kılmıştı. Herkes haftalar öncesinden Beyaz Kaplan tacının ve zırhının neye benzeyeceği ve Qieluo'nun merasim kıyafetinde zırhın nasıl göz kamaştıracacağı üzerine tahminler yürüterek bu konuyu takıntı hâline getirmişti.

Yayın nihayet başladığında, Qieluo esnek, beyaz zırhıyla mükemmel bir şekilde bütünleşmiş, dökümlü, transparan ipek etekleriyle sahnede yürürken senkronize bir şekilde nefesimizi tutmuştuk. Tüm vücudunu saran gümüş iplerden kristaller âdeta damlıyordu.

Ama on bir yaşındaki benim en çok hatırladığım şey, Yang Jian inci gibi pürüzsüz tacı başına yerleştirirken Qieluo'nun gözlerindeki saf, karanlık tatmin ifadesiydi. Beklendiği gibi sadece kaplan kulakları biçiminde olmak yerine, tacının altında da bir sıra keskin diş bulunuyordu. Uzun köpekdişleri neredeyse şakaklarına kadar iniyordu.

“Hey, Shimin.” Dikkatimi ona çevirdim. “Dugu Qieluo ve Yang Jian’ın Eşleşme Merasimi’ni gölgede bırakmaya ne dersin?”

TÜM ÇABALARINA RAĞMEN

Eşleşme Merasimi fikrine Gao Qiu'dan coşkulu bir yanıt aldıktan sonra, Sima Yi'yi Merkez Komutanlığı'nı buna izin vermeye ikna etmesi için aradım ve hem bizi onur nişanlarından mahrum bırakıp hem de karşı saldırıyı göze almamız için bize güvenilmesi gerektiğini söylemenin çelişkili olacağını savundum. Sima Yi bunu ayarlamak için elinden geleni yapacağına söz verdi.

İşlerin sonunda mutlak bir felaketten uzaklaştığını hissederek rahatladım ve Yizhi'nin odasında onun geri gelmesini bekledim.

Motor sesleri, insan gürültüleri ve dumanlı hava dağdan yukarıya, oradan da yeryüzündeki yıldızlar vadisi Chang'an'dan balkona doğru süzülüyordu. Koyu renkli ahşap çerçeveli soluk fenerler anlamsız büyüklükteki bir yatağın üstünde sallanıyordu. Yizhi'nin odası Duvar'daki süitimizin tamamından daha büyüktü. İlk kez bir gece önce Gao Qiu'nun verdiği içkiyle kafayı bulmuşken keşfetmiştim. Alev alev yanan yüzüme sürtmekten kendimi alamadığım lüks ipek bornozlara ayrılmış koca bir ek oda vardı. Ayrıca en az on dakika boyunca dalga geçtiğim özel bir cilt bakım dolabı. Bir de oymalı kristal küveti ve her an akan sıcak suyuyla aklımı başımdan alan ışıltılı bir tuvalet. Bir başka

ek oda, Yizhi'nin beni gücendirmekten korktuğu için hiç bahsetmediğini utanarak itiraf ettiği Krizalit figürleriyle kaplı cam raflarla doluydu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Doğrudan Krizalitlerle bir derdim yoktu. Sonuçta insanların Hundunları yok edip bu kâbusu kökünden bitirmesini *istemiyor* değildim. Nefret ettiğim şey, kızların bu süreçte kaçınılmaz bir feragat olduğu konusunda ısrar eden pilot sistemiydi.

Dalgın bakışlarım, yatağın arkasındaki duvarı kaplayan, Krizalitler ve Hundunları birbirlerine saldırırken resmeden lavi tekniğiyle yapılmış bir tabloya takıldı. Üzerlerindeki bulutlarda, renkli sisten yapılmış gibi cübbeleri olan tanrılar *guqin** utlarını çalıyorlardı.

Sadece hayallerde görülebilecek bir sahneydi. Gerçekte hiç kimse tanrılarının neye benzediğini bilmiyordu ve hiç kimse savaşta onlardan fiziksel olarak yardım almamıştı. Orada olduklarını biliyorduk; ablam ve ben her birkaç ayda bir gökyüzümüzde beliren Cennet Sarayı'nın parıldayan noktasını izlerdik. Ve hepimiz onlarla ilgili efsanelerden birkaçını duymuştuk: Yılan Tanrıça Nüwa'nın ilk insanları çamurdan şekillendirmesi, Savaş Tanrısı Chiyou'nun hayaletlere ve ibislere savaş emri vermesi, Ateş Tanrısı Zhurong'un Su Tanrısı Gonggong'la savaşması falan filan. Ama eğer hikâyeler doğruysa, bu durum akla o ezeli soruyu getiriyordu – neden inanılmaz güçlerini Hundunlara karşı bize yardım etmek için kullanmıyorlardı? Onlara ne kadar içtenlikle dua edersek edelim, kediler kadar mesafeliydiler ve bizi pek umursuyor gibi görünüyorlardı. Tek yaptıkları, yeterince armağan –çoğunlukla ruh metali– sunduğumuzda, âlimlerimizin çözmesi için teknoloji ve bilginin şifreli şemalarını yollamaktı. Sadece Hundun kabuklarından elde edilen ruh metalinin sağlam yapılara dönüştürülebilmesi çok garip ve ironikti. Ne zaman topraktan çıkan ham granüllerden bir şey yapmayı denesek, her seferinde günler içinde kararıyorlardı. Sadece trenler ve hava

* Yedi telli Çin müzik aletidir. –çn

araçları için yakıt olarak kullanılmaya yarıyorlardı. Ve tanrıların Hundun kabuklarına olan inanılmaz talebine bakılırsa, onlar bile Hundunların çoğaldıklarında bu granülleri stabilize etme biçimini taklit edemiyorlardı. Burası Hundunların dünyası bile değilken, bu kaynağı bizim kullanamadığımız şekilde kullanabilmeleri komikti.

Tanrıların bu kadar çok ruh metaliyle ne yaptığını kimse bilmiyordu ama sorgulamayacak kadar da akıllıydık. Hundun kabuklarını kereste, toprak, tohumlar, çeşitli hayvanlar ve kızlarla birlikte Çin Seddi'nin biraz dışında belirlenen adak yerlerine taşımaya devam ediyorduk yalnızca. Kızların zincire vurulduktan sonra bir daha onlardan haber alınamaması, cariyeye-pilot olmaktan daha ürkütücü bir kaderdi çünkü tanrılar onları görebileceğimiz zamanlarda hatta menzilde tek bir kameralı dron varken bile ortaya çıkmıyordu.

Gao Qiu bir konuda haklıydı: Dünyada kızlara ihtiyaç duymayan tek bir topluluk bile yoktu. Belki de tam da bu sebepten, çok değerli olduğumuz için değersizleştirilmiştik. Dünya bizi ele geçirememekten ve kontrol edememekten korktuğu için gerçek değerimize saygı duymuyordu.

Yizhi'nin odalarının kapısı açıldı.

Omzumun üstünden şöyle bir baktım. Yizhi ayışığıyla aydınlanan odaya adım attığında beni görünce gözleri parladı.

Giderek artan bir beklentiyle tekerlekli sandalyemi ona doğru sürdüm. Dün gece onunla kaldığımda, Shimin'le partnerliğimi geliştirmeye karar verdiğimden beri ilk kez öpüşmüştük. Yizhi bunun ötesinde bir şey yapamayacak kadar sarhoş olduğum konusunda ısrar etmişti.

Eh. Bu gece sarhoş değildim.

Aramızdaki mesafe kapandığında, Yizhi'yi kendime çekerek onu yumuşak bir şekilde öpmeye başladım. Ağzı benimkine karşı doğal bir şekilde hareket etti, artık rahatlatıcı bir aşinalık vardı.

"Biliyor musun, bir keresinde böyle bir rüya görmüştüm," dedi dudaklarına karşı, parmakları boynumu okşarken.

“Rüya mı?” Kokusunu içime çektim, güneşli bir ovada yetişen bir şey gibi temiz ve sıcaktı.

“Daha ziyade süregelen bir fantezi gibi.” Minik bir kahkaha attı. Saçımdan bir tutamı kıvrırken, bakışları yumuşak ve arzu doluydu. “Keşke her gece eve, senin yanına gelebilsem ve her sabah senin yanında uyanabilsem. Ama burada değil. Daha sessiz bir yerde, ayak basılmamış dağlardaki bir kulübede mesela. Kimse bizi rahatsız edemez.”

Hayal o kadar acı verici bir şekilde harikaydı ki duygularımın zirveye tırmandığını hissettim. Ardından paramparça olarak beni gerçekliğin soğukluğuna sürükledi.

“Her zaman peşimize düşecek birileri olurdu.” Ondan uzaklaştığımda saçlarım parmaklarından çözüldü. Sesim çatlamak üzereydi. “Öylece kaçamayız. Baban...”

“Biliyorum,” diyerek lafımı böldü Yizhi nazıkçe. “Bu yüzden sadece bir hayal ya.”

Aramızdaki sıcaklık azalarak yeni bir gerilimle soğudu. Üzerime çöken suçluluk duygusuyla içim buz kesti fakat hayallere ayıracak zamanımız yoktu. Özellikle de *sadelik* hayallerine.

Bu, hayatlarımızın bir daha asla sahip olamayacağı bir nitelikti.

“Dinle Yizhi, sana hiçbir şey için söz veremeyeceğimi biliyorsun,” dedim sessiz ama kararlı bir ses tonuyla. “Shimin ve ben Krizalit partnerleriyiz. Birlikte iyi pilotluk yapmak için ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum ve bu kadar çok şey tehlikedeyken herhangi bir çekincem olamaz. Bu yüzden dürüst ol: Beni ve onu birlikte görmek seni incitiyor mu?”

Yizhi’nin yüzünde çelişkili duygular belirse de çabucak kayboldu. Hafif bir iç çekişle, devasa yatağının açık renkli ipek çarşaflarının üzerine oturdu. “İçgüdüsel olarak evet. Keşke o olsaydım diyorum. Keşke Krizalit partnerin olsaydım. Keşke ondaki güç ben de olsaydı da seni koruyabilseydim.”

Midem kasıldı. “O hâlde bence yapmasak daha iyi...”

“Ama sonra kendime kıskanmak için gerçek bir neden olmadığını hatırlatıyorum.” Yizhi’nin bakışları gerçek kadar net bir şekilde yeniden parladı. Chang’an’ın uzaktaki ışıkları gözlerinde parılıyordu. “Kıskançlığın kaynağı, onun yüzünden seni kaybedeceğime dair bir güvensizlik değilse ne? Ancak ne kadar çok insan buna inansa da işler böyle yürümüyor. Sen muhafaza edilecek ya da alınacak bir şey değilsin ve sevgi de uğruna savaşılacak kıt bir kaynak değil. Sevgi, kalbinin açılabilirdiği kadar sonsuz olabilir. Yani, düşünecek olursan, aşk çoğunlukla uyumluluktan beslenir. İki insanın yakın olduklarında birbirini mutlu edip etmediğine bağlıdır. Bu yüzden Shimin’e gücenmem anlamsız olur. Onunla ne kadar uyumlu olursanız olun, bunun benimle ne kadar uyumlu olduğunla hiçbir ilgisi yok.”

Sözlerini kafamda evirip çevirdim. “Olay sadece... uyumluluk mu?”

“En azından ben buna inanıyorum. Gerçek aşk, sadece kimyadan değil, sinerji ve güvenden gelir.” Yutkundü ve boğazı aramızdan süzülen ayışığında dalgalandı. “Buralarda büyürken, başkalarını elinde tutmak için umutsuzca onları kontrol etmeye çalışan çok fazla insan gördüm. Bunda hiçbir zaman güç ya da üstünlük görmedim. Tek gördüğüm, son derece üzücü bir güvensizlikti.”

“Evet,” diye homurdandım, babamın duvarlardan duyulan ve annemi yandaki İhtiyar Wang’a çok sık bakmakla suçlayan boğuk çığlıklarını düşünerek. Yizhi’nin cübbesindeki kat kat yakaları öteleyerek dövmelerinin bir kısmını meydana çıkardım. “Yine de senin açımdan endişelendiğim şey bu değil. Asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Sadece seni acıya mahkûm etmek istemiyorum.”

“Hayır, endişelenme. İçgüdülerimin mantıklı olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden onlar tarafından tanımlanmak istemiyorum.” Alnını benimkine yaslayıp başparmağıyla yanağını okşadı. “Zetian, ne zaman bana bakmayı seçsen, kalbinde benim

için bir yer olduğundan emin oluyorum.”

Gözlerim irileşirken, dolan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı. Ağzım hayretle gevşedi.

Evet, vardı. Onun için kalbimde her zaman bir yer olacaktı. Sebebi de tam olarak buydu. Bu yüzdendi.

“Beşinci oğlum âşık olacak biri değil.” Gao Qiu’nun sözleri düşüncelerime karışsa da onları toz gibi dağıttım. Yizhi benimle güçsüz bir sınır kıızıyken tanışmıştı. Bu kadar uzun süre ne gibi bir art niyet beslemiş olabilirdi ki?

Ailem beni bunun için boğacak olsa bile onu sevmekten hiç utanmamıştım ve bu saatten sonra da utanmaya niyetim yoktu.

Işıkları yakmadık.

Yizhi’nin, Shimin gibi beni zahmetsizce taşıyacak gücü yoktu ama sorun değildi. Her zamanki gibi nazik bir şekilde yatağa tırmanmama yardım etti. Beni ayakta tutan elleri, paramparça olmuş bedenimdeyken, kırılan kaburgalarımın acısı bile katlanabilir geliyordu. Onu sadece onun ciğerlerinde dolaşan havayı solumak güvenliymiş gibi öptüm. Zihnimde kendiliğinden beliren ve beynimin etini yiyen, dehşet saçan seslerden oluşan bir dalga yükselerek hakaretler yağdırdı –*orospu, sürtüük, sadakatsiz*– fakat içimdeki giderek artan sıcaklıkta eriyip gittiler.

İleri gidiyor, tüm bu kolektif saçmalığı geride bırakıyordum. Kendi bedenimde rahatça var olmamı engellemeye yönelik pek çok girişimde bulunulmuştu ancak yine de buradaydım, birilerinin benim için seçmediği bir çocukla istediğimi yapıyordum. Ve bu beni kirletmiyordu. Beni mahvetmeyecekti. Müstehcen, pis veya utanç verici değildi.

Utanç. Bu onların en sevdiği araçtı. Bağlı ayaklarıma attıkları her şeyi kabul edebileceğime inanana kadar beni içten içe çürütecek bir araç.

Ama işe yaramamıştı.

Onların tüm çabalarına rağmen kendimi mutluluğa layık buluyordum.

Beni bağlamak için kullandıkları her şeyi onlara karşı kullanacaktım. Görünüşüm dikkatlerini çekmeye yarayan bir yanılsamadan ibaretti. Ahlaksızlığım onların öfkesini uyandırmak için bir yemdi. Mükemmel partnerliğim, bize olan saplantılarını sürdürmek için bir yalandı.

Yargılarının ve nefretlerinin gücü beni durdurulamaz hâle getirecekti.

KELİMELERLE ANLATILAMAYACAK KADAR KORKUNÇ

Havada metalik bir serinlik vardı. Dilimde pas tadı. Kirli bir ışık. Karanlık köşeler. Ağır, çelik bir sandalye; kollarımı bağlayan deri kayışlar. Tırnaklarımın altında başarısız bir mücadeleden kalan deri ve kan.

“İşler gerçekten bu noktaya gelmek zorunda değildi, evlat.” Elinde bir şişe içki tutan bir figür bana doğru yaklaştı. *An Lushan*. “Ama bu kadar büyük bir baş belası olacaksan, sakinleşmek için bir şeyler içmelisin.”

Askerler ağzımı açıp metal plakalarla açık tuttular. Jilet gibi keskin plakaları dişlerimin arasına sıkıştırdılar. Dilimin altı kan dolarken, boğazımdan aşağı kauçuk bir tüp sokuldu. Dibine kadar. Boğuldum, çığlık attım, ısırmaya çalıştım, tükürmeye çalıştım ama bana mısın demedi. Sadece daha fazla kan fişkırıyordu.

An Lushan tasmamı sertçe çekti. Tüyler ürpertici eli, içki şişesini bir huniye boşalttı. *Lıkır lıkır lıkır*, durmaksızın. Vücuduma yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Durması için yalvaramıyordum bile. Memnuniyetle af dilerdim. Keşke merhamet edip beni öldürsey-

di. Bunun sona ermesi için her şeyi yapardım. Ama yanmaya devam ediyordu, sürekli, durmadan...

Rüyadan sıyrılırken ürperdim ve hırıltılı nefesler içinde kaldım. Görüntülerin, seslerin ve kokuların anlam kazanması birkaç saniye sürdü.

Ayıışıkmda yıkanan çarşafklar. Yizhi'nin etrafımdaki sıcaklığı. Balkonun çok ötesindeki şehir ışıkları. An Lushan yok, çelik sandalye yok. Boğazıma dokunup çenemi açıp kapadım ve ellerime bakarak derin nefesler aldım.

"Sorun ne?" diye mırıldandı Yizhi uykulu gözlerini kırpıştırarak dirseklerinin üzerinde doğrulurken.

"Sadece bir..." Dilim damağım kurudu. Biraz önce alkolden kavruluyormuş gibi hissettiren damarlarımda soğuk bir korku dolaştı.

Sadece bir kâbus muydu?

Yoksa...

İpek örtüleri üzerimden atıp tekerlekli sandalyeme yönelirken, bedenim kurşun yaramdan kaynaklanan acı karşısında kassılsa da yavaşlayamayacak kadar telaşlıydım. Yizhi beni takip edip bana yardımcı olurken daha fazla soru sordu ancak kendim bir cevap alana dek ona bir şey söyleyemezdim.

Koridorda kısa bir yolculukla Shimin'in odasına ulaştım. Pirinç kulpu denedim. Kilitliydi.

Altındaki aralıktan ışık yayılana ve ağır ayak sesleri yaklaşına kadar kapıyı yumrukladım.

Tık.

Üstüme vuran parlak kehribar rengi ışık suratımı buruştur-mama neden oldu. O ışığın içinden Shimin belirdi, gözleri kan çanağına dönmüş, kısa saçları her açıdan yukarı doğru dikilmişti.

Sormam gereken soru dilimin ucundaydı ama bir türlü kelimelere dökemiyordum. Çıkaramıyordum. Buna gerçeklik kazandıramıyordum.

“Neler oluyor?” Shimin gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

“Ben... bir rüya gördüm,” dedim gözlerini devirip kapıyı yüzüme kapatmasını umarak. “Bir çelik sandalyeye bağlıydım. Ağzımı jiletlerle açmaya zorladılar. Boğazıma kauçuk bir tüp soktular. Ve An Lushan...”

Shimin’in gözlerini vahşi bir panik belirdi. “Dur.”

Boynumdan aşağısı buz kesti.

“Seni bağımlı yaptı,” dedim çaresiz bir dehşet içinde.

Yanımda duran Yizhi’nin eli hızla ağzını kapattı.

Zihnimde bir tür bariyer parçalandı. Eski anılar su yüzüne çıktı. Shimin’in temelli mahvolana dek *bunu* yaşadığı her bir hatıra. Bunun iradesini köreltmesi, kendi isteğiyle daha fazla alkol alır hâle gelmesi. Bir hapishane hücresinin soğuk zemininde geçirilen günlerin ve gecelerin sıcak, acı verici bulanıklığı.

Aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk, buruk bir his çarptı yüzüme.

Shimin sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi boş gözlerle bana bakıyordu. Sonra irkildi ve kapıyı kapatmaya çalıştı.

İki elimle yakaladım.

“Neden bize söylemedin?” diye haykırdım.

“Fark eder mi?” diye çıkıştı irkiltici bir güçle, gövdesinin yarısını saklayan kapının ardından.

“Evet! Bu, orduya karşı sana hakkımı teslim ettiğimden daha fazla savaştığın anlamına geliyor!”

Zihnimde başka görüntüler canlandı, bir zamanlar görmezden geldiğim görüntüler. Kitap sayfalarından yapılmış bıçak. Kendi gözlüğünü kırıp keskinleştirdiği cam parçası.

“Hakkımı teslim etmen,” dedi kırılğan bir kahkahayla. “Hakkımı teslim etmen onları geri getiremez.”

Onları. Kızları.

Midem altüst olurken kusacak gibi oldum.

“Üzgünüm.” Hıçkırıklar sesimi bastırdı. “Çok üzgünüm. Sana sövüp saydığım onca zaman...”

Kapı çerçevesini daha sıkı kavradı. "Önemli değil. Her neyse." Kapıyı tekrar itti.

"Bekle..." Daha sert bir şekilde tutundum.

"Daha ne istiyorsun? Sorun yok dedim. Bırak artık!"

"Shimin," diye fısıldadı Yizhi.

Direnç azaldı. Kapı daha da açılarak Shimin'in tamamını bir kez daha gözler önüne serdi.

Benim tüm gücümle yapamadığımı Yizhi'nin yumuşak bir ifadeyle yapabilmesi hayret vericiydi.

Birbirlerine baktılar. Yizhi, Shimin'in dirseğine dokundu. Hafifçe irkilse de Shimin temasa izin verdi.

"Shimin, lütfen girdiğin her muharebede pek çok hayatı koruduğunu unutma." Odadan gelen ışık, Yizhi'nin gözlerinde altın taneleri gibi dans ediyordu. "Sadece Çin Seddi'nin arkasındakileri değil, diğer Krizalitleri de koruyorsun. Tek başına koca sürüleri yok ettin. Boş yere değildi."

Shimin yere baktı, omuzları çökmüştü ve bir şeye zar zor hâkim oluyor gibiydi.

"Yanındayız," diye devam etti Yizhi. "Sana inanıyoruz. Zhou'yu özgürlüğüne kavuşturabilir ve çok daha fazla hayat kurtarabiliriz. Hep birlikte."

Shimin tereddütle başını kaldırdı.

Ardından dikkati ben ve Yizhi arasında gidip gelerek yeni bir netlikle keskinleşti.

Bir noktada Yizhi'nin diğer elini kavradığımı fark ettim. Ve bunun dışarıdan nasıl görüldüğünün –nasıl olduğunun– farkına vardım. Ben ve o, gecenin bir yarısı beraber gelmiştik.

"Evet. Biliyorum." Shimin'in ifadesi soğuyup taş kesti. "Bana acımanıza gerek yok. Gidin... gidin mutlu olun!"

Ardından kapıyı suratımıza çarptı.

GİDEREK UZAYAN KARA LİSTE

Shimin zırhlı elini Vermilyon Kuşu'nun gagasına dayadığında, içinden kırmızı bir çi geçti. Zihinsel komutuyla gaga esneyerek açıldı. Atlayıp içine daldı ve bir eliyle, tıpkı yerle göğü birbirinden ayıran efsanevi dev Pangu gibi, üst gagayı kavradı.

Gerçeği öğrendiğimden beri onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum ama bu fotoğraf çekimlerinde onunla işbirliği yapmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Tıpkı onu içine sürüklediğim gerçek ve aldatmacanın karanlık katmanlarında yaşamak için onun da kendini zorlaması gerektiği gibi. Onu bir araç gibi kullanan insanlar zincirinin bir başka halkasıydım yalnızca.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Nasıl geri alacağımı bilmiyordum. Yaptığım ve söylediğim onca şeyden sonra, çamur *bu kadar* battıktan sonra özür dilemem bir işe yaramayacaktı.

İleride, Hundun Bölgesi'nin üzerindeki göğe dağılmış birkaç beyaz bulut dışında gökyüzü, mavi ve görüşümü soluk bir altın aurasıyla çevreleyecek kadar parlaktı. Fotoğrafçımız bu kareyi etrafımızda vızıldayan bir kameralı dronla çekiyordu. Bir kulaklık aracılığıyla verdiği talimatları izleyerek kendi kanatlarımı çırpıp havada döndüm ve Kuş'un gagasının kenarına oturdum. Huaxia'daki en iyi ilaçlar bile kurşun yaramı tamamen iyileştir-

memişti ama zırhım üzerimdeyken hareket etmek o kadar da acı vermiyordu.

şehirli insanlar evlendiklerinde güzel kıyafetler kiralayıp hatıra albümü yapmak için bir sürü güzel fotoğraf çektirirlerdi. Eşleşme Merasimleri esasen pilot düğünleriydi, bu yüzden bizi manşetlerde tutmak için mükemmel bir bahane olmuştu. Geçtiğımız iki haftanın çoğunu fotoğraf çekimlerinde geçirmiştik.

Sima Yi, Chang'an'a gittiğımızden beri yaşanan dört Hundun saldırısı hakkında bizi bilgilendirmişti; bu kadar kısa bir süre için yorucu bir sıklıktı. Ancak güneşli hava onları gece saldırmaya itiyordu. Keşif dronlarımız onları uzaktan tespit edebildiğinde Hundunlar asla gelmezdi, bu yüzden Kuş'la birlikte kesinlikle çok konuşulacak birkaç fotoğraf çekerken bir saldırı olmasını beklemiyorduk. Zaten Eşleşme Merasimi için zırhımızı almaya gelmemiz gerekiyordu. Hırsızlığı önlemek için pilotlar genellikle zırhlarını kokpit koltuklarıyla birleşik hâlde bırakırlardı, böylece sadece biz onları gevşetebilirdik.

"Ah, bir dizini yukarı çek ve sarıl, Pilot Wu!" diye cızırdadı bir ses kulaklığımda.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak dediğini yaptım. Bizi çeken kameralı dron, arkamıza aldığımız gri vahşi bölge manzarasına karşı vızıldıyordu. Shimin tek elini kaldırarak poz verirken fotoğrafçı beni bir düzine kez daha düzelitti. Ona poz verdirmek her zaman daha kolaydı: Onu en otoriter gösterecek şeyi seçiyorlardı. Ama ben öyle miydim? Fotoğrafçılar için beni agresif ya da itaatkâr göstermek arasında bir denge kurmak sürekli bir mücadeleydi.

Kadın yıldızların genellikle benim kadar cüretkâr görünmesine izin verilmezdi. Medyada, erkek kahramanların neşeli neşeli gülümseyen güzel sevgilileri, sevgi dolu eşleri ya da şefkatli anneleriydiler. Varoluş amaçları, partnerleri kötü adamı yendiğinde onlar için bir ödöl olmak, kaybettğinde onu teselli etmek ya da öldürölerek onu motive etmektir. Eğer kadın saldırgansa, o da düşman tarafında olmalıydı. Ancak baş düşman bile değil, kötü

adamın destek ve teselli kaynağı, onun çarpık zekâsına yaltaklanan ve davası için her zaman ölmeye hazır olan kişiydi. Sanırım Shimin ve benimle yaratmaya çalıştıkları hava da buydu ama pek işe yaramıyordu. Shimin'inkinden ayrı, kendi mirasım vardı. İnsanların gözlerini benden alması aynı derecede zordu. Bu durum fotoğrafçıların içgüdülerini altüst ediyordu ve beni daha küçük pozlara ve daha yumuşak ifadelere sıkıştırmaya çalışsalar da ardından kışkırtıcı imajımızı korumaları gerektiğini hatırlıyorlardı. Benimle ne yapacaklarını bir türlü çözemiyorlardı. Özellikle de Gao Qiu artık başımızda dikilip çekimleri izlemezken.

An Lushan da dahil olmak üzere Sui-Tang stratejistleriyle "sohbet etmekle" meşguldü. Fakat An Lushan baskıya boyun eğse de eğmese de bir şeyi kafaya koymuştum: Shimin'e yaptıkları için onu gebertecektim. Giderek uzayan kara listemin en tepesine yerleşmişti.

Hiç değilse bunu yapabilirdim.

Çekimi tamamlayıp hava aracımıza bindiğimizde Qieluo, Xiu-ying ve partnerleri Duvar'daki pistte bekliyorlardı. Hepsi görev dışında olduğu ve son girdikleri muharebe sonrası güç topladıkları için Gao Qiu onlardan iki gün içinde gerçekleşecek Eşleşme Merasimi'ne katılmalarını istemişti. Gerçi o kadar cimriydi ki onları bizimle ve yapım ekibimizle aynı arabaya bindiriyordu.

Yaklaştığımızda dördü birden ayağa kalktı. Yalnızca Xiuying bana gülümsedi ama gözleri Shimin'e kaymca gülümsemesi soldu. Geri çekilirken dudaklarından küçük bir nefes kaçtı.

Çok acayıptı. Prenses-sınıfı bir pilot korku içindeydi. Kafası tıraşlı, iriyarı, eski bir savaşçı keşiş olan partneri Zhu Yuanzhang, koruyucu bir tavırla kolunu onun önüne doğru kaldırdı. Kalın siyah taçlarından alınlarına doğru minyatür bir kaplumbağa kabuğu sarkıyordu.

Ortamdaki tuhaf havayı hafifletmek için hoş bir şeyler söyleme niyetiyle tekerlekli sandalyemde onlara doğru ilerledim ama

Qieluo'ya kısa bir bakış attığımda, beni duş duvarlarına çarpmasının hatırası içimde taze bir öfke uyandırdı. Bu da yanlışlıkla zırhımı, ruh duyumu harekete geçirdi ve...

Ve bir garipliğin farkına varmamı sağladı.

"Şey..." Hepsini inceledikten sonra Xiuying ve Qieluo'yu işaret ettim. "Neden ikinizin de ruh basıncını partnerlerinizinkinden daha güçlü hissediyorum?"

Bu duruma benden başka şaşırın çıkmadı.

"Ah, kadınların basınçları daha şiddetli hissedilebiliyor." Xiuying omuz silkti, sonra da güldü. "Tıpkı acıya tahammülümüzün daha yüksek olması gibi! Temelde tüm Dengeli Eşleşmelerde, kadın partnerler sadece ruh duyusuyla bile daha güçlü görünür."

"Gerçekten mi?" Çatılan kaşlarım gevşedi. "Böyle bir şey mi var?"

"Evet. Sen ve..." Bakışlarını Shimin'e çevirdiğinde gözleri Su çi'siyle belli belirsiz karardı. Ama sonra kirpikleri kırıştı, yanaklarına renk geldi ve dikkatini tekrar bana verdi. "Siz de aynı şekilde hissediyorsunuz!"

"Ama *aslında* senin gerçek basınç değerin onunkinden daha düşük, değil mi?" Kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturmuş Shimin'e ters ters bakan Zhu Yuanzhang'a baktım. Shimin kaşlarım hafifçe çatsa da gözlerini kaçırmadı.

"Evet," dedi Xiuying. "Benim basınç değerim beş bin yüz, onunkiyse beş bin sekiz yüz. Ama bu sadece onun sabit taban değeri. Savaşta çok daha yükseğe çıkabiliyor."

Pekâlâ. Bu her şeyi açıklıyordu. Xiuying'in ruh basıncının partnerininkini aşması söz konusu olsaydı ordu asla onunla çatışmaya girmesine izin vermezdi.

"Pekâlâ, bu tuhaf hoşbeşinize artık bir son verin." Qieluo avucunu kaldırıp bana doğrulttu. Kör edici güneş ışığı, dişli kaplan tacından yansıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım: Bu geziye sadece Chang'an'a gitme fırsatını asla kaçırmadığımı için geliyorum. Bunun seninle ya da gerçek bir katille olan ürkütücü

partnerliğinle hiçbir ilgisi yok." Avucunu Shimin'e çevirdi. "Üstüne alınabilirsin."

Shimin'in gözleri daha da kısıldı. Anlayamadığım bir şeyler söyleyerek karşılık verdi.

Bunun üzerine Qieluo irkildi. O da boğuk bir şekilde ve gırtlaktan konuşarak anlaşılmaz bir şeyler haykırdı.

Ah... anadillerini konuşuyorlardı. İkisi de Xianbei kabilesindendi.

Zhu Yuanzhang aniden Xiuying'i arkasına çekti. "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. "İki barbarla aynı hava aracına binmeyeceğim!"

Ağızım bir karış açıldı. Shimin ve Qieluo şaşkınlıktan öylece kalakaldı.

Ardından Yang Jian, partneri Qieluo'yu rüzgârda arkasından dalgalanan beyaz pilot paltosuyla oradan uzaklaşan Zhu Yuanzhang'a küfürler savururken zaptetmek zorunda kaldı.

"Üzgünüm, çok üzgünüm." Xiuying ellerini iki yana salladı, açıklama yapmaya başlamakla onun peşinden gitmek arasında kalmış gibiydi. "Ailesini bir Rongdi baskınında kaybetti."

Alaycı bir şekilde güldüm. Ming eyaletindeki Han-Rongdi çatışması ne kadar hararetli olursa olsun –öyle ki tapınakları keşişlerini meditasyondan çok dövüş sanatlarında eğitiyordu– bu çok saçmaydı.

"İyi de Ming'de o Rongdiler Menggu kabilesinden olurdu, değil mi?" dedim. "Bu ikisi Xianbei'den!"

Xiuying'in suratında bu ayrımın partneri için bir önemi olmadığını gösteren zayıf bir tebessüm belirdi. Müsaade istedi ve Zhu Yuanzhang'ın peşinden koşarak ona seslendi. Bağlanmamış ayaklarının üzerinde ne kadar hızlı gidebildiğini görünce içim kıskançlıkla doldu.

Qieluo homurdanarak Yang Jian'ın kollarından kendini sıyırdı. Pilot üniformasına çekidüzen verdi. Shimin Zhu Yuanzhang'ın ardından uzun uzun bakarken, her zamankinden daha da dalgın görünüyordu.

Beklenmedik bir şekilde Qieluo, Shimin'in dirseğine dokundu.

"Asma suratını, *Khan*," diye mırıldandı, öncekinden daha yumuşak ve ılımlı bir tonda.

Shimin'in yüzü şaşkınlıkla aydınlandı.

O bir cevap veremeden, Qieluo kolunu Yang Jian'inkine geçirip hava aracına doğru kasıla kasıla yürümeye başladı.

"*Khan* mı?" Shimin'e gözlerini kırıştırarak baktım.

Minik bir of çekti. "Kral anlamına geliyor."

Tekerlekli sandalyemin bu kadar sıkıştığını fark etmediğim kolçaklarını bıraktım.

Eh. Bunun Qieluo'nun bize karşı daha az düşmanca davranacağı anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum ama her halükârda tuhaf bir yolculuk olacaktı. Çünkü Chang'an'a varmadan önce bir yere uğramamız gerekiyordu. Bugün, batan güneşin meydana getirdiği güzel, kızıl ışıktaki yapılması planlanan başka bir fotoğraf çekimimiz vardı.

Evimin pirinç taraçalarında yapılacak bir çekim.

CEHENNEMİN ÖZEL KATMANI

Gittiğimden bu yana geçen bir ay boyunca ailem benimle iletişime geçmeye çalıştıysa da ordu bana haber vermemişti. Muhtemelen beni endişelendireceğini düşünerek cezalandırma niyetiyle yapmışlardı.

Aslında onların varlığını zihnimin kuytu köşelerine iterek oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Aldığım tek haber, onlara bizim hakkımızdaki gerçeği –ormanda tanıştığımızı, asla kuraldışı bir şey yapmadığımızı– anlattığını ve ilişkimiz hakkında bir daha asla konuşmamaları hatta bana bile bahsetmemeleri koşuluyla kardeşime en yakın şehirde elektronik tamircisi çıraklığı için sponsor olmayı teklif ettiğini söyleyen Yizhi'den gelmişti. Öngörüsü için minnettardım. Hava aracının halat merdiveniyle indirildiğimiz anda ailemin gözlerinin ardında soru işaretleri belirse de en azından bu konu kesinlikle yasaklanmıştı.

Ancak bu, buluşmamızın tam bir felakete dönüşmesini engellemedi.

Yapım ekibi çekim için taraçalarda iyi bir yer bulmaya giderken ve diğer pilotlar ünlü delisi komşularımın akınına uğrarken, ailem beni bir kenara, büyükannelemin odasına çekti.

Babam hiç vakit kaybetmeden son bir aydır yaşadıkları hak-

kında bana bağırmaaya başladı: Yang Guang'ı "katlettiğim" için diğer köylülerden gördükleri muamele tam bir işkenceydi. Herkes hem arkalarından hem de yüzlerine karşı konuşuyordu. Evimizin önüne pislik döküyorlar, duvarlarımıza "katil" yazıyorlardı. Medyadan ne kadar kazandığımı ve neden onlara tek bir mesaj göndermediğimi ya da onları bu sefil köyden çıkarmak için tek bir girişimde bulunmadığımı öğrenmek istedi.

Kekeleyerek kazancımın tamamının Zhou'ya yapılacak karşı saldırıyı gerçekleştirmeye gittiğini söylediğimde, neredeyse öfkeden patlayacaktı.

"Seni doğurduk, büyüttük, giydirdik, yedirdik ve sen bize borcunu böyle mi ödüyorsun?" Sesi kirli duvarları titretti. "Kendi aileni *ellerinle* yarattığın cehennemin bu özel katmanından çıkarmayı reddederek mi? Ama sanırım sen her zaman nankör bir velettin, değil mi? Eminim bu sınır gecekondu mahallesinde çürümemiz hoşuna giderdi! Hundunlar Duvar'ı aştığında ilk bizim ezilecek olmamız!"

Baştan sona ürperdim. Bir an önce duymak istediği yalanı söylemezsem olacakları, *daha önce her seferinde yaşananları* biliyordum.

Ama neden böyle bir şey yapacaktım ki? Haksız değildi.

"Evet, öyleyse ne olmuş?" Kolumu yukarı savurdum.

Babamın yüzü kıpkırmızı kesildi ancak çi, suratımdaki çizgilerden geçerek zırhımı gümüşü beyaz bir renkle aydınlatıp gözlerimde ve tenimde soğuk bir parlaklık yaymaya başlayınca irkilerek durdu. Ailemin geri kalanı sendeleyerek geri çekilirken, gözleri benim meydana getirdiğim ışık karşısında irileşti.

"Hiçbiriniz bana bir araçtan öte bir şey olarak bakmış gibi davranmayın!" diye devam ettim. "Beni Yang Guang'a cariyeye olarak satarken iyiydi. Ha, bu arada *o adamı* gerçekten de öldürmüş. Onunla zihinsel bir bağlantı kurdum, bunu doğruladım! Bize değer verseydiniz bunların hiçbiri olmazdı, bu yüzden sonuçlarına katlanmak da size düşer!"

Annem ellerini ağzına götürdü. Çok fazla ses çıkararak ağla-

maktan bile korktuğu için hıçkırıklarını dizginleyerek titriyordu. Gözleri, Yizhi'nin bir ay önce ben onu, bu aileyi arkamda bırakırken durduğu pencereden vuran tozlu güneş ışığında nemlendi.

Bu manzara yüreğimi burksa da ona söyleyecek başka bir sözüm yoktu.

Tekerlekli sandalyemi döndürüp bir hışımla dışarı çıktım.

Zırhımın kanatlarını arkamda çırparak arka bahçeye ilerledim ve domuz ahırının yanına gelince durdum. Domuzumuz pislik içinde yuvarlanarak bir ses çıkardı. Ekip çekime hazır olana kadar koku beni rahatsız etmemişti.

Ancak çok geçmeden arkamdan ayak sesleri gelmeye başladı.

İlk başta bir erkeğe ait olduklarını düşündüm, bu da beni tedirgin etti ama şaşırtıcı bir şekilde gelen kişi Xiuying'di. Onu şöyle bir süzüp etrafına bakındım. Qieluo ve Shimin'le birlikte uçmak yerine gerçekten de teçhizatın taşındığı hava aracına binen Zhu Yuanzhang yanında değildi.

"Hey." Gözlerinde yumuşak bir bakışla bana doğru eğildi. "Tuvaletinizi kullanmaya gelmiştim ve annen bunu sana vermemi istedi."

Bir oyuncak bebek uzattı. Bizim oralarda annelerin kızlarını evlendirmeden önce onlar için yaptıkları türden bir iyi şans bebeğiymiş. Küçük kızın bebek battaniyesinden dikilmiş ve doğduğu ailenin bahçesinden alınan toprakla doldurulmuştu. Annelik için kutsama niteliğindeydi.

Xiuying bebeği ellerime tutuşturdu. "Pilot evliliğinin nasıl yürüdüğünü tam olarak bilmediğini ancak yakında kendi çocuklarına sahip olmanı umduğunu söylüyor."

Bir zamanlar bebekliğimde beni sıcak tutan solmuş, kabarık kumaşa, iplikle dikilmiş garip gülümsemeye aval aval baktım.

Bu çok, çok yanıltıcı. Çocuk doğurmak yapmak istediğim son şeydi. Annem bunu anlamıyordu. Beni anlamıyordu.

Yine de gözlerimin arkasında sıcak bir basıncın hafiflediğini

hissettim. Görüşüm titreyip bulanıklaştı. Gözyaşlarımın makyajımı akıtıp herkesin görebileceği bir kanıt hâline gelmemesi için öfkeyle gözyaşlarımı tutarak bebeği kavradım.

Kayıtsızmış gibi görünmek için bir iç çektim. "Bunu bana vermen için neden *sana* verdi?"

"Sanırım senden biraz korkuyor."

Göğsüm sanki iki ağırlığın arasında sıkışmış gibi daraldı.

Xiuying dudağını ısırarak önce yere, sonra gözlerimin içine baktı. "Dinle, olanlara kulak misafiri oldum ve yerinde olsam aileni Chang'an'a aldırırdım."

"Neden?" diye çıkışsam da sesim titredi. "Bunu hak etmiyorlar."

"Ama burada gerçekten de acı çekiyor olmalılar. Diğer köylülerin senin yüzünden onlara nasıl davrandığını göz ardı etsen bile, sınırda yaşamayı hak eden var mı?" Xiuying etrafa işaret etti. "Ailenin sefaletinin nereden geldiğini sanıyorsun, Zetian? Onları bu yerden çıkarıp hayatları boyunca yoksun kaldıkları yiyecek ve güvenceyi sağlayabilsen farklı insanlar olacaklarını düşünmüyor musun?"

"Onların gönlünü hoş etmek durumu daha da kötüleştirir." İyi şans bebeğini ezdim. Dikişli gülümsemesi kabardı. "Bu *daima* işleri daha da kötüleştirdi. Annem ve büyükannem, tüm hayatları boyunca babamın ve büyükbabamın gönlünü hoş ettiler. Ama onlar bir nebze değişmedi. *Birinin gönlünü hoş ederek seni sevmesini veya sana saygı duymasını sağlayamazsın.*"

"Ancak bu gönül almalar sorunun temelini asla çözmedikleri için işe yaramadı. Hani derler ya, 'Verimsiz dağlar ve kirli sular insanların tabiatını bozar'."

"Bu bir bahane değil! Burada birbirini incitmeden yaşayıp giden pek çok aile var!"

"Ama *senin* sahip olabileceğin tek gerçek aile bu." Xiuying'in gözlerinde buğulu bir parıltı belirdi. "Gerçekten de değişmelerine yardımcı olmak için bu kadar büyük bir şans geri teperek onlardan vazgeçmek mi istiyorsun?"

Başımı iki yana sallarken, makyajımı bozmamaya dikkat ederek parmak uçlarımla yüzümü kavradım. Xiuying gibi bir pilotun duyabileceği şekilde ailemle kavga etmem ne kadar da utanç vericiydi. Gao Qiu'ya kendi hava araçlarını göndermek yerine onları bu yolculukta peşimiz sıra sürükleyecek kadar cimri olduğu için sessiz bir küfür savurdum. Muhtemelen babamın işleri daha da çirkinleştirmek için dışarı fırlamasını engelleyen tek şey çi ışınlarından duyduğu korkuydu. Tanrılara şükürler olsun ki zırh giyiyordum...

İçimi bir ürperti kapladı. Dikkatim tekrar eve döndü.

Biz gittikten sonra babam nasıl bir ıstıraba yol açacaktı?

“Annem ve büyükannem...” dedim nefes nefese tekerlekli sandalyemi hareket ettirirken. “Kesinlikle bizimle gelmeleri gerekiyor. Yoksa babam biz gider gitmez acısını onlardan çıkarır.”

Xiuying benimle birlikte dönerken, topuzu pilot tacının üzerinde sallandı. “Gerçekten kendi başlarına ayrılmayı isteyeceklerini mi düşünüyorsun?”

Duraksayıp o konuşmanın nasıl geçeceğini gözümde canlandırdım.

Öylece gidemem.

Söz konusu benim evim. Ailem.

O benim kocam.

Kucağımdaki iyi şans bebeğini ellerimin arasında sıkıştırdım. Tek bildikleri hayat buydu. Onlar için seçilen kocayla evlenmiş, ona itaat etmiş, çocuklarını doğurup yetiştirmişlerdi. Hayatları boyunca benlik duyguları ancak bir erkeğe göre şekil alabilecekleri noktaya dek törpülenmişti. Parçalanmadan ayrılmaları mümkün değildi.

Onları bundan vazgeçiremeyecektim. Bunu biliyordum, çünkü Yizhi *beni* gitmeye hiç ikna etmemişti.

İşe yarayacağına hiç inanmamıştım. O zamanlar sahip olduğumdan başka bir hayatı fiziksel olarak hayal edemiyordum. İçgüdüsel, iliklerime işlemiş bir düzeyde, değişimin her şeyi daha da kötüleştireceğinden, beni cehennemin daha da dibine sürük-

leyeceğinden korkuyordum. Zihnimde her şeyi geride bırakma konusunda kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar sağlam bir zemin yoktu.

Onu korktuğum için geri çevirmiştim ve o da bunun için beni bir kez olsun zayıf olarak nitelendirmemişti.

Xiuying tekerlekli sandalyemin önünde çömelerek, fısıldarcasına konuştu. “Dünyada kalpleri hepimizinkinden farklı bir şeyden oyulmuş bazı iflah olmaz insanlar olduğu doğru ancak çoğumuz kontrolümüz dışındaki bir şey yüzünden bugün olduğumuz kişileriz. Düzenli olarak başkalarına zarar verenler ya da birini öldürmüş olanlar bile.”

Kalbime keskin bir acı saplandı. Shimin’in ıstırap içindeki görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi evden başka yöne çevirdim.

Xiuying delici bir bakışla beni köşeye kısıtırmaya devam etti. “Bazı insanlar, başkalarına acı vermenin kendi acılarını hafiflettiği gibi talihsiz bir fikri benimsemiş. Ama belki de bunun sebebi gerçekte onlara başka bir şeyin öğretilmemiş olmasıdır. Belki fırsat verilirse değişebilirler. Biraz şefkat büyük fayda sağlar.”

“Evet. Belki.” Domuzumuzun ahırın içinde güçlkle ilerleyişini izledim. Ağıldan hiç çıkmadığı için dünyanın pislikten ibaret olduğunu düşünüyor olmalıydı.

“Üzgünüm, yine burnumu sokuyorum, değil mi?” Xiuying ayağa kalkıp kaşım kaşdı.

“Hayır, hayır, sorun değil.” Gülümseyerek elimi salladım.

“Ah, iyi bari.” Güldü fakat gözlerindeki buğu ve samimiyet baki kaldı. “Sadece telafi etme şansı varken bir ailenin dağıldığını görmek istemedim. Aile, uğruna savaşmaya değer.”

“Umarım öyledir.” Parmağımı iyi şans bebeğimin üzerindeki çarpık gülümsemenin üzerinde gezdirdim.

Zamanında Yang Guang’ı öldürmeye karar verdiğimde zihinsel olarak ailemden vazgeçmiştim ama bu farklıydı. Gao Qiu’yu ailemin bir süreliğine onun malikânesinde kalmasına izin vermeye ikna etmek neredeyse hiç uğraştırmazdı. Evinde

bolca yer vardı ve elinde bana karşı daha fazla koz olması hoşuna giderdi.

Ailemi şu anda dımdızlak ortada bırakırsam, annemi ve büyükanne mi sırf kinim yüzünden dayığa mahkûm etmiş olur-
dum.

Belki de bunu yapacak kadar kötü değildim. Belki de bildiğimi sandığımı her şeyi bilmiyordum.

Herkes farklı bir dünyada yaşıyordu. Çoğu zaman insanlar istemedikleri kararlar alırlardı. Ve bu kararlar *çık git oradan* ya da *içkiyi bırak, olsun bitsin* demekten daha fazlasını gerektiriyordu.

Shimin'i çok yanlış değerlendirmiştim. Belki artık zor bir hayattan muzdarip olmadıklarında ailem de beni şaşırtırdı.

Ablam bu aile için canını vermişti. Onlardan vazgeçmemi istemezdi.

"Bu arada acınacak hâldesin," diye alay etti Qieluo o gece Gao malikânesinin loş salonlarında, biz Chang'an'a geri döndükten sonra.

"Ha?" Tekerlekli sandalyemi bir fenerden yayılan yumuşak ışık halkasının vurduğu yerde durdurdum. Hizmetçiler makyajımı temizlemek amacıyla yüzümü foşur foşur yıkadıkları için hâlâ ıslak olan saçlarım boynumdaki havluyu ıslatıyordu.

Üzerinde soyut bulutlar ve ejderhaların resmedildiği duvara yaslandı. "Ailenin seninle konuşma şekline kulak misafiri oldum. Sonra da boyun eğmene."

Ah, o da duymuş olamazdı.

"İl..." Heceler ağzımdan sürüklenerek çıkarken başka bir şey söyleyemedim.

Qieluo kollarını kavuşturdu. Fener ışığı yüzünün yarısına düşerek diğer yarısını gölgede bırakıyordu. "Asla bu kadar kolay bağışlamamalısın."

Dudaklarımdan kuru bir kahkaha döküldü. "Ya, öyle mi?

Eğer bu doğruysa, neden şu anda birbirimizin suratını parçalamıyoruz?”

“Bu ikimizin de karşısındakini bağışladığı anlamına gelmiyor.” Qieluo’nun çukur gözleri benimkilere doğru kaydı. “Bu sadece ortam gerilmesin diye gösterilen bir hoşgörü. Sırtım dönükken beni bıçaklamaya kalkma, ben de gözetleme kulemi yıkmaya çalışmanı sana ödetmeyeyim. Anlaşıldı mı?”

Kendini üstün gören tavırlarına içgüdüsel olarak öfkelen dim fakat sonra sıcaklık kontrollü havada bir korku kokusu aldım. Duşta bana yaptıklarının intikam almaya değer olduğunu fark etmişti. Gözetleme kulesi olayı yüzünden epey öfkeli olmalıydı ama bana karşı önlem almıyordu.

Artık beni itip kakamayacağını hissedebiliyordu.

“İyi.” Ona dik dik baktım. “Uzlaşma kabul edildi.”

Lafına devam etmeden önce gözlerini devirdi. “Ama ailen senden hak etmek için gram çabalamadıkları bir şey istedi. Sen de onlara öylece verdin.”

Hassas bir noktaya değinse de ses tonumu kayıtsız tuttum. “Neyse ne. Gao Qiu’ya mesaj göndermekten başka bir şey yapmama gerek yoktu. Kelimenin tam anlamıyla birkaç tuşa bakıyordu.”

“İşte seni böyle böyle ele geçiriyorlar. Onlar için *tek bir şeyi, bir tanecik şeyi* yapmazsan, seni bencil kötü adam ilan ediyorlar. Saçmalık. Aç kulağını, iyi dinle: Birisi için bir şey yapabilecek güce sahip olman, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez, özellikle de bunu yaptığın için seni takdir bile etmeyeceklerse.”

“Neden kulağa kendi duygularını benim hayatıma atfediyor muşsun gibi geliyor?”

“Çünkü öyle yapıyorum. Günaydın.”

Eh. En azından bu konuda dürüsttü.

“Zengin ve ünlü olduktan sonra bana birden ısınan sayısız akrabam olduğunu söylesem yeterli olur herhalde,” diye devam etti. “Kabul ediyorum, pek çok aile toplantısında övgü yağmuru na tutulmak, tüm kardeşlerimi ve kuzenlerimi gölgede bırakmak

güzeldi. Bazı teyzeler ya da amcalar kirayı ödeyemediğinde, alacaklılar peşlerine düştüğünde ya da çocuklarını daha iyi bir okula yazdırmak için 'sadece' birkaç bin yuana daha ihtiyaç duyduğunda, aileyi kollamak doğal bir şeydi. Ben de öyle yaptım. Ama bir de baktım ki işsiz insanlarla dolu en az dört ev, umursamadıkları pahalı okullarda berbat notlar alan üç oğlan ve kumar alışkanlığı olan beş kişiyi destekliyordum. Son bahsettiklerim en kötüsüydü. Her seferinde alacaklıların bu kez *kelimenin tam anlamıyla parmaklarını keseceklerine* ve bunu bir daha asla yapmayacaklarına yemin ettiler. Ama sonra ne yaptılar? Aynı şeyi. Yine."

"Vay canına."

"Aynen öyle. Çoğu insanın kendi sorunlarını kendisinin çözmesine izin verilmesi gerektiğini anlamam bir buçuk yılını aldı." Qieluo başını duvara doğru eğdi. "Ve bil bakalım ben kesenin ağzını kapadıktan sonra ne yaptılar? Bana her türlü ismi taktılar. Hakkımda her türlü dedikoduyu yaydılar. En çok değer verdiğim insanların çoğu sonunda bana en az saygı duyan kişiler oldu. Bu yüzden artık amcalarımın kaç parmak kaybettiği umurumda değil. Ellerini satırın altına sokmaya devam etmemeliydiler."

Derin bir nefes alıp yavaşça burnumdan verdim. "Benim durumum pek öyle değil. Daha farklı."

"Tabii. Hep öyledir."

"Gerçekten! Ben..."

"Av kılığına giren avcılar da var. Bizim gibiler için en tehlikeli tür budur."

Duraksadım. Havlumun boynumda daha da soğuduğuna yemin edebilirdim. "Bizim gibiler mi?"

"Ne kadar sert vururlarsa vursunlar, ne kadar yüksek sesle bağırırlarsa bağırırsınlar yıkılmayı reddeden ama biri bize nazikçe dokunduğu ya da bizimle yumuşak bir şekilde konuştuğu anda bin parçaya ayrılan insanlar."

Ruhum sanki koridorun ortasında çırılçıplak soyulmuşum gibi bedenimde titriyordu.

“Kendi tavsiyene uymalıydın.” Bakışları beni delip geçti. “Asla birilerinin gönlünü hoş etmeye çalışma. Gönül aldığı için saygı duyulan kimse yoktur. Tek yaptığın, sana çöp gibi davranmalarının hiçbir sonucu olmadığını bilmelerini sağlamak oldu.”

Ellerim tekerlekli sandalyemin kolçaklarını sıkıca kavrayıp gevşedi. “Ne diye umursuyorsun ki?”

“Her şey üzerinde hak sahibi olduğunu düşünen pisliklerin en büyük dayanağı hemencecik bağışlayan kızlar. Ve şu dünyayı bu kibirli pisliklerden daha çok kurtarmak istediğim bir şey yok. Tabii Hundunlar hariç.”

“Eh, ailemi pisliklerden temizlemek tam da yapmaya çalıştığım şey. Sadece ailemin daha masum olan yarısının özgürleşmek için daha güçlü bir dürtüye ihtiyacı var.”

“Eğer öyle diyorsan. Ama sözlerimi bir kenara yaz: Bir gün bu yaptığın dönüp dolaşıp senin başına patlayacak.”

Başka bir itiraz boğazıma düğümlendi fakat ben daha bir şey diyemeden Qieluo uzaklaşmaya başladı.

TAÇ

Eşleşme Merasimi'min yapılacağı gün, güneş doğmadan uyanıp kendimi Yizhi'nin sıcaklığından sıyırdım.

Ondan başka biriyle ömür boyu birlikte olacağımı bilmek çok garipti. Çin Seddi'ne geri döndükten sonra bile ilişkimize bir son vermeyi planlamıyordum, yine de onu umutsuz bir telaşla öperek ellerimi o çok alıştığım mürekkepli tenin her yerinde gezdirdim.

Soyunma odalarına vardığımda geç kalmıştım.

Annem oradaydı. Beklediğim gibi, Gao Qiu ailemi memnuniyetle buraya getirtmişti. Hatta biraz fazla memnundu ama başka kimim vardı ki?

Yapım ekibi yıkanmama yardım ettikten sonra annem bunun hâlâ bir düğün olduğunu sandığından, beni açık bir pencerenin önüne oturtup düğün öncesi saç tarama seremonisi yapmaktâ ısrar etti. O, sadece iki gün içinde şehirde yaşadığı harika şeyleri anlatırken gülümsemekten kendimi alamadım.

Ancak her şeyden öte "evliliğim" için çok mutluydu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Evliliği yüzünden tuzla buz olması üzücü mü yoksa yürek parçalayıcı mıydı bilemiyordum ama buna rağmen aynı çekicin bana doğru sallandığını görmek onu mest etmişti.

Annem uzun bir ömür ve uzun bir evlilik getirdiğine inanılan sandalağacı tarağını saçlarımdan birkaç kez geçirirken, Xiuying ve Qieluo'nun birbirinden farklı sözleri kafamın içinde çatışıyordu. Ama onların nasıl insanlar olduklarını düşündüğümde, her şey netleşti: Qieluo gibi kindar ve kırgın olmak istemiyordum. Xiuying gibi en azından kısmen mutlu olmak istiyordum.

Annem ve büyükannemin de öyle olmasını istiyordum.

Onları geride tutan şey, bir kadının aile kurmak dışında anlamlı bir hayat sürebileceğine inanmamalarıydı. Onlara g sterecektim; bunun doğru olmadığını kanıtlayacaktım. Yaşam gayemiz bundan çok daha fazla olabilirdi. Adalet için yaşayabilirdik. Değişiklik için.  ntikam için. G   için.

Eşleşme Merasimi, Chang'an'ın en lüks oteli Golden Lotus'un ziyafet salonunda gerçekleşti. Ne büyük sürprizdir ki sahibi Gao Qiu'ydu.

 ki katile böylesine gösterişli bir tören düzenlemenin ahlaki belirsizliğini, buna bir ordu bağış kampanyası s s  vererek aşmıştı. Koltuklar seferberlik adına açık artırmayla satılmıştı. Baş Stratejist Zhuge Liang bizzat etkinliği yönetmek üzere Çin Seddi'nden gelmişti. Merkez Komutanlığı'nı, Shimin'e son iki yıldır mahrum bırakıldığı Pilotlar Kralı unvanını gecikmeli olarak vermeye ikna etmiştim. Sonunda ona bir pilot tacı vermek için m kemmел bir bahaneydi. Kazananın ailesine verilecek para ödüllerinden feragat etmek zorunda kaldı ama zaten bu törenin canlı yayınlarından Gao Qiu için çok daha fazla para kazanacaktık.

Baş Stratejist Zhuge'nin benim ve Shimin'in gücü ve potansiyeli hakkındaki açılış konuşması sırasında, Shimin ilk olarak ortaya çıkmaya hazır bir şekilde ikinci bir sahne perdesinin arkasında duruyordu. Yizhi, Sima Yi ve ben loş kanatlarda bekliyorduk. Merasim kıyafetim ne kadar özenli olursa olsun, sahneye çıkana kadar her şeyi gizlemek için giydiğim ağır pelerini sıkıca kavramış, sandalyede oturmayı zar zor başarıyordum. Yizhi

bir parça kırmızı ipekle örtülmüş tacı altın işlemeli bir yastığın üzerinde taşıyordu. Sima Yi... Sima Yi ise sadece burada olmak istemişti.

Perdeler açılıp bal sarısı ışıklar Shimin'in üzerine vurduğunda, Huaxia'nın kaymak tabakasından bir alkış tufanı koptu. Pahalı tasarım cübbeleriyle, pırıl pırıl mermerlerle döşeli ziyafet salonunun etrafına serpiştirilmiş seksen sekiz masanın etrafında ayağa kalktılar. Kırmızı masa örtüleri ve kâğıt yelpazeler her tabağı çevreliyor, dökülen yapraklardan oluşan bir sonbahar katliamını andırıyordu. Bu, Chang'an'a ilk vardığımızda maruz kaldığımız karşılamadan belirgin bir şekilde daha sıcaktı. Hâlâ çok tartışılan bir çift olabilirdik ama artık birer yıldızdık. Bu insanlar Yang Guang'ı ya da Shimin'in öldürülen ailesini umursamıyordu; onların umurunda olan, hayatları boyunca bu etkinlikte yer almakla övünebilmektir.

Evdeki izleyicilere gelince... bunu bize olan nefretlerini daha da körüklemek için izliyor olsalar bile, kârımızı artırıyorlardı.

Alkışlar, Shimin'in Baş Stratejist Zhuge'ye doğru yürürken zırhının çıkardığı şingirtiyi bastırdı. Ordunun taktığı tasmayı arsızca gizlemek için boynuna dolanmış altın tozlu, kırmızı bir tül kuşak kanatlarının arasından aşağıya iniyordu. Omuz siperliklerinin kabarık metal tüylerinden iki kuşak daha dökülerek cilalı sahneyi hafifçe süpürüyordu.

"Li Shimin," dedi Baş Stratejist Zhuge. "Seferberliğe yaptığın rakipsiz katkılardan dolayı, İnsan Kurtuluş Ordusu seni 219 ve 220 yıllarının birleşik Huaxia Pilotlar Kralı ilan ediyor!"

Yizhi'yle birbirimize kısaca gülümsedik. Yizhi tacı taşıdığı yastıkla ışığa doğru yürürken bir başka bağırış ve alkış dalgası daha yükseldi. Sahnede ilerlerken kırmızı ipek örtüyü üzerinden atarak tacı gözler önüne serdi. Seyircilerden alçak sesli bir mırıltı işitildi. Hiç etkilenmemişlerdi. Önünde birkaç tüy bulunan standart bir çift halkalı taç için mi iki hafta boyunca heyecan yaratılmıştı?

Sırttım.

Bekleyin de görün.

Bu işaret üzerine Shimin yüzünü buruşturdu ve zırhlı parmağını kaldırdı. Yizhi bir anda durdu.

Teatral bir tiksintiyle aşağı bakan Shimin, parmağını taca dokundurdu. Sürme çekilmiş gözlerini kapadı. Kırmızı çi, zırhının omurga desteğinden taca akın etti.

Tüyler çırpınarak hayat buldu.

Shimin'in zırhındaki ruh metali tacın içine akıp onları hareketli bir şerit gibi iterek yeni tüyler meydana getirdi. Kanatlar kıpırdandı ve sanki sağanak yağmur sonrası silkelenen bir kuş gibi taçtan dışarı fırladı. Bunun üzerine davetlilerin keyiften nefesleri kesildi.

Tacın yanlarındaki dört kanat gittikçe büyüyüp genişleyerek sadece Kral-sınıfı bir pilotun kaldırabileceği şekilde devasa ve destansı bir hâl aldı. Çift halkalı taç, kıvrılıp dolanan bir alev desenine dönüştü. Kıp kırmızı sivri uçlar tacın tepesinde ve kanatların arasında kristaller gibi yükseldi.

Seyirciler zevkten dört köşeydi. Hayrete düşmüşlerdi. Ünlü pilotlarla dolu bir masada çoktan sarhoş olan Yang Jian parmaklarını havada şıklatırken, "İşte buuuu!" diye bağırıyordu. Yan koltuğundan oturan Qieluo ona ters ters baksa da bu onu durdurmadı.

Baş Stratejist Zhuge tacı eline alırken parmakları ağırlığı taşımakta zorlanıyordu. Eğer ona bağlı değilseniz, ruh metali kurşundan daha ağırdı.

"Onur Listesi'ne hoş geldiniz, Kral'ım." Tacı Shimin'in başına yerleştirirken gülümsedi. Shimin bunun gerçekleşmesi için epey bir eğilmek zorunda kaldı.

Shimin tekrar doğruldu ve gözlerini açtığı anda, sadece Ateş çi'si değil, ikincil Toprak çi'siyle de parlıyordu. Yüzü ve boynu, kızgın ateşle karışık altın rengini andıran çi çizgileriyle süslendi. Şevk dolu bir kırmızı halkanın etrafında parlayan sarı bir halkayla, irisleri her iki renkle de ışıldıyordu. Işıltılı çi akımları zırhına ve tacına karışarak onlara gerçekten tutuşmuş gibi bir hava kattı.

Sonunda, tamamlanmış görünüyordu. Gerçek bir pilot gibi.

Yanımda birilerinin burun çekişini duydum.

Ağzım bir karış açıldı. "Stratejist Sima, sen... ağlıyor musun?" Beni şaşırtan bir şekilde bunu inkâr etmedi.

"Onu esir kampından çıkardığımız günü dün gibi hatırlıyorum. Tek kelime etmesi altı gün sürmüştü." Sima Yi parmaklarının tersiyle gözlerini sildi, sonra da omzuma hafifçe vurdu. "Her neyse, git hadi."

Yarım ağızla homurdanarak onun yardımıyla sandalyeden kalktım. Zırhım, iyileşmekte olan yarama rağmen ayakta durmam için bana güç veriyordu. Dikkatli bir şekilde, ufak adımlarla sahneye ilerleyerek bir başka geniş perdenin arkasına geçtim. Sahnenin ortasına, Baş Stratejist Zhuge'nin silüetinin ardına yerleştiğimde kalp atışlarım hızlandı. Dengeli Eşleşmelerin birbirlerinin gelişmesine nasıl yardımcı olabileceğinden bahsederek ben ve Shimin için bir kefarete hikâyesinin ilk tohumunu ekti.

"İnsanları esaslı bir kefarete öyküsünden daha çok sarsan bir şey yoktur," demişti Gao Qiu birkaç gün önce bize. *"Siz, tercihen kendinizi feda eden bir hamleyle en kritik savaştan zaferle döndükten sonra, en acımasız eleştirmenleriniz bile sizden nefret etmeye devam etmek için ahlaki üstünlüğe sahip olup olmadıklarından emin olamayacak. Karakterlerinizin belirsizliği yıllarca sürecektir tartışmalara yol açacak."*

Kulaklarımdaki kan gümbürtüsü neredeyse takdimimi kaçırmama neden oluyordu.

"Ve şimdi de karşınızda imkânsızı başaran kız: Wu Zetian!"

Perdeler iki yandan aralandı. Işıklar gözlerimi yakıyordu. Son anda göz kapaklarımı tamamen kapatmaya karar verdim. Ancak birkaç saniye süren tezahürattan sonra onları yavaşça, muzip bir edayla açtım.

Yizhi ve Baş Stratejist Zhuge sahnenin kanatlarına doğru geri çekildiler. Shimin'e bakmadan yanına gelirken, ağır pelerinin sahnenin üzerinde sürükleniyordu. Ziyafete katılanlar koltuklarında öne doğru eğilmiş, sanki altımda ne giydiğimin röntgenini çekmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyorlardı.

Soğuk bakışlarımı onların üzerinde gezdirerek bu ânın son saniyesine kadar tadını çıkardım.

Sonra pelerinimi içeriden çözdüm ve zırhımın kanatlarını savurarak üzerimden attım.

Seyirciler sevinçten havalara uçtu. Yang Jian kadeh tuttuğunu unuttu ve kollarını havaya kaldırırken içkisinin yarısını Qieluo'nun üzerine döktü.

Onu, öldürdüğüm uzaktan kuzeninden çok daha fazla sevmiştim.

Merasim kıyafetim açıkçası o kadar da karmaşık değildi fakat *görkemliydi*. Zırh eteklerimin anka kuşunu andıran kuyruklarının altında kırmızı, ipek tüller dalgalanıyordu, o kadar kabarıktı ki artık neredeyse uzun olduğum kadar geniştim. Shimin'in başıma ulaşması için tüm bunları birkaç saniye sonra mahvetmem gerekecekti. Altın tüylerden meydana gelen bir fırtına, zemine yakın kırmızı tülün içinden sarmallar çizerek çıktı. Altın bir ağa dizilmiş yakutlar zırhımın geri kalanının üzerine dökülüyordu. Shimin'inkilerle aynı altın tozlu kuşaklar omuz siperliklerimden sarkıyordu.

Dönüp ona bakarken, saçlarımın birkaç peruk demetinin etrafına sarılmasıyla bu hâle getirilen detaylı saç modelimin ağırlığı altında sallanmamaya çalıştım. Dört bir yanı, güneş ışınları gibi mücevherli altın tokalarla süslenmişti. Model, alnımın etrafında taca zar zor yer bırakıyordu.

"Wu Zetian." dedi Shimin ve ses, gizli bir mikrofon tarafından ziyafet salonuna iletildi. Seyircilerin topluca nefeslerini tuttuklarını hissedebiliyordum çünkü onun alçak, gür sesini ilk kez duyuyorlardı. "Yüreklerimiz bir çarpsın ve Krizalit'imiz Hundunları bozguna uğratsın."

Özenle, tacının üst halkasını alnından çıkardı. Dört kanattan ikisi de onunla birlikte geldi.

Acı dolu bakışlarıyla karşılaştığımda soğukkanlılığım neredeyse elden gidiyordu. Kendisine ait olmayan bir Eş'i taçlandıran tek pilot o olmalıydı.

Gerçi ben kimseye *ait* değildim ve asla da olamayacaktım.

Bakışlarım onu sıyrarak sahne kanatlarının gölgesindeki Yizhi'ye kaydı, yüzünde bir gülümsemeyle başparmaklarını kaldırarak destek veriyordu.

Burnumdan yavaş bir nefes vererek başımı öne eğdim.

Devam ederken Shimin'in sesinde sadece belli belirsiz bir titreme duyuldu. "Gök'ün, Yer'in ve atalarımızın şahitliğinde, seni Tek Gerçek Eş'im ilan ediyorum."

O muhteşem tacı başıma yerleştirdi. Aynı anda, onunla bağlantı kurmak için zihinsel olarak boynumdan yukarı bir dizi ruh metali çıkardım. Şaşırtıcı ağırlığı bir anda yok olarak benim bir parçam hâline geldi.

Rujlu dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü. Şu anda Huaxia'nın dört bir yanında bu manzara karşısında eriyen ve buradan yanlış dersler, yanlış amaçlar ve yanlış hayaller edinen küçük kızları düşündüğümde içimdeki duygular büyük bir savaşa tutuştu. Hayatta kalmak için ödediğimiz bedel buydu: Bu korkunç sistemin bizi yem olarak kullanmasına izin veriyorduk.

Gerçek kefaretimi ancak o kızlar savaşa gidecek yaşa gelmeden önce pilot sistemini elden geçirerek ödeyebilirdim. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum ama karşı saldırıdan görkemli bir şekilde geri döndükten sonra kesinlikle koz olarak kullanabileceğim bir güce sahip olacaktım.

Shimin'inkiyle aynı dramatik çi parıltısı irislerimden, çi çizgilerimden ve zırhumdan geçerken başımı kaldırdım. Önce Metal-beyazı parladılar, ardından hafif bir gecikmeyle onları Ateş-kırmızısı izledi. Pilotluk eğitimine ilk başladığımda, ikincil çi'm Su ve Ateş arasında gidip geliyordu. Sima Yi bunun gerçekten tuhaf olduğunu çünkü insanların genellikle belirli bir yöne meylettığını söylemiş ancak o zamandan beri bana Su'yu bastırarak Ateş'i nasıl ortaya çıkaracağımı öğretmişti. Zhou'da kol gezen Metal-tipi İmparator'u yenmek için en iyi tip buydu.

Shimin'le birlikte el ele kanatlarımızı çırparak sahneden indik. Kanat çırpışlarımızın rüzgârı etrafımızı sardı. Seyirciler bir

kez daha ıgıllara ve alkışlara boğuldu. Yerlerinden fırlamalarıyla aynı anda geri çekilen sandalyelerin çıkardığı gıcırtı tüm salonda yankılandı.

Senkronize bir şekilde onlara döndük; Pilotların Kral ve Kraliçesi olarak bizim gücümüze bel bağlamak zorunda olan bu zengin, korunaklı zayıflara bakıyorduk. Qin Zheng'in ölümünden önceki zamanlarda, yerlere kapanıp önümüzde el pençe divan dururlardı. Şimdiyse gelip geçici bir eğlence malzemesinden ibarettik. İlgilerini canlı tutmak için oynadığımız role bağlı kalarak sıkılmış (Shimin) ya da kendini beğenmiş (ben) havamızı bozmadık.

Ta ki dikkatim arka taraftaki bir masaya takılana kadar.

Orada, yaldızlı bir ağıla sürülmüş av hayvanlarını andıran birkaç Sui-Tang stratejisti oturuyordu. İstemeye istemeye alkışlayan An Lushan da onların arasındaydı.

Shimin'in elini daha sıkı kavradım. Rolden çıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Vücudum, o masaya uçup An Lushan'ın şahdamarına bir saç tokası saplama isteğiyle titriyordu.

Yine de zihnimdeki kör edici öfkenin altında bir hayranlık dalgası yükseldi. Gao Qiu başarmıştı. En önemli düşmanımızı etkisiz kılmakla kalmamış, onu partimize *konuk etmişti*.

Göz ucuyla Gao Qiu'nun masasına baktım. Sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi sırtarak bakışlarıma karşılık verdi.

Hayranlığın yanı sıra içimdeki nefret de kabardı ancak ikisini de bastırdım. Ona takılmanın sırası değildi. Şu anda kesinlikle yapılacak olan karşı saldırıyı gerçekleştirmeye odaklanmalıydım. Yoksa iki koca eyaleti mahvetmiş olacaktım.

SONSUZ

Ziyafet gecenin ilerleyen saatlerinde sona erdi. Konuklarımız lüks elektrikli arabalarına binip zilzurna sarhoş bir hâlde uzaklaştıktan sonra Shimin ve ben otelin çatı katındaki süitlerden birine götürüldük.

Kat kat makyajdan ve boynumu ağrıtan saç modelinden kurtulmam için önce yıkanmama izin verdi. Banyodan çıktığım anda, içeriden süzülen buhar dumanmda yanımdan geçip gitti, sonra da aramızdaki kapıyı tekrar kapattı.

Muhtemelen Eşleşme'mizi tamamına erdirme konusunu görmezden gelebilmemiz için önce benim uykuya dalmamı amaçlıyordu.

Bunun yerine, oturma odasındaki kırmızı fenerlerin altındaki oymalı ahşap sandalyeye çöktüm ve beklemeye başladım. İçimdeki beklenti kâh yükseliyor kâh düşüyordu. Aramızdaki bu gerilim çok uzun süredir devam ediyordu. Bu gece, bunu çözmenin zamanı gelmişti.

Gevşekçe bağladığı kırmızı bornozuyla banyodan çıktığında, lenslerle geçen uzun bir günün ardından gözlüklerini tekrar taktı.

Beni görünce irkildi.

"Yatak odasına kadar yürümeyi beceremedim," dedim elim-

den geldiğince kayıtsız bir tavırla fakat bornozunun altından belli olan çıplak göğsünü görünce kulaklarımın ısınmasına engel olamadım. “Beni taşıyabilir misin? Lütfen?”

“İı. Tamam.” Bana doğru gelmeden önce bornozunu daha sıkı sardı.

Durumu olduğundan daha az samimi hâle getirmeyi amaçladıysa da işe yaramıyordu. Vücutlarımızın ısısı, buharla nemlenmiş ince ipek katmanlarımızdan geçerken neredeyse ten tene değiyordu. Ağırlığımı taşımak için gerilen kaslarının her kıvrımını ve hatlarını hissedebiliyordum. Beni sersemletiyor, kanımı kaynatıyorlardı.

O hayatıma girene kadar, bu tür bir erkekliğin ne kadar büyüleyici olabileceğini hiç fark etmemiştim. Terör estirmek ve almak için değil, korumak ve savunmak için kullanılan istikrarlı, kontrollü bir güçtü bu. Onun kollarında, savunmasız olabileceğimi hissediyordum. Kendimi devamlı olarak soğuk, gardını almış, yalnız Demir Dul olmaya zorlamak zorunda değildim.

Kulağımı göğsüne yasladım. Kalbi hızlı atıyordu.

Benimki kadar hızlı.

Güzel.

Kapıyı açtığımda yatak odasından yakıcı bir koku geldi. Tavandaki kafes desenli ahşap avizenin içinden loş, kırmızı bir ışık sızıyordu. Maun bir şifonyerin üzerinde, bronz şamdanların içinde titreyen iki bordo mum, odaya pır pır atan bir kalp odacığı gibi bir hava katıyordu. Tenimiz bile damarlarımızda akan kan kadar kırmızı kesilmişti. Afallamış bir şekilde elimi ışığa doğru çevirdim.

Yatak Yang Guang'ın çatı katındakiyle aynı süslü tarzdaydı. Yuvarlak bir açıklığı olan uzun, oymalı bir karyolanın içine yerleştirilmişti ve loş ışıktaki davet ediyordu.

Shimin beni ipek çarşafların üzerine indirdi. Karyolanın sınırlarını geçmek, yeni bir dünyaya açılan bir eşikten geçmek gibiydi. Her duyunun daha keskin, daha derin bir hâl aldığı daha yoğun, daha kompakt bir dünyaya. Kırmızı ışık, kadifemsi göl-

geler ve mum ışığının titrek yansıması yüz hatlarını vurgularken bir saniyeliğine üzerimde öylece durdu. Aramızdaki uçurumun kapanmaktan başka çaresi yok gibiydi.

Fakat kapanmadı.

Sıcaklığı bedenimi terk ettiğinde, onu bir serinlik izledi. Kapıya döndü.

Bornozunun arkasını yakaladım.

“Nereye gidiyorsun?” dedim.

“Kanepede uyuyacağım,” dedi bana bakmadan. “Sorun yok.”

“Orada uyumanı istemiyorum.”

Yavaşça arkasına döndüğünde, gözleri hayretle parılıyordu. Tıpkı ilk muharebemizden sonra, hayatta kaldığımı öğrendiğinde olduğu gibi.

“Yatak ikimiz için de yeterince büyük,” diye ekledim, beni yanlış anlamaya niyetli olma ihtimaline karşı. Bornozunu bıraktım. Vücudum dayanıklılığının sınırlarını zorlamış, kırılmaya ya da parçalanmaya hazır hissediyordu.

Az önceki temkinli merakı uçup gitti. İfadesi karanlık bir hâl aldı. “Artık rol yapmana gerek yok, biliyorsun.”

“Rol yapmıyorum.” Boğazım kuruyup kalp atışlarım hızlanırken somurttum. “Gerçekten yapmıyorum.”

Kaşları çatıldı. “O hâlde ne yapıyorsun?”

Burnumdan bir kahkaha attım. “Seni baştan çıkarıyorum sanırım.”

Suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmazken, parmaklarımın birbirine kenetlendiğini fark edince onları çözdüm. Ne kadar ciddi, ne kadar emin olduğumu ona göstermek istedim.

Ne diyeceğine karar vermesi biraz zaman aldı. Sonunda aynı şeyleri tekrarladı ancak bu sefer farklı bir tonda sormuştu. Daha ıstıraplı bir tonda.

“Ne yapıyorsun?” Başını iki yana salladı. “Sen Yizhi’yle birlikte.”

Bu sözler beni yürekten yaralasa da istifimi bozmadım. “Öyleyim. Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır, o senin için mükemmel.” Shimin’in gözlerindeki tüm sertlik yumuşayıp yok oldu. “Nazik, cesur, güvenilir biri, o...” Shimin hızla gözlerini kırptırdı. “Cildi çok pürüzsüz. Porselen gibi.”

Gözlerimi kırptırdım. Bazen Shimin’in ilgi alanının Yizhi’ninki kadar geniş olup olmadığını merak ediyordum.

Yine de Shimin’in bunu dile getirmekte rahat olup olmayacağını bilmiyordum. Benim köyümde, bu onu kesinlikle dedikodu kazanının odağına yerleştirirdi. Birkaç gece önce Yizhi’yle yatakta bu konu hakkında sohbet ederken, şehir insanının bunu pek umursamadığını ama kendisinin zengin olduğunu ve başkentte yaşadığını söylemişti. Çoğu insandan çok daha kolay bir yaşamı vardı.

Her neyse, bunu çözmesi Shimin’le Yizhi’ye kalmıştı. Şu an yaşananlar Shimin’le *benim* aramdaydı.

Shimin sendeleyerek geri çekildi. “Seçmen gereken kişi Yizhi.”

Tırnaklarımı yatağın kenarına geçirirken homurdanarak öne doğru eğildim. “Seçmek mi? Neden sadece birinizi *seçmek* zorundayım?”

“Onu... aldatamazsın.”

“Aldatmak yalanla olur. O ve ben bunun hakkında konuştuk. Bunun bir yarış olmadığını bilecek kadar kendine güveniyor. Sana karşı duyduğum hisler, ona karşı duyduklarımı ortadan kaldırmıyor. Seninle ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım bunu sorun etmiyor.”

“Bu söylediklerinde ciddi değildir.”

“Hayır. Bana şöyle demişti: Sevgi, kalbinin açılabilirdiği kadar sonsuz olabilir. Ve kalbim sana açık, Shimin.”

Suratı ifadesizleşti. Öylece bana bakıyordu.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

İçimden ani bir utangaçlık geçmesiyle başımı eğdim. Belki de

bu çizgiyi geçmemeliydim. “Fazla garip geldiyse, sorun değil. Arkadaş...”

Shimin tekrar yaklaştı. Başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu.

Onun bakışları savunmasız, benimkilerse temkinliydi. Olmamız gerekenin tam tersi. Eğilmiş hâliyle bile beni tamamen gölgesinde bırakıyordu. Bunun farkına varmış olacak ki benimle aynı göz hizasına gelebilmek için bir dizinin üzerine çöktü.

“Gerçekten istediğin bu mu?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Eğer Sima Yi ya da herhangi biri aklına girdiyse yapma. Bana gerçekten hiçbir şey borçlu değilsin. Özellikle de bana... acımak zorunda değilsin.” Gözleri yana kaydı ve başının geri kalanı da onları takip etti.

Bana bakmasını sağlamak için iki elimle yüzünü kavradım.

“Sana acımiyorum, seni ahmak,” dedim minik bir kahkaha atarak. “Sana değer veriyorum.” Ellerimi köprücükkemiklerine doğru kaydurdım ve hızlı kalp atışlarını avuçlarımın dibinde hissettim. “Dünyanın sana defalarca haksız olduğunu söylemesine rağmen olmayı başardığın kişiye değer veriyorum. İçinde birtakım yadsınamaz çirkinlikler barındırıyor olabilirsin ama sorun değil. Benim de var. Kim ne derse desin, sana eş pilotum demekten gurur duyuyorum, Demir İblis.”

Çatılan kaşları gevşedi. Gözleri çocuksu bir ifadeyle parladı. Onu hiç bu kadar genç görmemiştim. Sıcak nefeslerimiz hızlanarak birbirine karışıyordu. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

Fakat sonra çenemi kaldırdı ve beni öptü.

Nezaketi şaşırtıcıydı. Onun gibi bir oğlan için nazik olmak çaba gerektiren bir şeydi ancak yanımdayken bu şekilde hareket etmeye özen gösteriyordu.

Ağızlarımız neredeyse duyulmayacak yumuşak, yavaş mırıltılarla birleşti. Nefesimiz tükendiğinde dizlerinin üzerine oturdu, elimi kaldırdı ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

Bu hareket, savunma mekanizmamın son kırıntılarını da buhara dönüştürdü.

“Ben de *senin* partnerin olmaktan gurur duyuyorum, Demir Dul.” Gözlüklerinin üzerinden bana baktığında omurga desteğinden dolayı gözlerinde bir miktar kırmızı çi ışıltısı vardı. Aynı anda hem şeytani hem de tatlı görünüyordu.

“Biliyorsun, bu pek tekin bir unvan değil,” dedim ancak sırıtmadan edemedim.

“Tatlı Bayan diyeyim o zaman.” Başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi. “*Mei-Niang*.”

“Pekâlâ. İronik lakapları severim.” Parmağımı bornozunun yakasına geçirip onu bir kez daha öpmeye başladım. Öpücüğüm bu sefer daha agresifti. Daha sabırsız.

Odanın sıcaklığı değişti. Onu yatağa çekerek üzerime doğru yönlendirmeme izin verdi. Dizleri iki yanıma yerleşerek yatağın kalçalarımın doğru yükselmesini sağladı. Sadece onunlayken bu kadar güçlü ve heybetli biri tarafından kısıtıldığımın kendimi böyle rahat hissedebiliyordum. Ağzı benimkiyle buluşmak üzere aşağı indi. Zihnim onun katı etinin, ezici ağırlığının, sarhoş edici sıcaklığının yarattığı hislerle dolup taşıtı.

Bornozunun kuşağına uzandım.

Eli hızla bileğimi yakalasa da sonrasında kavrayışı yumuşadı.

“Sorun ne?” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Bu oğlanların bana göğsünü göstermekle derdi neydi böyle?

“Çok fazla yara izim var,” diye mırıldandı pes bir sesle ve ses başımı döndürüp altında kıvranmama neden oldu.

“Korkmuyorum,” dedim hızlı, kesik kesik aldığım bir nefesle.

Elini indirse de beni tekrar öpmedi. Göğsü yavaş ve derin nefeslerle inip kalkarken üzerimde öylece durdu.

Kuşağı gevşettim.

Ne zaman Yizhi’nin cübbesinin son katını açsam, içimi ayışığı gibi sakın bir sevinç kaplıyordu.

Ancak Shimin’in teni bana sakinlikten başka her şeyi hissettirdi.

Gövdesindeki kasların ve yara izlerinin oluşturduğu manzara hayretle bakakaldım. Keşke onun kadar güçlü olabilseydim, keşke *onun yerinde* ben olsaydım, yine de bunları yaşamış olmasından nefret ediyordum. Bedeninden, tüm hayat hikâyesini, başardığı ve atlattığı şeyleri, kör alfabesini okur gibi okuyabiliyordum.

Kıyaslamadan edemedim. Yizhi'nin dövmelelerinin steril sızısına karşılık Shimin'in farklı acı biçimlerinden doğmuş yara izlerinin ham ıstırabı.

Shimin'in iki yıldır Huaxia'daki en güçlü pilot olmasının bir nedeni vardı. Ve bunun beni ter dökmeden kolayca taşıyabilmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Her gün uyanmayı ve hayatın ona sunduklarıyla yüzleşmeyi seçmiş olmasıyla, hayal edebileceğim en güçlü insandı.

İkimizin de yaşadığı sayısız dehşete rağmen, birbirimizle tanışacak kadar hayatta kaldığımız için gerçekten minnettardım.

ONU UNUTMA

Ev dediğimiz sıkışık depoda kız beni alnımdan öptüğünde, hissetmem gereken iç açıcı sıcaklığın altından soğuk bir korku ve panik akımı geçti çünkü bunun mutlu sonla bitmeyeceğini biliyordum.

–*uzaklaş! uzaklaş! uzaklaş! uzaklaş!*–

Kız elimi tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. Bu hareketi kir tutmuş kalbime bir nebze dokundu ve dudaklarından yatıştırıcı sözler döküldü ama kafamın içinde yükselen çığlıklar onları bastırdı.

–*kaç! kaç! kaç!*–

Bunun bir saniyesini daha yaşamak istemiyordum ama görüntülerin beni bir gelgit gibi sürüklemesini engelleyecek gücüm yoktu.

Bir tavşanın kurtların inine düşmesini izlemek gibiydi. Ama o tavşan falan değildi. Kısacık boyuna ve tatlı yüzüne rağmen, ruh basıncı kendi başına bir canavardı. Birlikte, şimdiye kadar kurtarılmış en ağır Hundun kabuklarından birini etkinleştirdik. Bir vermiyon kuşu olan *zhuque* şeklini aldı. Bunu yaparken kalplerimiz bir atıyordu.

Onun benim Tek Gerçek Eş'im olduğunu söylüyorlardı.

–palavrapalavrapalavra–

Stratejist Sima bizi eğitti. Sima bize buz üzerinde dans etmeyi öğretirken, o bana dövüşürken dans etmeyi öğretti. Dönüş, darbe ve savuşturma sanatı *Bagua Zhang*'ı öğretti. Adımlarımız karda dairesel ve sarmal ayak izleri bıraktı. Birlikte geçirdiğimiz zaman, ikimizin de ne kadar çabuk tükendiğini bilmediğimiz dairesel hareketlerle geçti.

–kokpite girme–

Muharebeye hazır olduğumuzu sandık. O yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilecek gibi hissediyordum.

–girme–

Ancak Hundunlar bizi geri püskürttü, hem de sert bir şekilde. Savaş bizden giderek daha fazla güç talep ediyordu. Tek düşünebildiğim buydu. Tek elde etmeye çalıştığım buydu.

Onun zihnini tükettiğimde bunun farkında değildim.

–kokpite–

–girme–

Gözlerimin önünde son hızla ölümüne giderken, son duygularının her bir ayrıntısını elimden kayan ipek bir şerit gibi hissettim ancak ona tutunamadım. Ölesiye korkmuştu. Benden. Onu bu âna getiren her şeyden pişmanlık duyuyordu. Benden sonsuza dek uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ve dileğine kavuştu.

Gözyaşlarına boğulmuş hâlde hıçkırıklarla sarsılarak uyandım. Shim'in çoktan beni tutmuş, kurşun yarama dokunmamaya dikkat ederek sırtımı okşuyordu. Henüz gün doğmamıştı. Ahşap pencere kafesinden içeri sızan şehrin ışıltısı, kısa saçlarının küt uçlarını neon pembe ve mavi renklere boyuyordu.

"Bundan nefret ediyorum!" diye loşluğa doğru bağırdım tırnaklarımı kafa derime geçirirken. "Çıkar şunu kafamdan!"

"Üzgünüm," dedi. "Benim anılarımdan biri miydi?"

Birden sersemledim.

Teselli edilen kişi ben olmamalıydım. Bu *onun* anısıydı. Bu grotesk bir kâbus değildi, çığlık atıp kurtulabileceğı bir şey değildi, gerçekten yaşadığı bir şeydi.

“Her gece rüyamda hançerlerin üzerinde yürüdüğümü görüyorum,” diye mırıldandı şefkatle. “Kâbus gibi geliyor ama bence bunlar hayatının bir parçası yalnızca.”

Aynen öyleydi ama bu kendimi daha iyi hissettirmemi sağlamadı.

“Rüyamda *onu* gördüm,” dedim çatallı bir sesle.

Sözlerim onu bir kurşun gibi vurdu. Eli sırtımdan aşağı düşerek yatağın üzerinde küçük bir pat sesi çıkardı.

“Wende’yi mi?” diye sordu neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Yüzümü buruştururken, başımı onaylarcasına salladım.

Derin bir nefes verdi. Gözleri yumulmuştu.

Elini ovuşturup ısıttım. Bazı noktaları kaba, bazılarıysa şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Yara izleri ve nasırlara boğulmuş bir sanatçı eli. “Bu şimdiye kadar hissettiğim en korkunç şeydi. Üzgünüm.”

“Sana geçtiğı için üzgünüm. Kimsenin başına böyle bir şey... hayır, bu bir yalan.” Elimi sıkıca kavradı. “Bunu yaşamasını temenni ettiğim pek çok insan var.”

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için onu daha da yakınuma çektim ve alnımı omzuna, ordu tasmaının keskin kokulu çeliğinin hemen yanına yasladım. Kollarını bana dolayarak dalgınca saçlarımı okşadı.

Benim çektiğim acı, *onunkinden* tamamen farklıydı. Benim acılarımın yegâne sebebi kız olarak doğmamdı. Bundan emindim, bunun saçma olduğunu biliyordum ve gönlümce nefret duyup isyan edebilirdim.

Ama onun durumu daha karmaşıktı. Onun acıları hatayla, *suçlulukla* sarmalanmıştı. Her biri onu daha da derin bir karmaşaya sürükleyen bir imkânsız seçimler yumağıydı. Doğru olduğuna inandığı şeyi yaptığında bile, evren onu yalnızca cezalandırmıştı.

“Karmayı anlamıyorum.” Bedeninden bir ürperti geçti. “Nazik ve masum olan, dünyadaki iyiliğe inanan Wende’ydi. Ama yaşayan ben oldum. Ve her savaştığımda bir kızı öldürmekten başka bir şey yapmadığımı bilmeme rağmen bu kadar uzun süre yaşadım.”

Başımı iki yana sallayarak omzundan kaldırdım. Yüzünü ellerimin arasına alarak, başparmağımla yanağındaki “mahkûm” dövmesini okşadım. “Sen hiçbir şey yapmadın. Her şeye rağmen Huaxia için savaşıyordun. Ve şartlar ne olursa olsun, yaşamayı istemek yanlış bir şey değil. Öncesinde... aksini ima ettiğim için üzgünüm. O zamanlar kendi hayatıma değer vermiyordum.”

Doğduğum günden beri dünya bana, erkeklerin benim için biçtikleri değeri kabul etmem gerektiğini söylemişti. Ve belki de dinmeyen isyanıma rağmen bunu kabullenmiştim. Bana öğretilerini kabul etmekle ölmek arasında bir seçim yapmamı söylemişlerdi ve ben de yapmıştım. Ölümü seçmiştim. Beni korkusuz kılan teslimiyet olmuştu.

Shimin’in gözlerinde küçük şehir ışığı zerrecikleri titreşti. “Önemli değil. Konu ben olunca işler karmaşıklaşıyor.”

Çenemi sıktım. Yizhi olsa ne derdi? Onun kullanabileceği kelimeleri seçmek için elimden geleni yaptım. “Pilotların bir araç olduğunu unutmamalısın. Bir silah. Hiçbirimizin gerçek bir yetkisi yok. Gölgelelerin içinden her şeyi kontrol edenler stratejistler ve ordudaki üst düzey yetkililer. Kızları sana göndermeye devam etmeye karar verenler de onlardı. Sana sundukları her seçenek, suçun ağırlığını kendileri taşımak zorunda kalmasınlar diye bu yükü senin omuzlarına bindirmek için tasarlanmış bir yanılsamadan başka bir şey değildi.” Sesim yeni bir öfkeyle doldu. “Bunun onların yanına kâr kalmasına izin verme. Bu, her şeyi olduğu gibi kabul ettiğimiz anlamına gelir ve bunu yapmamalıyız.”

Bakışlarını kaldırsa da öncekinden daha az düşünceli görünmüyordu. “Bu konuda ne yapabiliriz ki?”

Birden kafama dank etti: Bu, Gao Qiu’nun topraklarında geçireceğimiz son geceydi. Sabah, bir hava aracı gelip bizi Çin

Seddi'ne geri götürecekti. Orduya karşı söylemek istediğim her şeyi şimdi söylemek zorundaydım. Tekrar avuçlarının içine düş-tükten sonra bu konuyu açmak çok daha tehlikeli olurdu.

"Karşı saldırı başarılı olursa, ordu üzerinde çok fazla etkimiz olacak," diye fısıldadım Shimin'in ellerini tutarak. "Pilot siste-minde bazı değişiklikler yapılması için baskı kurabiliriz. Şu anda kızlar, kendi değerleri Krizalit kullanacak kadar yüksek olsa bile, yalnızca ruh basınçları çok daha yüksek olan erkek pilotlarla eş-leştiriliyor. İşleri yürütmenin en iyi yolu bu olamaz."

"Öyle olduğunu söylemiyorum ama kızların ruhu tabiatları gereği erkeklerden daha zayıf," dedi Shimin, yumuşak ve üzgün bir sesle. "Bu bilginin gözden geçirilmesini nasıl gerekçelendire-biliriz?"

Cıkladım. "Bu şehir efsanesi gerçekten doğru mu yoksa her şey sadece *görünüşte* mi öyle? Muhtemelen şu anda bu şehirde benden daha yüksek ruh basıncına sahip bir kız vardır. Ancak ailesi onun test edilmesine asla izin vermeyecek çünkü biliyorlar ki..."

Kafamda bir yapbozun iki parçası birbirine çarparken diyeceklerim, tüm düşünce silsilem dağılıverdi. Dizlerimin üzerine çökerek doğrudan Shimin'e baktım. "Bir dakika... kızların ruh basıncı daha düşükken, bu basıncılar daha yoğun bir şekilde mi hissediliyor?"

"Evet?" Kaşlarını çatı.

"Neden? Nasıl? Bir kızın ruh basıncını özünde bir erkeğinkinden farklı kılan ne?" Yizhi'yle ormana son gidişimizde gördüğümüz hem yin hem de yang kanatları olan kelebeği anımsadım. Erkek ve kadının somut, kırılmaz kategoriler olmadığını sıradan bir kanıtıydı. "Bir şey var... burada yolunda gitmeyen *bir şey* var!" Parmaklarımı hızla saçlarımın arasından geçirdim. "Wende'yi bir düşün... senin dengin olması gerekiyordu. Neden öldü?"

Shimin'in omuzları düştü. "Keşke bilseydim. İnan bana."

Onu tekrar gündeme getirdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama zihnim ezber bozan, dünyayı sarsacak bilginin peşinde öyle hızlı çalışıyordu ki sınırları zorlamaktan kendimi ala-

madım. "Sence pilot sistemi *teknik bir açıdan* kızların aleyhine mi işliyor? Bizi daha güçlü erkeklerle eşleştirmenin ötesinde yani?"

Shimin'in gözleri yavaş yavaş dehşetle açıldı. "Onlar... neden kendi elleriyle Krizalitleri dezavantaja soksunlar ki? Bu, Dengeli Eşleşme sayısını azaltırdı. Onlara *ihtiyaçları* var. Bir Dengeli Eşleşme'nin gücü, en az beş dengesiz eşleşmeye bedel."

"Peki bu seni gerçekten şaşırtır mıydı?"

Shimin'in ağzı birkaç kez titredikten sonra, "Hayır," cevabını verdi.

Kırmızı ipek çarşaflarımızı avuçladım. "O hâlde bunun mümkün olup olmadığını araştırmamız gerekiyor. Doğru olup olmadığını."

"Nasıl? Eğer sistem gerçekten böyleyse, bu bilgi gizlinin de ötesinde bir gizlilik taşıyor olmalı. Kanıtlara asla ulaşamayız."

Düşünceler zihnimde cirit atıyordu. Gözlerim bir o yana bir bu yana kaydı, sonra da yukarı çevrildi. "Stratejistler, en yüksek rütbeli olanlar... onlar biliyorlardır, değil mi?"

"Bunu bize asla itiraf etmezler."

"Tabii biz onları zorlamazsak." Damarlarımda daha hızlı, daha sıcak, daha sert, karanlık bir enerji akmaya başladı. "Karşı saldırıdan önceki gece yenilmez olacağız. Her şeyi yapabileceğiz ve öğrenseler bile bizi cezalandıramayacaklar." Yutkundum. "Her şeyi."

Son derece dikkatli bir şekilde fısıldayarak konuşmama rağmen sanki loş sessizlikte bir silah ateşlemiş gibiydim.

"Ne demek istiyorsun?" Shimin'in kaşları çatıldı.

"Karma gerçekte nasıl işler biliyor musun, Shimin?" diye homurdandım. "Bu, var olması için dua edilebilecek ya da gökten düşmesi beklenebilecek bir şey değil. Elden teslim edilmesi gerek. Belli bir üst düzey stratejist bize çok acı çektirdi. Biz de ona acı çektirelim diyorum. Öyle bir canına okuyalım ki bize gerçeği söyleyip durmamız için yalvarsın."

O TÜR BİR OĞLAN, O TÜR BİR KIZ

Çin Seddi'ne döndükten kısa bir süre sonra karşı saldırı yapılacağı'nın duyurulması Sui ve Tang'da büyük bir kargaşaya yol açtı. Her tepki olumlu değildi. Kalan şüpheleri gidermek için, Vermilyon Kuşu'nu başlangıçta sabit bir formda kullanabileceğimizi kanıtlamak amacıyla son bir savunma muharebesine girdik.

Yizhi bizimle birlikte kokpitte, yan koltuğa bağlanmış hâldeyken çatışma o kadar zahmetsiz geçti ki bittiğinde Hundun kabuklarından oluşan alana bakarken şaşkınlıktan nefesim kesildi. Öncesinde o kadar nadir zafer kazanıyorduk ki bu seferkinin böyle kolay elde edilmesi gerçekçi gelmiyordu.

Fakat nihayetinde gerçekte ve sonrasında Hundunlar saldırımayı bıraktı.

İnsanın içine kurt düşüren bir huzur çöktü. Strateji uzmanları, Hundunların topyekûn bir çatışmanın kaçınılmaz olduğunu fark ettiklerini ve şimdi kendi sahalarında daha büyük bir avantaj elde etmek için geri çekildiklerini tahmin ediyorlardı.

Sui-Tang sınırı, diğer eyaletlerin tahsis edebildiği tüm Kriзалitleri ödünç aldı. Huaxia'nın nehirlerini ve dağlarını aştıktan sonra duydukları güç toplama ihtiyacı, bize karşı saldırıya geçmeden önce son iki haftayı kazandırdı.

Shimin bana Wende'nin ona öğrettiği dövüş sanatı *Bagua Zhang* hakkında daha çok şey anlatmıştı. Güzel bir tarzdı ama pek onurlu sayılmazdı. Sürekli olarak düşmanınızın arkasından yaklaşıyor, zayıf noktalarına çalışıyor ve dövüşün kontrolünü size veren hamleler yapmaları için onları kandırıyordunuz. Bu, kaba kuvvetle kazanamayanların tarzıydı.

Bu, An Lushan'ı tuzağa düşürme planımızdı. Yüzeysel olarak, emirlere itaat ettik ve stratejistlerin talep ettiği her eğitim çalışmasını yaptık. Ama gölgelerin içinde yılanlar gibi hareket ediyor, avımızın ve onun günlük alışkanlıklarının etrafında kıvrılıp dolanıyorduk.

Ardından karşı saldırıdan önceki gece, askerlerin çoğunun Çin Seddi'nin tepesinde parti yapan sarhoş pilotlar yüzünden dikkatleri dağılmışken saldırıya geçtik.

Shimin çi'sini kullanarak bir teneke kova dolusu suyu kaynama noktasına kadar ısıttı, sonra da An Lushan'ın üzerine sıçrattı.

An Lushan şiddetli bir çığlıkla sarsılarak uyandı. Onu Yang Guang'ın cariyesi olmak için test edildiğim türden bir eğik masaya bağlayan zincirlere ve kayışlara karşı debelendi. Masa, devasa gövdesinin altında komik bir şekilde küçük görünüyordu. Kaynar su, gür kaşlarmdan ve burnundan damlayarak sakalını keçeletirdi ve stratejist cübbesini ıslattı. Shimin onun baygın bedenini yataktan çıkardığında çıplaktı ama onu giydirmek, saçlarını topuz yapmak ve köşeli stratejist şapkasını yerine oturtmak için zaman ayırmıştık.

Kendisi olarak ânında tanınabilmesi çok önemliydi.

Shimin buharı tüten kovayı yere bıraktı. Çıkan ses, üzerinde bulunduğumuz metal platformda birkaç kez yankılandı. Hiçbir şey söylemeyip An Lushan'ın durumu kendi başına kavramasına izin verdik. İçinde uyandığı soğuk, pas lekeli test odası. Kurtulma şansının olmadığı bağlar.

Aramıza yerleştirilmiş, kırmızı ışığını ona dikmiş kamera.

"Bu da ne?" diye bağırdı nefesinden ve ıslak cübbesinden buz gibi havada buharlar çıkarken. O biraz daha kıvrandığında zincirler şangırdasa da yalnızca daha fazla çığlık atmasına neden oldular. Muhtemelen her hareketinde *yanıyordu*.

İçgüdüsel bir korku beni sarsarak karşımdaki insanın çektiği bu acıyı durdurmaya itti. Ama sonra yanımda Shimin'in varlığını hissettim, yüzünde bir ağızlık ve likör dolu damarlarıyla nasıl acı çektiğini hatırladım ve içimdeki her şey odanın metal kaplaması kadar soğuk ve sert bir hâl aldı.

An Lushan bize insan gibi davranmamıştı, biz neden *ona* insan gibi davranacaktık ki?

Rutinini çözdükten sonra onu ağır uyku haplarıyla bayıltmak kolay olmuştu. Her gün, eğitim kampı kafeteryasından kendisine taze yapılmış buharda pişmiş çörekler getiriliyordu. Saatler önce Yizhi, teslimatçı çocuğa çarparak buharlı tencereyi elinden düşürmüş, bolca özür dilerken ona yenilerini almayı teklif etmiş, sonra da çözünmüş hapları yeni çöreklerin üzerine dökerek çocuğa geri vermişti.

"Birkaç sorumuz var," diye mırıldandım tekerlekli sandalyemde otururken kucağımdaki havluyu bir kedi gibi okşayarak. "Bilhassa pilot sistemi hakkmda. Söylesene... tam olarak hangi açılardan kızların aleyhine işliyor?"

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" An Lushan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Eh, bizi bu hâle sen getirdin." Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "O yüzden konuş hadi. Acele et. Yoksa bundan çok daha kötüsünü yaparız."

"Beni serbest bırakın! Hemen!"

Havluyu bir çırpıda açarak iç geçirdim. "Shimin."

Yizhi'nin eğik masanın arkasına yerleştirdiği bir yığın araç gerecin içinden bir şişe likör alıp getirdi.

An Lushan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Eğer onun üzerinde kendi zorla yedirme tekniğini tekrarlamayı planladığımızı varsayıyorsa, yanılıyordu.

O kadar da yaratıcılıktan yoksun değildik.

Shimin'in eğik masayı itmesiyle An Lushan baş aşağı geldi. Havluyu onun kıvranan suratına bastırdım.

Shimin'in intikam aldığı için daha mutlu görüneceğini düşünmüştüm ama şişenin kapağını açıp çömeldiğinde, yüzü tüyler ürpertici bir şekilde ifadesizdi. Şişeyi ters yüz etti. İçki, An Lushan'ın tıkanmış burnunun ve ağzının üzerine ritmik bir *lıkır* sesiyle döküldü.

Havlunun altından ıslak, hayvani bir feryat duyuldu. Alkolün keskin kokusu tüm odayı sardı. Shimin şişeyi daha sıkı kavradı. Yüzünde ufak bir gerginlik ifadesi belirdi.

Havluyu An Lushan'm suratından çektim. Shimin eğik masayı dik konuma getirdi. Alkol yanıklarla kaplı vücudundan aşağı süzülürken, An Lushan daha şiddetli ve tiz bir şekilde inledi. Acısı havayı âdeta elektriklendiriyordu.

Ne yazık ki ne Shimin ne de ben yüksek Ağaç becerilerine sahip değildik. Ateş-tipi ruh metalinden çıkan Ağaç çi'si tam anlamıyla olağanüstüydü. Eğer Yizhi'ye bir zırh yapmamıza izin verilseydi, zırhın içinden yeşil şimşekler çıkarabilirdi; ikincil çi'sinin Ağaç-tipi olduğu tespit edilmişti. Bu dehşet karışımına büyük katkı sağlardı.

"Konuş." Tekerlekli sandalyemi kameranın görüş alanından dışarı sürdüm. "Sistemin kızların aleyhine işlediğini biliyoruz. Bize detayları anlat. Ve yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Biz şu an bu konuşmayı yaparken Sima Yi de seninle aynı şeyleri yaşıyor. Cevaplarınız farklı olursa, *anlarız*."

Sima Yi aslında güvendeydi ve yatağında horluyordu ama inandırıcı bir söylemdi.

"Kızlar... kızlar doğuştan daha zayıf pilotlardır!" diye An Lushan hırıltılı nefeslerin arasından. "Doğanın kanunu bu!"

"Buna inanmıyorum. Shimin, devam edelim."

Masa döndü. Likör akmaya başladı. Islak çığlıklar ve boğulma sesleri duyuldu.

“Pilot sistemi kızların aleyhine nasıl işliyor?” dedim inanılmaz derecede sakin bir şekilde.

An Lushan öfkeden kudurmuşçasına küfredip gevelemeye başladı. Alkol doğrudan burun deliklerinden girdiğinde hızlı etki gösterdi. Bu da zaten planımızın bir parçasıydı.

“Seni konuşturmanın zor olacağını biliyorduk.” Başımı yana eğdim. “Ama şunu bir düşün derim: Ordunun sırlarını saklamak soyunun kurummasına değer mi?”

Eğik masanın üzerinde irkilerek hareketsizleşti. “Ne?”

Shimin bana alet yığınınından bir tablet uzattı. Tableti ona çevirip karanlık, beton bir odada sandalyeye bağlanmış bir çocuğun resmini gösterdim. An Lushan’ın oğlu yaşında ve yapısında bir çocuğun.

Aslında Yizhi’nin şirket bağlantıları tarafından üzerinde oynanmış bir görüntüydü ancak hiçbir açıklama yapmadım. Sözlü blöf yapmaya hiç yeltenmedim. An Lushan kendi çatışan düşünceleriyle kendini tuzağa düşürebilirdi.

Başını çılgınca iki yana salladı. “Hayır... olamaz... yapmış *olamazsın*.”

“Doğruyu söylemek için beş dakikan var,” dedim sadece. Tabletten zamanlayıcıyı açıp kucağıma koydum.

“O sadece bir çocuk!” Kısık sesi cam gibi çatladı. “Bir çocuk!”

“Pilot sistemi kızların aleyhine nasıl işliyor?” diye tekrarladım. Savunma duymak istemiyordum. Pazarlığa yer yoktu.

“Lütfen...” Gerçekten *ağlıyordu*.

Shimin’e işaret verdim. Eğik masayı tekrar çevirmek için hamle yaptı.

“Yin koltuğu!” An Lushan haykırdı.

Shimin bir eli eğik masanın köşesinde, öylece hareketsiz kaldı.

“Ne dedin?” Öne eğildim.

An Lushan gözlerini sımsıkı kapatarak güçlkle soluklandı. “Yin koltuğunda daha az aktif girdi, daha çok pasif girdi buluyor.”

Vücudumdaki her kas titreyerek gerildi. Sesindeki teslimiyet aşikârdı.

En sonunda gerçeğe kavuşmuştum.

“Aktif girdi ve pasif girdi ne anlama geliyor?” Terden kayganlaşan ellerimle tekerlekli sandalyemin kolçaklarını kavradım. “Açıkla.”

“Aktif girdi, omurgadan gelen ruh basıncı ve sinir sinyalleridir.” Gözlerini kapalı tutmaya devam etti. “Pasif girdi sadece çi akışıdır.”

Yanaklarımda soğuk bir karıncalanma hissettim. Yani Shimin ve benim Vermilyon Kuşu’nu komuta etmemizle Yizhi’nin sadece çi’ siyle onu beslemesi arasındaki fark gibiydi.

Camların metalin üzerinde paramparça olmasıyla irkildim.

Shimin likör şişesini düşürmüştü.

“Demek istediğin...” Derin bir nefes aldı. “Bir kızın ruh basıncı Krizalit içinde bilfiil *bastırılıyor* mu?”

Ah. Wende’yi düşünüyordu. Eş’i olması gereken yerde onun ruh basıncının altında ezilen Wende’yi. Demek ki daha zayıf olduğu için ölmemişti.

Pilot sistemi fiziksel olarak tam potansiyelde pilotluk yapmasına izin vermediği için ölmüştü.

“Kızlar daha fazla çi sağlıyor,” dedi An Lushan, sanki bunun bizi sakinleştirmesi gerekirmiş gibi. Sanki bu, oğlanın kızı bir pil gibi tüketmek üzere o koltuğa oturduğu anlamına gelmiyormuş gibi.

Shimin hışımla uzaklaşırken, zırhlı adımları silah sesleri gibi yankılanıyordu. Platformun arkasındaki çelik kaplama duvara yaslandı. Yumrukları parlayan metalin üzerinde sıkılıp gevşedi.

Tüm bedenim, onun da üzerine çöken aynı farkındalıkla titreşti: Dengeli Eşleşmeler’in hiçbirisi aslında *dengeli* değildi. Bir kızın bir erkekle gerçek anlamda denge kurabilmesi için bu yapay frenleyicinin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Kızın daha güçlü olması gerekiyordu.

Bu da Eşleşmeler'deki kadın pilotun neden her zaman partnerinden daha büyük bir ruh basıncına sahip olduğunu açıklıyordu. Gerçekte durum böyleydi. Böyle olmalıydı.

Peki ya o gerçek Eşleşmeler, Shimin ve Wende'ninki gibi Eşleşmeler, girdiler eşit olsaydı işe yarayabilir miydi?

Hepsi yapay dengesizliğe kurban gitmişti.

"Gerçeği söyledim," dedi An Lushan acıdan boğazı düğümlenerek. "Şimdi bırak da oğlum..."

"Neden?" diye haykırdım sesim odanın duvarlarında çınlayarak. "Ordu neden böyle bir şey yapar ki? Neden sadece eşitlik sağlamıyorsunuz? Çok daha fazla Eşleşme elde etmez miydiniz?"

"Ruh basınçları... fazla öngörülemez. Tek yolu... bu. Kimin savaştan döneceğinden emin olmak için."

"Oğlanların," dedim dilim ve dudaklarım uyuşurken. "Oğlanların döneceğinden emin olmak için."

"Her savaşta... partnerlerinden korkarlarsa... hevesli pilotlar bulamayız."

"Sence kızlar korkmuyor mu?"

"Kızlar... nasıl fedakârlık yapılacağını biliyor."

Kusacak gibi hissediyordum. Duvarın orada Shimin'e katılmak istedim. Kafatasım parçalanıp kana ve beyne bulanana kadar kafamı ona çarpmak istedim.

"Oğlumun bırak," dedi An Lushan yalvarmaya devam edecek kadar küstah bir şekilde.

"Beni iğrendiriyorsun." Ben hıçkırıklara boğulurken kelimelerim kesik kesik çıkıyordu. "Hepiniz beni iğrendiriyorsunuz."

"Bunun acısını... oğlumdan çıkarma." Korkudan beti benzi attı. "Kızlar biliyordu. Ölme ihtimallerinin daha yüksek olduğunu biliyorlardı. Bunu kendileri seçtiler!"

"Hayır!" diye çığlığı bastım. "Aileleri onların yerine seçti! Ve buna karşı koymadılar çünkü kendilerini Dengeli Eşleşme'lerini bulacaklarına dair o küçük hayali olasılığa kaptırdılar!"

"Bunun oğlumla hiçbir ilgisi yok!" Bağlarından kurtulmaya çalıştı. "Bırak onu!"

Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. "Oğlun, nüfusunun yarısının potansiyelini boşa harcayan bir dünyada yaşıyor. Üstelik Hundunlar Çin Seddi'nin hemen dışında bizi un ufak etmek için beklerken. Kendi yıkımımıza gidiyoruz ve sen bunun oğlunla hiçbir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bırak onu! Söz vermiştin!"

"Biz böyle bir söz vermedik." Shimin'in sesi odanın içinde elle tutulabilirmişcesine gürledi, o kadar yüksekti ki tekerlekli sandalyemde irkildim. Arkasını döndüğünde, kırmızıyla iç içe geçen altın renkli çi çizgileri tüm yoğunluklarıyla parlıyordu.

Afallamıştım. Ardından ağzımdan buz gibi bir kahkaha dö-küldü. Evet, An Lushan'a mümkün olduğunca çok acı çektirebi-lirdik.

"Bu doğru." Gözlerinin içine baka baka yalanı bir hançer gibi savurdum. "Adamlarımız onu saatler önce öldürdü."

An Lushan'ın ifadesi bütünüyle değişti. Bir saniye önce, acı çeken ve işkence görmüş bir adamdı. Şimdiyse, bir kadını aşağı-lamak için yapılabilecek her yakıştırmayla beni lanetleyen, fer-yatlar içinde çırpınan bir canavar.

Shimin sert adımlarla tekrar yanımıza gelerek hiddetle eğik masayı ters çevirdi. An Lushan'ın küfürleri yarıda kesildi.

"Partnerimle böyle konuşma." Shimin ona öfkeyle baktı.

"Bundan paçayı sıyıramayacağsm!" Tepetaklak duran An Lushan avazı çıktığı kadar bağırdı. "Kanıt bulacaklar! Bunun be-delini ödeyeceksiniz!"

Shimin kalbime endişe dolu sancılar saplanmasına neden olan derin, yapmacık bir sesle güldü. Ordunun iki yıl önce bo-ğazına geçirdiği ağır çelik tasmayı kavradı. Tutmasıyla kıpkır-mızı bir ışığın parlaması bir oldu. Ellерinin yanında dalgalanan ısı metali büktü.

Boynundaki tasmayı kopardı ve bir gök gürültüsü şiddetiyle yere fırlattı.

Darbeyle birlikte odanın içinde yankılanan sesler tüylerimi diken diken etti. Onun yanında herhangi bir korku hissetmeyeli

o kadar uzun zaman olmuştu ki ne kadar korkunç olabileceğini unutmuştum. İçinde bir şey uyanmıştı. Hayra alamet olmayan bir şey.

Ne yapmıştım ben? Düşüncelerim kördüğüm oldu. Ne tür bir şeyi serbest bırakmıştım?

Fakat bir an sonra kendime geldim çünkü ona haksızlık eden ben değildim. Diğer herkeşti.

O tür bir adam, diyorlardı ona.

O tür bir kız, diyorlardı bana.

Eh. İşte geldiğimiz nokta buydu. Beklentileri karşılıyorduk.

“Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sen bunu görmek için burada olmayacaksın.” Shimin yeni bir şişe likör getirdi. Olmaktan hiç hoşlanmadığı Demir İblis’i nihayet ete kemiğe bürüyormuş gibi konuşuyordu. An Lushan’ın önünde çömelip şişeyi salladı. Shimin’in donuklaşarak kor kırmızı bir renge dönüşen çizgilerinin ışıltısını yansıtıyordu. “Seni bununla boğacağım ve her saniyesinin tadını çıkaracağım.”

“Ne büyük bir trajedi,” diye katıldım sahte bir kederle alkol damlayan havluyu kaldırarak. “Kıdemli Stratejist An bir gece ansızın kayboldu. Eh, ne yapalım. Duvar’daki her oyuğu onun için didik didik edecek zamanımız yok. Karşı saldırı onsuz da devam edebilir. Savaşı zaten Baş Stratejist Zhuge yönetiyor. Ve o çok daha sempatik bir adam.”

An Lushan bir an şaşırmış görünse de ardından isterik bir kahkaha patlattı. “Kahraman olmanın sizi koruyacağım mı sanıyorsunuz? İyi şanslar! Kazandığınız an, katledilmeye müsait olduğunuz andır!”

“Ah, hayır.” Göğsüme dokundum. “O an için çok daha büyük planlarımız var. Ve itirafın bunu mümkün kılacak.”

“Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin.” An Lushan’ın suratına vahşi bir ifade yayıldı. “Gerçek kadınlar yerlerini bilir. Gerçeği öğrenmelerinin bir önemi olmayacak!”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedim. “Bence tüm bu uysal ve itaatkâr kadın kavramı hüsnükuruntudan başka bir şey

değil. Yoksa bize yalan söylemek için neden bu kadar çaba sarf edesiniz? Bedenlerimizi sakatlamak için? Kutsal olduğunu iddia ettiğiniz uydurma ahlak kurallarıyla bizi baskı altında tutmak için mi? Sizi güvensiz adamlar, *korkuyorsunuz*. Bizi itaat etmeye zorlayabilirsiniz ancak derinlerde bir yerde bizi, sizi gerçekten sevmeye ve saygı duymaya zorlayamayacağınızı biliyorsunuz. Sevgi ve saygı olmadan, daima nefret ve direniş tohumları yeşerir. Bu tohumlar büyür. Küflenir. Fırsat kollar.” Kaldırıma bastıran kökler misali tırnaklarımı An Lushan’ın ters dönmüş kafasına geçirdim. “Ölmeden önce şunu bilmeni isterim: Benim gibi kızlar her yerde; eş, kız evlat ve cariye maskelerine zar zor tutunuyorlar. Ve ordunun yalanlarından pek memnun olacaklarını sanmıyorum.”

An Lushan başka bir şey kusmak için ağzını açtı ama onu havluyla susturdum, tıpkı onun *beni* susturmak için var gücüyle uğraştığı gibi. Shim’in bir zamanlar direncini kırmak için kullanılan içkiyi son damlasına dek boca ederken, An Lushan’ın son sözleri ıslak, boğuk bir sefalet içinde yitip gitti.

Süitimize döndüğümüzde, Yizhi unlu bir önlük ve genellikle mutfaktaki teyzeler tarafından giyilen çiçek desenli bir çift kol koruyucuyla kapıya koştu.

“Hey, parti eğlenceli miydi?” diye sordu, yoğun bakışları sahte şakacı ses tonuyla çelişirken. “Gelin de bana akşam yemeği için yardım edin! Ben de birkaç çörek kızartmak üzereydim.”

Yizhi, süitimizin dinlenmesini önlemek için eline geçen her türlü gözetleme karşıtı cihazı kullanmıştı ama yine de işimizi şansa bırakmadık. Shim’in ve ben zırh kanatlarımızı etrafımıza sararak onunla birlikte mutfığa sıkıştık. Tekerlekli sandalyem zar zor sığıyordu. Yizhi aspiratörü açtı ve kocaman bir tavanın içini yağdan bir gölle doldurdu. Yanındaki tezgâhlar el yapımı çöreklerle dolu folyo tepsilerle kaplıydı. Shim’in bitkisel ilaçlarının olduğu toprak bir tencere ocakta kaynıyor, sadece gürültü değil görsel bir kamuflaj da sağlıyordu; buhar, pencereleri değişt-

ken, geçici bulutlar hâlinde buğulandırıyor, olası keşif dronlarının görüşünü engelliyordu.

Durum farklı olsaydı, gülerdim. Kurallara göre oynamayı reddetmenin avantajları: Sizinle birlikte bir adama ölene kadar işkence eden çocukla, sonrasında sizi hamur işleriyle karşılayan çocuk arasında seçim yapmak zorunda kalmıyordunuz.

Ama kucağımdaki kamera bombadan farksız hissettiriyordu. Öğrendiklerimizi anlatmaya başlayacak gücü bile kendimde bulamadım.

Yizhi ilk çörekleri yağın içine bırakıp buharlı havayı gürültülü çitirtilar ve tıslamalarla doldurduktan sonra kamerayı kaldırdım.

“Kendin bak,” dedim dişlerimin arasından. “Sadece kendin bak.”

Yizhi kaşlarını çatarak kamerayı aldı ve tezgâha yaslandı. Shimin bir çift yemek çubuğu kaptı ve çörekleri yağda çevirerek kızartma işini devraldı. Kısa sürede mutfağı dolduran cennet gibi bir koku, içimdeki gerilime rağmen ağzımın sulanmasına neden oldu.

Puslu camların ötesinde, partileyen pilotların sarhoş savaş şarkıları camdan boğuk bir şekilde duyuluyordu. Görüntüleri oynatırken Yizhi’nin yüzüne loş bir ışık vurdu, kamerayı kulağına o kadar yakın tutuyordu ki videoyu tek gözüyle izliyordu. Uzun zamandır ilk kez benliğimin bu kadar farkında olmuştum. Shimin’le benim en kötü hâlimizi izliyordu. Normal insanlar, başka bir insana bunu yapıp sonra da pişmanlık duymadan çekip gidebildiğimiz için dehşete düşerdi.

Ancak An Lushan’ın çığlıkları kamera hoparlörlerini delip geçtiğinde, Yizhi’nin soğukkanlı bakışlarını korudu. Gözünü bile kırpmadı. Sadece itiraflar adamın ağzından dökülmeye başladığında narin yüz hatları şok içinde seğirdi.

Sanki bu görüntülerle bir şekilde oynayıp oynamadığımızı sorgularcasına bize baktı. Duygusuz bir bakış atarak sessizce karşılık verdim, “Üzgünüm. Dünya tam olarak böyle bir yer.”

Dürüst olmak gerekirse, ilk şoku atlattıktan sonra bu bilgi çok mantıklı geliyordu. Bunu daha erken fark edemediğim için kendime kızgındım.

"Kızların ruhu tabiatları gereği erkeklerden daha zayıf."

O çok önemli *Bir dakika, o nedenmiş?* sorusunu nasıl bu kadar uzun süre sormamıştım? Pilot sistemi ve genel olarak dünya hakkında bildiklerimizin kaç steril gerçeklere dayanıyordu ve kaç yanılsamadan ibaretti? İnsanlar içine hapsedildikleri konforlu kutuları, yaşadıkları keyfi kuralları sorgulamadıkları için kendilerini nesilden nesle pekiştiren yanılsamalara?

Video sona erdiğinde, keskin bir *çat* sesi beni ürküttü. Shimin, çatırdayan ve püsküren tavanın ince buharının içinde durmuş, gözleri yumulu biçimde zırhlı yumruğunu ağzına bastırıyordu. Diğer elindeki yemek çubukları da kırılmıştı. Tüm vücudu sanki yeniden detokstan geçiyormuş gibi titrememek için çaba sarf ederek kaskatı kesilmişti.

"Shimin..." diye fısıldadı Yizhi ona uzanarak.

"Üzgünüm, ben..." Shimin sakinleşti. Gözleri kocaman açılmış, irisleri kıpkırmızı olmuştu. "Hayır, üzgün değilim!" Birden arkasına döndü. Yemek çubuğu parçaları yağlı zemine çarptı. Şeytani kırmızı gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Bunların hiçbiri benim suçum değil!"

"Gerçekten değil," dedi Yizhi kararlı tonuna uyum sağlayan kasvetli bir bakışla.

Shimin başını iki yana sallayarak kuru bir kahkaha attı. Pencereyi tokatladı. Buğulu cam zırhlı elinin altında parçalandı. Gözlerinin parıltısı bulanık, kırmızı lekeler şeklinde camdan yansıyor. "Bunca zaman... onca kız..."

Tekerlekli sandalyemi ona doğru sürdüm ve diğer elini tuttum. "Sana söyledim. Kullanılıyordun."

Yizhi kamerayı tezgâhın üzerine bırakıp kol koruyucularını çıkardı. Öğrenci stratejist cübbesinin temiz etekleriyle Shimin'in gözyaşlarını sildi. "Ve unutma; tamamen yanlış koşullar altında olsa bile, bu muharebeler yok yere yapılmadı."

Shimin benimle Yizhi'nin arasına baktı, gözleri yine karardı.
Ancak pencerede farklı bir kırmızı parıltı belirdi.

Bir dron olduğunu düşünerek gerildim ama sonra Yizhi eliyle camı temizledi...

Kâğıttan bir dua feneriydi, Hundun Bölgesi'nin üzerinde parlayıp titreşen bir yıldız gibi yükselerek geceyi dolduran gerçek pırıltılara doğru süzülüyordu. Arkasından birkaç tanesi daha geldi ama etrafımızdaki buhar ve duman yüzünden çok geçmeden bulanıklaştılar. Üçümüz birbirimize baktık, sonra sessizce ve oybirliğiyle pencereyi açmaya karar verdik.

Vahşi bölgenin tozlu kokusu, rüzgârla içeri doluyor, tavadan gelen yanık kokusuyla iç içe geçiyordu. Bir çift yemek çubuğu daha getirip kömürleşmeye yüz tutan çörekleri çıkardım. İhtiyacımız olan son şey yangın alarmlarının çalmasıydı.

Yizhi'den gelen bir şaşkınlık sesi başımı o yana döndürdü. Çin Seddi'ni andıran başka bir dizi fener, ışıltılı evrene karşı parlak turuncu bir ejderha meydana getirerek dışarı sürüklendi.

"İntikam için!" diye bağırdı partileyen pilotlar bu gözetleme kulesinin arkasındaki Duvar'dan.

"Özgürlük için!"

"İnsanlık için!"

"Siz pilotlar..." dedi Yizhi gözlerini fenerlerden ayırmadan, yarı toplanmış saçları gece rüzgârında dalgalanırken. "Önemli bir şey yapıyorsunuz."

"Ama daha iyisini yapabiliriz," dedim.

"Evet," dedi Shimin. Fenerlere bakmıyordu. Yizhi'ye bakıyordu. "Yapabiliriz."

Zırhlı başparmağı Yizhi'nin zarif çene çizgisi üzerinde gezinerek orada kalmış bir tutam unu aldı.

Yizhi'nin gözleri genişledi.

"Üzgünüm..." Shimin ânında elini geri çekti.

Yizhi birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi, sonra ifadesini yumuşattı. "Olma, yakışıklı."

Göz kırptı.

Shimin'in yüzündeki ifadeye gülmemek için dudağımı ısır-
mak zorunda kaldım.

"Gerçekten, olma," dedi Yizhi tekrar daha ciddi bir tonda.
Daha nefes nefese. Parmak uçları, Shimin'in boynundaki yeni
gün yüzüne çıkan, kırmızı yaralarla benek benek olmuş deriyi
ve söküp attığı tasmadan kalan çizik izlerinin üzerinde gezindi.

Shimin dudaklarından titrek bir soluk aldı. Yizhi uzun, te-
laşsız bir an için onlara, sonra da Shimin'in gözlerine baktı. Bu-
har ve gece havası, sıcak ve soğğun karşı akıntıları aralarında
dalgalanıyordu. Uzaktaki fenerler başlarının üzerinde ısıltılı bir
köprü gibi asılı duruyordu. Yüzüm ısınırken, nabzımın kulakla-
rımda attığını hissedebiliyordum.

Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Sonunda yaşanıyor muydu?

Shimin'in bakışları Yizhi'nin yüz hatlarında gezinirken bir
anda suçluluk duygusuyla bana kaydı.

Gözlerimi devirdim ve parmaklarımla bir üçgen yaparak ba-
şımı salladım.

Boğazından bir kıkırdama yükseldi.

Yizhi de gülmeye başladı. "Dünyada yeterince güzel duygu
yok, o hâlde neden kendimizi mahrum bırakalım?" dedi nere-
deyse fısıltıyla ama bakışları farklı bir yoğunlukla Shimin'i oldu-
ğu yere mıhladı.

Shimin yutkundu. "İhtiyacım olan son şey, dünyanın benden
nefret etmesi için başka bir nedendi. Ancak şimdi..."

"Şimdi?" Yizhi'nin sesi, etraflarını saran buhar gibi havaya
karıştı.

"Şimdi anlıyorum..." Shimin, Yizhi'nin çenesini tuttu. "Hepsi
saçmalık."

Diğer koluyla pencereyi kapattıktan sonra eğildi ve Yizhi'nin
dudaklarını kendininkilerle birleştirdi.

Kalbim teklerken göğsüm daraldı. Ama bu durum karşısın-
da içim rahattı. Herhangi bir şekilde ihanete uğramışlık yerine,
tamamlanmışlık hissi veriyordu. Katil sevgilim, tatlı sevgilim.

Etrafında dans ettiğimiz bu üçgen oluşumun son çizgisi bizi her zamankinden daha güçlü kılıyordu.

Bu alışılmadık bir durumdu, çiğnediğimiz bir başka sözsüz kuraldı ama işin aslı neydi biliyor musunuz? Bizim için işe yarayordu. Ve sanırım üçümüz de bu dünyanın bize neyin iyi neyin kötü olduğunu söylemesine izin vermekten bıkmıştık.

Yizhi ve Shimin öpüşmeyi kestiklerinde aynı anda uzanıp beni kendilerine çektiler. Birlikte bana döndüler. Kalp atışlarım daha da yükseliyor, boğazıma tırmanıyordu.

“Pekâlâ, artık bunu da hallettiğimize göre...” Gülüşüm bir iç çekişe dönüştü. Bakışlarım sertleşti. “Hadi dünyayı değiştirelim.”

Yapılması gereken son bir şey daha vardı: Videoyu, itiraflar dışında hiçbir şey kalmayacak şekilde kırmak.

An Lushan’a daha büyük bir planımız olduğunu söylerken blöf yapmıyorduk. Zhou eyaletini geri kazandıktan hemen sonra, tüm kameralı dronların bize odaklandığı o zafer ânında kokpitten ayrılacak, bir tablet kaldırarak ve gerçeği tüm Huaxia’ya yayınlayacaktım.

IV. KISIM

EJDERİN YOLU

Dağda altı bacaklı ve dört kanatlı bir tanrı yaşar
ve o *hundun* kaosunun arasında ayırt edilebilir hiçbir şekle
sahip değildir. Yine de nasıl şarkı söyleneceğini ve dans
edileceğini bilir. Aslında o, Nehir İmparatoru'dur.

–*Dağlar ve Denizler Klasığı* (山海经)

EVRENİN BAŞ BELASI

Sui-Tang sınırında toplanmış üç yüz yirmi dokuz aktif Krizalit'in tamamı, yıldızlar hâlâ gökyüzünde parıldarken yola çıktı. Hundun Bölgesi'nde aralıklı bir sıra hâlinde dörtnala koşarak toprağı titretip gri toz bulutları kaldırdık.

Tahmin ettiğimiz gibi, An Lushan'm kaybolmasıyla bir velvele koptu ancak konuşlanma saatini erteleyemezlerdi. Gün ışığı fazlasıyla mühimdi. Muharebe günbatımından sonraya uzarsa büyük bir görüş dezavantajımız olurdu.

An Lushan'ın cesedini rasgele bir deponun tuvaletine saklamıştık. Bulsalar bile haberimiz olacağından şüpheliydim. Böyle bir şeyi duyurarak moral bozmak istemezlerdi.

Shimin ve ben Vermilyon Kuşu'nun Standart Form'unda ileri atıldık, pençelerimiz yeri döverek zemini parçaladı. Kanatlarımız ve uzun tüylerden oluşan kuyruğumuz rüzgârı yarıp geçti. Beyaz Kaplan ve Siyah Kaplumbağa aramızda hatırı sayılır bir mesafe olmasına rağmen hâlâ görüş alanımızda kalarak iki yanımızda bize ayak uydurdular. Birlik, Hundunlar için önemli bir boşluk bırakmamak adına düzlükte olabildiğince geniş bir alana yayılmıştı.

Böcekler kadar küçük görünen sayısız zırhlı kamyon, arka-

mızda güvenli bir mesafeden hızla ilerliyor, yarattığımız toz bulutlarının içine dalıyordu. Keşif dronlarının ve Krizalit hoparlörlerinin menzilini genişleten radyo dalgası vericileri taşıyorlardı. Ne zaman yeni bir menzil sınırına yaklaşılsalar, bir dizi kamyon geride kalıyordu.

En yakın hattı yok edersek bu, ordunun bizim sonraki eylemlerimizden haberdar olmasını ve diğer pilotlara komut vermesini engellerdi. An Lushan'ın itirafını yayınladıktan sonra bu şekilde hayatta kalmayı planlıyorduk.

Artık onlara “ordu” bile dememeliydim. Stratejistler, savaş alanında hayatlarını hiç riske atmamış bir avuç bunak torpilci-den ibaretti ve askerler de Hundunların dehşetiyle değil, Huaxia'daki sıradan insanlarla uğraşıyordu. Gerçek ordu bizimle *birlikteydi*. Shimin'in gerçeğe verdiği tepki bana diğer erkek pilotların da aynı öfkeyi hissedebileceği umudunu veriyordu. Hepsi cariyelerin ölümünü hissetmeyi sorun etmeyen kalpsiz canavarlar olamazdı. Eğer yeterince ikna edici olursak, bu durdurulamaz dev savaş makineleri lejyonu yakında *onların* yerine *bizim* olabilirdi.

O zaman stratejistlerin ve Bilgeler'in boyun eğmekten başka çareleri kalmazdı.

Kendimi dizlerinin üzerinde yalvaran Bilgeler ve Çin Seddi'nde tezahürat yapan pilot-cariyelerle ilgili acayip hayallerle dalarken yakaladım.

Odaklan, diye azarladım kendimi.

Artık insan topraklarında değildik. Bir Hundun sürüsü her an ufuktan akın edebilirdi. Eğer bir şekilde Krizalitlerden oluşan hattımızı aşarlarsa, Sui-Tang sınırı şu anda savunmasız olduğu için bu, felaket anlamına gelirdi. Her geçen an dünyaya haykırmak istesem de Hundun yuvasını dağıtmadan önce gerçeği yayınlamayacağımızın nedeni de buydu. Yaratacağı kaos muharebeyi epey karıştırabilirdi. Toplu olarak hayatta kalmamızı güvence altına almak için Hundunlara karşı gerçekten kazanmamız gerekiyordu.

Ruh duyularımızı yol boyunca aktif tutmak çi'mizi büyük ölçüde tüketeceğinden, stratejistlere ve onların keşif dronlarına herhangi bir düşman faaliyetinde bizi uyaracakları konusunda güvenmek zorundaydık. Zhou eyaleti o kadar düzdü ki evrende tekrar eden bir hatanın üstünde yürümek gibiydi. Çiftçilik ve çobanlık için mükemmel, Hundunlara karşı savunma için berbattı. İki yüz yıl önce kırıp geçtiklerinde tüm bölgeyi korkunç bir hızla kaybetmelerinin ve muhtemelen çoğaltma yuvalarını yapmak için Kunlun Dağları'nda kalmalarının nedeni buydu. Eyaletin diğer ucunda olmasına rağmen, dağ sırası bir dizi çarpık diş gibi ufukta belli belirsiz görünmeye devam ediyordu. İç kesimlerde büyük doğal burçlar yoktu.

Başlangıçta, Hundunların iki yüzyıl boyunca bu toprakları nasıl kuruttuğunu düşünüp sinirden köpürdüm. Şu anda çorak bir çöl olan topraklar, yemyeşil ekin tarlaları ve köy kümeleriyle kaplı olacaktı: Bunlardan biri de benim köyüm, atalarımın nesilden nesle emek verdiği, çalıştığı, güldüğü ve şarkılar söylediği gerçek memleketimdi.

Ancak yaklaşık otuz dakika sonra uzakta yemyeşil bir orman görüldü. Ucu bucağı varmış gibi de durmuyordu.

Hoparlörler aracılığıyla bizimle iletişim kuran Sima Yi, savaşın yoğun olduğu bölgenin ötesinde durumun böyle olduğunu açıkladı. Hundunların hareket özgürlüğü olduğundan, hiçbir zaman tek bir çi alanını tüketmiyorlardı ve bitki örtüsü gerçekten büyüyebiliyordu.

Hah. Bunca zamandır tüm eyaleti çorak bir arazi olarak hayal etmiştim.

Hiç değilse ağaçların arasından geçmek sorun değildi. Vermilyon Kuşu'nun Standart Form'u elli metre uzunluğunda, yani çoğunun boyunun üç katından fazlaydı. Ancak iki asırlık ağaç gövdeleri ve tepelerdeki gür yaprak örtüsü ezici pençelerimizin altında kırılıp döküldükçe ve çöktükçe endişe verici bir yanlışlık hissi kapladı içimi. Rahatsız edici bir ölüm ve yıkım kakofonisiydi. Diğer Krizalitler de ormanın içinden buldozer gibi geçerken

tüm ormandan sesler yükseldi. Kuşlar batıya doğru dalga dalga ilerleyen bir katman misali gittikçe aydınlanan şafağa tezat, simsiyah gölgeler hâlinde havalanıp duruyordu.

Ve kimbilir hangi yaratıklar yolumuzdan çekilmeyi başarmıyordu?

Her büyüklükte Hundun'un iki yüzyıldır ormanda gezindiği düşünüldüğünde, buranın bu kadar temiz ve bozulmamış görünmesi şaşırtıcıydı. Her şeyi ezmeden nasıl etrafta dolaştıkları sorusunun en yakın cevabı, ağaçlardaki yuvarlak boşluklardan oluşan örüntüydü. Her biri asil-sınıf bir Hundun'un bacağına sıgacak kadar büyüktü. Ancak delikler o kadar düzgün kesilmişti ki bunun tek açıklaması aynı basamak noktalarını titizlikle tekrar kullanmalarıydı. Bu fikir aynı anda hem saçma hem de moral bozucuydu. Bu dünyaya *bizden* daha iyi nasıl davranabilirlerdi?

Kendimi atalarımın burada yaşadığına dair kanıt ararken buldum. Arkamızda istikrarlı bir şekilde yükselen ve Kuş'un ormana düşen gölgesini kısaltan güneş, sadece ara sıra metal veya beton olabilecek şeylerden yansıyor. Elbette, o zamanlar şehirler ve kasabalar daha küçüktü ama bu kadar az işaret görmek...

Korku kalbimi kemirmeye başladı. Bu hayatları yaşamak için onca çaba harcamıştık, gelelelim bu hayatların özüne ve anlamına dair her iz bu kadar çabuk silinebiliyordu. Bu kadar kolaydı.

Keşif dronları genellikle vahşi bölgede yirmi dakikadan kısa bir süre sonra Hundunlar tarafından vurulsa da saatlerdir bir tanesi bile ortalıkta yoktu. Bu hiç hayra alamet değildi. Hundunların topluca Kunlun Dağları'na çekildiği ve bizim için hazır oldukları anlamına geliyordu. Hundunlar çoğu zaman öylesine akılsız mekanik yaratıklar gibi görünüyorlardı ki düşüncelerinin, hesaplı kararlar almalarının insanın iliklerine işleyen derecede ürkütücü bir yanı vardı. Yolculuk çi'mizin büyük bir kısmını tükettikten sonra, sonlara doğru bizimle yüzleşmeleri onlar açısından en akıllıca hamle *olurdu*.

Hundun yuvasının kalbi olan Zhurong Dağı'nda, doğrudan gezegenin içindeki yüksek yoğunluklu çi'ye açılan bir portal gö-

revi gören bir yanardağ vardı. Orada yeniden güç toplayabilirdik ama aynı zamanda tüm çoğalan Hundun larvalarının bulunduğu yerdı. Ona ulaşmamızı engellemek için varlarını yoklarını ortaya koyacaklardı.

Bölgenin eğimi artıp sonunda dağlara yaklaştığında, keşif dronlarından gelen en yeni istihbaratla gerildim. Hava giderek puslu bir hâl almak üzereydi. Anlaşılan görüş avantajımız olmayacaktı.

Kunlun Dağları halihazırda kötü bir savaş alanıydı. Birçoğu, sanki doğa tarafından oyulmuş gökdelenler gibi göklere doğru yükselen yontulmuş taş sütunlar şeklindeydi. Sert tepelerinden aşağı yayılan gür yapraklı ağaçlar, aralarındaki birçok kanyonu dolduruyordu. Hundunların saklanacak pek çok yeri olacak, ordumuzsa onlarla başa çıkmak için kollara ayrılan dereler gibi bölünmek zorunda kalacaktı.

Duvar gibi dimdik yükselen sivri tepelerin oluşturduğu ilk kanyonlar görüldüğünde, ormanın sonundaki olası Hundun çukurlarından birinden kara bir duman sütunu yükseldi.

“Tanrım, bu insan elinden çıkma mı?” dedi Yizhi kokpit hoparlörlerine bağlı bir mikrofondan, bizimle “daha iyi iletişim sağlamak için” kurmuştu ancak aslında An Lushan’ın kaydını zamanı geldiğinde kameralı dronlara sesli olarak duyurmayı amaçlıyordu. Ayrıca havalandırma amacıyla ve Shimin’le benim bilinçsiz bedenlerimizden başka bir şeyi görebilmesi için kokpitte ona açık bir ızgara yapmıştık.

Shimin ve ben irkilerek Kuş’un yürüyüşünde aksamaya neden olduk. Beyaz Kaplan ve Siyah Kaplumbağa da uzakta yavaşladılar ama biz dumana onlardan daha yakındık. Ağaçların arasından daha da hızlı koştuk, gövdeleri saman gibi ezerken Kuş’un görüşünü dumanın kaynağına zumladık.

Kürk giymiş bir *insan* deliğin içinde bir atın üzerinde tırıs gidiyor, bir eliyle dizginleri idare ederken diğer elini çılgınca sallıyordu. Duman sinyali atın arkasındaki bir şeyden geliyordu.

Hayret nidam, Kuş’un gagasından yüksek sesle çıkıverdi.

Bir göçebe. Gerçek bir göçebeydi bu.

Elbette her zaman vahşi bölgede yaşamaya devam eden göçebe kabileler olacağını biliyordum ama bu, Çin Seddi'nin ötesinde kendi gözlerimle gördüğüm ilk somut yaşam kanıtıydı. Cesareti beni derinden etkiledi. Onu bir Hundun yuvasına bu kadar yaklaşmaya cesaret ettiren neydi?

"M-Merhaba?" dedi Shimin Kuş'un içinden, deliğin önünde durmak için yavaşlayıp onu gölgede bıraktığımızda. Kendi Rongdi soyundan olmasına rağmen, sesi benim kadar şaşkın geliyordu.

Göçebe ne dediğini anlayamadığım bir şeyler bağırdı, öyle çaresizce haykırıyordu ki yüzü kıpkırmızı oldu. Kürkünün içinden yıpranmış bir parşömen çıkardı. Dizginleri bırakarak kâğıdı açtığında, kalın bir yazıyla dolu bir satır ortaya çıktı.

Okuyabildiğimi fark ettiğimde ruhum titredi. Han alfabesiyle yazılmıştı. Bu da onun muhtemelen Rongdi değil, Zhou düştüğünde kaçmayı başaramayan *halkımın* soyundan biri olduğu anlamına geliyordu.

İmparatoru iyileştirebilir misin? yazıyordu parşömende.

"*Pekâlâ.*" dedi Sima Yi dudaklarımızdan bir yığın soru dökülmeden önce. "*Doğruyu söylemek gerekirse, birkaç başka Krizalit de bu insanlarla karşılaşmıştı. Lehçelerini anlamakta güçlük çekiyoruz ama İmparator-General Qin Zheng'den bahsediyor gibiler.*"

Artık göçebenin dudaklarını okuyabiliyordum. Huang di, di-yordu tekrar tekrar. İmparator.

"Yani o gerçekten burada, öyle mi?" diye haykırdım. "Donmuş hâlde ve çiçek hastalığı için bir tedavi bekliyor?"

"*Bunu savaştan sonra araştırmamız gerekecek. Çiçek hastalığından bahsetmişken, havalandırmanızı kapatın ve fazla yaklaşmayın! Aşılarımızın işe yaramadığı gizli bir tür taşıyor olabilir. Zengin Çocuk, eğer herhangi birinizde çiban görürsen, hemen antiviralleri enjekte et!"*

"Anlaşıldı!" dedi Yizhi.

"Ayrıca... hay böyle işin! Gidin! Az önce Hundunların izlerini gördüğümüze eminim!"

Kuş görüşümüzü yukarı kaldırıp zumladığımız görüntüyü uzaklaştırdık. Diğer Krizalitler hızlanıp kanyonlar ve sütunumsu tepelerden oluşan labirente doğru ilerledikçe onların attığı adımlarla can veren ağaçların sesi daha da güçlendi.

Her ne kadar kalıp göçebenin derdini öğrenebilmeyi istesem de Sima Yi haklıydı. O mesele, biz kendi düşman İmparator'unuzun işini bitirene kadar beklemek zorundaydı. Hundunlar etraftayken dağlarda öyle elimizi kolumuzu sallayarak gezine-mezdik.

"Üzgünüm!" dedim göçebeye, yeri sarsıp atını ürküterek Kuş'u tekrar harekete geçirmeden önce. Neredeyse düşüyordu.

Dizginleri topladı ve bağırmaya devam etti ama Krizalit hareketlerinin meydana getirdiği senfonide sesi duyulmuyordu.

Ordumuzdaki en güçlü Krizalitlerden oluşan cephe taarruzu ekibimiz toplandı. Onlar İmparator Hundun'u alt etmemize yardım ederken, diğerleri de daralan bir yarım daire içinde çevresel destek sağlayarak küçük Hundunların bize çok fazla bela olmasını önleyecekti.

Biz kanyonlara doğru ilerlerken, Beyaz Kaplan ve Siyah Kaplumbağa da yeri döven adımlarla arkamızdan geliyordu. Qieluo ve Zhu Yuanzhang'a güvenmek zorunda olmak biraz sinir bozucuydu ama bana ve Shimin'e –ve birbirine– karşı ne kadar kin güderlerse gütsünler, insanlığın iyiliği için bunu bir kenara bırakacaklarına inanıyordum.

Kuş'un kanatları ilk iki sütunumsu tepe arasındaki boşluğa zorlukla sığıyordu ve sonrakilerin genişliği birbirinden hayli farklıydı. Çoğu tepe bizim boyumuzun iki katından fazlaydı; bunca zamandır her şeye tepeden baktıktan sonra biraz rahatsız ediciydi. Biz hareket ettikçe ordunun geri kalanını görmemizi engelliyorlardı. Diğer Krizalitlerin çoğu kayaların arasında yalnızca kısa süreliğine görülüp kayboluyordu.

İçimdeki kaygı giderek büyüyordu. Krizalit'in içindeyken kendimi hiç bu kadar küçük ve savunmasız hissetmemiştim ve bu duygu, bir şekilde insan olarak hissettiğimden daha kötüydü.

Ruh duyularımı harekete geçirme isteğime yenik düşerek bölgeyi kendi namıma taradım.

Berbat bir fikirdi.

Muazzam bir ruh basıncı üstüme bir buzlu su seli gibi çökecek diğer her şeyi boğdu. Gözlerim karardı. Kuş tökezledi. Shimin, devrilmemizi engellemek için bir kanadını tepeye dayamak zorunda kaldı.

“Mei-Niang?” Yin-yang âleminde dengemi sağlamama yardımcı oldu.

Nefes nefese, onun ruh formunu tutarak soluklandım.

“Siz iyi misiniz?” Xiuying’in sesiyle konuşan Siyah Kaplumbağa, cıvayı andıran zarif görünümüyle arkamızdan yaklaştı. Bir Prens-sınıfı olmasına rağmen, pırıl pırıl kabuğunun tepesi boyumuzun yarısına ancak geliyordu. Su türleri Krizalitlerin en küçükleriydi. Xiuying’in de Su çi’si baskındı, bu yüzden o konuşurken Kaplumbağa’nın gözleri gözle görülür bir şekilde parlamıyordu ancak Su-tiplerinin geçirgen tabiatı sayesinde artan çi iletimiyle her tarafına hafif bir siyah aura yayıyordu.

“Evet, sadece...” dedim Kuş’un içinden boğuk, hayret dolu bir kahkahayla. “Burada kesinlikle bir İmparator-sınıfı var.”

“Hey!” diye azarladı Sima Yi. “Çi’ni boşa harcamayı kes!”

Yolumuza devam ederken ruh duyularımı kapalı tuttum. Havadaki puslu sakinlik şimdi büyük bir yanılsama gibi geliyordu.

Sonunda sütunumsu tepeler arasındaki ağaçların gölgesinde karanlık bir yığın olarak beliren Hundunları gördüğümüzde bir şeylerin yolunda gitmediğini anladık. Sürü kıpırdamadan duruyordu. Bekliyordu.

Hundunlar asla hareket etmeden durmazdı. Böcekler gibi üzerimize üşüşmeleri gerekiyordu.

Garipti ama Sima Yi’nin ısrarıyla Kuş’un kanatlarını kıvrıp onlara doğru yürüdük.

Sürü ağaçların altına doğru kaçışarak bizden uzaklaştı.

Artık gerçekten ödümüz kopuyordu. Tüm taarruz timi devam etmekte tereddüt ediyordu.

Uzun bir duraksamanın ardından hepimizin hoparlörlerinden Baş Stratejist Zhuge'nin sesi duyuldu. Vakur sesi tüm kokpitleri doldurarak kanyonda ürkütücü bir yankı yarattı. Stratejistlerin bunun anormal bir Hundun davranışı olduğunu fark ettiklerini ancak sürünün muhtemelen kendimizi daha fazla yormamız adına çi ışınlarını kullanmamız için bizi yemlediğini söyledi. Bu oyuna gelmediğimiz sürece sorun olmayacaktı.

Sürüyü takip etmeye hâlâ çok hevesli değildik ama başka mantıklı bir seçeneğimiz de yoktu. Yanardağın olduğu yöne doğru gidiyorlardı.

Biz onları takip ederken sis yoğunlaştı. Sütunumsu tepeler arasındaki dar boşluklar, Kuş'un devasa gövdesini sürekli döndürmek ya da kanatlarını katlamak zorunda kalmamıza neden oldu. Hundunları anca sütunumsu dağlar yerlerini daha normal yamaçlara bıraktığında yakalayabildik. Yüksekliğin artıp sıcaklığın düşmesiyle ilkbahardan kışa geçiş yaptık. Dağlardaki ağaçların dikenli yaprakları kırağıyla kaplanmıştı. Yoğun sisin de etkisiyle dünya öyle bir beyazlığa bürünmüştü ki Sima Yi durmamızı ve İmparator'un *tam karşımızda* olduğunu haykırdığında, onu görmem birkaç saniyemi aldı.

Onu bir dağ sanmıştım.

İçimi bir ürperti kapladı. Yin-yang âleminde Shimin'in kolunu kavradım. Bu kadar büyük bir varlığın canlı olduğunu düşünmek sersemleticiydi. İnsan hâlimle onunla karşılaşmayı hayal bile edemezdim.

Yavaş, tiz bir gıcırtyla bize doğru yaklaştı. Artık yanlarındaki, bir örümceğinki gibi eklemli ve bir o kadar da ince görünümlü, yalnızca Metal-tiplerinin elde edebileceği keskinlikte, alışılmadık uzunluktaki altı bacağı görebiliyordum. Vadiye sığabilmek için dağların yamaçlarında yürümesi gerekiyordu. Dev gövdesinin her hareketi, bize doğru soğuk bir sis dalgası itiyordu. Sıradan Hundunlar, annelerinin arkasına saklanan çocuklar gibi karnının altına doğru koşuştular. Sisli vadinin ilerisinde donmuş bir kara göl parıldıyordu.

Qieluo konuştuğunda Beyaz Kaplan'ın gözleri yeşil renkte parlardı. "Hadi!"

Sisin içinde ani bir basınç etrafımızı sardı.

Bir şey Kuş'un kanatlarını vücuduna doğru sıkıştırdı. Panikleyip debelenmeye başladık ancak basınç bir türlü azalmadı ve devasa bir gümbürtüyle dağın yamacına devrildik ve bir kırağı heyelanı üzerimize yağdı.

Dört bir yanımızdan çılgınlık yükseliyordu. Diğerleri de aynı şeyi yaşıyorlardı. Stratejistler hoparlörlerimizden sorular sorarken, neler olduğunu anlamaya çalışarak çılgınca etrafıma bakındım.

Her Krizalit'in üzerinde beyaz bir kalıntı vardı. Sanki sis yoğunlaşarak sicimlere dönüşüyordu...

Hayır. Ah, hayır. Bu, sis değildi. *Ruh metaliydi.*

Ağzım bir karış açılarak İmparator'a baktım. Ruh metalini, kendi bedenini, o kadar ince eğirmişti ki ipliklerden ağlar oluşturabiliyordu. Biz buraya gelmeden önce vadiye yayılmış, sis ve kırağıyla gizlenmiş olmalıydı. Ne kadar mücadele edersek edelim, ağlar tıpkı sis gibi her hareketimizde bizi sarmalıyor, kurtulmamızı imkânsız kılıyordu.

Stratejistler de aynı şeyi fark edip bize sakın olmamızı emrettiler ancak titrek sesleri bir Hundun'un bunu yapabileceğini hiç düşünmediklerini ele veriyordu.

İmparator örümceği andıran bacakları üzerinde geri geri sürünürken, ağlar giderek büzüşüp bizi peşinden sürüklemeye başladı. İplikler, Kuş'un ruh metalini keserek bana Krizalit'le bütünleşmişken hissettiğim ilk acıyı yaşattı. İnsan açısından farklıydı, fiziksel bir tepkiden ziyade zarar görmenin yarattığı zihinsel bir travmaydı.

İçimden bunaltıcı bir duygu seli geçti. Keder, üzüntü, öfke. Ancak bu his o kadar ani ve farklıydı ki bunun doğal olmadığını fark ettim. Sima Yi, Hundun duygularının belirli temas türleri yoluyla pilotlara geçebileceği konusunda beni uyarmıştı. Yaşanan şey bu olmalıydı.

Tam da bunu bir daha asla hissetmemek için tanrılara dua ettiğim sırada, zihnimi korkunç bir şarkı ele geçirdi.

"İnsanlar... evrenin baş belaları..." Bir ses, kafatasımın içini kazıyan bir çivi misali ahenksiz melodiden sıyrıldı. *"Defolun! Bizi rahat bırakın!"*

Vadiyi sersemletici bir sessizlik kapladı.

Sonra yeni bir çığlık furyası ortalığı kasıp kavururken, ağa takılan her Krizalit'in ağzından çi ışığı döküldü. Ben de bunun bir parçasıydım. Korku öyle yoğun bir şekilde üstüme çöktü ki üstesinden gelemiyor, çıkış yolumu bulamıyordum. Bu sesin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Stratejistler bunu duyamıyordu. Neden bağırdığımız hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Gök gürültüsünü andıran bir uğultu, vadiyi yararak çığlıkları delip geçtiğinde dünya sona ermek üzere gibiydi. Beyaz Kaplan yakalandığı ağa rağmen ayağa kalkarken, pürüzsüz yüzeyinden yeşil ve siyah ışıklar saçıldı. Aynı anda Kahraman Form'una geçerken, ona özgü baltalı kargısını göğsünden çıkardı. Silahı ağa doğru savurdu.

Birden kendime geldim. Ne diye çaresizmişim gibi davranıyordum? Burada olmamızın sebebi İmparator'u alaşağı etmekti. *Ateş, Metal'i eritirdi.*

İşaretimle birlikte Yizhi, Shimin ve ben çi'lerimizi dışarı püskürttük. Kuş'ta dönüştürücü bir gerilim oluştu ve ardından patlayıcı bir güçle Kahraman Form'una geçiş yaptı. Yin-yang âleminde, Shimin'le birlikte bin bir parçaya ayrılarak kelebeklere dönüştük. Zihinlerimiz dönüp dolaşıp bir oldu.

Ayağa kalktık, pençelerimiz uzayarak bacaklara dönüştü, kanatlarımızdan kollarımız çıktı, vücudumuz kuş maskeli zırhlı bir savaşçı gibi insansı bir hâl aldı. Uzandık ve İmparator'un boyuna geldik. Etrafımızdaki ağ balon gibi şişti ancak İmparator'un elini gözle görülür derecede zorlayarak ipek bir koza gibi onu daha fazla iplik eğirmek zorunda bıraktık.

Daha fazla Krizalit sakinleşerek bizim izimizden gitti. Işıklar, sanki bir takımyıldızı karaya oturmuş gibi vadide göz kamaştırıyordu. İmparator'un sesi hızla azaldı. Geri çekilmeye devam etti.

"Bizi rahat bırakın!" diye homurdandı ses yine. *"Bırakın bizi! Bırakın bizi! Bırakın bizi!"*

Hepimiz öyle bakakaldık. Bizimle konuşan *İmparator-sınıfı Hundun* muydu?

Panik yine bizi ele geçirmeye çok yaklaşmıştı ama kazanmaktan başka bir şey düşünecek durumda değildik. Haykırarak etrafımızdaki ağı kavradık ve ellerimizi çi'yle ısıttık. İplikler koptu ve kayarak uzaklaştı.

İmparator ruh metali üzerinde ne kadar kontrol sahibi olursa olsun, bunların hepsi hâlâ bedeninin bir parçasıydı. Hâlâ her ip-likte acı hissediyor olmalıydı.

Göğüslüğümüzden uzun bir yay çıkardık ve ağ ona yaklaşmasın diye çi'yle doldurduk. Müşterek çi'miz o kadar parlak, altın rengiyle karışık bir pembeyle parlıyordu ki gözlerimizin önünde titreşiyordu. Nişan aldık.

"Geberin!" diye bağırdı ses tekrar.

İmparator örümcek bacakları üzerinde sıçradı ve yeri göğü sarsan bir etkiyle vadiye indi. Ağaçlardan silkinen kırağı başka bir buz kristali bulutunu tetikledi. Dengemiz bozuldu.

İmparator'un arkasındaki kara göl hareketlendi. İlk başta bulanık görüşümüze oynanan bir oyun gibi görünse de daha sonra donmuş görünümlü su, vadiye taşarak İmparator'un etrafından, *bizim* etrafımızdan aktı. Çeliği çatlatan bir soğukluğu da beraberinde getirdi.

Arkamızda su yükselmeye başladı. Simsiyah ve parıltılı sular giderek yükseliyor, yuvarlaklaşıyordu, sanki bir...

"Hasiktir!" diye bağırdı Sima Yi hoparlörlerimizden. *"Bu başka bir Hundun! Başka bir İmparator-sınıfı!"*

Zihinlerimiz neredeyse parçalanırcasına çalkalanıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Pek tabii, Su-tipi Hundunlar az biraz

şekil değiştirebilirdi ancak *bu kadar* aşırıya kaçmaları mümkün olmamalıydı.

Her nasılsa, imparator Hundunların yetenekleri bizim tahminlerimizin ötesinde gelişmişti. Dahası: Ateş, Su'ya karşı en zayıf olanıydı.

"Metal olanı öldürün!" diye bağırıp duruyordu Sima Yi. *"Şimdi, şimdi, şimdi!"*

İlk içgüdümüz kaçmaktı.

Kanatlarımızın vadide yankılanan şiddetli sesiyle havaya fırladık. Ağ iplikleri bizi keserek acıdan kör ediyordu. Çi'mizi telaşla tüm vücudumuza pompaladık. Sis tıslayarak uzaklaştı. Ağ, sıcaktan uzaklaştı fakat ısıldamayla bıraktığımız anda bizi yakalamaya hazır bir şekilde olduğu yerde asılı kaldı. Isınmak için kendimizi ateşe vermek gibiydi. Bu böyle devam edemezdi.

Yapmak istediğimiz, başarmak istediğimiz, *değiştirmek* istediğimiz her şey aklımızdan geçti. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gitmişti? Bunun olayın kolay kısmı olması gerekiyordu!

"Vermilyon Kuşu, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Baş Stratejist Zhuge boğuk bir sesle. *"Bir şeyler yap! Lütfen!"*

"Yeniden güç toplamalıyız!" Yakınlarda olması gereken yarıdağı aradık, ne var ki gözümüz vadiye takıldığında daha detaylı baktık.

Yoldaşlarımız, Metal İmparator'un ağlarına hapsolmuş olsalar bile hâlâ değişmeye devam eden Su İmparator'un etrafında toplanmış, umutsuzca ışın atıyor, bıçaklıyor ve vuruyorlardı.

Yeniden güç toplamak için uçarsak, hepsini riske atmış olurduk. Özellikle de çi yükünü orantısız bir şekilde taşıyan cariyepilotları; hem de bu Krizalitler Zhou'ya yaptığımız yolculuk yüzünden daha başından alışılmadık derecede düşük seviyelerde savaşırlarken.

Düşüncelerimiz berraklaştı. En büyük düşman daima, *daima* dünyamızı elimizden alan bu uzaylı istilacılar olmalıydı. İnsanlarımız değil. Herkes ölürse hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Hazırlanıp menzilli atış riskini alacak vaktimiz yoktu, bu yüzden biz de bir meteor gibi düştük.

Metal İmparator'un tepesine indik. Bunu beklemiyordu, karının üzerine yığılarak vadiyi bir kez daha salladı.

"Diğerlerine söyle bizi sonra yanardağa götürsünler!" diye kükredik stratejistlere, sonra bir elimizi tam da İmparator'un çekirdeğini hissedebileceğimiz yere bastırdık. Çi'mizi ona doğru akıttık. Bir kaşığa çarpan su gibi püskürüp bizi yukarı itti ama biz öfkeyle kanatlarımızı çırparak akışı sürdürdük.

"Geberin! Geberin! Geberin!" diye çığlık atıyordu ses kafamızda.

Sanki İmparator'un bedeninden çıkan binlerce kılıç içimizden geçiyordu. Ama biz buna hazırdık. Metal-tipi bir Hundun'la yakın dövüşe girip de bunu beklememek olanaksızdı.

Çi'mizi sönmekte olan bir yıldız gibi her yüzeyden saçtık. Ruh metalimiz içten dışa erimiş hâle gelirken, her parçacık çi'yle kayganlaşıp hareketlendi ve delindiğinde bile bağıntısını korudu. Boğazımızdan bir savaş narası yükseldi. Etrafımızdaki kırağı ve sis buharlaşarak, ezilmiş ağaçlardan oluşan bir katliamı gözler önüne serdi. Aşırı sıcaklığımız altında gerçek alevler içinde kaldılar. İnsan bedenlerimizi korumak için kokpitimizi sıkı bir demir çekirdek gibi kapattık.

İmparator göz kamaştırıcı saldırımız altında kıvrandı. Dağın yamacına dayadığı bacaklarıyla kendini itiyor, kavrayışımızdan kurtulmaya çalışıyordu...

Etrafımızda siyah bir şekil belirdi.

Bunun Su İmparator olduğunu düşünerek panikledik ama bu, şık siyah miğferi ve kasları andıran zırhıyla iriyarı bir savaşçıya benzeyen Kahraman Formu'ndaki Siyah Kaplumbağa'ydı. Ön kollarına, Toprak sarısıyla çevrelenmiş kaplumbağa kabuğuna benzeyen kalkanlar geçirilmişti. Yanan dağın yamacında sinsice ilerledi, sonra iri, hantal kollarını Metal İmparator'un örümcek bacaklarından ikisinin etrafına dolayarak onları olduğu yere sıkıştırdı.

Aldığımız destekle, çok fazla çi tükettiğimiz takdirde otomatik olarak bağlantımızı kesecek olan sınıra kadar kendimizi zorladık. Mekanizmayı yakıp kül edene dek devam ettik.

İntikam için.

Özgürlük için.

İnsanlık için.

İmparator'un çekirdeği patladı. Bir kar fırtınası gücünde beyaz kıvılcımlar saçılarak bizi geriye fırlattı. Düşerken Standart Form'umuza geri döndük.

Kaplumbağa bizi yakalayıp omuz verdi. Bağlantımıza dört elle sarıldık. Bizi yanardağa götürdüklerinden emin olmalıydık.

Gagamızı açtık ancak keskin bir soğukluk bedenimizi ele geçirdi. Kaplumbağa'nın ruh metali etrafımızı çamur gibi sardı.

"Hey..." dedik.

Fakat lafımızı bitirmeye fırsatımız olmadı.

Kaplumbağa bir yılan gibi vücudumuzu sarıp sarmaladı ve şiddetli bir çekişle kanatlarımızdan birini koparıverdi.

UĞRUNA YAŞADIĞI ŞEY

Zihinlerimiz birbirinden ayrıldığında, sersemlemiş bir hâlde, çığlık çığlığa omuzlarımızı tutarak yin-yang âlemine düştük.

İçgüdülerim bana bağlantıyı kesmem, kendimi bu ruhumu yakıp kavuran acıdan kurtarmam için haykırıyordu ama yapamazdım. Bu ikimizi de mahvederdi. Yaşadığım dehşet verici şok ve öfkenin etkisi altında, Siyah Kaplumbağa'nın Kuş'un kafasını avuçlayan soğuk, sürünge pençesini hâlâ hissedebiliyordum.

Eğer savaşmayı bırakırsak, kokpitimizi oracıkta ezerdi.

Kuş'un uzun boynunu salladık, kalan kanadını çırttık, pençeleriyle tekmeledik, Kaplumbağa'yı sarsmak için her şeyi yaptık. Yine de bize ısrarla tutunurken, içimize felç edici bir soğukluk akıtarak zaten tükenmiş olan çi akışımızı yavaşlattı ve Kuş'un ruh metalini zayıflattı. Zaten Ateş, tipler arasında en kırılgan oldu. Her hareketimizde, un ufak olmanın eşiğine gelmiş paslı metal gibi tehlikeli bir şekilde gıcırıyor ve sürtme sesleri çıkarıyorduk.

"Xiuying, durdur onu!" diye yalvarmaya çalıştım Kuş'un ağzından. Bu Zhu Yuanzhang'ın işi olmalıydı. Ama acı o kadar yoğundu ki zihnimi kör edici kıvılcımlara boğmuştu. Tek bir ses bile çıkarıp çıkarmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Heyl!” diye kükredi Kuş’un gözlerinden hayal meyal gördüğüm Beyaz Kaplan. Elinde baltalı kargıyla, cayır cayır yanan vadede bize doğru koştu. Sıcaktan dalgalanan hava ve duman, parlak, beyaz Kahraman Formu’nun görüntüsünü yamultuyordu.

Onu görmemle rahat bir nefes alarak haykırdım ve ona uzandım...

Su İmparator’unun siyah bir uzantısı Kaplan’ın bacaklarına dolandı. Ayağı takıldı ve yere çarparak ormanı saran alevler boyunca bir şok dalgası yarattı. Pençeli elleri parçalanmış ağaçları kazıyarak savaş kaosu geri sürüklendi.

Yeşeren umudum yanıp kül oldu.

Çok fazla şey yaşanıyordu.

Kimse bizi zamanında kurtaramayacaktı.

Yin-yang âleminde benimle birlikte yere yığılan Shimin beni kollarının arasına aldı.

“Mei-Niang,” dedi kulağıma sesi çatlayarak. “Yizhi’yi al.”

“Ne?...”

Kuş’un tam kontrolünü ele geçirdi.

Duyularım topaç gibi dönerek on bin parçaya ayrıldı. Renkler birbirine girdi. Sesler feryat etti. Rüzgârlar hızla esip geçti.

Tekrar gözümün önünde beliren ilk şey kendi çırpınan kollarım oldu. İnsan kollarıydı bunlar.

Kokpitten dışarı fırlatılmışım.

TEK KANAT VE TEK GÖZ

Çarpıcı bir çığlık ve cübbelerin dalgalanma sesi zihnimdeki sersemletici bulanıklığı delip geçti. Yizhi yanımda solgun bir karaltı hâlinde yere düşüyordu.

Bu sefer benim boğazımdan ulumayı andıran kararlı bir fer-yat yükseldi. Havanın ve yerçekiminin yoğun çekimine karşı kanatlarımı çırparak ona doğru döndüm ve rüzgârda elimi uzattım. Parmaklarım onun dalgalanan cübbe kolunu sıyırıp geçti, ardından dirseğini yakaladı. Onu kendime çekmemle ağırlıklarımız çarpıştı. Böylece ikimiz de aşağıdaki duman ve ateşe doğru düşmeye başladık. Biz döne döne yere çakılma yolunda ilerlerken, nefesim ciğerlerimi terk etti. Kanatlarımı durmaksızın çırparak ivmemizin kontrolünü sağladım.

En sonunda, sarsıntılar ve sallantılar içinde yavaşladık. Kanat çırpışlarından güç alarak dikey konuma geçtim. Ateş denizi bir fırın gibi üzerimize doğru kükrüyor, beni ter içinde bırakıp vadiyi dumanla dolduruyordu. Gözlerimi yakıyor ve ciğerlerimi tıkıyordu. Yizhi kollarımda şiddetle öksürdü. Dumandan kurtulmak için kanatlarımı çırparken ona daha sıkı sarıldım.

Shimin neredeydi? Kendini de dışarı fırlatmış olmalıydı, değil mi? Öyle *olmalıydı*.

Neden kalacaktı ki?

Gözlerim onu aradı ama perspektifimdeki değişim o kadar büyüktü ki gözlerimi açmaya bile zor dayanıyordum. Bir zamanlar saman gibi cılız, ateşler içindeki ağaçlar şimdi benden birkaç kat daha yüksekteydi. Kontrolden çıkan yangın arkalarında uğulduyor, parlayan sarı ve çalkantılı turuncu renkler onları, içinde bulundukları durumdan dolayı beni kınamak için devleşmiş canavarları andıran simsiyah gölgelere dönüştürüyordu. Etrafımızda gözle görülür akımlar hâlinde dalgalanan sıcaklıkların kimi yakıcı sıcak, kimiye dondurucu soğuk esiyordu.

Hepsi Siyah Kaplumbağa yüzündendi.

Başımı kaldırıp ona ilk kez iyice baktığımda korkudan öylece tutulup kaldım. En büyük Kahraman Formu'nda, kanlı canlı bir dağ gibi gökyüzünün yarısını kaplayarak hareket ediyordu. Güneş ışınları onu arkadan aydınlatarak dış hatlarının etrafına saçlıyordu. Kuş, onun devasa kollarının arasında yığılıverdi.

Ama beni derinden sarsan şey Kaplumbağa'nın gözleriydi; biri Zhu Yuanzhang'ın Toprak çi'siyle sarı, diğeryse Xiuying'in Su çi'siyle siyah parlıyordu.

Xiuying ne yaptıklarının gayet farkında ve kontrolündeydi.

Zırh kanatlarımı nasıl hareket ettireceğimi unutmuştum. Yizhi ve ben bocalayarak düşmeye başladık. Boğazlarımızdan taze bir dehşet nidası koptu.

Kaplumbağa'nın boştaki kolu yanımızdan gelip geçerek bizi kıl payı ıskaladığında, bu anlık sendeleme hayatımızı kurtardı. Şiddetle esen soğuk bir rüzgâr bizi dağın yamacına doğru iterek oradan yükselen dumanı eğdi. Ateş fırtınasından kaçmak için son anda toparlayabildim.

Ama belki de kendimizi yanmaya bırakmak daha iyi olurdu. Hem duman hem de gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Dünyanın hiçbir anlamı yoktu... neden Xiuying de bizi öldürmeye çalışıyordu ki? Ona ne yapmıştık?

Tüm gücüm ve hızımla Kaplumbağa'dan uzaklaştım ancak çi'm o kadar tükenmişti ki kalp atışlarım bile yavaşlamıştı.

Bir darbe daha indi. Çarpışmadan önce havanın titreştiğini hissettim. Zırhımın kanatlarını o kadar sert savurdum ki gözüm kararıp burnumdan kanlar aktı ancak yaptığım hiçbir şey yeterli olmadı. Bundan kaçamazdık. Bunun için *fazla küçüktük*. Bizi dağın yamacına yapıştırıp parçalayacaktı...

Vadide boğuk bir homurtu yankılandı. Vermilyon Kuşu, paslanmış bir makine gibi gıcırdayarak kalan tek kanadını çırpı ve pençelerini Kaplumbağa'ya geçirerek onu parçalayıp yerlerde sürükledi. Kuş'un gözlerinden biri bir kez daha kıpkırmızı parlıyordu.

Omzumun üstünden baktığımda dehşete düştüm. Shimin hâlâ içerideydi.

Kuş'a *tek başına* pilotluk yapıyordu.

Bu mümkün olamazdı. Krizalitleri tek başına kontrol etmek imkânsızdı! Eksiksiz bir ruh zırhı bile tek bir zihin için zorlayıcı kabul edilirdi!

"Ah!" Bilekliğine baktığında, Yizhi'nin nefesi kesildi.

Üzerinde Shimin'in profili ışıldıyordu; onun kolundaki bileklik tarafından ölçülen canlı biyo-istatistiklere sert bakışlı bir kimlik fotoğrafı eşlik ediyordu. Kalp atış hızının kırmızı, bipleyen rakamları kararan gözlerime ilişti.

380.

Midemi bulandıran bir korku kapladı içimi.

"Ona yardım etmeliyiz!" diye haykırdı Yizhi.

Nasıl? *Nasıl?*

Bu kadarı çok fazlaydı. Bir kalbin atamayacağı, bir insanın kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Shimin ölecekti. O ölecekti ve ben de sonsuza dek kahrolacaktım ve...

Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır!

Avucumdan bir çi ışını fırlatmaya hazırlandım fakat o kadar acınasıydı ki devamını getirmeye cesaret edemedim.

Bunun yerine dişlerimi gıcırdatarak, çi'yi vadinin aşağısındaki savaşa doğru kanat çırpma için kullandım. Kuş ve

Kaplumbağa'nın metalik sürtünme ve çarpma sesleri arkamızda yankılanırken gözlerimden işe yaramaz yaşlar süzüldü. Shimin'in durumunda Krizalit kullanmaya devam etmenin nele-re mal olacağım hayal ettiğimde göğsüm patlayacak gibi sıkıştı. Ne kullanıyordu ki? Temel çi'sini mi? O enerji bir kere tükendi mi bir daha yenilenemezdi. Böbreklerinden biri alındığı için halihazırda yarısını kaybetmişti.

Sanki bir uçuşumun kenarından aşağı bakıyormuşum gibi içimde bir korku dalgası yükseldi.

Dayan, diye yalvardım kaderin kainattaki tüm güçlerine.

Ana muharebeye ulaştık. Orman yangını buraya yayılmıştı, tabii asıl Hundun sürüsü de öyle. Nereye baksam devasa formlar çarpışarak dumanlı havayı dalgalandırıyordu. Yizhi ve ben alev alev yanan kargaşanın içinden süzülen küçük bir zerreden başka bir şey değildik.

Baltalı kargısını bacaklarına dolanmış Su-siyahı uzantıyı kesmek için kullanan Beyaz Kaplan'ı gördüm.

"Yardım et!" Ona doğru atıldım ve elimle kafasına defalarca vurdum. Yizhi omuzlarıma daha sıkı sarıldı. "Bize yardım et! *Lütfen!*"

Kaplan birden döndü. Beni görebilsin diye geri çekildim. Bir bana bir de uzakta güreşen Kuş ve Kaplumbağa'ya baktı. "Ne... sen nasıl..." Konuştuğunda, Qieluo ve Yang Jian'ın seslerinin bir karışımı duyuluyordu ve gözleri biri yeşil diğeri siyah olacak şekilde uyumsuzdu.

"Shimin tek başına pilotluk yapıyor!" dedim ağlamaklı bir sesle.

"Ne? Bu mümkün de--"

"Bunun mümkün olmadığını ben de biliyorum! Ama yapıyor işte ve ona yardım etmelisin!"

"Biz... pekâlâ, içeri girin!"

Yizhi'yle altımızda kabaca oyulmuş bir delik açıldı. Tökezleyerek içeri girdik.

Sert bir zemine ayak bastığımız anda, ellerimizin aşağısında ruh metalinden tutamaklar dışarı fırladı. Kendimizi emniyete almak için onlara tutunduk. Gözlerimin loşluğa alışması birkaç saniyemi aldı.

Qieluo ve Yang Jian'ın bedenleri pilot koltuklarında yatıyordu, yüzleri ve zırhları sırasıyla kendi Ağaç ve Su çi'leriyle parlıyordu. Yang Jian ellerini Qieluo'nun kol dayanaklarının üzerinde kenetlemek yerine kollarını ona dolamış ve kadın da onun ellerini göğsünde kavramıştı, şok edici bir şekilde mülayim görünüyorlardı: Kaplan'ın ağzından vahşice bağırarak stratejistlerden cevap talep ederkenki hâllerinin tam tersiydi.

"Beyaz Kaplan, lütfen savaşa odaklanın," dedi Baş Stratejist Zhu-ge, bir dakika önce bize yalvarmasına kıyasla endişe verici derecede sakindi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Siyah Kaplumbağa'nın Vermilyon Kuşu'nu öldürdüğünü görmezden gelmemizi mi istiyorsun?"

"Siz savaşa odaklanın!" diye araya girdi Sima Yi. *"Şu anda diğer şeyler sizi ilgilendirmiyor!"*

Kanım çekildi.

"İkinizden vazgeçmeyeceğim!" demişti Sima Yi bir keresinde.

Kullanım süreniz bitene kadar, diye belirtmeyi unutmuştu.

Stratejistlerin niyeti başından beri Zhou'dan canlı çıkmamız olmamıştı.

"Başlarım böyle işe!" Beyaz Kaplan'ın bağırışı kokpitte gümbür gümbür yankılandı.

Her şey sarsıldı. Yizhi ve ben bizim için yapılmış tutamakları sıkıca kavramak zorunda kaldık.

Kaplan, diğerlerine onu korumaları için çağrıda bulundu. Sonrasında nihayet hızla koşmaya başladı. Kalbim küt küt atarken, Yizhi'nin bilekliğini kontrol ettim.

Ve tam olarak gerçekleştiği ânı gördüm. Shimin'in kalp atışlarındaki düşüşü.

372.

268.

Avazım çıktığı kadar bağırdım fakat engel olamıyordum.

92.

43.

0.

SIFIR

0.

Rakam soğuk ve acımasızca bana bakıyordu.

0.

0.

0.

Kokpit zangır zangır sallanırken başka bağrıışmalar da yaşandı ama söylenenleri algılayamıyordum. Ne dediklerini idrak edemiyordum.

Yizhi de hiç kıpırdamadan rakama bakıyordu.

Yer, ileride çökmekte olan devasa bir şeyin gücüyle gümbürdedi. Bunu duymamla kendime geldim.

“Beyaz Kaplan, bize bir ızgara aç!” diye bağırdım, sesim son teline kadar parçalanırken kokpit duvarlarını tırmalayarak. Belki o devasa ses başka bir Krizalit’ti, belki bir Hundun’du, belki de kulaklarım yanlış duymuştu. Aksi olamazdı, o...

Önümde pençe izlerini andıran birkaç yarık açıldı. İçlerinden ince duman şeritleri süzüldü. Boğazıma kaçmasıyla öksürmeye başladım.

Ardından ciğerlerimdeki tüm hava oracıkta boşalıverdi.

Tüm ışığı sönen Kuş, yükselen bir toz ve duman bulutu için-

de yere yığıldı. Kaplumbağa bir eliyle boynunu kavrayarak üzerine tırmandı.

Diğer eliyle de Kuş'un kafasına vurmaya başladı. Donmuş ruh metali, avucunun altında kırmızı cam gibi paramparça oldu.

Kaplan boğuk bir çığlık atarak aniden gürültüyle durdu.

"Beyaz Kaplan, artık bir anlamı yok!" Baş Stratejist Zhuge'nin sesi, zihnindeki sabit frekanslı sesin arasına sızdı. *"Savaşa odaklan!"*

Bir anlamı yok. Kelimeleri her yerde yankılandı. Bir anlamı yok. Bir anlamı yok. Bir anlamı yok.

Sima Yi bana verdiği ilk derste, insanların gezegendeki çi yoğunluğu en yüksek olan varlıklar olduğunu söylemişti. Krizalitleri, yanlarında çok küçük kalmamıza rağmen bu şekilde kullanabiliyorduk.

Sonunda ne demek istediğini anlıyordum. Bedenim, içimden akıp giden duyguların büyüklüğünü kaldıracak boyutta değildi. Nasıl olur da böyle bir öfke hissettiğim hâlde gökyüzünü parçalayıp yeryüzünü yakıp yıkamazdım? Kontrolsüzce titreyerek aralarından baktığım yarıkları tuttum, zırhımda zayıf, beyaz bir ışık dalgalanıyordu fakat ruh metaline bir çentik bile atamıyordum.

"Neden seni öldürmelerine izin vermiyorsun?" Kendi sözlerim beni oradan oraya çarpıp canlı canlı derimi yüzmek için ansızın zihnime hücum etti. *"Uğruna yaşayacak neyin var ki?"*

Boğazımdan, içimde kopan fırtınaya göre çok yumuşak ve küçük bir ses yükseldi. Göğsüm çökerken, omuzlarım sanki haftalarca, aylarca ve yıllarca aç bırakılmışım gibi öne doğru düştü. Göğüs kafesimin altından sivri, küçük küçük parçalara ayrılmış bir acı yayılıyor, her hava alma girişimimde keskinleşiyordu. Nefes alamıyordum. Titrememi durduramıyordum. Dışarıdaki keşmekeş hava gibi içimde de karışık ve uyumsuz, sıcak ve soğuk anaförler dolaşıyordu. Boğazımda biriken asit ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

O şeyleri neden söylemiştim ki?

Neden önce onu çıkarmamıştım?

“Zetian...” dedi Yizhi koluna dokunarak, sesi çok uzaktan geliyordu. Suratı bir ölü gibi solgundu. Altdudağı durmadan titriyordu.

“Bunu ben yaptım.” Titreyen parmaklarımı yavaş yavaş yüzümden aşağı kaydırdım. “Ona suçlu hissettirdiğim için...”

Hayır.

Shimin böyle hissetmemi istemezdi.

Bu, asla ama asla düşünmemi istemeyeceği tek şeydi.

Kaplan ana muharebeye geri döndü. Zihnimde çoktan uzak bir anıya dönüşmüş öfkeli küfürlerini birkaç saniye geç duydum.

Kafamda bin bir düşünce, hepsi birbirini kovalıyordu. Bir an için ciddi ciddi bir hışımla Qieluo’yu koltuğundan ayırıp Yang Jian’ın çi’sini kurutmayı düşündüm. Ancak Beyaz Kaplan hem Su İmparator’a hem de Siyah Kaplumbağa’ya karşı kazanacak kadar güçlü değildi. Bu ordudan geriye kalan hiçbir şey o kadar güçlü değildi. Bir çıkış yolu yoktu.

Bir olasılık fikrinin beni elektrik gibi çarpmasıyla, elimi zırhımın uzun eteklerinin hemen altındaki iletken giysimin cebine attım. Elimle şöyle bir yoklayıp ordunun hepimize taşıttığı acil çiçek hastalığı ilacı setini buldum.

Stratejistlerin bir sonraki hamlemi öğrenmesini istemediğimden yüksek sesle bir şey söylemedim ama Yizhi’nin sersemlemiş bir ifadeyle bakan gözleri hareketlerimi takip etti ve ne yapmak istediğimi anladığında kocaman açıldı.

İmparator’u iyileştirecektim.

Eğer efsane doğruysa, Qin Zheng gerçekten de Su çi’sinin soğutucu gücüyle kendini dondurduysa, o hâlde o her neredeyse Sarı Ejder de oradaydı.

İşte o Krizalit gerçekten de yeterince güçlü olurdu.

İMPARATOR'UN ANIT MEZARI

Beyaz Kaplan'dan zırhuma topladığım çi'yle tek başıma uçarak amansız cehennem ateşlerinden meydana gelen örtünün altına daldım. Zihnimi kemiren, her şeyi tüketen kederi geride bırakmak için kendimi zorladım. Yavaşladığım ya da tereddüt ettiğim anda bana yetişecek ve beni darmadağın edecekti.

Başka bir göçebe bulmak hiç de zor olmadı. İki asırdır bunu bekliyorlardı; elbette dikkatimizi çekmek için her şeyi yapacaklardı. Sütunumsu tepelerin ötesini görebilecek kadar yükseğe uçtuğumda, tüten sinyal dumanlarını gördüm.

Qin Zheng'le ilgili ortak bir mesajları varsa hangisiyle iletişime geçtiğimin bir önemi olmamalıydı. En yakındakine yöneldim ve adamın –hayır, *kadının*– içinde bulunduğu Hundun deliğinin oraya kondum. Bu yaşlı kadını dev bir aygırın üzerinde, bakışlarında hiçbir yumuşaklık ya da teslimiyet olmaksızın gümüş rengi saçları arkasında örülmüş hâlde gördüğümde, afallamış zihnim, hayranlık besleyen düşüncelerle doldu.

Zorlukla nefes alarak ona antiviral kitindeki şırıngayla şişeyi gösterdim. Büyük bir sevinç çılgılığıyla neredeyse atından sıçracaktı.

Birbirimizin sözlerini tam olarak anlayamıyorduk ama ses to-

numdan telaşım anlaşıyor olmalıydı. Onu takip etmemi işaret etti, sonra da atını ormana doğru sürdü. Neyse ki, ağaçlar insan boyutlarına göre oldukça aralıklıydı, sıradan Hundunları barındırmaya ve kesinlikle içlerinden uçmama yeterdi.

Kısa bir yolculuğun ardından yaprakların ve çamurun altından çekerek açtığı bir kapağa ulaştık. Bu kapak, yeraltı tünellerinden oluşan karanlık bir labirente açıldı. Tüneller uçmak için yeterince geniş olmadığından, zırhlı ağırlığımı hayvanı ezmesin diye kanatlarımla kendimi kaldırmak için elimden geleni yaparak onunla birlikte ata bindim. Bir uğultuyla titreşen meşaleyi yaktıktan sonra tünellerden geçti. Dakika başı boştaki elini ağzının yanına götürüyor ve sinyal veren bir çığlık atıyordu.

Gölgelerin arasından başka meşalelerin parıltılı ışıkları ve dörtlü koşan başka toynak sesleri çıkageldi. Diğer göçebeler de bize katılarak anlaşılmasın lehçeleriyle coşkulu bir şekilde konuşmaya başladı. Ateş ışığı geniş gözlerinde dans ediyordu.

Tüneller gittikçe alçalıyor, hava giderek soğuyordu. Göçebe kadının kalın beline tutunarak ısınmak için kürklerine yaslandım. Onun ve büyükannemin aynı insanların soyundan geldiğini, inançların ve kültürün bu kadar keskin bir şekilde farklılaşabileceğini düşünmek akıllara durgunluk vericiydi. Bir kez daha, Huaxia'da doğmanın herkesin iddia ettiği kadar büyük bir şans olup olmadığını sorguladım. Onun yerine geride kalan bu Zhou halkından biri olarak doğsaydım, bu çarpıcı, ayakları bağlanmış kadın tarafından yetiştirilmiş olabilirdim. Ne kadar farklı bir insan olurum?

Sonunda mağaramsı bir odada durduğumuzda hava o kadar soğuktu ki ağzımı açsam dilim donup ortadan ikiye ayrılabilirdi.

Sıra sıra dizilmiş sinir bozucu kil heykeller bize dönük bir şekilde nöbet tutuyordu. Zengin ve güçlü birinin anıt mezarında bulunan koruyucu heykelciklere benziyorlardı, tek farkları gerçek boyutlarda olmalarıydı. Bilgelerin bile gerçek boyutlu heykelcikleri yoktu. Kilden yüz hatları tekinsiz bir şekilde gerçekçi görünüyordu. Üzerleri tozlu kürkler ve kumaşlarla örtülüydü.

Tam nasıl yapıldıklarını hayal etmeye çalışırken, arkalarında donuk bir parıltı gözüme çarptı.

Tüm arka duvar altındandı.

Bu... Sarı Ejder'in bir parçası mıydı?

Dişlerim takırdadı ve bu yaşananlar biraz daha gerçek, biraz daha *mümkün* hissettirmeye başladığında hızlı ve derin nefesler almaya başladım. Ejder'in geri kalanı ayaklarımızın altında mı gömülüydü? Yeraltının derinliklerinde, her an dışarı çıkmaya hazır bir şekilde kıvrıldığını hayal ettim.

Lütfen. Lütfen gerçek olsun.

Göçebeler atlarından indi. İki büklüm olup başlarını öne eğerek saygılı bir hareketle heykellerin arasından geçtiler. Adımlarımı ağırlaştıran dehşetle karışık şaşkınlığa rağmen kendimi onların izinden gitmeye zorladım.

Altın duvara yaklaştığımızda, bir alın gibi hafif kavisli olduğunu fark ettim. Üzerinde kalın bir yün yorgan asılıydı. Gümüş saçlı kadın onu ortadan ikiye kesiverdi.

Daha da soğuk bir hava dalgası fışkırdı birden.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, sonra bir kez daha afalladım.

İçerideki geniş oda tamamen altındı. Gölgeler, loş ışıltılı iç kısımlarda geziniyor gibiydi. Akıl sağlığımı tamamen yitirmiş olabilirdim fakat ortadaki çift sandalye sistemi dikkatimi çekti.

Bu bir kokpitti. Sarı Ejder'in kokpiti.

Yang koltuğunda, birbirine bağlı yüzlerce küçük kare gibi inşa edilmiş baştan sona altın zırh giymiş bir oğlan oturuyordu. Uzun, düz tepeli, önü ve arkası boncuk tüllerle süslü bir taç, yüzünün yarısını gölgeleyecek şekilde başına oturtulmuştu. Ejderha boynuzları tacın yanlarından kudretli, yaldızlı dallar gibi uzanıyordu. Yin koltuğuysa önünde boş bir şekilde bekliyordu.

Birkaç saniye boyunca yorganın aralığından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Göçebeler büyük bir hürmetle içeri girdi ve her biri yorganın önünden geçmeden önce yere diz çöküp saygıyla eğildi. Yüre-

ğim hayretle kabarıırken sendeleyerek peşlerinden gittim. Neye, hayır, *kime* baktığımdan emin olmak için ruh duyumu harekete geçirdim ve daha önce hissettiğim İmparator-sınıfı basıncı kadar güçlü bir dönüt aldım.

Bu gerçekten de Qin Zheng'in ta kendisiydi.

Ve gerçekten hâlâ hayattaydı. Su çi'sinin siyah çizgileri yüzünün kadavra solgunluğundaki derisine yayılmıştı.

Tabii çiçek hastalığı da. Çizgilerin arasında kalan derisi, çiçek benzeri enfeksiyon izleriyle delik deşik olmuştu.

Aklıma Yang Guang'la yaptığım konuşma geldi; Qin Zheng'in bu işi Zhurong Dağı'nın altındaki magmadan çi çekeerek başarmış olabileceğini söylemişti. Ejder'in diğer ucu orada mıydı?

Omzuma konan bir el beni sıcrattı. Gümüş saçlı kadın antiviral kiti sakladığım yeri işaret etti. Mesajı alarak kiti açtım ve şişenin içindekileri şırmaya çıktım.

Göçebeler bir anda anlamadığım bir şeyler sayıklamaya başladılar. Qin Zheng'in etrafında yarım daire şeklinde toplandılar ve beni de yanlarında sürüklediler. İçlerinden biri, küçük bir meşale sallayarak bir şeyler haykırdı. Onu başka birinin elindeki daha büyük bir meşaleye dokundurarak tutuşturdu. Sonra tiz bir çığlık atarak ateşi ağzına soktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, meşale basitçe sönmüverdi. Meşaleyi bir başkasına uzattı, ardından kürk eldivenlerinden birini çıkardı ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde kolçakların üzerinde duran Qin Zheng'in ellerine çıplak elini bastırdı. Son anda, altın zırh eldivenlerinin ince iğnelerle kaplı olduğunu fark ettim.

Kadının avucunun altından delinmiş bir meyve gibi kan fışkırdı. Boğazından acı dolu bir homurtu yükseldi. Qin Zheng'in çizgilerinin siyahı kolundan yukarı doğru sürünerek hızla kadının somurtan yüzüne ulaştı. Ateşi yutma sebebini şimdi anlıyordum; Ateş çi'sini güçlendirmeye çalışıyordu. Qin Zheng'i ısıtmak için gereken de buydu.

Ona yardım edebilirdim.

Şıringayı tutarak Qin Zheng'e doğru koştum. Zırh eldivenimi bir elimi ortaya çıkaracak şekilde biçimlendirdikten sonra diğer avucunun iğnelerine bastırdım.

Su ç'i'si tüm bedenimden bir elektrik dalgası gibi geçerek beni iliklerime kadar dondurdu ve benim de ç'i çizgilerimi kararttı. Ama eğitimim bana ikincil ç'i'mi Su'dan Ateş'e çevirme konusunda az biraz deneyim kazandırmıştı. Çığlık atarak ç'i akışımı ele geçirdim ve onu yin'den yang'a ısınmaya zorladım. Metal ç'i'm, sarf ettiğim yoğun çabalar sonucu ikinci dolaşımda parladı.

Yavaş yavaş, alev almış kor parçacıkları misali, kararan çizgilerim kırmızı renkte ışımaya başladı. Birleşen avuçlarımız aracılığıyla, değişim Qin Zheng'e aktarıldı.

Uzun süredir terk edilmiş, tozlu bir odaya giren taze bir rüzgâr gibi bir nefes doldu içine. Gözleri tacının boncuklardan oluşan örtüsünün düşürdüğü gölgelerin ardında açıldı ve etrafımıza bakınarak genişledi.

"Tedavi nerede?" dedi hırıltılı bir sesle.

Şok edici bir şekilde, telaffuzu garip olsa da onu anlayabiliyordum.

Ya da... hayır, şok edici değildi. Benim lehçem ve göçebelerin lehçesi aynı ata dilinden geliyordu.

Bu bilgi beni yeniden sarstı. İki yüz yirmi bir yıl önce ölmüş olması gereken birine bakıyordum – onunla *konusuyordum*.

"Tedavi nerede?" diye yineledi daha hızlı ve daha sert nefesler alarak.

Göçebelerden çılgınca bağırışlar yükseldi. Kendime geldim ve şıringayı bileğine doğrulttum. Ancak zırhı bir damar yolu bulmamı engelliyordu.

"Zırhı aç!" Başımı kaldırdım.

Yüzünün yarısı eriyordu.

Çığlığı bastım, o da aynısını yaptı. Oyalanacak vakit olmadı-ğından şıringayı doğrudan boynuna sapladım. Elini, ateş yutan göçebenin elinden çekti, ardından kanla kaplı zırh eldivenini çökmüş yüz hatlarının üzerine götürdü. Eldivenden ruh meta-

li sızdı ve Toprak-tipi ruh metalinde hiç görmediğim bir hız ve akışkanlıkla yüzüne kayarak cıva gibi yayıldı.

Ancak bugün imkânsız görülen pek çok kavram yerle bir olmuştu.

“Pilotluk yapabilir misin?” Boşaltılmış şırıngayı boynundan çekerken o vahim soruyu sordum. Kanının akmasını engellemek için iğne izinin üzerine bastırdım. İlacın işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zar zor bastırdığım öfke ve keder tenimde nabız gibi atıyor, intikam alma ihtiyacıyla beni çılgına çeviriyordu. “Gücüne ihtiyacım var, Krizalit’ine. Şimdi.”

Şaşırtıcı bir şekilde, zorlukla nefes almaya devam etmesine rağmen dudaklarından bir kıkırdama döküldü. Elini düşürdü.

Yüzünün erimiş yarısı ruh metaliyle kaplanmıştı ve kısmi bir altın kafatasına benziyordu.

İçim ürperdi.

Su çi’si, ikinci dolaşımda geri döndüğünde, çi çizgileri siyahın yanı sıra kırmızıydı. Sonra üçüncü olarak bunlara Toprak-sarı eklendi. Dördüncüsü Metal-beyazıydı. Beşincisi de Ağaç-yeşili.

Tacının parıldayan altın örtüsünün ardından alaycı bakışlarını üstümde gezdirdi, gözleri ve teni beş çi tipinin de renkleriyle bezeliydi. “Sen... benimle... beş dakika... dayanamazdın.”

Kesinlikle haklıydı.

Tamamen farklı bir seviyedeydi. Hem ruh basıncı rakipsizdi hem de istediği çi türünü özgürce kullanabiliyordu. Hemen tekrar pilotluk yapabilse bile, nasıl hayatta kalacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Hayır. Aslında bir fikrim *vardı*.

Yin ve yang koltuklarına dikkatle baktım. Modern olanlardan çok da farklı görünmüyorlardı. Eğer temel düzen değişmediyse... eğer ordunun yalanları bunca zamandır sürdürüldüyse...

Pilot sistemiyle ilgili kökleşmiş düşüncelerim bu fikre –*erkeklerin yang, kızların yin koltuğuna oturmasına*– direnmek üzere şahlandı ama neden işler böyle yürümek zorundaydı ki? Eğer

tabiatları gereği bir farklılık varsa, ordu neden koltuklara yapay bir farklılık eklemek zorunda hissetmişti?

Hepsi bir yanılsamaydı. Başka bir keyfi, uydurma yanılsama. İçimi ölümcül bir sükûnet kapladı.

Beyaz Kaplan'ın kokpitinden sıvışmadan önce Yizhi bana kendi antiviral kitini de vermişti. Kiti iletken kıyafetimden çıkardım, bir fiske vurup açarak şişeyi ve şırıngayı gözler önüne serdim. Qin Zheng'in söylediklerimi yapması için biraz teşvike ihtiyacı olacaktı.

"Çiçek hastalığın sadece kontrol altına alınabilir, tedavi edilemez," dedim, ki bu yalan değildi. "Bu ilacı almaya devam etmek istiyorsan, *yin koltuğuna* geç."

Qin Zheng'in kaşları çatıldı. "Pardon?"

"Beni anlayabildiğini biliyorum," dedim kesin bir dille. İlaç kitiyle *yin koltuğuna* işaret ettim. "Yer değiştir. Hemen."

Göğsü inip kalktı. "Ben... bir *kadının*... oturduğu... yere..."

"Yaşamak mı istiyorsun, ölmek mi?" diye bağırdım, birleştirdiğimiz ellerimiz vasıtasıyla bedenini sarsarak. "Bu basit bir soru!"

Dişlerini gıcırdattı. "Ölmeme izin..."

"Qin Zheng, son iki yüz yirmi bir yıldır neler olup bittiğini senden daha iyi biliyorum ve açıklayacak zamanım yok!" diye bağırdım suratına. "Zhou'nun, sen orada olup da onu koruyamadığın için düştüğünü biliyor musun? Çok kıymetli Sarı Ejder'inin bir Hundun yuvasının yakınında gömülü olduğunu ve iki yüzyılı aşkın süredir Huaxia'dan birinin onu ilk kez gördüğünü biliyor musun? *Yin koltuğuna* geç yoksa bu kadar uzun süre bir *hiç* uğruna hayatta kalmış olacaksın!"

"İki yüz yıl..." Yüzünde tam bir şok ve dehşet ifadesi belirdi.

Kurtuluşu için *bu kadar* beklemeyi tahmin etmiyordu sanırım.

Ağzı geri kapandı. Titreyerek yang koltuğundan kalkarken, tacının boncuklardan oluşan örtüsü keskin bir şekilde şingırdadı.

Bir başka hayret verici hareketle, *yin koltuğundaki* zırh takımı eriyerek toprağa karıştı ve ardından yang koltuğundan yeni-

den ortaya çıktı. Elimi zırh eldiveninin iğnelerinden ayırdım ve yer değiştirmesine yardım ettim.

Göçebeler neler olup bittiğini hemen anlayıp kokpitten dışarı çıktı. Gümüş saçlı kadınla bir kez daha bakiştık. Keşke anlaşılabilsedik de sorabilseydim dediğim o kadar çok soru vardı ki. Umarım bir yolunu bulup onu tekrar göreceğ kadar yaşayabilirdim.

Yırtılan yorgan parçaları arkalarından kapandıktan sonra, Vermilyon Kuşu zırhımı vücudumdan sıyırdım.

“Bekle beni,” diye fısıldadım, kırmızı bir zırh eldivenini göğsüme götürerek. Gözlerimden dökülen yaşlar üzerine aktı.

Tacım, Shimin’in yaptığı güzel kanatlı tacım, omurgamla bağlantısı olmadığında gereksiz bir ağırlıktan başka bir şey olmamasına rağmen onu takmaya devam ettim. Geri kalan zırh parçalarını düzgün bir yığın hâlinde yerleştirdikten sonra yang koltuğuna tırmandım.

Koltuğa oturduğumda, Qin Zheng tekrar konuştu. “Zhou... düştü mü?”

“Evet.” Sesim titredi. “Orası atalarımın memleketiydi. Sana güveniyorlardı. Üzülmene gerek yok, hasta olman senin suçun değildi ama eyaleti ele geçiren Hundunlar hâlâ burada. Onları öldürmelisin.”

Kollarımın altında kasıldı, sonra yavaşça gevşedi. “Her zaman.”

Tacının boynuzlarının arasındaki boşluğa kesik kesik bir nefes verdim, ardından ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Bunu yapmamla, içimi gerçeküstü bir his kapladı.

Sadece bir koltuk değişikliğiydi ancak her şey farklı hissettiriyordu. Bir an için kendimi belirgin bir şekilde *erkek* gibi hissettim ya da erkek olmanın ne anlama geldiğini. Ama bir önemi yoktu. Pilotluk yaparken erkek, kadın fark etmiyordu. Bundan sağ çıkacağımın hâlâ bir garantisi yoktu ama korkunun beni durdurmasına izin vermeyecek kadar yol kat etmişim.

Arkama yaslandım.

İğneler omurgamı deldiği anda, duyularıma bir akın başladı. Çılgılığı bastım. Direnmek, şiddetle esen rüzgâra karşı kapıyı kapalı tutmaya çalışmak gibiydi.

Kendi gözlerimle gördüğüm son şey bir altın parıltısıydı.

BEN KİMDİM?

Gözlerimi açmamla tuzlu sudan yanmaları bir oldu. Dondurucu bir soğukluk iliklerime kadar işledi. Çığlık atmaya çalıştım fakat ciğerlerim ânında suyla dolarak içten dışa buz kesmeme neden oldu.

Neler oluyordu?

Buraya nasıl gelmiştim?

Ben kimdim?

Göğsüm boğucu bir hava alma ihtiyacıyla daraldı. Gözlerimin önünde beliren karaltıların arasından cam gibi kırmızı bir ışık parlıyordu. Ona doğru çırpınıp âdeta pençe atarak ilerledim ancak tepede tüm oksijen bulma umutlarımı suya düşüren bir buz tabakasıyla karşılaştım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tırnaklarım kırılana kadar buzu kazıdım. Ancak sonu gelmiyordu. Kemiklerim çatlayana kadar yumrukladım. Bir türlü kırılmıyordu.

Bir el, bileğimi yakaladı. Dikkatim bir anlık yardım umuduyla o tarafa çevrildi.

Fakat manzara çok farklıydı.

Karşımda, gözün alabildiğine karanlık suyun her noktasından bana doğru süzülen *egüilerle*, yani aç hayaletlerle dolu bir okyanus vardı.

Çürümüş elleri beni kavrayarak üzerime üşüştü ve beni aşağıya sürükledi. Ağzım gerilip aralandı. Bir feryat göğsümde boğuldu. *Eguiler* kıvranan, boğucu bir kütle hâlinde etrafıma doluştu. Onlar beni daha da derine çekerken buzlu su vücudumu jilet gibi kesiyordu. Korku beni yiyip bitiriyordu çünkü yapabileceğim hiçbir şey...

Kapanmaya başlayan görüşümden geriye kalan minicik açıklıktan yukarıda alev alev yanan ışık çizgileri geçtiğini gördüm.

Bana doğru yüzen birinin parçasıydılar. Etrafındaki sular oluk oluk kaynıyordu. Çizgiler göğsünde titreşen bir ışık küresi şeklinde birleşti.

Umutsuzca kolumu *egülerin* arasında hızla salladım. Kolumu yakaladı. Güçlü bir çekişle beni sürünün içinden çıkardı. Diğer ellerimiz birbirine kenetlendi. Alev alev yanan yüz hatları bana acı verici bir şok yaşatacak kadar tanıdık geliyordu ama zihnimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, onun kim olduğunu hatırlayamıyordum.

Beni buz tabakasına kadar çekip yönlendirdi. Elini tabakanın üzerine koydu. Derisinin altındaki lav gibi yanan çizgiler, genişleyen bir daire biçiminde buzu eritti. Parçalar kopup dağıldı.

Yüzeyi kırıp geçtik. Daha önce ciğerlerime hiç hava girmemiş gibi şiddetli bir şekilde nefes almaya çalıştım, öyle ki başım döndü.

Ama *egüler* hâlâ peşimizdeydi. Bacaklarıma yapıştılar. Kırılmamış buzun üzerine çıkmaya çalışırken onları tekmeledim. Islak avuçlarım yüzeye temas ettiği gibi donuyordu ve her hareketimde onları yapıştıkları yerden sökmek zorunda kalıyordum.

Alev alev yanan çocuk kendini tamamen dışarı çektikten sonra benim de aynısını yapmama yardım etti. Buzun üzerinde yuvarlandım, soğuktan o kadar ağırlaşmışım ki güçlükle hareket edebiliyordum. Gökyüzü kan gibi, ateş gibi kırmızıydı. Bir canavarınkinden farksız eller, zar zor kaçtığımız delikten sıçrayıp kolumu sıyırdı.

"Mei-Niang!" Çocuk omuzlarımı sarsarak beni onlardan uzaklaştırdı.

Tatlı Bayan mı? Neden bana böyle sesleniyordu?

"Hadi!" Beni kollarının arasına alıp parlayan göğsünün sıcaklığına yaslanmama izin verdi, sonra da koşmaya başladı.

Eguiler de peşimize düşüp bizi kovalamaya başladılar. Bir aç hayaletler ordusu inleyerek, pençeleyerek, buzu sallayarak koşuyordu. Çatlaklar beliriyor, oğlanın hızlı adımlarının altında tehlikeli bir şekilde yayılıyordu.

Kollarında sallanırken gergin yüz hatlarına baktım. Kafamın içinde onu tanımam, *kendimi* tanımam gereken yerdeki boşluk çılgılık atmak istememe neden oluyordu.

Onu nasıl unutabilirdim?

Benim için ne ifade ediyordu?

Neden onu görmek kalbimi patlayacakmış gibi sızlatıyordu?

Eguiler sırtını tırmalayıp çizdi. Taşınmak zorunda olduğumdan onu yavaşlatıyordum.

"İndir beni!" Omuzlarına vurdum.

"Hayır." Beni daha sıkı kavradı. İrisleri vahşi bir kızılılıkla yanıyordu fakat bakışları şefkatli ve nazikti. "Buradan çıkman gerek. Buna mecbursun."

Tam öfkeden haykırmak üzereyken, altımızdaki buzun görüntüsü zihnimde bir şeyleri harekete geçirdi. Zihnimde belli belirsiz bir anı canlandı.

Daha önce birlikte buzda kaymıştık. Hızla ilerlemiştik.

Gözlerimi kırıştırdım. Bir an sonra oğlan patenlerle kayıyor, bıçaklarla yumuşak kıvrımlar çiziyordu. Onu iterek kollarının arasından sıyrıldım. Kendi patenlerim buza çarptı. Belimden tutarak beni ileri doğru itti. Ben de kolumu ona doladım.

Evet. Evet, bu daha doğru geliyordu.

Birlikte *eguilerden* hızla uzaklaşarak, onlarla aramıza hatırı sayılır bir mesafe koyduk. Birden bir kıyı şeridi görüldü.

Ama o yönden başka bir karanlık kütle fırtına gibi yaklaşınca hızım kesildi.

Daha fazla *egui*.

"Oraya gitmeliyiz!" Oğlan beni devam etmeye teşvik etti.
"Tek çıkış yolu bu!"

Dehşet kemiklerimi sızlatıyordu ama emin olduğum bir şey varsa, o da hiçbir şey hatırlamasam bile ona güvendiğimdi.

Onunla birlikte ikinci sürüye doğru hücum ettim.

*Egu*ilerin iniltileri ve bizi yakalamak için çılgınca savrulan uzuvları duyularımı ele geçirerek beni yeniden boğdu. Beni hiç bırakmayacakmış gibi kavrayan oğlan, fırtınada savrulan bir yaprak gibi yumuşak, zarif, dairesel bir hareketle aralarından geçti. Bunu yaparken de beni sıkıca göğsüne çekti.

"Hatırla," diye yalvardı. "Kim olduğunu hatırla. *Beni* hatırla."

Göğsündeki ışık, yanağımın altında daha parlak ve daha sıcak parladı. Tıpkı dokunuşuyla parçalanan buz gibi, duyularım tuzla buz oldu.

Birden tüm anılarım zihnime akın etmeye başladı.

Göğsüme bastırdığım bir yığın yıpranmış, ödünç alınmış kitapla, prestijli bir okulun güneş ışığıyla aydınlanmış patikasında ilerliyordum. Kollarımla bacaklarım, bana oldukça kısa gelen ipek cübbemin içinde hışırdıyordu. Yanından geçip gittiğim maun sütunlar üzerime gölgeler düşürüyordu. Diğer öğrencilerin göremediğimi sandıkları bakışlarını ve duyamadığımı düşündükleri fısıltılarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Dışarıdaki arenada dövüşçüler kükreyip zengin seyirciler tezahürat yaparken, loş bir soyunma odasında bir şiir okuyordum. Yaralı parmaklarımı, herkesin sandığından daha fazlası olduğumu kanıtlamaya kararlı bir şekilde kadim kıtaların üzerinde gezdirdim.

Dron ışıkları ve bağırان askerlerden oluşan bir çemberin içinde dizlerimin üzerine çökmüş, kanlı, titreyen ellerimi başımın arkasına koymuş, bir tutsaktan başka bir şey olma şansımı sonsuza dek yitirmiştım.

Kollarımda beni sevmeye ve iyileştirmeye çalışan kızın cansız bedeniyle bir Krizalit'in içinde çığlık atıyordum.

Soğuk, nemli bir hücrenin zeminindeydim, kanım likörle doluydu ve diri diri yanıyormuşum gibi kıvranıyordum. Suratıma geçirilen ağızlık çığlıklarımı bastırıyordu.

Bunun yerine kızlar çığlık atıyordu.

Sayıları öyle çoktu ki.

Bir kez daha sisli bir iskelede zorla yürütülüyordum. Askerler, yolun sonunda bekleyen kelepçelenmiş başka bir kız getirmişti. Görüşüm yüz hatlarını ayırt edemeyecek kadar bulanıktı ama ilk sözlerindeki o demir gibi sakinlik beni şok etti.

"Hey, en azından beni öldürmeden önce gözlerimin içine bakacak cesaretin olsun."

Savaşta sonra yin koltuğunun arkasından bana elini uzattı, burnu kanıyordu ama hayattaydı ve sırıtiyordu.

Büyük bir ekranla aydınlatılmış odada, etrafındaki herkes panik içinde kıvrılırken bile korkusuzca başını namluya dayıyordu.

Çin Seddi'nin üzerinden geçen bir servis aracında bana ters ters bakıyordu, yüz hatları nihayet netleşmişti. Yüzü büyüleyiciydi ama gözleri içten, kapkara bir nefretle doluydu.

Birden kendime geldim. Özüme döndüm. Gerçekliğime.

"Shimin..." Yüzünü ellerimin arasına aldım. Şimdi, Çin Seddi'nin çocukken hayal ettiğim versiyonuna benzeyen bir şeyin basamaklarındaydık; koca koca dağların üzerinde kıvrılıp giden insan eliyle inşa edilmiş bir ejderhanın. Ateş kırmızısı gökyüzünün sıcaklığı üzerimizde dalgalanıyordu. Şimdilik *eguileri* geride bırakmıştık ama uzaktan hâlâ iniltileri duyuluyordu.

"Zetian." Dudakları, kalbimi yerinden oynatan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Fakat hakikati hatırladıkça, paniğim de geri geldi. Zihnimde parlak kırmızı bir 0 canlandı.

Yüzündeki çi çizgilerinde çatlaklar oluştu ve kor benzeri bir

parıltı kazanarak daha da kızıştı. Hatta fazla kızıştı. Buhar gibi zayıf bir iç çekişle Çin Seddi'nin basamakları üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır!" Tutunmaya çalışarak, ben de onunla birlikte düştüm. Kül ve kıvılcım zerreciklerine dönüşüyordu. Başımı tekrar tekrar iki yana salladım. "Gitme, lütfen gitme. Lütfen."

Gülümsemesi hüznünlü ancak dingin bir hâl aldı. Isınmış metal gibi bir parmakla yanağımı okşadı. "Sen Demir Dul'sun. Bu bizim kaderimizdi."

"İstemiyorum!" diye bağırdım, ellerini sıkıp omuzlarını sar-sarak yok olmasını engellemek için her şeyi yaparken. "Gitme! Sakın gitme!"

"Hiçbir yere gitmiyorum." Beni kollarının arasına alıp çenesini başıma yasladı. "Anlamıyor musun? Ben senden var oldum. Bana dair her şey artık burada yaşıyor." Şakağıma dokundu, sonra da alnımı öptü. "Her zaman senin bir parçan olacağım."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!"

Dudakları benimkilerle buluştu.

Erimiş sıcaklık içime yayıldı. Onu olabildiğince sıkıca kavrasam da tutunamadım. Kollarımda ufalanarak kül ve ise dönüştü. Geriye hem yin hem de yang kanatları olan kömürleşmiş tek bir kelebekten başka bir şey kalmayıncaya kadar kızgın rüzgârda sürüklenip gittiler.

Sessizce ağlayarak iki büklüm oldum.

Ama burada kaldığım her saniyenin boşa harcadığım bir saniye olduğunun farkındaydım.

"*Wu Zetian,*" diye fısıldadı kafamın içinde bir sürü ses. Sadece Shim'in'in değil, ablamın sesini de duyuyordum. Ve Yizhi'nin. Ve annemin. Ve büyükannemin. Ve ifşa etmem gereken yalanlar yüzünden acı çekmiş pek çok isimsiz kızın. "*Onların kâbusu ol.*"

Eguilerden yükselen iniltiler tekinsiz bir rüzgâr gibi giderek yaklaşıyordu.

Savaş henüz bitmemişti. Bu âlem hâlâ beni sindirmeye çalışıyordu.

Her şey imkânsız gibi gelse de, asla eskisi gibi olamayacak olsam da, tek yapmak istediğim uzanıp pes etmek olsa da kendimi devam etmeye zorladım. Yarı sürünerek, yarı tökezleyerek Çin Seddi'nin basamaklarını tırmandım.

En yüksek noktasında bir taht göründü. Nefes nefese, sendeleyerek doğruldum. Üzerinde oturan buz gibi gözlere sahip oğlana dik dik baktım.

Qin Zheng şaşkınlıkla başını kaldırdı. Çenesini yasladığı eli kucağına düştü.

"Ha." Kısacık, alaycı bir kahkaha attı. "Bak işte bu yeni."

DEMİR DUL

Bilincim Qin Zheng'in düşünce âleminde dışarı fırladığında, çalkantılı bir okyanusun derinliklerinden çıkıp da zehirli, gürültü dolu havayla karşılaşmaktan farksızdı. İstirap ve panik, anormal sayılacak derecede şiddetli bir şekilde üzerime çöktü.

Daha önce hiç böyle paniklememiştim.

Qin Zheng'in ruh formu yin-yang âleminde siyah yin tarafında bağdaş kurmuş biçimde önümde oturuyor, bense beyaz yang tarafında titriyordum. Gözlerini kapatmış, bir şeye odaklanmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sarı Ejder'in duyularına ulaşarak zihnimle daha yükseğe tırmandığımda beni engellemek için hiçbir çaba göstermedi. Bu anormal duygular beni daha da etkisi altına aldı. Dış dünyaya dair farkındalığım o kadar azaldı ki neler olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Qin Zheng, Sarı Ejder'i gömülü olduğu yerden çıkarmış ve savaşa katılmayı başarmıştı. Ejder, Su İmparator'u vadide köşeye sıkıştırmıştı; uzun, yılanı gövdesi kavrulmuş dağ yamaçlarının üzerinde tam daire çizmiş bir şekilde uzanıyordu. Su İmparator ne kadar şekil değiştirirse değiştirsin, dışarı çıkamadı. Ejder, suyu emen kilden bir heykel misali, temas ettiği her noktada ç'i sini emdi. O aşırı duygular, bu umutsuz savaşı kaybettiği için Su İmparator'dan geliyor olmalıydı.

Ateş, Su'ya karşı zayıf olabilirdi ancak Su da Toprak'a karşı zayıftı.

"Kes şunu... bizi bağışla... lütfen..."

Düşüncelerin Su İmparatoru'ndan geldiğine yemin edebilirdim fakat bu hiç mantıklı değildi. Bir Hundun bizim dilimizi nereden bilebilirdi? Ben göçebeleri bile doğru düzgün anlayamıyordum.

Tam bu kâbustan kaçmak için Qin Zheng'in zihin âlemine geri dönmek üzereyken, duygular nihayet kesildi ve yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Hareketsizleşen Su İmparator, şimdi cansız bir ruh metali yığınıydı. Muhtemelen başka bir İmparator-sınıfı Krizalit'e dönüştürülebilirdi.

Qin Zheng'in yüz hatları hafifçe gevşedi ancak ne gözlerini açtı ne de herhangi bir şekilde oradaki varlığını fark ettiğine dair bir emare gösterdi. Ruh formundaki suratu bugüne dek gördüğüm en karanlık gözaltı morluklarına sahipti ancak bunlar ona neredeyse güzel denebilecek mesafeli, ulaşılmaz bir hava katarak yüz hatlarını daha da çarpıcı hâle getiriyordu. Yüzünün bir tarafında solmuş bir yara izi vardı. Muhtemelen çiçek hastalığından önce böyle görünüyordu.

Ejder'i dağların arasında sürüyerek ilerletip Hundunları pençeleriyle ezerken, bu Krizalit'i daha iyi hissettim. Ejder yüzyıllar içinde epeyce çürümüştü ancak Qin Zheng onu o zamandan beri hiçbir pilotun başaramadığı benzersiz bir yetenekle onarıyordu: Diğer Toprak-tipi ruh metallerini özümseyerek.

Normalde farklı Hundunlardan alınan ruh metalleri uyum içinde çalışmazdı ama Ejder'in uzun gövdesi, kalan sürülere saldırırken Hundunları mıknaş gibi çekiyordu. Ürkmüş zihinleri temas ettiğimiz gibi bizimkilerle çarpıştı ancak onların duyguları Su İmparator'ununki kadar yoğun değildi ve çabucak yitip gitti. Hundunların ruh metalleri Ejder'in bir parçası hâline gelerek onu güçlendiriyor, giderek büyümesini sağlıyordu. Boyu belli bir miktarda her uzadığında yeni pençeler ortaya çıkıyordu.

Daha büyük asil Hundun sürüleri, Qin Zheng'in zihin

âlemindeki *egüiler* gibi üzerimize saldırdı ancak Ejder onları zahmetsizce yok etti. Hiçbir şey bizi Zhurong Dağı'nın yanardağ ağzına giden yolu açmaktan alıkoyamıyordu. Ondan sonra savaş kazanılmış sayılırdı.

Ama belki de harekete geçmek için o zamana kadar bekleme-meliydim.

Diğer Krizalitler arkamızdan dağlara doğru koşuşturdu. Ejderha ilk ortaya çıktığında çığlık çığlığa bir sevinçle tepki vermiş olmalılardı fakat şimdi ürkütücü bir sessizlik içindeydiler. Küçük kameralı dronlar önümüzde vızıldadığında, Ejder'in gözlerinin, Dengeli Eşleşme belirtisi gösterecek şekilde farklı renklerde parlaması gerektiğini fark ettim. Ve bunlardan biri Metal-beyazı olmalıydı. İçeride olduğumdan şüphelenmemeniz için aklınızı peynir ekmekle yemiş olmanız gerekirdi.

Diğer pilotların hoparlörlerinden, hayatlarını kurtaran Krizalit'e karşı dikkatli olmalarını söyleyen stratejistleri duyar gibiydim.

İçimde yeni bir öfke alevlendi. Bahse girerim savaş biter bitmez benim "icabıma bakmayı" planlıyorlardı.

O hâlde onlardan önce ben saldırısam iyi olurdu.

Ben "yapmam gereken bir şey var" bahanesiyle tüm kontrolü ele aldığımda, Qin Zheng itiraz etmedi. Garipti; ben daha çok güç mücadelesi yaşanır diye bekliyordum. Onu çözemiyordum. Nedense onun düşünce âleminde tek bir hatıra bile görememiş-tim. İki yüzyıllık bir uykudan uyandıktan sonra zihninin pek de berrak olmadığını tahmin ediyordum yalnızca.

Asil Hundunları yumurta kabuğu gibi ezerken, bir kameralı drona baktım.

"Ordu hepimize yalan söyledi!" diye bağırdım Ejder'in uzun burnundan. Potansiyel pilotların yarısını baskılayıp seferberliği perişan ettiklerini vurgulayarak pilot sistemi hakkındaki gerçekleri dile getirdim. İnsanlar bir şeyi ancak o şeyin kendilerini gerçek anlamda etkilediğini fark ettiklerinde önemserlerdi.

"Kanıtım var ve yakında göstereceğim ama söylediklerimin

mantıksız olmadığını siz de biliyorsunuz! Cinsiyetin ruh gücüyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsunuz çünkü *ben* bunun canlı kanıtıyım! Evet, ben Wu Zetian, Demir Dul!”

Ejder’in kokpitini açtım ve tüm Huaxia’ya içerideki oturma biçimimizi gösterdim. Yang koltuğunda oturan ben, İmparator Qin Zheng olduğu her yerinden belli olan bir oğlana boyun eğdiriyordum.

Ordu ve Bilgeler muhtemelen şimdiye çıldırmış ve canlı yayınları kapatmıştı ama ben söylemem gerekeni çoktan söylemiştim. Bir saniyemi bile boşa harcamadım. Birkaç sıçrayışla Ejder’i uçmaya zorladım. Qin Zheng’in yeraltındaki magmadan ve özümsemediği Hundunlardan toplamış olması gereken her türden çi, içi boş gövdesinden akarak onu bir kâğıt fener gibi havalandırdı. Sanki sadece kendimin değil, dünyanın yaşam gücünü kullanıyormuşum gibi hissediyordum.

Ejder’i bir aşağı bir yukarı hareketlerle ilerleterek, sütunumsu tepeleri geçip telsiz kamyonlarının oluşturduğu son düzgün, iş gören hattın olduğu yere kadar yükseldim. Dağların arasında daha fazlası vardı ama bunları yok etmek daha kolay olacaktı.

Ejderhayı üzerlerine indirip çoğunu dümdüz ettim. Iskaldıklarını Ejder’in birçok pençesiyle buruşturup parçalayarak pilotların stratejistlerle bağlantısının kesilmesini sağladım.

Yanardağını bulmak için geri döndüğümde, diğer pilotlar besbelli işi çoktan biz olmadan bitirmişlerdi. Yarı biçimlenmiş Hundun larvalarının tüten kabukları boylu boyunca Zhurong Dağı’nın yamacına yığılmıştı. Tam anlamıyla bir zaferdi. Karşı saldırı başarıya ulaşmıştı.

Yine de savaş alanında karışıklık hâkimdi. Artık ne vızır vızır dolaşan kameralı dronlar ne de kokpit hoparlörlerinden bağırان stratejistler vardı.

Kimse kutlama yapmıyordu. Ejderha havada süzülürken diğer Krizalitler yalnızca ne yapacaklarını bilmez bir ifadeyle yukarı bakıyorlardı. Bazıları stratejistlerin yeniden bağlantı kurabileceklerine dair acınası bir umutla hafifçe başlarına vurdu.

Zhurong Dağı'nın tepesine yakın bir yerde Siyah Kaplumbağa'nın önüne sert bir iniş yaptım. Öyle ki, yanardağ açıklığına yağan tozun, toprağın sesi duyulmuştu. Kaplumbağa bir kez daha benden çok daha küçüktü; öyle ufak tefekti ki gerçek bir kaplumbağaya bakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdım.

Savaş alanına bir sessizlik çöktü.

"Zetian, çok, çok üzgünüm." Kaplumbağa, iki gözü de kararken, Xiuying'in sesiyle ağlayarak geri geri dağdan aşağı süründü. "Çocuklarımız... onlar..." Kaplumbağa birden durdu. Gürledi. "Ben olsam çizgiyi aşan bir şey yapmazdım, yoksa *senin* ailen de tehlikeye girer!"

Öfkem rüzgârla soğumuş bir alev gibi yumuşadı, sonra öyle parlak ve şiddetli bir şekilde harladı ki tepki vermem birkaç saniye sürdü.

Beni ailemle barışmaya teşvik etmesinin gerçek nedeni bu muydu? *Beni kontrol etmek için kullanılabilsinler* diye miydi?

Yaptığı için herkese öfkelendiğim tek şeyi yaptığımı inanamıyordum: Bir kadını hafife almıştım.

Kaplumbağa'ya yaklaşırken, Ejder'in büyük burnu ve uzun, altın bıyıklarıyla neredeyse ona dokunuyordum. Sözlerim siyah yüzeyine gümüşü beyaz bir parlaklık kattı. "Lütfen. Gerçek ailemi zaten öldürdün."

Kaplumbağa'nın kafasına bir pençe geçirip bütünüyle boyundan kopardım. Ezip ayaklarımın altında öğüttüm. Neredeyse görünmeyecek kadar ince olan kan damlaları pençeden aşağı süzülüyordu. Shim'in de aynı şeyi yaşadığı düşüncesi aklımdan geçti ve Ejder'in dişlerini gıcırdatarak daha da perçinledim.

Diğer Krizalitlerden şok çılgınlıkları yükselse de hiçbiri HUNDUN kabuklarının arasındaki yerlerinden kıpırdamadı.

Bir sonraki hamlemi engellemeyeceklerini buradan anlamıştım.

Ayrıca savunmasız Sui-Tang sınırına geri dönmeleri saatler sürerdi, oysa ben oraya çok daha kısa sürede uçabilirdim.

Yin-yang âleminde Qin Zheng'in gözleri ilk kez açıldı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Dünyayı ele geçirmek istiyorsun," diye fısıldadı asırlık lehçesiyle. Sanki uyuşturulmuş ya da uykulu gibi kelimeleri hafifçe geveliyordu.

"Evet." Kelimelerimi dikkatlice seçtim. Bu oğlan gerçek anlamda bir İmparator'du; ona kendisini bir araç gibi hissettirirsem işbirliği yapmazdı. "Bugünlerde pilotların rolü hakkında bilmen gereken bir şey var: Artık lider değiliz. Eğer beni durdurursan, oraya sadece bir ünlü, bir gösteri malzemesi olarak geri döneceksin. İnsanlar sana hayranlıkla bakacak ama önünde eğilmeyecek. Eğer bunu tekrar yapmalarını istiyorsan, bunu zorla gerçekleştirmemiz gerekecek."

"Pekâlâ o zaman." Omuz silkti ve gözlerini tekrar kapattı. "Hadi yola çıkalım."

Bir kahkaha patlattım. Ağzımdan çıkan sesin içi boştu, neşeden yoksundu ve delilik noktasına varacak kadar uzun sürdü.

Kefaret öyküsü mü demişlerdi?

Kefaret falan olmayacaktı. Hatalı olan ben değildim. Diğer herkeşti.

HAK ETTİĞİM HER ŞEY

Chang'an, Ebedi Barış Şehri, artık hiç de huzurlu değildi. İnsan gürültüsünden bir duvar serin havayı yarararak ilerliyor ve biz Ejder'le yaklaştıkça daha da yükseliyordu. Gök-delenler vadisini çevreleyen dağların ardında güneşin son ışıkları da sönüp gitti. Çöken gece karanlığında, neon ışıklı sokaklar insanlarla dolup taşıyordu, sanki tıka basa dolu binalar kusarak içlerini temizlemişlerdi. Gölgelemin içindeki kalabalık dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar tekrar secde etti. Geldiğimizi, üstünden geçtiğimiz köylerden ve şehirlerden duymuş olmalıydı.

Yizhi'yi Beyaz Kaplan'ın kokpitinden geri aldıktan sonra, Krizalit ordusunu Zhou sınırında bırakmışım. Onlarla sonra ilgilenecektim.

Yaptıklarımı tersine çevirmek için iş işten geçtikten sonra.

Qieluo ve Yang Jian'ın bıkkın tavırları –ve Yizhi'yle benim hayatlarımızı onlara borçlu olduğumuz gerçeği– beni durdurmaya çalışmayacaklarına güvenmemi sağladı. Fakat Sui-Tang sınırına geri dönseler bile, Kaihuang gözetleme kulesini yok ettiğimi göreceklerdi.

İçeride kimin olduğu umurumda olmamıştı. Eğer stratejist-

ler söyledikleri kadar akıllı olsalardı, kontrolden çıktığım anda kaçarlardı.

Hiç kuşkusuz, bu benim nezaketsiz stratejimdi: Her güç merkezini yok edecektim, böylece her şey kaosa sürüklenecek ve insanların yeni en güçlü şeye, yani bana itaat etmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Ejder'in gölgesi, yalvaran ve hıçkıran kitlelerin üstünden Wei Nehri gibi akıp giderek doğruca şehrin tepesinde yükselen bir dağın üzerindeki Bilgeler Sarayı'na doğru süzüldü. İlk kez götürüldüğümde oraya ters ters baktığım zaman geldi aklıma.

O zaman yapmak istediğim her şeyi şimdi yapacaktım.

"Pilot Wu!" diye bağırdı sarayın tüm hoparlör sisteminden gelmiş benzeyen tok bir ses.

"İmparatoriçe Wu diyeceksin!" diye karşılık verdim kükrer gibi zahmetsizce daha yüksek bir sesle.

Ses devam etmeden önce afallamış bir duraksama oldu. "Orada dur! Ne yaptığını bir düşün! Sonuçlarını düşün!"

Sadece güldüm. Denediğine bile inanamıyor...

"Tian-Tian!"

Havada aniden durdum, neredeyse gökdelenlerin ve aşağıdaki milyonlarca insanın üzerine düşüyordum.

Konuşan annemdi.

Ejder'in görüşünü saray kompleksinin malikânelerinin ve pagodalarının ortasındaki devasa, ışıklandırılmış avluya yakınlıktırdım. Orada, ailemin geri kalanıyla birlikte bir grup asker tarafından alıkonulmuştu. Bilgeler'den biri –hangisi olduğunu bilmiyordum, ağır cübbeleri ve uzun beyaz sakallarıyla hepsi aynı görünüyordu– annemin ağzına bir mikrofon tutuyordu.

Ejder'in içinde ruhumun sıkıştığını hissettim. Bu an gerçekten yaşanıyordu. Gerçekten bu seçimi yapmak zorunda bırakılmıştım.

Ve bunu kendi ellerimle yapmıştım. Qieluo haklıydı; an itibarıyla yaptıklarım dönüp dolaşıp benim başıma patlıyordu. Xiuying'in "*Biraz şefkat büyük fayda sağlar!*" lafına kanmamış

olsaydım, boktan ailem hâlâ boktan sınır köyümüzde güvende olurdu.

Ya da belki de Bilgeler her ihtimale karşı onları savaştan önce buraya getirirdi.

Ama kalbimi onlara tekrar açmamış olsaydım bir şey farklı olurdu: Şimdi tereddüt ediyor olmazdım.

Tam da sessizliğim zayıflığımı ele vermekle tehdit ederken, babam mikrofonu kaptı.

“Lütfen...” dedi ağlayarak ağabeyim Dalang’ı insan kalabalığının dışına iterken. “Bizi cezalandır, onu değil! Bırak gitsin... o senin ağabeyin!”

İçimde bir şeyler paramparça oldu.

Dalang’ın hıçkırığa hıçkırığa ağlayışını şaşkınlıkla izledim, sonra tökezleyerek geri döndü ve tekrar anne babamızın arasına yığılıverdi. Onu dev bir metal ejderhanın içinde başkenti ele geçirmeye çalışan şeytani kız kardeşinden uzağa, bir güvenlik yanıl-samasına doğru götürmeye çalışarak feryat ettiler.

Demek ki başından beri kapasiteleri buydu.

Beni ve ablamı gözlerini kırpmadan satarken, oğulları uğru-na yapacakları şey buydu.

Artık burada olmak istemiyordum. Onlara bakmak istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Hatırlamak, karşılaştırmak, her zaman, her zaman, *her zaman* bu insanlar için kapıdan dışarı boca edilecek sudan başka bir şey olmadığını teyit etmek istemiyordum. Bu insanlar, sahip olabileceğim kan bağım olan tek ailemdi. Ne olursa olsun sevmem ve savunmam beklenen kişilerdi.

Şu anda onlardan vazgeçmezsem sonsuza dek bana karşı kullanılacak kişilerdi.

Böyle hayat mı geçerci? Varoluşlarının geri kalanı boyunca araç mı olacaklardı, koz mu olacaklardı?

Bana bunun ne kadar korkunç bir his olduğunu öğreten onlardı.

Asıl merhametli davranışın ne olacağını biliyordum.

“Üzgünüm,” dedim ablamın külleri kadar soğuk bir sesle.
“Yolumu kapatıyorsunuz.”

Ejder’in pençesiyle tüm sarayı yerle bir ettim.

Taş, mermer ve koyu renkli ahşap parçalanıp un ufak olurken duman bulutlarına karıştı. Çığlıklar şehrin dört bir yanını sardı. Dağdan aşağı yuvarlanan büyük enkaz parçaları aşağıdaki insan selini şok etti.

Yüreğim bir nebze olsun sızlamadı.

Ejder’in gözlerini kapatamıyordum, bu yüzden enkazdan toz dumanları yükselirken boş boş bakmakla yetindim.

Beynimin tekrar çalışmaya başlaması epey zaman aldı ve bunu tetikleyen de saçma derecede acınası bir şey olmuştu: Çığlıkların paraziti andıran sesini yararak gümbür gümbür bana yaklaşan bir hava aracı.

Onu yere çalmak için pençemi kaldırdım.

“Bekle!” diye inletti etrafı hoparlörlerinden gelen bir ses.

Ben de bekledim.

Çünkü konuşan Gao Qiu’ydü.

“Bekle bir saniye, Pilot Wu... ya da hayır, şimdi İmparatoriçe Wu olarak anılıyorsun, değil mi?” Hava aracının kapağı kayarak açıldı ve bir floresan seli içinde duran Gao Qiu’yu gözler önüne serdi. Etrafı siyah deri cübbesine sarılmış hıçkırığa hıçkırığa ağlayan küçük kızlarla çevriliydi. Arkasında da birkaç fedaisi dikiliyordu.

Büyük bir dehşet içinde, en aşağılık, en iğrenç şekilde etkilen-diğimi fark ettim.

Bilgeler ondan ders almalıydı. Beni felç edecek hamle *buydu*.

“Şimdi ne yapmaya çalıştığını anlıyorum,” dedi Gao Qiu, soğukkanlı ve sakin bir sesle. “Ve anladığım kadarıyla Huaxia’da seni durdurabilecek hiçbir kaba kuvvet kalmadı. Bu yüzden ben de pazarlık yapmaya geldim!”

“Pazarlık mı?” diye gürledim hava aracını geriye savuran bir güçle.

“Hey, hey, gel şu işi medenice konuşalım.” Hava aracının tavanındaki bir tutamağa tutunurken manyakça bir coşkuyla gül-

dü. Küçük kızlar biraz daha çığlık attı ve bunun, Ejder'in ağzını ânında kapatmamı sağlamasından nefret ettim. "Annenle babanın sana bir ülkeyi nasıl yöneteceğini öğrettiğinden şüpheliyim, bu yüzden işlerin kontrolden çıkmamasını sağlamak için biraz yardıma ihtiyacın olacak. Beni naibin yap! Sadece işleri yürütmene yardım etmekle kalmam, belli bir videonun sevgili beşinci oğluma asla gönderilmemesini de sağlarım."

Öylece donakaldım.

"Video mu?" dedi Yizhi kokpitin içinden. "Ne videosu?"

"Yizhi, önemli değil," dedim çabucak, sesim istediğimden çok daha az kendimden emin çıkmıştı. Yizhi'nin, babasının anlaşmayı sağlamak için beni çırılçıplak soyduğunu öğrenmesi gerektiğini hiç düşünmemiştim ve şimdi bu... bu olabilecek en kötü andı!

Ne yazık ki, çıkardığım en küçük ses bile Gao Qiu tarafından duyulabiliyordu.

"Ah, ona bundan hiç bahsetmemiş olduğun düşünülürse, besbelli önemli bir şey!" dedi, beni hava aracını pençelerimle ezmeye iten bir neşeyle.

Fakat kızlara bakınca, yumruklarımı sıkarak bu dürtüyü bastırdım. Bile isteye yapabileceklerimin sınırları vardı ve Gao Qiu da bu sınırların nerede çekildiğini doğru tahmin etmişti.

İçimden çığlık attım. Ejder'in çi ışını atamayan tek tip olan Toprak-tipi olması şarttı çünkü. Başka herhangi bir tip olsaydı, onu hassas bir çi ışınıyla vurmaya çalışıyor olabilirdim.

"İçeride, değil mi?" diye devam etti Gao Qiu. "Bak işte bu mükemmel! Merhaba, evlat! Elimdeki görüntülere inanamayacaksınız!"

"Neden bahsediyor?" Yizhi'nin sesi keskinleşti.

"Sonra açıklarım!" diye homurdandım düşüncelerim birbirine savaş açarken. "Şimdi, bırak da şunu halledeyim..."

"Sonra mı?" diyerek güldü Gao Qiu alayla. "İmparatoriçe Wu, bu teklifin bir zaman sınırı var. Önümüzdeki on saniye içinde kabul etmezsen başına ne geleceğini garanti edemem."

Hava aracı geri geri uçmaya başladı.

“Çıkar beni!” diye bağırdı Yizhi ani bir hiddetle. “Bırak onunla konuşayım!”

“Yizhi, düşündüğün gibi–”

“Bırak konuşayım,” dedi kalbimi kıracak kadar soğuk tonla.

Dünyam halihazırda olduğundan daha fazla parçalandı ancak istemediği hâlde onu içeride tutamazdım.

Ruhumda bir delik açıyormuşum gibi hissederek Ejder’in alnında bir delik açtım. Yizhi, Krizalit’in uzun burnunun üzerine çıktı ve alacakaranlıkta esen rüzgâra doğru adım attı.

“Baba!” diye seslendi bilekliğine.

“Oğlum!” Hava aracı geri döndü. Gao Qiu de bilekliğine dokunup konuşmaya başladı. “Bayan arkadaşına onun için neyin iyi olduğunu söylemeli...”

Havada sarı-yeşil şimşekler çaktı.

Çi akışım birden durdu. Qin Zheng bile zihnindeki yarı uyukulu hâlimden silkinip kendine geldi.

Yizhi’nin dalgalanan cübbesinin altından ısıltılar saçılıyordu. Ciğerlerinin derinliklerinden bir savaş narası yükseldi. Toprak çi’siyle güçlendirilmiş elektrik sıcaklığındaki Ağaç çi’si, bir silah gibi tuttuğu parmaklarından fışkırdı. Işıklar gökyüzünde süzülerek Gao Qiu’nun üzerine düştü. Rüzgârın esmesiyle, burnumuza kavrulmuş et kokusu doldu.

Her şey üç saniyeden kısa sürede olup bitmişti ancak bir ömür boyu iz bırakacak kadar sarsmıştı. Küçük kızlar çığlık çığlığa bir zamanlar Gao Qiu olan kömürleşmiş, dumanı tüten figürden kaçarak uzaklaştı. Fedaileri de dehşete kapılarak onun cansız bedenini ayaklarıyla ite kaka hava aracından dışarı attılar. Ceset şehrin göbeğine düşüp rastgele bir çatının üzerinde parçalanarak başka bir çığlık dalgasını tetikledi.

Yizhi nefes nefese iki büklüm oldu.

Arkasını döndüğünde, gözleri hem sarı hem de yeşil renkte yanıyordu, tabii yüzündeki çi çizgileri de öyle. Burnundan kan damladı. Üstdudağını başparmağıyla sildi.

“Sana inanıyorum,” dedi soğuk ve düz bir sesle.

Belindeki kuşağı çekip çıkardı ve cübbesini üzerinden attı. Kumaş, gökyüzünde yeni yeni belirginleşen yıldızlara karşı dalgalandı.

Vermilyon Kuşu zırhının bir kısmı çıplak gövdesinde parılıyordu; omurga desteği, dövmele sırtında bir kan çizgisi gibi aşağıya uzanıyor, omuz ve kol kısımlarıysa parçalanmış bir kuş leşinden geriye kalanlar gibi bedenini sarıyordu.

Zihnimde tek bir terim çınladı: *Baofeng Shaoye*. Fırtınanın Küçük Beyi.

Gao Qiu’nun Yizhi’yi o saçma unvanla terfi ettirirken hayal ettiği şey bu olamazdı.

“Tüm Gao Girişimcilik personellerinin dikkatine!” diye bağırdı Yizhi hırıltılı nefesler alıp verirken bilekliğine doğru. “Yeni pazarlık: Bize karşı gelerseniz hem siz hem de aileleriniz ölür! Bize itaat ederseniz, sahip olduğunuz her şey ve daha fazlası sizin olabilir!”

Hava aracındaki fedailer birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

Sonra hıçkıran kızların arasında dizlerinin üzerine çöktüler.

“Şimdi, benden sonra tekrarlaym. Yaşasın Demir Dul!” diye bağırdı, parmağıyla gökyüzüne işaret ederek.

“Yaşasın Demir Dul!” Verdikleri söz hava aracının hoparlörlerinden duyuldu.

Yizhi bilekliğindeki iletişim hattını kapattı. Bana dönerek başını yana eğdi. “Görünüşe göre bana bir nokta dört milyar yuan miras kaldı.”

Şu anki hislerimi tarif edecek olsam buna en yakın şey, Qin Zheng’in yin-yang âlemindeki yüz ifadesi olurdu: Kaşlar çatılmış, gözler kısılmış, ağız açık.

Sonra gözlerini kırıştırarak başını iki yana salladı. “Bir dakika, enflasyon ne âlemde? Bu miktar hâlâ çok para ediyor mu?”

Ejder’in içinden yüksek sesle kontrol edilemez bir kahkaha patlattım. Bu sefer durabilir miyim gerçekten emin değildim. Yizhi sallantılı hareketten dolayı kayıp düşmemek için aceleyle

kokpite geri dönmek zorunda kaldı. Duygular bir kasırğa gibi çarptı bana: keder ve coşku, öfke ve rahatlama, acı ve coşku.

Ne gün ama.

Ne ay ama.

Ne hayat ama.

Doğduğumdan beri bana sayısız yalan söylenmişti. Yeterince nazik, yeterince düşünceli, yeterince alçakgönüllü, yeterince onurlu, yeterince güzel, yeterince *memnuniyet verici* biri olmadığım söylenmişti. Ve eğer etrafımdakilerin ihtiyaçlarını karşılayamazsam, yaşamayı hak etmediğim.

Propagandadan ibaretti. Hem de hepsi. Sanki gurur duymam gereken tek şey iyi bir hizmetkâr olmakmış gibi, bağlı ve kırık ayaklarımla başkalarının onayının peşinden koşmamı sağlayacak bir propagandaydı.

Artık gerçeği görüyordum.

Bu dünya benim saygımı hak etmiyordu. Benim nezaketime ya da şefkatime layık değildi.

Sonunda kendime geldiğimde, aşağıdaki feryat eden ve diz çöken halka döndüm. O kadar bağırmanın ardından hâlâ seslerinin kısılmamasına inanamıyordum. *Benim* kurduğum yeni bir dünya düzenini kabul etmelerini sağlamak zor olacaktı ve Chang'an'ı ele geçirmenin Huaxia'nın henüz bana ait olduğu anlamına gelmediğini biliyordum ama bu bir başlangıçtı.

“Dağlarda bir kulübede yaşama hayali buraya kadarmış, ha?” diye mırıldandım sadece Yizhi'nin duyabileceği şekilde.

“Dağlardaki kulübeyi siktir et,” dedi Ejder'in kafasında. “Hadi dünyaya hükmedelim.”

SONSÖZ

Hâlâ Ejder'in içindeyken, İmparator Hundunlarla savaştığımız kül dolu vadiye indim. Üç nedenden dolayı Zhou'ya geri dönmek zorundaydım: güç toplamak, orduyla ilgilenmek ve Shimin'i eve getirmek.

Fakat beklediğimi bulamadım.

"Onu *aldılar* da ne demek?" diye haykırdım Beyaz Kaplan'a.

"Ciddiyim!" dedi Qieluo Kaplan'ın ağzından. "Dev bir hava aracı birdenbire ortaya çıktı –kelimenin tam anlamıyla, havada *yoktan var oldu*– ve sonra buraya indi. Biz koştur koştur gelene kadar hem o hem de Kuş'un kafasının parçaları gitmişti!"

Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken zihnim allak bullak oldu. "Gelen... *tanrılar* mıydı?"

"Yani, başka kim olabilir ki?"

"Ama tanrılar asla kendilerini göstermezler! Asla müdahale etmezler! Onlar..."

Aniden, bir güç Ejder'in sesini ele geçirdi.

"İhtiyacım olduğunda *bana* bile yardım etmediler!" diye gürledi Qin Zheng öfkeyle.

Uyandığından beri ilk kez Ejder'in ağzından konuşuyordu.

Beyaz Kaplan ve arkasındaki birkaç Krizalit aval aval bize

baktı. Her şey bir yana, İmparator Qin Zheng'in gerçekten geri geldiğini, iki yüzyıl sonra ölümün eşiğinden döndüğünü tam olarak anladıklarını sanmıyordum.

Ruhunun güçlendiğini hissedebiliyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Onu daha ne kadar kullanabileceğimi bilmiyordum.

Ejder'in kokpitinden bir bip sesi geldi. Hâlâ Qieluo'nun söylediklerini anlamaya çalışıyordum ama bilekliğimi kontrol etmek için Krizalit'le bağlantımı keserek insan bedenime döndüm. Yizhi'yle iletişimi kesmemek adına telsiz kamyonlarının yerini değiştirmiştım. Beni aradığına göre Chang'an'da acil bir şey olmuş olmalıydı.

Bildirime tıkladığımda, telaş dolu suratıyla karşılaştım.

"Zetian, hepsi yalan! Her şey yalan!"

Gözlerimi kırıştırdım. "Biliyorum..."

"Hayır, pilot sistemiyle ilgili değil! Mesele bu gezegen! *Burası bizim gezegenimiz değil!*"

"Ne..." diye fısıldadım. Yin koltuğunda oturan Qin Zheng aniden dikkat kesildi.

Yizhi öyle soluk soluğaydı ki konuşmakta zorlanıyordu. "Adamlarım saray enkazında bir kuvars sürücü dolusu belge buldu. Hundunların bizden önceki uygarlığımızı yok ettiği düşüncesi... bu gerçek değil! Atalarımız bu gezegene bırakılmış! *Buranın yerlisi olan Hundunlar, bizse—*"

Ekran titreşerek karanlığa gömüldü. Beyaz, kalın bir metin belirerek yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı.

SEVGİLİ WU ZETIAN,

SERT EYLEMLERİNE DEVAM EDERSEN, BİZE MÜDAHALE ETMEKTEN BAŞKA SEÇENEK BIRAKMAYACAKSIN. ANCAK GÜCÜNÜN FARKINDAYIZ, İŞTE SANA TEKLİFİMİZ:

BİLGELERİN YAPTIĞI GİBİ EMİRLERİMİZİ YERİNE GETİRİRSEN, KAYBETTİĞİNİ GERİ GETİRECEK YOLLARA SAHİBİZ.

AMA BİZE KARŞI GELİRSEN YA DA GERÇEĞİ AÇIKLARSAN,
HER ŞEYİNİ KAYBEDERSİN.

Ekran tekrar renklendi. Kabarcıklı sıvıyla dolu silindir şeklinde bir tankın karanlık bir video görüntüsüydü bu. İçinde bir şey vardı, tüpler ve kablolardan oluşan bir karmaşayla tepeye bağlıydı.

Başı, ağır siyah bir oksijen maskesini, yavaş atan bir kalbi ve yavaş nefes alan ciğerleri gözler önüne seren çıplak, kırık bir göğüs kafesi olan bir şey. Başka hiçbir şey yoktu.

Bunun bir insan olduğunu kabul edemiyordum. Bunun o olduğunu...

Ama o kısa saç tanıyordum. O çökmüş gözleri tanıyordum.

Paraziti andıran bir ses beynimi delip geçti, tabii Metal İmparator'un akıldan çıkmayan feryadı da öyle.

"İnsanlar... evrenin baş belaları..."

Bu anı ve Su İmparator'un acısı, kederi ve öfkesi içimi parçaladı. Hundun larvalarıyla dolu, paramparça olmuş ve dumanı tüten dağ gözlerimin önüne geldi ve ne tarafa koşmaya çalışırsam çalışayım kaçamadığım bir kâbus gibi ekrandaki bu korkunç umutla birleşti.

Tırnaklarımı başıma geçirdim ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

如永生般逐梦, 如末日般生活
Dream as if you'll live forever, live as if you'll die today

TEŞEKKÜRLER

İnsanların yazdıklarını okuması için umutsuzca çabalamaktan, insanların yazdıklarını okumak için para ödemesine uzanan garip bir yolculuk oldu. Eğer bu kitap için bir şey ödemediyseniz, sorun değil ama lütfen Goodreads veya Amazon'da bana bir puan ve yorum bırakın, haha.

Ben hafızamdan kalıcı olarak silmek isteyeceğim kadar sorunlu şeyler yazan bir bebek yazarken benimle tanışan Rebecca Schaeffer'a tüm kalbimle teşekkür ederim (iyi ki o kitaplar hiç yayımlanmadı). İlk kez beta geri bildirimi gönderirken birbirimize taban tabana zıt olmamız ancak normal sohbet ederken anlaşmamız aşırı komik değil mi? Acemilik yıllarımda bende daha fazlasını gördüğün ve ruh sağlığım dibe vurduğunda her gün yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın muhtemelen hayatta olmazdım. Bu kitap sen ve *Darling in the Franxx* hakkındaki rantlarımın her şeye dönüştüğü, hayat değiştiren sohbetim olmadan kesinlikle var olmazdı. (Ayrıca Rebecca'nın, annesinin internette satması için doğaüstü yaratıkları parçalara ayıran ve sonra kendisi de doğaüstü karaborsaya düşen bir kızın hikâyesini anlatan *Not Even Bones* üçlemesine göz atın derim!)

Bir yazarın isteyebileceği en düşünceli ve özenli menajer olan, başka bir şeyi gözden geçirmem gerekirken birdenbire önüne bu kitabı fırlatmamla benimle uğraşmak zorunda kalan, sonra da bana dört bin kelimelik bir mektupla bu kitabın taslağının tam

olarak neden Genç Yetişkin türünde satılamayacak kadar karanlık olduğunu anlatmak zorunda kalan Rachel Brooks'a teşekkürler. Bunun için üzgünüm; 2019 üniversitede son yılımdı ve zihinsel olarak darmadağın hâldeydim ancak işlerin oldukça iyi sonuçlandığını söyleyebilirim, değil mi? ;)

Muhteşem editörlerim Peter Phillips ve Margot Blankier'e bana inandıkları ve bu kitabı başka bir seviyeye taşımam konusunda beni kamçıladıkları için teşekkür ederim. Redaktörüm Catherine Marjoribanks'e, tüm dilbilgisi hatalarımı yakaladığı için teşekkür ederim (İngilizce çok garip bir dil, yemin ederim...). Bu kitabı tanıtmaya benim kadar hevesli olduğu için yayıncım Samantha Devotta'ya teşekkürler. Keskin gözleriyle bu kitabı düzelttiği ve hiç aklıma gelmeyen tutarsızlıkları yakaladığı için Shana Hayes'e teşekkür ederim. Çok kıymetli duyarlılık notları için Shenwei Chang'e teşekkür ederim. Çarpıcı kapak illüstrasyonu ve tasarımın hikâyeye sadık kalmasını sağlamak için tüm kitabı okumasıyla işi beklentilerin çok daha ötesine taşıyan Ashley Mackenzie'ye teşekkür ederim.

Bu kitap üzerinde çalışmamı mümkün kılan hibe için Kanada Sanat Konseyi ve British Columbia Sanat Konseyi'ne teşekkür ederim.

Pitch Wars 2018'de beni danışan olarak seçtiğinde hayatımı sonsuza dek değiştiren Rebecca Kim Wells'e teşekkürler. O duyuruda ismim yayınlandığında yazmaktan vazgeçmenin eşiğindeydim. (Öfkeli biseksüel, feminist, ejderha, fantastik serisi *Shatter the Sky* ve *Storm the Earth*'ü satın almayı unutmayın, şimdi kitap satılan her yerde!) Ayrıca Pitch Wars gibi muhteşem bir fırsatı yarattığı için Brenda Drake'e de teşekkürler.

Bu kitabın beta okuyucularına, özellikle de 18 yaş ve üzeri için uygun olan ilk taslağa katlanan Rebecca Schaeffer, Tina Chan, Meg Long, Mary Roach, JR Creaden'a teşekkürler.

Ve Ekippp! Menajer bulmaya çalışan darmadağın bir yazar özentisinden birden fazla kitap anlaşması olan meşru bir yazara uzanan yolculuğuma tanıklık eden Lee Martin, Natalie Heaman

ve Megan Poland'a teşekkür ederim. İyi günde kötü günde değişti sizin gibi arkadaşlar için icat edilmiş. Eğer ben Fergie olsaydım ve bu kitap da "Glamorous" şarkısı olsaydı, benimle tüm samimiye-tiyle arabaya servis penceresinden Taco Bell alan* siz olurdunuz.

Beni o malum animeyle tanıştıtararak yazmaya başlamamı sağ-layan olaylar dizisini tetikleyen Jen Low'a... ve beni gerçekten yazmaya başlatan kişi olduğu için Dylan Hayes Cross'a teşekkür ederim. Bunca yıl çektiğim stres ve ıstırap için neredeyse sana beddua etmek istiyorum ama sanırım sonunda işler yolunda gitti.

Vander'a teşekkür ederim. Her neredeyse, umarım iyisindir.

Dibe vurduğum zamanlarda hayatımdaki kaotik ışık oldu-ğu için VRAINS HELL'e teşekkürler. Ari, Mac, Lily, Ra, Yusei (Chrono), Treble, Masky, Cookie, Cherie, Nox, CC, Night, Mage, Hungry, hiçbirinizi asla unutmayacağım. Sizleri gururlandır-mak için bu kitabı yazarken birçok zorluğun üstesinden geldim.

Yeni arkadaşlarım Marco, Francesca, Enxi ve Haru'ya teşekkürler. Sizler hiç değmeyecekmiş gibi görünse de Twitter'ı buna değer kılıyorsunuz.

Darling in the Franxx'in yapımcılarına, bu kitaptaki kız-erkek pilot sistemine ve mekaların ergenlik, cinsiyet ve cinselliği keş-fetmek için edebi bir araç olarak kullanılabileceği fikrine ilham verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sonunda yazarlık kariyerimi kabul ettikleri için aileme teşekkür ederim. Keşke en başından beri bana inansaydınız ama sa-nırım bana bir meyve tabağı getirdiğinizde ödeşmiş oluyorduk.

Son olarak, Çin tarihindeki tek kadın imparator olmayı ba-şaran ve cinsiyet rollerini altüst eden bir ikon olduğu için tarihi İmparatoriçe Wu'ya teşekkür ederim. Her ne kadar Zetian bam-başka bir dünyada, bambaşka koşullar altında yaşayan, yeniden tasavvur edilmiş bir karakter olsa da umarım ruhu ve planları sizi doğru bir şekilde temsil edebilmiştir.

* Şarkıda geçen "I still go to Taco Bell. Drive-through, raw as hell" sözlerine gönderme. -çn